

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

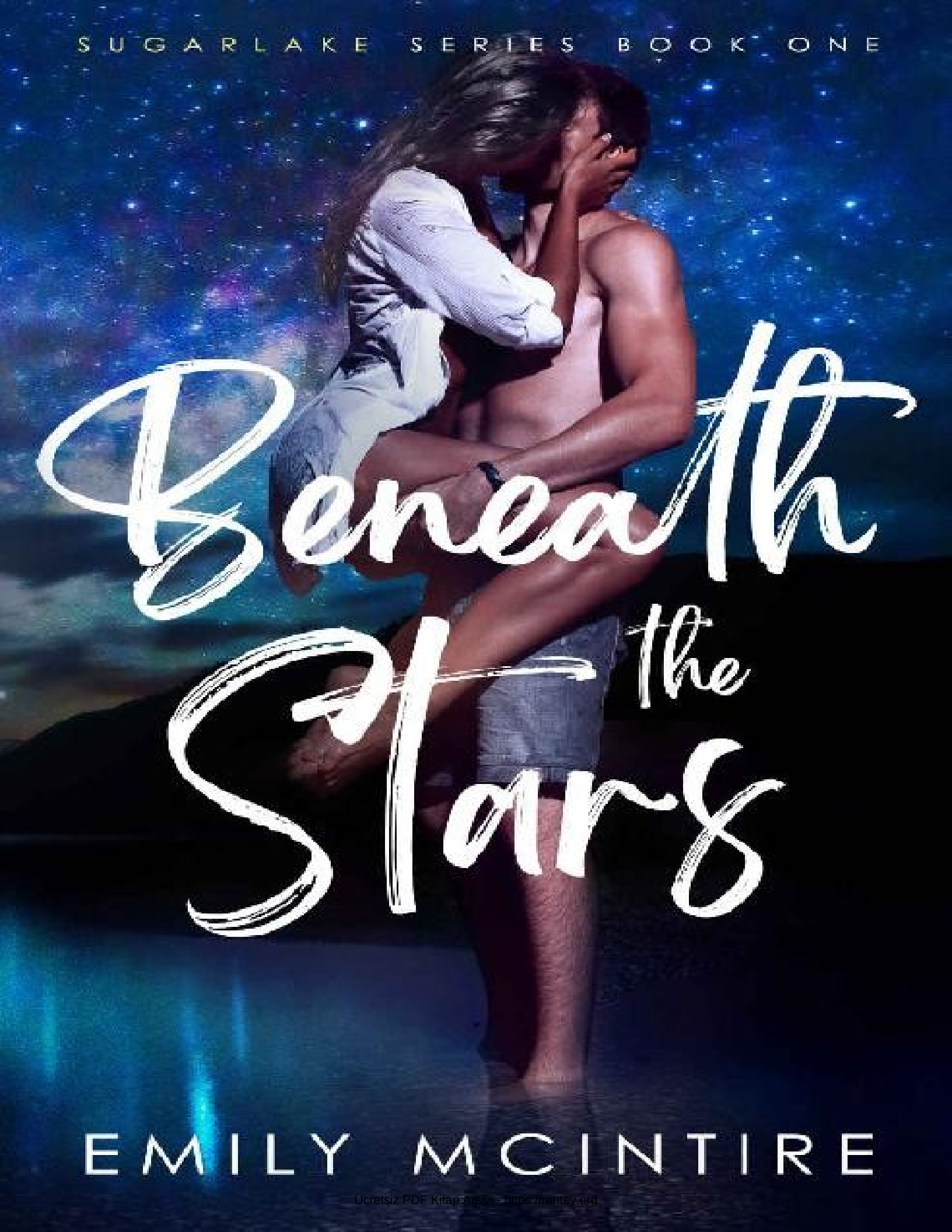
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUGAR LAKE SERIES BOOK ONE

A romantic couple is shown in a close embrace against a backdrop of a starry night sky. The woman, with long dark hair, is wearing a white long-sleeved shirt and is leaning into the man. The man is shirtless and wearing grey shorts, with his arms wrapped around her. The overall mood is intimate and romantic.

Beneath the Stars

EMILY MCINTIRE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Beneath the Stars

EMILY MCINTIRE

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2020 yazan Emily McIntire

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için, adres: authoremilymcintire@gmail.com

Kapak Tasarımı: Clarise Tan - CT Cover Creations
Düzenleme: Ellie McLove - My Brother's Editor
Düzeltilme: Rosa Sharon - Kardeşimin Editörü

ISBN E-kitap [978-1-7349994-1-9](#)

ISBN Baskı [978-1-7349994-0-2](#)

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Yazarın Bir NotÖnsözünden

Önsöz

1. Alina
2. Chase
3. Alina
4. Chase
5. Alina
6. Alina
7. Chase
8. Alina
9. Chase
10. Alina
11. Chase
12. Chase
13. Alina
14. Alina
15. Chase
16. Alina
17. Chase
18. Alina
19. Chase
20. Alina
21. Chase
22. Chase
23. Alina
24. Alina
25. Chase

26. [Alina](#)
27. [Chase](#)
28. [Alina](#)
29. [Chase](#)
30. [Alina](#)
31. [Chase](#)
32. [Chase](#)
33. [Alina](#)
34. [Alina](#)
35. [Chase](#)
36. [Alina](#)
37. [Chase](#)
38. [Alina](#)
39. [Alina](#)
40. [Chase](#)
41. [Chase](#)
42. [Alina](#)
43. [Chase](#)
44. [Alina](#)
45. [Chase](#)
46. [Alina](#)
47. [Chase](#)
48. [Alina](#)
49. [Chase](#)
50. [Alina](#)
51. [Alina](#)

[Sonsöz](#)

[Beneath the Stars'ı okuduğunuz için](#)
[teşekkürler! Emily McIntire tarafından da](#)
[yazılmıştır](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

A U T H O R'DAN BİR N O T E

**Yıldızların Altında tam uzunlukta, birbirine bağı bağımsız bir kitaptır.
Bazıları için tetikleyici olarak kabul edilebilecek güçlü dil, cinsel sahneler
ve olgun durumlar içerir.
Okuyucu takdiri tavsiye edilir.**

Bu kitaba Şubat 2020'de başladım ve Chase ile Alina'nın hikâyesi kelimenin tam anlamıyla içimden döküldü. Onlar gerçek, çiğ ve kusurlu karakterler. Hem onlara hem de bana bağırarak isteyeceğiniz zamanlar olacak ve bu sorun değil. Sizi bu durumdan kurtaracağıma söz veriyorum.

Sürece güvenin.

OceanofPDF.com

P R E F A C E

Alina

Chase Adams'la tanıştığında 11 yaşındaydım. Sevmenin ne olduğunu bilmeden önce onu sevmiştim.

Ben çektim, o itti.

Ben verdim, o

aldı. Ben

sevdim... Ben

kaybettim.

Şimdi geri döndü. Büyümüş ve günah kadar seksi.

Ama o yokken işler değişti. O gamzelerini gösterebilir ve kaslarını istediği

kadar esnetebilir. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Chase Adams kayıp bir anıdan başka bir şey değil. Öyle kalması için elimden geleni yapacağım.

Chase

Büyürken, sevdiğim sadece iki kadın vardı.

İkisi de beni gerçekten sevmeydi.
Ona kadar. Alina. Benim Goldi'm.
O iyi olan her şeydi. Ben kötüydüm.
O en parlak yıldızdı. Ben onu parçalara ayıran kara deliktim.
Onu yanlış sevdim, onu şeytanlarıma kaptırdım.
Ama şimdi geri döndüm. Daha iyi bir adam olarak.
Tek istediği unutmak olsa bile, bizi hatırlaması için elimden geleni yapacağım.

OceanofPDF.com

Sevmiş, sevecek ve sevilmek isteyen herkes için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOJE

I Arka ofise doğru yürürken bunu hissediyorum. Havadaki değişimi. Belli belirsiz bir ürperti, omurgamda titreşen bir hayalet. *Ne be?* Omuzlarımı dikleştirerek ve ofise doğru yürürken

Kapıyı aç.

İlk başta onu görmüyorum, ama gördüğümde - o ürperti bir buzdağı gibi düşüyor, vücudumda serbest düşüşe geçiyor ve beni olduğum yerde donduruyor.

Böyle bir şey .

Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Alina! Gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştım," diyor patronum Regina ince bir gülümsemeyle. Kızgın ve haklı olarak da öyle. Cevap vermeliyim ama vermiyorum. Kalbim göğsümde durduğu için fiziksel olarak yapabileceğimden de emin değilim.

Chase Adams.

Eğer ondan bu kadar nefret etmeseydim onu severdim.

Kulağının arkasında bir kalem, elinde rulo haline getirilmiş bir plan ve masanın üzerine serilmiş başka bir plan var. Ama o bunlara bakmıyor. Bana kilitlenmiş, ağzı kısmen açık, eli ipeksi, siyah saçlarının yarısında donmuş.

Yutkunuyor ve benim hain gözlerim boğazının sallanışını takip ediyor. "Goldi."

Takma isim odanın içinde dolaşıp göğsüme saplanıyor ve beni şoktan çıkarıyor. "Bana öyle deme."

Nefesini içine çekiyor ama ağzını kapatıyor ve başını sallıyor.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Regina ikimizin arasını işaret ediyor. Chase cevap vermeye başlar. "Evet, aslında eskiden-"

"Bizimkiler komşu," diye araya giriyorum. "Birlikte büyüdük ama hayır. Onu hiç *tanımadım*."

Dik duruyorum, bakışlarım Regina'dan hiç ayrılmıyor. Ama onu hissedebiliyorum. Vücudum uğulduyor, bana onu ilk kez on bir yaşındayken gördüğüm zamanı hatırlatıyor ve tıpkı o zamanki gibi, uzanmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum.

OceanofPDF.com

Part One

"Leve, iki evliliği olan bekar bir ruhtur. "

-ARİSTOTLE

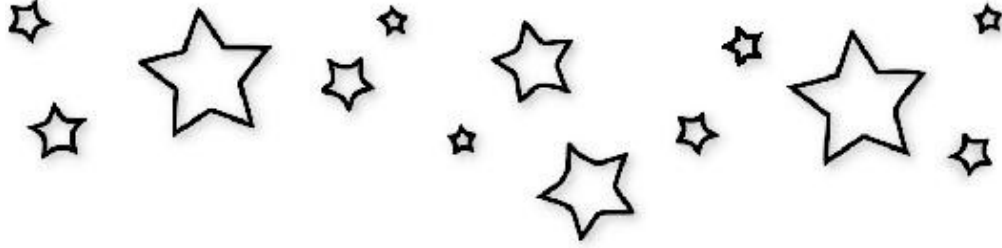

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I Dans etmeyi seviyorum. Her zaman sevdim ve seveceğim. Dört yaşından beri güneşin altındaki her tür dans için dersler aldım. Babam dans ederek başımı en büyük belalara sokacağımı söylüyor ama bence bu saçmalık. Neden başımı belaya sokmak isteyeyim ki? Şimdi on bir yaşımdayım, mola sandalyesinde oturmak için çok büyüğüm. Dans etmek kendimi gerçekten özgür hissettiğim tek zaman. Ağabeyim Eli size iki sol ayağım olduğunu söyleyecektir ama ona inanmayın. Annem ona, dans edeceğim ayağı seçmeme izin vermesini söyleyince sinirleniyor.

bizi dışarıya oynamaya gönderdiğinde müzik.

Çantamdan yeni yakılmış bir CD çıkarıp takıyorum. Hoparlörlerden Gretchen Wilson'ın "Red Neck Woman" şarkısı yükseldiğinde kocaman gülümsüyorum ve ayağımı yere vuruyorum.

"Ciddi misin?" diye homurdanıyor kardeşim. "Lee, dinlemek için daha kötü şarkılar seçebilir misin? Country'ye katlanamadığımı biliyorsun."

Hızla dönüyorum, uzun bal sarısı saçlarımı savurup arkamda dolaştırıyorum. Eli garaj yolunda basket atıyor. Ona dilimi çıkarıyorum ve eve doğru dönüyorum. Gösterişli bir ev değil, ama şimdiye kadar ev olarak bildiğim tek yer. Sugarlake, Tennessee'nin tam ortasında, mavi panjurları ve görebileceğiniz en güzel laleleri olan üç yataklı, iki banyolu, tek katlı bir ev. İlkbaharda açtıklarında onları toplamayı seviyorum ama annem laleler "sevgi işi" olduğu için bunu yaptığımda bana kızıyor, ben de bunun yerine her fırsatta ön tarafa gelip onlara bakıyorum.

Eli basketbol topunu sürüyor ve inleyerek dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Cidden, müziği hep sen seçiyorsun ve bu berbat bir şey Lee. OutKast ya da başka bir şey koy. Bu boktan müzikle serbest atış çalışmam."

Ağzının bozukluğuna gözlerimi deviriyorum. On dört yaşında olduğu için kendini çok büyük ve kötü sanıyor ve eline geçen her fırsatta küfretmeye bayılıyor.

"Annem böyle konuştuğunu duymasın yoksa ağzını yine sabunla yıkar." Parmağımı ağzıma sokup yüksek bir öğürme sesi çıkarıyorum. Ağzıma hiç sabun kaçmamıştı, ama Eli'nin bunu yaşadığını görmek, hayatım boyunca asla kötü bir söz söylemek istememem için yeterli oldu.

Salyalarını akıtmayı bırakıyor ve elini saçlarında gezdirerek başını sallıyor. "Sen çok iyi birisin. Neden beni yalnız bırakmıyorsun? Git ve kendini yeni komşulara falan tanı. Ön bahçelerinde koşturan bir kız gördüm, eminim çok iyi anlaşırdınız. Neredeyse senin kadar sinir bozucu görünüyor." Sırıtarak sokağın aşağısını işaret ediyor.

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. Ev üç kapı ötede. Garaj yolunda büyük bir nakliye kamyonu ve mobilya ve kutuları boşaltan lacivert üniformalı bir sürü adam var. Kızı bulmak için gözlerimi zorluyorum ve sonunda onu ön bahçede görüyorum. Benden daha ufak tefekti ve hiç umursamadan hula hoop yapıyordu, koyu kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğuyla arkasında sallanıyordu. Yeterince arkadaş canlısı görünüyor ve en iyi arkadaşım Becca yaz boyunca kilise kampı için şehir dışında olduğundan, yeni bir arkadaş edinmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yok.

"Tamam, yapacağım. Ama sen söylediğin için değil Eli. Güzel görüldüğü için yapıyorum." Parmağımın ucuyla onu işaret ediyorum çünkü bunu bilmesi çok önemli.

Sokakta yürüyorum. Neredeyse evine varmıştım ki bir çocuk ön kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. İzlerimde duruyorum ve geniş gözlerle dönüp iki orta parmağıyla kapalı kapıyı çevirmesini, ön basamaklara oturup bir sigara yakmasını izliyorum. Benden çok da yaşlı görünmüyor, kesinlikle sigara alacak kadar yaşlı değil. Kollarına yaslanıyor ve bir nefes duman üflüyor. Duman havaya yükselirken büyülenmiş gibi izliyorum.

Yeni kızın kardeşi mi?

Aynı kahverengi-siyah saçlara sahip, ancak onunki o kadar kısa kesilmiş ki neredeyse kafa derisini görebiliyorum. Onun kadar ufak tefek değil, ama sıksa ve biraz çetrefilli görünüyor. Başını çeviriyor ve doğrudan bana bakıyor. Ancak o zaman sokağımızın ortasında durup bir ucube gibi baktığımı fark ediyorum. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve kıpkırmızı olduklarından eminim, bu yüzden hızla yere bakıyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum. Şimdi geri dönmenin bir anlamı yok, bu daha da garip olurdu.

Ön bahçelerinin kenarına geldiğimde kız beni görüyor ve hulahopun vücudundan aşağı düşmesine izin veriyor. Beni karşılamak için koşarken yüzünü kocaman bir gülümseme kaplıyor. Onu izliyorum.

Dang, bu kız çok hareketli.

"Merhaba! Ben Lily! Bu sokakta mı oturuyorsun? Buraya geldiğin için çok heyecanlıyım. Hiç arkadaş edinemeyeceğim diye çok endişeleniyordum ama işte *buradasın* ve gözlerin çok güzel! Hayatımda gördüğüm en mavi şeyler olmalılar."

Parmak uçlarında duruyor ve yüzüme çok yaklaşıyor. Ellerimi kot şortumun ceplerine sokuyorum ve biraz deli olabileceğini düşündüğüm bu kıza bakıyorum. *Buraya gelmemi önerdiği için Eli'ı öldürmeye hazırlanıyorum.* Kızın arkasından çocuğun taş suratıyla bizi izlediği yere bakıyorum. Eli böyle ifadelere "dinlenen pislik suratı" diyor. Bu çocuk bir pislik mi bilmiyorum ama beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor. Onu görmezden gelmeye karar veriyorum ve odağımı tekrar Lily'ye çeviriyorum.

"Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Bilirsin... nefes almak zorunda kalmadan bu kadar uzun süre devam edip gidiyorsun?" Bir adım uzaklaşarak soruyorum.

Hemen sözlerimi geri almak istiyorum. Babam filtresiz olduğumu söylüyor ama ben her zaman aklımdan geçenleri söylemenin yapılabilecek en dürüst şey olduğunu düşünmüşümdür ve başka hiçbir şey olmasam bile her zaman dürüst olmak isterim. Yalancılardan nefret ederim.

Duygularını incittiğim için endişeleniyorum ama o sadece gülüyor ve ben de ona katıldığım için çok rahatlıyorum. Kolunu benimkine doluyor ve beni bahçenin içine doğru çekiyor. Bu kadar küçük bir şey için çok güçlü.

"Bana alışacaksın." Kolumu okşuyor. "Annem bana tüm Chicago'yu aydınlatacak kadar enerjim olduğunu söylerdi."

"Sanırım ona inanıyorum." Gülümserken gözlerim kocaman oldu. "Adım Alina May Carson ama arkadaşlarım bana Lee der. Şu üç ev aşağıda oturuyorum." Eli'nin serbest atış attığı yeri gösteriyorum. "Bu benim kardeşim, Eli." Merdivenlerdeki çocuğa tekrar bakıyorum. "Basketbolu seviyor mu? Eli benim oynamama asla izin vermez, basketbolun kızlara göre olmadığını söyler ama muhtemelen başka bir çocuğun oynamasına izin verir."

Elini basamakların olduğu genel yöne doğru sallıyor. "O benim kardeşim, Chase. Koruyucu ailemizi kızdırmak dışında pek bir şeyden hoşlanmaz."

"Oh." Koruyucu aileliğin ne olduğundan emin değilim ama aptal gibi görünmek istemediğim için anlıyormuş gibi başımı sallıyorum.

"Chase!" diye bağıyor. "Buraya gel ve Alina ile tanış. Sokağın aşağısında yaşıyor!"

Sigarasını yavaşça yere bırakıp yıpranmış siyah botunun altında ezerken midemde arılar vızıldıyor. Tam önüme gelene kadar durmuyor, gözlerim çenesiyle aynı hizada. Bu kadar yakındayken sol kaşının ortasından geçen yara izini görüyorum. Yumruklarımı sıkıyor, uzanıp izi takip etme dürtüsüyle savaşıyorum. Bu çocukta bir şeyler var. Henüz tek kelime etmedi ama ben onu tanımak için şimdiden can atıyorum.

"Sigara içmek öldürür, biliyorsun." Bir kez daha söylüyorum, filtrelerim yok.

Ela gözleri bana bakıyor ve ağzının sol tarafı sağ tarafına göre biraz daha yukarı kalkıyor. "Bu doğru mu?"

"Evet." "İnsanlara bir şeyler hakkında ne hissettiğimi söylemeye çok inanırım. Komşu olduğumuza göre sen de buna alışabilirsin."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Öyle mi? Peki şu anda nasıl hissediyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, biraz fazla sıcak." Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için yüzümü yelpazeliyorum. Burada, yaz güneşinin altında durmak bile sıcak.

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Sen tuhaf bir kızsın. Kaç yaşındasın sen, Goldilocks?"

Lakap karşısında burnumu kıvırıyorum. "Ben on bir yaşındayım ve adım Alina, Goldilocks değil. Ah-lee-nuh. Ama biraz daha nazik olmaya başlarsan bana Lee diyebilirsin."

Saçımın bir tutamını çekiştiriyor, sonra geçip gidiyor.

"Benimle aynı yaştasın!" Lily ciyaklıyor. "Bu çok havalı. Aynı sınıfta olacağımıza inanamıyorum. Bütün hayatın boyunca burada mı yaşadın?"

"Doğma büyüme." Başımı sallıyorum.

"Sanırım şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer," diye iç geçiriyor. Ona gülümsüyorum ama caddede yürüyen kardeşini bir kez daha görebilmek umuduyla yanından geçip gidiyorum.

Lily gözlerini devirir. "Bay Huysuz Pantolon için endişelenme. On üç yaşında, yani ortaokulda olacak. Geçit törenimizi mahvetmesi konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak! İçeri gelmek ister misin?"

Başımı sallayıp onu eve kadar takip ediyorum. Chase'e doğru bir kez daha dönüp bakıyorum. Hüzünlü gözleri var ve belki de onu gülümsetecek birine ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

O kişi ben olabilirim.

Kararımdan memnun bir şekilde dans ederek ön kapıdan geçip Lily ve Chase'in hayatına giriyorum.

Babam bana hep dans ederek başımı belaya sokacağımı söylerdi.

YAZ, SONBAHARA dönüşüyor, kışa doğru kan kaybediyor ve ben farkına bile varmadan bahar çiçekleri açıyor. Becca, Lily ve ben neredeyse her gün birlikte takılıyoruz. İkiisi anında anlaştı, modaya olan sevgileri ve NSYNC'nin "geçici bir ara" verip bir daha asla bir araya gelmemesinden duydukları üzüntüyle birbirlerine bağlandılar. Lily'nin Becca'nın kıvrırcık kızıl saçlarına ve zümrüt yeşili gözlerine hayran kalması da cabası. İlk tanıştıklarında Becca'nın gözlerinin parladığını gördüm. Çimenlerin sabah çiyini emdiği gibi o da ilgiyi emiyor.

Çarşamba günü okuldan sonra, Becca'nın bizimle oynayamadığı tek gün çünkü annesi onu kiliseye gönderiyor. Lily ve ben çimlere uzanıp vişneli dondurma yiyor, bahar güneşinin tenimize işlemesine izin veriyoruz. Eğer yeterince uğraşırsam, neredeyse yaz mevsimindeymişiz gibi davranabilirim. Üzerime bir gölge geliyor ve kim olduğunu görmek için gözlerimi kapatıyorum.

"Hey Goldi, burası biraz pembe görünüyor." Chase işaret parmağını yanağıma bastırdı.

Bana *hâlâ* Goldi demesine rağmen ona gülümsüyorum. Aylardır açılmasını sağlamaya çalışıyorum ama tuğladan bir duvar örmüş ve yıkım topundan başka hiçbir şey onu aşamaz. Yine de ne zaman yakınıma gelse vücudum uğuldamaya başlıyor ve onun ilgisini en kötü şekilde arzuluyorum.

"Buzlu şeker ister misin?" Ne kadar lezzetli göründüklerini göstermek için benimkini uzatıyorum, buz gibi iyilik çubuktan aşağı ve elime damlıyor.

"Hayır, Lily'yi almaya geldim. Sam ve Anna eve gelmemizi istiyor, konuşacakları önemli bir şey olduğunu söylüyorlar." Sinirlenmiş gibi gözlerini deviriyor.

"Ne demek istiyorsun?" Lily parlak pembe güneş gözlüklerini yüzünden itiyor. "Önemli bir şey mi? Bizi buradan göndereceklerini düşünmüyorsun, değil mi? Daha yeni geldik buraya!" Suratını asıyor, alt dudağını kemiriyor.

"Hayır Lil, kötü bir şey olduğunu sanmıyorum. Oldukça heyecanlı görünüyorlar, bu yüzden iyi bir haber olmalı." Chase gülümsüyor ama bana biraz gergin görünüyor. Lily bir saniye içinde gitmeye hazır olacağını söyleyerek evime girdi.

Daha önce bulundukları evler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bu konuyu açmaktan da hoşlanmıyorum. Lily'nin sustuğu pek görülmemiştir ama geçmişini sorduğunuzda susar ve geçen yılın Paskalya yumurtası kadar kaybolmuş görünür.

Chase yanıma uzanıyor, omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi iç çekiyor.

"Bugün nasıl hissediyorsun Goldi?" Beni her gördüğünde bunu söylüyor.

"Bu buzlu şeker ağzımı çok soğutuyor," diye yakınıyorum ve buzlu şekeri çimlerin üzerine atıyorum.

Cevabıma gülümsüyor ve sonra sessizleşiyor.

"Biliyorsun," diyorum fısıltıyla, "eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım."

Alay ediyor. "Sen daha çocuksun Goldi. Sorunlarım hakkında sana şikâyetle bulunmayacağım. Sen sadece kız kardeşime iyi bir arkadaş olmaya devam et. Bizi asla terk etmeyeceğine söz ver, ben de ikinizle de ilgileneyim. Bu nasıl?"

"Hey!" Kolunu itiyorum. "İstedğin kadar yetişkin gibi davranabilirsin ama sen de bir çocuksun. Ayrıca, babam bana hep yaşlı bir ruh olduğumu söyler." Göğsümü gururla kabartıyorum. "Ve 'tarafklar... Siz ikiniz Becca dışında buralarda olan en iyi şeysiniz. Nereye gidebilirim ki?" Kollarımı kaldırıp etrafıma bakıyorum. "Ben senin de arkadaşınım, sadece Lily'nin değil. Bunu sakın unutma."

"Evet, tamam. Seni anlıyorum. Ama ben iyiyim, söz veriyorum."

Daha yakına eğilip parmak ucumu göğsüne koyuyorum. "Dünyayı kandırmaya çalışabilirsin üzgün çocuk, ama beni kandıramazsın. Ben seni görüyorum."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama o daha söyleyemeden Lily bir elinde kitap çantası, diğerinde kolasıyla koşarak dışarı çıkıyor.

"Tamam! Ben hazırım." Saçlarını yüzünden çekip ikimizin arasına bakarak gülümsüyor. "Sonra görüşürüz, Lee!" El sallıyor.

Chase zıplar ve ikisi de sokakta kaybolur.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatağında uzanmış tam uykuya dalmak üzereydim ki pencerenin sürgüyle açıldığını duydum. Kilitli olmadığını bilmiyordum ve birinin evimize zorla girmesinden o kadar korktum ki kıpırdayamadım. Annem beni Pazar günleri kiliseye götürdüğünde genellikle dua etmem ama şimdi gözlerimi sımsıkı yumuyorum ve odamda her kim varsa gitmeye karar vermesi için Yüce Tanrı'ya dua ediyorum.

"Goldi."

Yatağın yanımda alçaldığını hissediyorum ve sıcak bir beden yanıma kaymadan önce yorgan geri çekiliyor.

"Goldi, uyanık mısın?" Fısıltı gibi ama net bir şekilde duyuyorum. Tüm vücudum gevşiyor ve arkamı dönüp şok içinde Chase'e bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Kalbim hala soyulduğumuzu düşünmenin etkisinden kurtulmaya çalışıyor, bu yüzden ona bakmaya devam ediyorum.

Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Uyuyamadım ve konuşacak birine ihtiyacım vardı. Teklifin hâlâ geçerli mi?"

"Evet, tabii ki," diye fısıldıyorum. Başka bir şey söylemiyorum. En başta burada olduğu için çok gerginim. Babam odamda bir çocuk olduğu için beni öldürür ama ona gitmesini söylememin imkanı yok.

Uzun bir süre sessizce yattık, ikimiz de tavanı kaplayan parıltılı yıldızlara baktık.

"Hiç yıldızlara bakıp kendini küçük hissettiğin oldu mu

Goldi?" "Ne, tavanımdakilere mi?"

"Hayır, gerçek olanlar, gökyüzünde."

Sorduğu şey hakkında düşünürken dudağımı çiğniyorum. "Bunu gerçekten hiç düşünmedim. Ama bazen dağlara bakmayı ve onların yanında ne kadar küçük olduğumu düşünmeyi seviyorum. Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet, sayılır. Ben sadece... bazen yıldızlara bakıyorum ve bunların hiçbirinin gerçekten önemli olmadığını düşünüyorum, anlıyor musun?"

Bilmiyorum, o yüzden sessiz kalıyorum.

"Belki de annemin beni bu kadar kolay terk edebilmesinin nedeni budur diye düşünüyorum" diye devam ediyor.

"Yıldızlardan daha küçük olduğun için mi?" "Çünkü onun için gerçekten önemli değildim."

Elimi yatağın üzerinden uzatıp onunkini tutuyorum. Hemen bir şey söylemiyorum. Sadece seni hayatında yapabileceği en önemli şeymiş gibi seven bir anneye sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Tam o anda, her neredeyse, ona hak ettiğinden daha azını hissettirdiği için ondan nefret ettiğime karar veriyorum.

"Benim için önemlisin," diye fısıldıyorum.

Yutkundüğünü duyuyorum, sesi kalın. "Sen de benim için önemlisin. Asla gitmeyeceğine söz verir misin?"

"Kalbimi kır ve ölmeyi umut et."

Elini sıkıca kavıyorum ve o da parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Sabah uyandığımdaya gitmişti, ama o gece her ihtimale karşı pencereyi kilitlemediğimden emin oldum.

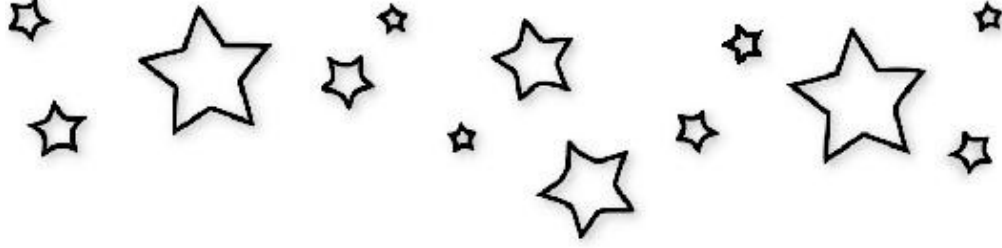
OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A S E

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

THIRTEEN YEARS OLD

I Küçük kasabalardan nefret ediyorum. Geçtiğimiz beş yıl boyunca, bir acınası küçük kasabadan diğerine savrulduğum ve günün sonunda, Hepsi aynı. Sıkıcı sokaklar ve gözlerinde merhamet, yumruklarının arkasında güç olan sıkıcı insanlar. Annemle hayat güllük gülistanlık değildi ama sistemdeki çocukları önemsiyormuş gibi davranan pisliklere katlanmak zorunda kalmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Endişelenmem gereken tek kişi ben olsaydım, ilk koruyucu aileden önce bir sokak çocuğuna atıldım - ama sorun sadece ben değilim. Korumam gereken küçük bir kız kardeşim var ve onu kurtlara bırakma düşüncesi midemi bulandırıyor. Bu yüzden, onu bildiğim en iyi şekilde koruduğumu bilerek, yüzümde bir gülümsemeyle ikimiz için de hakaretlere ve dayaklara katlandım.

Son boktan "koruyucu aile", onu Lily'nin odasına gizlice girmeye çalışırken yakaladıktan sonra bizi geri alması için vaka yöneticimize yalvardı. Sanırım on üç yaşında birinin sikine bıçak dayamasını pek hoş karşılamadı. Ona bir daha bakarsa aleti kesip boğazına sokmakla tehdit etmemden da az hoşlanmıştı. Lily'ye bir şey yapıp yapmadığını sordum ama o hiçbir şey olmadığına yemin etti. Onu ciddiye alıyorum çünkü diğer türlü bir orospu çocuğunu öldürmem gerekiyor ve ben hapse giremeyecek kadar güzelim.

İşte Sam ve Anna ile birlikteyiz. Bizi Nashville'den Sugarlake, Tennessee'ye taşıyan bir çift. Nüfusu üç bin. Yani üç bin artı dört sanırım. Sahip olduğumuz diğer koruyucu ailelerden farklılar. Hatta iyiler, ama yine de onları istemiyorum. Her çocuk gibi ben de annemi istiyorum. Ama Chicago'daki hayatımızı topladı, bizi Nashville'e yedi saatlik bir yolculuğa çıkardı ve bizi bir benzin istasyonunda unutarak kafayı buldu. Ona kızgınım.

Onu. Çok, çok kızgınım. Ama ne kadar kızgın olursam olayım, geceleri onun geri döndüğüne dair rüyalar görmeme engel olmuyor. Bu rüyalarından nefret ediyorum çünkü uyandığımda içimde açtığı o deliğin yeniden iltihaplandığını ve yırtıldığını hissediyorum. Bu kasabadaki tek ana caddeden ve burası hakkında diğerlerinden farklı bir şey olup olmadığını görmek için pencereden dışarı bakıyorum. Ana caddenin adı aslında *Main Street*. Bu isimle alay ediyorum.

öngörülebilirlik.

"Tennessee çok güzel. Bahse girerim tüm evrendeki en güzel eyalettir," diye haykırıyor Lily.

Ona sırtıyorum. "Çünkü başka bir yerde yaşadığını hatırlamıyorsun."

"Her neyse, önemli değil. Böyle olmadığına eminim." Pencereden sıradağları işaret ediyor.

Haksız değil. Bu güzel bir durum. Ama geçmişinizin çirkinlikleriyle dolu bir şey ne kadar güzel olabilir ki?

"Ben de Tennessee'yi hep sevmişimdir, Lily." Anna ön koltuktan ona gülümsüyor. "Bence Sugarlake'i gerçekten seveceksin. Biliyorsun, küçük bir kızken orada büyüdüm. Hep bir gün geri dönüp burada bir aile kurmayı hayal etmişimdir."

Sam'le ağır bir bakış paylaşır. Kız gözyaşlarına boğulurken Sam elini onun dizine koyar. "Bunu deneyimlemek için burada bizimle birlikte olduğunuz için çok mutluyum."

Gözlerimi deviriyorum. Bir ya da iki ay sonra diğerleriyle aynı şarkıları söylüyor olacak. Eğer beceriksiz olan onlar değilse, benim olduğumu hemen anlarlar. "*Çok sinirli. Çok fazla küfrediyor. Yaşına uygun davranmıyor.*" Anna'ya boş sözleri hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemek üzereydim ki yüzünde kocaman bir gülümseme olan Lily'ye baktım ve çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Uzun sürmese bile birazcık mutluluğu hak ediyor.

Yedi aydır burada yaşıyoruz ve şu anda yemek masasında oturmuş Lily'nin mutluluk gözyaşlarını izliyorum. Az önce bizi resmen evlat edinmek istediklerini söylediler. Nasıl hissettiğimden emin değilim. Sanırım bunun bir olasılık olduğunu hiç düşünmemiştim. Mutlu olmalıyım, hatta kendimden geçmeliyim. Sonunda bir ailemiz olacak. Yeni soyadlarımız. Chase ve Lily Adams.

Sam ve Anna iyi insanlar ve onlara yaşattığım saçmalıklara rağmen bize iyi davranıyorlar. Sevilmesi kolay bir insan değilim - annem bunu bilmemi sağladı.

Buradaki ilk günümüzü düşünüyorum. Sam ve Anna buranın bana iyi geleceğini umduklarını söylemişlerdi. Rahatlayabileceğimi ve "sadece bir çocuk olabileceğimi". Yüzlerine güldüm, Sam'in zulasından bir sigara çaldım ve ön kapıdan onları tersledim. Eğer benim yaşadıklarımı yaşamadıysanız, bana kalırsa söz hakkınız bile yok.

"Chase, bu en iyi haber değil mi?" Lily kollarını boynuma doladı. Sersemliğimden sıyrılıyorum ve kollarımı gevşekçe ona sarılıyorum.

"Evet, Lil. En iyisi." Gülümsemeye çalışıyorum ama daha çok yüzümü buruşturuyormuşum gibi geliyor. Sam elini omzuma koyup sıkıyor. Onu kandırdığımı sanmıyorum. Bu beni suçlu hissettiriyor çünkü o her zaman arzuladığım baba figüründen başka bir şey olmadı. Onlara daha iyi bir evlat olmak için daha çok çalışacağım. Sanırım şu an olduğum şey bu.

Bir
oğlum
var.
Tekrar

Umarım ikinci seferde daha iyi olur.

Geceleri, zihnim çenemi kapatmadığında, yatak odasının penceresinden dışarı kayıyorum. Evden gizlice çıkmak benim için şaşırtıcı derecede kolaydır. Bu yüzden sık sık yapıyorum. Genellikle sokaktan aşağıya, uzanıp yıldızları seyrettiğim açık alana doğru yürürüm. Bu gece, mavi panjurlu evin önünde durmama neden olan bir şey var.

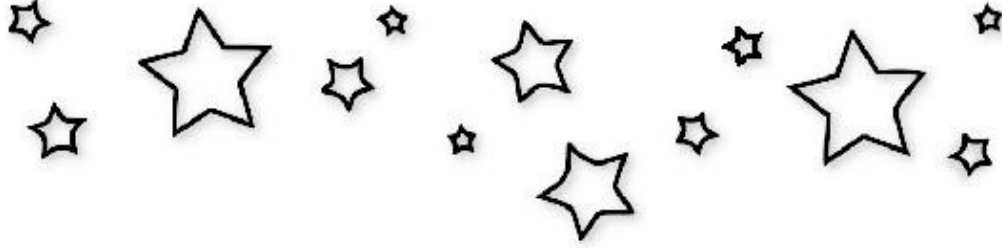
Yürümeye devam edip etmemek konusunda kendimle savaşıyorum. Goldi dünyadaki en iyi şey ve ben mesafemi korumak için elimden geleni yapıyorum. Benim gibi birinin gelip hayatını kirletmesine ihtiyacı yok. Ama lanet olsun, eğer uzak durmak şimdiye kadar yapmaya çalıştığım en zor şey değilse. Daha önce hiç kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı, sanki ruhumun derinliklerini görüyor gibi. Arkadaşlığımı istediğini söyleyebilirim ama hayatımda hayal kırıklığına uğratacak başka birine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Özellikle de dizini sıyırmaktan daha kötü bir şey yaşamamış on bir yaşındaki bir kızı.

Ama kendi kendime onun arkadaşı olamayacağımı tekrarlarken bile, ayaklarım yatak odasının penceresine doğru ilerliyor ve oradan içeri süzülüyorum.

OceanofPDF.com

ALINA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

A Arkamızdaki eve yeni bir çocuk taşındı. Onu pek görmedim ama arka bahçelerimizi ayıran çitte küçük bir delik var, ve bazen oraya gidip gizlice baktığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum.

Tüylü sarı saçları var ve her zaman bir arabanın kaputunun altına giriyor. Bugün annem beni bakarken yakaladı ve röntgencilik yapmayı yoksa derimi yüzeceğini söyledi. Sonra da meşhur muzlu ekmeğini elime tutuşturdu ve kendimi için beni kışkırttı, bunun komşuluğun gereği olduğunu söyledi. Bu yıl Sugarlake Lisesi'ne birlikte gideceğimiz için bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Yalnız gitmek istemiyorum ama Chase ve Lily Florida'da tatildeler, İşte verandasına doğru yürüyordum. Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum, ama parmak eklemlerim çarpmadan kapı açılıyor ve o dışarı çıkıyor. Ön verandanın pervazına yaslanmış, umursamaz bir hava takınıyor.

Ona iyice baktığımda biraz aptallaşıyorum. Daha önce hiç topuz yapılacak kadar uzun saçları olan bir adam görmemiştim, ama her nasılsa onda, bende olduğundan daha iyi görünüyor. Yine de dikkatimi çeken şey saçları değil. Onun bakışları. Tuhaf bir yeşil, sanki Tanrı hangi tonu seçeceğine karar verememiş de onun yerine ormanın tüm renklerini bir araya getirip gözlerine yerleştirmiş gibi.

"Merhaba. Ben Alina May." Muzlu ekmeği zorla eline tutuşturuyorum, geri çekilip yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Ben arka bahçe komşunuzum ve tanışma zamanının çoktan geçtiğini düşündüm, işte buradayım... bilirsiniz, kendimi tanıtıyorum."

Başını eğiyor. "Nedir bu?" Burnuna götürüp kokluyor.

"İşte bu Mason Dixon çizgisinin bu tarafındaki en iyi çikolatalı muzlu ekmek." Bunu gururla söylüyorum çünkü doğru. Kimse annemi alt edemez, denemeleri için onlara meydan okuyorum.

"Öyle mi?" Gülümsüyor ve gözlerim onun kusursuz, kar gibi beyaz dişlerine takılıyor.

"Bunlar senin gerçek dişlerin mi?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum. Gülümsemesi genişliyor. "Takma dişlerim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yani... belki?" Omuzlarımı silkiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece elinde muzlu ekmek ve yüzünde bir sırıtışla orada duruyor.

"Gah, bunu sorduğumu unut." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, yanaklarım kızarıyor. "Senin adın ne bu arada?"

Bir kahkaha atıyor. "Dostum, buradaki bütün kızlar senin kadar tatlı mı?"

"Bakış açısı meselesi, sanırım." Tekrar omuz silkiyorum, bana adını söylemesini bekliyorum. Söylemedi. "Biliyor musun, bazıları bir kişi kendini tanıttığında bu iyiliğe karşılık vermemenin büyük kabalık olduğunu söyler."

"Bazıları öyle diyor, ha?" Muzlu ekmeği yere bırakıp bana doğru yaklaşıyor. Başım göğsüyle aynı hizada ve göz teması kurmak için boynumu eğmemi gerektirecek kadar yakın.

"Özür dilerim, Alina May." Sol elimi tuttu. "Benim adım Jackson Rhoades ve inanın bana sizinle tanışmak benim için büyük bir zevk."

Elimi sıkmasını bekliyorum ama onun yerine elimi ağzına götürüyor ve dudaklarını hafifçe parmak eklemlerime sürterek fısıltıyla öpüyor.

İnançsızlıkla gülerek elimi geri çekiyorum. "Sanırım sen bu kasabadaki yaşlı karıların utanmaz çapkın dedikleri türden biri olabilirsin, Jackson."

Kişisel alanımı geri kazanmak için birkaç adım geri atıyorum. "Geldiğin yerdeki kızlarda işe yarayabilir ama benimle vakit kaybetmemelisin. Boş laflara ve güzel gülümsemelere kanmam."

Başını sallıyor, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Not edildi."

"Ama eğer bir arkadaş arıyorsan, tüm gün boyunca arkadaş olabilirim. Övünmek gibi olmasın ama arkadaşlık konusunda oldukça iyiyimdir, bu yüzden teklifimi kabul etmeni tavsiye ederim."

"Bu durumda, nasıl reddedebilirim?" Sırıttıyor.

Gözlerimi büyüttüm. "Şey, yapabileceğini sanmıyorum. Artık arkadaş olduğumuza göre, sanırım bana Lee diyebilirsin."

"Pekâlâ Lee. O zaman bana Jax diyebilirsin."

"Jax." Takma adı yüksek sesle test ediyorum ve memnuniyetle başımı sallıyorum. "Her zaman bir iş yapar gibi mi arkadaş edinirsin?" "Ne gibi?" Kıkırdıyor. "Boş . Liseye mı?"

"Sömestr başladığında birinci sınıf olacağım. Peki ya sen?" "Aslında üçüncü sınıf olacaktım ama geçen sene babam hasta." Boynundaki zincirle oynuyor, gözleri kederle parlıyor. "Şimdi daha iyi mi?" Zincirin parmaklarının arasında yuvarlanışını izliyorum.

Hem yüzü hem de sesi düzleşir. "O öldü."

"Oh," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim." Kelimeler ağzımdan çıkarken yüzümü buruşturuyorum. Özrümü takdir ettiğini sanmıyorum ama aklıma gelen tek şey bu.

"Neyse o." Omuz silkiyor. "Neyse, muzlu ekmek için teşekkürler, eminim annem bayılacaktır." İkimiz de orada öylece duruyoruz, hava garip bir gerginlikle doluyor. Keşke zamanı geri alabilsem ve beş dakika önceki Jackson'ı geri getirebilsem.

"Seni kardeşimle tanıştırdım ama o hep basketbolla meşgul." Gözlerimi deviriyorum. "Ama en iyi arkadaşlarımdan biri olan Chase buralarda yaşıyor. Onu merhaba demesi için gönderirim ama senin cazibenin onun üzerinde işe yarayacağını sanmıyorum," diye takılıyorum.

Boğazını temizliyor. "Elbette. Dinle, bütün gün burada durup sohbet etmek istesem de yapacak daha iyi işlerim var, o yüzden yirmi soruyu bitirdiysen..." Yüzünü yana çeviriyor.

Sertçe nefes alıyorum, kişiliğinin tam bir sekizlisi yüzünden başım dönüyor. "Tamam o zaman." Dudaklarımı büzerek gözlerimi kısıyorum.

"Bak... Jax, ben

Sizi üzdüysem özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu."

Söylediklerimi duyduğuna dair bir işaret vermiyor ama buna ihtiyacı da yok. Ne zaman hoş karşılanmayacağımı bilirim.

Omuzlarım kamburlaştı. "Sanırım görüşürüz."

Her adımda artan utancımın boğuşmama izin vererek verandasından çıktım. *Babasını nereden bilebilirdim ki?* Evime girmeden önce sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin nefesler alıyorum. İşe yaramıyor ve annem onları yüzümde gün gibi açık bir şekilde görüyor.

"Seni bu kadar telaşlandıracak ne oldu?" Elindeki romanı yan masaya bırakıyor.

"Sanırım yeni çocukla işleri berbat ettim. Ölü babası hakkında konuşmaya başlayana kadar her şey yolunda gidiyordu." Alt dudağımı çiğnedim.

"Sonra iyice kabalaştı, şimdi de onu yetiştiren kendisi olduğu halde benden nefret ettiğini düşünüyorum!" Sesim öfkeyle yükseliyor. İnsanların benim hakkımda kötü düşünmesine katlanamıyorum.

Annem yanıma geldi ve saçlarımı düzeltti. "Ah bebeğim, o çocuğun neler yaşadığına dair hiçbir fikrimiz yok. Yapabileceğin en iyi şey onun yanında olmak ve hatalarını affetmek."

"Hiç şansım yok. Bakalım şimdi onun arkadaşı olabilecek miyim?" diye mırıldanıyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Başımın üstünü öpüyor. "Affetmek ilahidir, Alina May." Tekrar yerine oturuyor, kitabını alıyor ve okumaya devam ediyor.

Son on dakikadır odamdaki boy aynasına bakıp duruyorum. Üzerimde geçen hafta aldığım iki parçalı yeni kıyafet var ama onu giyebileceğimden emin değilim. Mankenin üzerinde harika görünüyordu, bu yüzden Becca bana almam için yalvardığında, arkadaş baskısına boyun eğdim. Sorun şu ki, üst kısmı nasıl ayarlamaya çalışırsam çalışayım, bu lanet şey hala yeni edindiğim göğüs dekoltemin reklamını yapan parlak kırmızı benekli bir tabela gibi duruyor. Yemin ederim, bir gece yattım ve ertesi sabah göğsümde iki dev kavunla uyandım.

Onları ellerimin arasına alıyorum ve ağırlıklarına hayret ediyorum. Bu kadar ağır olacaklarını kim bilebilirdi?

"Ne yapıyorsun?" Ses bir anda ortaya çıktı. Şok içinde sıçradım, ona doğru döndüm.

"Aman Tanrım, Chase. Çok mu vurdun?" Kalbim avucumun altında hızla çarparken şikayet ediyorum. "Şehre döndüğünü sanmıyordum."

Beni yavaşça tepeden tırnağa süzüyor. Gözlerindeki neşenin görüyorum ve yavaşça incelemesini bitirdiğinde bakışları ağırlaşıyor.

"Lanet olsun Goldi, ne giyiyorsun böyle?" Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağının üzerinde gezinerek dikkatimi arkasında kalan ıslaklığa çekiyor.

Nefesim kesiliyor.

Havanın söylenmemiş duygularla yoğun olduğu böyle anlarda, neredeyse kendimi onun da bunu hissettiğine inandırabilirim. *Bu* her neyse. Geçtiğimiz üç yıl boyunca, arkadaşlığımızın sarmaşıkları büyüdü ve büküldü.

Nasıl çözeceğimi bilemeyene kadar her bir parçamın etrafını sımsıkı sarıyor. Büyük ve korkutucu ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, bu yüzden her şey her zaman olduğu gibi aynıymış gibi davranıyorum.

Ama değiller.

Bakışlarımı dudaklarından ayırıp onu içime çekiyorum. Çok kısa saçlı, çetrefilli çocuk gitmiş. Onun yerine karnımda bir ateş yakan yetişkin bir genç var. Gömleğinin altında yontulmuş kasları dalgalanıyor, saç tellerinde her zaman bir yuva bulan parmakları saçlarını karıştırıyor. Ela gözleri o kadar derin ki, birinin tekrar yolunu bulabilmesine şaşıyorum. Gözlerimi kaçırmaya zorluyorum, masa sandalyemin arkasına gelişigüzel atılmış bornozu almak için hareket ediyorum.

"Sen o güzel kafanı ne giydiğime takma." Bornozu vücuduma sarıyorum ve yukarı bakıyorum. Chase Adams'ın dünyasında ender rastlanan bir durum olan gamzeleri tam olarak ortaya çıkmıştı.

"Bugün nasıl hissediyorsun Goldi?"

Surat astım. "Dürüst olmak gerekirse, biraz fazla büyük."

Başını eğiyor, kaşlarını içeri çekiyor. Ergenlikle mücadelem hakkında konuşmak isteyeceğim son şey, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Tatilin nasıl geçti?"

Omuz silkiyor. "Sandy."

Cevabına kıkırdadım. Chase'in konuşkan biri olmadığı kesin.

"Burada bir sürü şey oluyor. Eli Ohio'dan basketbol için burs teklifi aldı, doğal olarak annem her gün ağlamaktan aklını kaybetti. Onun yerine yerel bir okul seçmesi için ikna etmeye çalışıyor."

Gözlerimi deviriyorum. Eli her zaman küçük kasabamızdan çıkıp kendi başına bir şeyler yapmaktan bahsederdi. Buralarda kalmasına imkan yok. NBA'e kadar gitme gibi büyük hayalleri var ve bunu yapacağına inanmak için yarım aklım var.

"Bok yok mu? Aferin ona."

Başımı salladım. "Bir de geçen hafta mahalleye taşınan yeni bir çocuk var. Bugün gidip onunla tanıştım. Ona annemin muzlu ekmeğinden falan götürdüm. Eminim Becca okul başlamadan önce çiğneyip tüküreceği taze bir ete sahip olduğu için çok heyecanlanacaktır," diye gülüyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?" Chase soruyor.

"Becca'nın erkeklerle arasının nasıl olduğunu bilirsin, bu da çok yakışıklı." Tanıştığımız andan itibaren sözleriyle nasıl sihir yaptığını hatırlıyorum. "Ayrıca bir rahibenin donunu bile etkileyebileceğinden eminim."

Chase'in tavrı değişiyor, çenesi sıkılıyor. "Bu yeni adamın seni *büyülediğini* mi söylüyorsun?"

Gülümsüyorum. "Çabası için ona kesinlikle A veriyorum, bu kesin."

Alay ediyor. "O senin yaşında mı ki? Ne tür bir erkek yeni tanıştığı bir kızla flört eder?"

"hayal edebiliyorum, Chase." Ona cevap verirken alnım kırılıyor. "Kulağa bir pislik gibi geliyor."

"Tamam..." Bu konuşma *hiç* etmediğim bir yöne saptı. "Her neyse, ona komşuluk görevimi yerine getireceğimi ve seni kendini tanıtmam için göndereceğimi söyledim." Ona, annemin iş yapmak istediğinde attığı bakışın aynısını attım.

"Siktir. Bu." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Oh, hadi ama," diye gülüyorum. "Onu tanımıyorsun bile! Git bir merhaba de. İşini kolaylaştıracaksa ben de seninle geleyim. Normal insanlar gibi konuşmaktan ne kadar hoşlanmadığını biliyorum."

"Hayır," diye bağıyor. "Aslında, bu adamdan uzak durmalısın. Yani, benim yaşında ama seninle flört mü ediyor?"

Gülümsemem düşüyor. Bir adım daha yaklaşıyorum, içimde öfke dönüyor. Ayak parmaklarım botlarının önüne değene kadar durmuyorum. Sözlerimi vurgulamak için göğsünü dürtüyorum. "Ben on dört yaşındayım Chase, on değil. Kabul etsen de etmesen de artık o kadar küçük bir kız değilim."

Bir santim bile kıpırdamıyor ama yumrukları sıkılı, gözleri vücudumda geziniyor. "İnan bana Goldi, biliyorum." Çenesindeki kaslar titriyor ve bir adım geri çekiliyor, gözlerini kapatıyor ve başka bir şey söylemeden penceremden dışarı çıkıyor.

Geri gelmeyecek.

O zamandan beri her gece yatağıma uzanıp pencerenin sürgüsünü ve sesinin fısıltısını dinliyorum, ancak tek ses ağustos böceklerinin cıvıltısı ve onun kaçışının sessizliği. Onu görmeyeli bir hafta oldu.

Lily'yi görmeyeli de bir hafta oldu. Bana uğramasını ve Florida hikâyelerini anlatmasını bekliyordum ama bir telefon bile etmedi - bu yüzden onu verandamda görünce çok şaşırdım.

"Merhaba yabancı." Omzumu kapının pervazına yasladım.

"Hey, kızım!" Doğruca bana doğru yürüdü, beni belimden yakaladı ve sıkıca kavradı. "Seni uzun zamandır görmemiş gibiyim."

"Muhtemelen beni uzun zamandır görmediğin içindir." Geri çekilip gözlerine bakıyorum ama gözünde onu bir böceğe benzeten o kocaman güneş gözlükleri var ve yüzüne çizdiği parlak pembe gülümsemeden başka bir şey göremiyorum.

"Ah, biliyorum ve bunun için çok kötüyüm, ama sana anlatacak çok şeyim var! Bir adamla tanıştım. Sweetwater'da birkaç kasaba ötede yaşıyor. Ona V kartımı verdim ve son birkaç gündür onun evinde kalıyorum." Gevşek çenemi görmezden gelerek yanımdan geçti ve oturma odama girip kanepeye uzandı.

"Whoa, whoa, whoa. Geri çekil. Bir erkekle mi tanıştın?" Tekrar ediyorum, kelimelerim yavaş.

"Evet," diye iç geçiriyor.

"Döndüğünüzden beri geçen bir hafta içinde..." "Evet."

"... ve onunla *seks* yaptınız mı?"

"Elbette yaptım," diye başını sallıyor.

"... onun evinde. Birkaç gece kaldığınız yerde."

"Biliyorum, değil mi? Kulağa çılgınca geliyor." Gülüyor ve bir kolunu yüzüne atıyor.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldanıyorum. "Ailenin buna izin vermesini nasıl sağladın?"

Kolunu yanına bırakıyor ve yüzünde mahcup bir ifade beliriyor. "Onlara Becca ve seninle birlikte olduğumu söylemiş olabilirim."

Ona inanamayarak bakıyorum. En hafif tabirle bu Lily'nin karakterine aykırı. O her zaman uçarı bir kız olmuştur ama asla pervasız değildir.

"Kızma, Lee!" Ellerini dua eder gibi birleştirerek doğruluyor. "Seni ve Becca'yı bu şekilde kullanmanın doğru olmadığını biliyorum ve özür dilerim... ama oraya gitmemi asla kabul etmezlerdi."

"Ailesi gitmiş miydi?"

"Hayır, ailesiyle birlikte yaşamıyor." Ses tonunda savunmacı bir ifade var.

"Ailesiyle birlikte yaşamıyor," diye tekrarlıyorum sözlerini ona. "Kim bu adam? Kendi evi varsa kaç yaşında?"

"Adı Darryl ve daha büyük..."

"Kaç yaşındasın, Lily?"

Yüzünü buruşturuyor. "Yirmi."

Midem bulanıyor. Midem bulanıyor. Yirmili yaşlardaki insanlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama on dört yaşında bir kızla uğraşmak isteyen birinden iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum. Nasıl hissettiğimi anlayamayacak kadar şok olmuş bir halde kanepeye yığılıyorum. Beni yalanlarına alet ettiği için ona kızgınım. Üzgünüm çünkü anlatmak istediğinden daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Endişeliyim çünkü kendini neye bulaştırdığının farkında olduğunu sanmıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı kanepenin arkasına yaslıyorum.

"Kardeşin biliyor mu?" Fısıldıyorum.

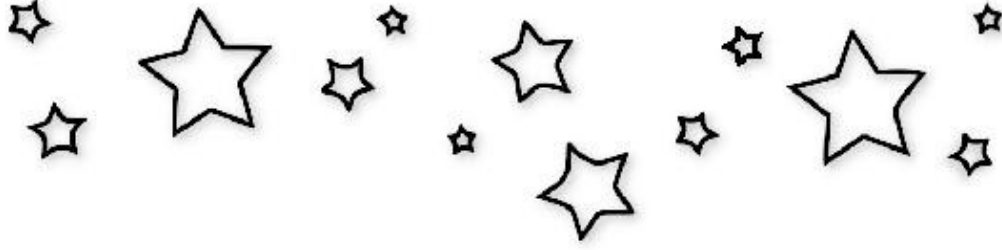
Sessiz kalıyor ama önemli değil. Cevabı zaten biliyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A S E

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

L Anna'nın ona "anne" dememi istediği hissine kapılıyorum. Lily, evlat edinme belgelerinin mürekkebi kurur kurumaz bu lakabı bir sakınca görmedi ama ben bir türlü bunu yapamıyorum. Tanrı şahidim olsun ki, her güne kendimi toparlamak ve bunu yapmak niyetiyle başlıyorum. Bunu ona verebilirim. Lily ve benim için yaptığı onca şeyden sonra bu unvanı hak ediyor. Ama sonra gerçek annemi düşünüyorum.

Onu silsem bile, o hala benim en çirkin yanlarımın en büyük parçası.

Anna'nın yerini sağlam tutuyorum ama Sam başka bir hikaye. Onunla öyle bir bağ kurdum ki her gün "Baba" kelimesini yutkunarak söylüyorum ve nedenini bilsem kahrolacağım. Belki de onu kıyaslayabileceğim gerçek bir babam olmadığı içindir? Tek bildiğim zorlamadığı. Beni Sugarlake İnşaat'a götürüyor ve işin içinde kaybolmama izin veriyor. Bu işten ne kadar keyif aldığımı fark ettiğimde çok şaşırdım. Bir şeyi yoktan var etme metodolojisinde huzur verici bir şey var. Hataya yer yok, tahmin yok. Her şey kesin. Kesin. Kontrollü.

İki yıl önce Sam inşaat şirketini satın aldığında beni oturttu ve şirketi devretme planlarını anlattı. Ona asla söylemeyeceğim ama o gün hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Daha önce hiç bana inanan biri olmamıştı ve bu duygu sarhoş edici olsa da, esasen onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum.

Bu konuda birileriyle konuşmak için can atıyorum ama beni dinlemesini isteyeceğim tek kişi Goldi ve onu görmeyeli on gün oldu. Bu bir tesadüf değil. Tek gördüğüm o olana kadar etrafımdaki her şeyi yok etme gibi bir huyu var ve bu ikimiz için de iyi değil.

Biraz boşlukla kendimi toparlayabileceğimi, belki biraz perspektif kazanabileceğimi düşündüm. Bunun yerine, zihnimi delilik noktasına kadar işgal etti. Düşüncelerim platonik olmaktan çok uzak.

Bu doğru değil.

Kahretsin, bunu biliyorum.

O benim küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı. Kahretsin, o benim en iyi arkadaşım, ve daha da kötüsü o sadece 14 yaşında. Lanet olası bir birinci sınıf öğrencisi. Kadın olmanın ne demek olduğunu yeni yeni öğreniyor ve ben burada dudaklarının ne kadar mükemmel olduğunu düşünerek ve sikimi memelerinin arasında kaydırmanın nasıl bir his olacağını hayal ederek 31 çekiyorum.

Yine de önemli değil, teslim olmadan önce kendime sonsuza kadar işkence etmeyi tercih ederim. Gece geç saatlere kadar süren konuşmalarımız, kendime hakim olamayarak mahvedemeyeceğim kadar önemli. Bu, aramıza biraz mesafe koymam ve onu sistemimden çıkarmak için şehirdeki diğer tüm kızları becermem anlamına geliyorsa, o zaman yapacağım şey budur. Onu hayatımda hiç görmemektense uzaktan görmeyi tercih ederim.

Yine de kendimi evinin arkasına taşınan o hıyarla tanıştıracam. Ne demişler? Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut? Evet. *Bil bakalım yeni en iyi arkadaşın kim olacak, dostum.*

Ön kapı çarptı.

Lily mutfığa girdiğinde kahvaltımın başımı kaldırıyorum, gözlerinin altında önceki geceden kalma makyaj lekesi ve yüzünde ekşi bir ifade var.

"Ne oldu sana böyle?" Lily'nin yüzde yüz toparlanamadığı sadece birkaç kez oldu ve bu genellikle hastalık veya "Teyze Akışı" ile aynı zamana denk geldi.

Karşımdaki sandalyeye oturuyor ve mısır gevreği kasemi kaparak inliyor.

"Yok bir şey, dostum. Sadece zor bir gece geçirdim. Kendimi toparlamaya çalışıyorum."

"Zor bir gece miydi?" Kaşlarım çatıldı. "Goldi ve Becca ile geçirmedin mi?"

Mısır gevreğini ağzına tikiştiriyor ama duraklıyor ve kaşığını bana doğrultuyor. "Ona böyle hitap etmenden nefret ediyor, biliyorsun."

"O değil." Başımı sallıyorum. "Soruya cevap ver."

"Tanrım, nesen sen, babam mı?" diye çıkışıyor.

Arkama yaslanıyorum ve iki kaşımı da kaldırıyorum, çünkü bu *da* ne demek oluyor?

"Evet, tamam mı?" diye devam ediyor gözlerini devirerek. "Dün gece Lee ile Becca'daydım. Annesinin gizli zulasından şarap soğutucuları çaldık ve başım çatlıyor, o yüzden biraz rahatla."

Bakışlarımdan kaçıyor, gözleri nereye odaklanacağına karar veremiyormuş gibi içinde zıplıyor.

Öne doğru eğilip dirseklerimi masaya dayıyorum. "Yalan söylüyorsun." Vücudu kıpırdamıyor. "Yalan söylemiyorum."

"Şimdi Goldi'nin evine gidip ona dün geceyi sorsam aynı hikayeyi anlatacağını mı söylüyorsun?"

"Belli ki."

Çenemi ovuyorum. "İkisi de içiyor muydu?"

"Mmhm." Başını sallıyor. "Oraya gidip onlara da üçüncü dereceden dayak atacak mısın?"

Saçmaladığından oldukça eminim ama onu daha fazla zorlamayacağım. Ciddi bir şey olsaydı bana güvenirdi diye kendimi rahatlatıyorum. Hayatımız boyunca birbirimizin destek kaynağı olduk, bunun değişmesine imkân yok.

İç çekerek ayağa kalktım. "Sen nasıl , Lil."

Lily'yi kendi kendine çektiği sefalet içinde debelenmesi için bırakıp anahtarlarımı alarak Goldi'nin arkasındaki eve gidiyorum. Kendimi tanıtma zamanı.

Birkaç gün sonra Jackson'ın hıyarın teki olduğu varsayımında biraz önyargılı davranmış olabileceğimi fark ettim. Babasının ona bıraktığı 67 model Mustang Fastback'i restore etmeye çalışırken çoğunlukla onun evinde takılıyorduk. Annesi günde on iki saat, haftada üç gün hemşire olarak çalıştığı ve şehirdeki Mac's Dive'da barmen olarak vardiyalı çalıştığı için pek ortalıkta görünmüyor.

"Annen neden bu kadar çok çalışıyor?" diye sordum. Sıcak bir Ağustos öğleden sonrası ve arka güvertesinde oturmuş, kasabadaki ev kadınlarından birini bize alması için etkilediği birayı yudumluyoruz.

"Böylece krallar gibi yaşayabiliriz, dostum." Kollarını iki yana açmış, yüzünde kaygısız bir gülümsemeyle etrafına bakınıyor.

"Açıkça."

"O olmayacak. Uzun bir süre için değil. Beni kasabadaki dükkânda tamirci olarak işe almaları için onları ikna eder etmez, ikimizi de geçindirecek kadar iş yapacağım." Parmakları bira şişesinin etrafında sıkılaşıyor. "Sağlık sistemimiz berbat durumda, biliyor musun? Babam hastalandığında çok agresifti. Bize bir gün daha kazandırabilmek için elimizden gelen her şeyi yaptık." Başını iki yana sallıyor ve gömleğinin altındaki zinciri tutarak birasını boşaltıyor. "Ama bu ülkede kanser de diğer her şey gibi bir iş kolu."

Konuşmamız yüksek sesli kahkahalar ve çarpan bir kapı sesiyle kesildi. Gürültüye doğru bakıyorum, kalbim daha hızlı atıyor çünkü dışarıdakinin Goldi olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum. Çitlerden atlamak, onu görmezden geldiğim için özür dilemek ve dilimi boğazına sokmak gibi aptalca bir şey yapmamak için bira şişemden parmaklarıma damlayan buğuya odaklanıyorum. Başımı kaldırdığımda Jax'in gözlerinde bilmiş bir parıltıyla beni izlediğini görüyorum.

"Ne?" Biramı masaya koyarak tersliyorum.

"Hiçbir şey, dostum." Ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırıyor, sanki gözlerini dikmiş bana bakmıyormuş gibi. "Bu sadece ilginç, biliyor musun? Bayan Alina May'in, o sevimli küçük kıcını hoplata hoplata buraya gelip bana unlu mamuller getirirken senin en iyi arkadaşı olduğunu söylediğine yemin edebilirdim ama sen ondan bir kez bile bahsetmedin."

Söylediği her kelimedede vücudum daha da sarılıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, ikinizin arasında bir şeyler olabileceği fikri aklıma geldi. Demek istediğim, hangi on altı yaşındaki erkek *böyle* bir kızla takılıp da onunla birlikte olmak istemez ki?"

Hayır, ilk seferinde haklıydım. O lanet olası bir pislik.

"Ama onun hâlâ elimde olmasından mutluyum," diye devam ediyor, içimde biriken öfkeden habersiz. "Başka bir adamın eline fırsat geçmeden onu kapacağım."

Yumruğumun yüzüyle buluşmasını tüm ayrıntılarıyla hayal ediyorum. Belki de kafasını geriye atıp güldüğünde ona yaklaşmasını bacaklarını kırıyorum. "Yüzündeki ifadeyi görmelisin."

Yüzümü buruşturuyorum, ellerimi sandalyemin kollarını morarmış bir şekilde tuttukları yerden çözüyorum. Kan geri hücum ederken karıncalanıyorlar ve sakinleşmek için derin nefesler alıyorum.

"Seni becermeliyim," diyorum, bir elimi saçlarımda gezdirerek.

Ayağa kalktığında hâlâ gülüyordu, sandalyemin yanında durdu ve omzuma bir el attı. "Sadece seninle dalga geçiyorum, kardeşim. Ama kendine bir çeki düzen vermeli ve ya bu işi bitirmeli ya da yoluna devam etmelisin çünkü inan bana öyle bir kız var mı? Uzun süre bekâr kalmayacaktır. Bir bira daha ister misin?"

Sertçe başımı sallıyorum, sözleri zihnimde bir döngü halinde dolaşiyor. Haksız değil. Bir erkek olmayacağını düşünmek gerçekçi değil. Başımı arkaya atarak inliyorum. Başka birinin ona dokunmasını izlemek zorunda kalma düşüncesi

midem bulanıyor. Ama ben iyi değilim. Çok sıkı tutunacağım ve yakın kalma ihtiyacımla onu boğacağım. Hiç ayrılmamak için.

O bundan daha fazlasını hak ediyor, benden daha fazlasını. Yumuşak ve tatlı bir sevgiyi *hak ediyor*. Bu yüzden, beni öldürse bile, geride duracağım ve birinin onun için bunu yapmasına izin vereceğim.

Biramın kalanını boşaltıyorum, kıskançlık boğazımda asit gibi yükseliyor.

Goldi'den uzak durmaya çalışıyordum. Üç haftadır onu ne zaman görsem dönüp başka yöne yürüyorum. Ama bu kalbimin onunkine uzanmasını, ritmine uymaya çalışmasını engellemiyor.

Ama bu gece karşı koyamayacak kadar güçsüzüm. Boktan anılarla dolu boktan bir gün geçirdim ve onsuz boğuluyorum.

Penceresini açıp içeri girerken, kendime yarın duygularımı bir kutuya atıp sıkıca kilitleyeceğimi söylüyorum.

Yarın güçlü olacağım.

Tavanındaki parlayan yıldızlar dışında her yer karanlık. Onları asla indirmemesi için ona söz verdirdim. Nedenini sormadı ama sorsaydı, doğrudan ona giden yolu aydınlatıkları için olduğunu söyledim. *Çok acınası*. Yine de, ben burada yokken bile onları asmaya devam ettiğini bilmek göğsümü ısıtıyor.

Yatağına ulaştığımda uyuyordu ve yüzündeki saç tellerini fırçalamak için eğildim. Gözlerim onu içine çekiyor, yüz hatlarının üzerinde süzülüyor ve her santimini ezberliyor.

O kadar güzel ki.

İşaret parmağımı yanağında gezdirirken kıpırdanıyor.

"Chase?" Göz kırptıyor.

"Evet, Goldi. Benim."

Kollarını geriyor, atleti kalkıyor ve göbeğini ortaya çıkarıyor. Sertçe yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. Yine de bakışlarını hissediyorum. Hayatımda tüm saçmalıkların arasından bakıp doğrudan ruhuma dalan tek kişi o. Bunu isteyebileceğim tek kişi.

"Sorun nedir, Chase?"

Onun üzerine sürünüp yorganın altına giriyorum. "Bir şey yok, sadece seni görmek istedim."

Yüzünü bana dönüyor ve yan yatıyor. "Beni unutup gittiğini sanmıştım. Sonra burada, sanki son üç haftadır beni görmezden gelmemişsin gibi penceremden içeri giriyorsun."

. "Biliyorum. Ben bir ."

"Bu senin özür dileme şeklin mi?"

"Her şeyi berbat ettiğimi ve bunu bildiğimi söylüyorum. Beni hissettiriyorsun... *çok* çok, Goldi. Bazen bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum."

Uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine kenetliyor. "Özrün kabul edildi."

Yolumu değiştirmeyi planlamadığımı bildiğim için suçluluk duygusu omurgamdan aşağı kayıyor. "Muhtemelen yine çuvalalayacağım, biliyorsun."

Esniyor. "Evet, muhtemelen."

Ona söylemek istediğim onca şey yüzünden boğazım düğümleniyor. "Bugün nasıl hissediyorsun Goldi?"

Cevap vermiyor, çoktan uykuya dalmış. Sessizliğin içinde uzanıyorum, sadece onun varlığında olmaktan memnunum, başparmağım tembelce elinin okşuyor.

"... sen de beni öyle hissettiriyorsun, Chase." Bunu söylerken uyanık olduğundan bile emin değilim.

Zor bir gündü ama her zaman olduğu gibi onun yanında olmak göğsümdeki ağırlığı kaldırıyor ve üç haftadır ilk kez yeniden nefes alabiliyorum.

Yarın güçlü olacağım.

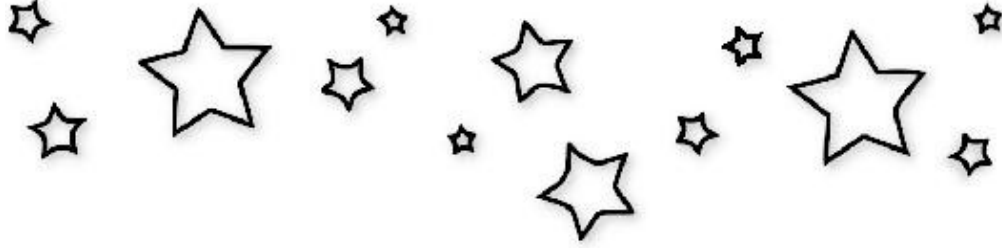
[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

ALINA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FIFTEEN YEARS OLD

T Bu gece gölde şenlik ateşi var. Bu bir gelenektir. Yazın bitişi için son bir hurra. Evde kalıp, güzel bir kitapla kıvrılmayı tercih ederim. kitap yerine.

Dolabımı karıştırırken Lily'ye "Sanırım bunu atlayacağım," diyorum.

"Hayır. Bunu kabul etmiyorum. Al, bunu dene." Pembe ipek bir kaşkolu yüzüme fırlattı.

"Ah, Lily, bu sıcakta ateşin önünde oturmaktan daha az yapmak istediğim bir şey düşünemiyorum."

Parmağıyla beni işaret etti. "Bu yıl sana bir doğum günü partisi düzenlememe izin vermedin, bu senin özrün olabilir."

"Beni Barbie gibi giydirmene izin vermenin özür dilemek *olduğunu* sanıyordum." "Hayır, bu sadece senin iyi seçimler yapmandan kaynaklanıyor." Ellerini uzatırken göz kırpmıyor

Bana bir jean etek.

gülümsüyorum. Onun burada olması çok güzel. Son zamanlarda çok ortalarda yoktu. Yeni bir grup insanla takılıyor ve etrafta olduğunda bile, o kapalı. Darryl denen sürüngen yüzünden ona anaç tavuk gibi sonra, uzaklaşmaya başladı. Darryl'in aramızda olmadığına yemin ediyor ama günlerce ortadan kaybolduğunda ona inanmak zor oluyor.

Endişelerimi geri itiyorum ve ondan bahsetmiyorum. En iyi arkadaşımı özledim.

Becca elinde annesinin gizli zulasından çaldığına emin olduğum bir şişe votkayla kapıdan içeri dalıyor. "Pekâlâ sürükler, beni pazara kadar geri alamayacaklar. Neyin içine giriyoruz?"

"Lee'yi Yaz Sonu Şenlik Ateşi'ne gelmesi için ikna etmek." Lily elleri kalçalarında bana ters ters bakıyor.

Becca gülüyor ve votkayı masama bırakıyor. "Lee, seçme şansın olduğunu düşünmen çok sevimli."

İç çekiyorum. "Orada kimler olacak?"

Lily gözlerini devirir. "Herkes. Bu kasabada zaten yapacak hiçbir şeyi olmayan sadece yirmi kişi var. Başka nereye gidebilirler ki?"

Becca masanın üzerinde çalan Lily'nin telefonunu alır ve ekrana bakar.

"Ahh... Lily, telefonunda 'Big D' adında biri sana iyi bir kız olmanı söylüyor ve belki de zulânı yeniden doldurur."

Lily telefonu elinden çekip alıyor. "Tanrım, Becca, sen kendi işine bak."

Becca kaşlarını kaldırır. "Affedersiniz, Bayan Priss? Görünüşe göre bu iş benim *yapmamı* istiyorsunuz."

Lily'nin vücudu sımsıkı sarıldı. "Oh, lütfen. Babanın bu Podunk kasabasının vaizi olması, istediğin zaman insanların hayatlarını işgal etme hakkına sahip olduğun anlamına gelmez."

Lily'nin bir "zulaya" ihtiyacı olduğu gerçeğini düşünmekle o kadar meşgulüm ki, hayatım boyunca yaşadığım kasaba hakkındaki sözlerinden rahatsız oluyorum. Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Lil, sana neler oluyor böyle? Bizimle konuşabilirsin, biliyorsun değil mi?"

Beni görmezden geliyor, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor ve az önce maraton koşmuş gibi ağır nefes alıyor. Telefonu çalıyor ve odadan çıkarken mahremiyetle ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Becca'nın gözleriyle karşılaştığımda ağızım açık kalıyor. Kollarını yana doğru kaldırarak "*Ne oluyor lan?*" dedi.

İnanmayarak başımı sallıyorum.

Birkaç saat sonra göle vardık. Ilık bir gece ve herkes burada. İnsanlar kıyı boyunca gruplar halinde kümelenmiş. Ateşin etrafında birkaç Adirondack sandalyesi var ve benim kığım bu süre boyunca rahatça bir tanesinde oturuyor. Kırmızı bir Solo bardakta sıcak, bayat bir bira içiyor, Ricky Walker'ın babasının balıkçı dükkânını anlatmasını dinliyormuş gibi yapıyorum. Ama gözlerim Chase'in üzerindeydi. Suzy Abbott denen cadaloz kız göğüslerini Chase'in yanına o kadar bastırmış ki nefes alabildiğine şaşıyorum.

Kulağına fısıldamak için eğildiğinde, midem kıskançlıktan yanıyor.

Eli kot pantolonunun içine girdiğinde, kıskançlığım öfkeye dönüşüyor.

Saf değilim, yatıp kalktığını biliyorum. Yatağında uzanırken ve bana iyi biri olmadığını söylerken kıyafetlerinde kalan parfümün kokusunu aldım. Ama bunu gözümün önünde görmek? Bu beni hasta ediyor. Bir şeyler hissettiğini *biliyorum*. Keşke sorunlarını aşı ve onu sevmeme izin verse. Ama zamanını çok korkarak geçirmek istiyorsa, bu onun seçimi. Onun aptal, korkunç, salakça seçimi.

Ricky'ye doğru sertçe dönüyorum, onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. Sarı dikenli saçları ve donuk kahverengi gözleri pek bana göre değil ama idare eder.

Hâlâ konuşuyor mu? Sözümlü kestim. "Evet, harika. Dinle. Buradan çıkmak ister misin?"

Gözleri büyür. "Uh... evet. Evet." Boğazını temizliyor. "Şimdi mi?"

"Evet." Elini tutup onu oturduğu yerden çekerken fincanımın kuma düşmesine izin vererek ayağa fırlıyorum.

Ricky'nin kamyonetini bulmak için bankadan otoparka doğru yürüyorum. Arkama bakmaya zahmet etmedim.

Farklı hissettireceğini düşünmüştüm. Bekaretimi kaybetmek. Ama burada yatağında uzanırken, açık pencereden gelen esintiyi hissederken, her gece hissettiklerimin aynısını hissediyorum. Bir şeyler hissetmem gerektiğini düşünerek uzandım ve kendimi avuçladım. Acı ya da ne bileyim, bir giriş belirtisi?

Kulağa aptalca geliyor.

Kendimi daha kadın gibi hissetmemi sağlayacağını düşünmüştüm sanırım. Dürüst olmak gerekirse, ev hakkında yazılacak bir şey değildi. Yine de pişman olduğumu söyleyemem. Yıllarca ilk seferimin nasıl geçeceğini kurguladım, her zaman Chase'in onu benden alacağı mükemmel yolu hayal etmeye çalıştım.

Şaka gibi.

En azından artık beklentilerimi karşılama baskısı ortadan kalktı.

"Goldi."

Harika. Hayatıma geri dönmesi için onca gece varken, bu gece olmalıydı. Gözlerimi kapatıyorum. Ona bakmanın canımı acıtacağından korkuyorum.

"Goldi."

Sesi şimdi daha yakın. Gözlerimi aralayıp bakıyorum. Bana bakıyor, gamzeleri eğlendiğini gösteriyor. *Vay be.* Ben bir

gamzeler için enayi.

Gözlerimi tamamen açıyorum ve iç çekiyorum. "Selam, Chase."

"Nerede sen kaybolmak için bu gece?" O eğilerek karşı komodininin üzerinde, elleri ceplerinde.

"Oh, orada olduğumu biliyor muydun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Yere bakıyor, omuzları çöküyor.

"Eskiden en iyi arkadaş olduğumuz zamanları hatırlıyor musun Chase?"

"Sen hâlâ benim en iyi arkadaşımsın Goldi." Yavaşça konuşuyor, kelimeler dilinden pekmez gibi akıyor.

Gülüyorum. "Sen şimdiye kadar sahip olduğum en kötü kişi olmalısın."

"Öyle deme. Siktir!" Ayağının komodinin altına vuruşunun sesi sarsıcı.

"Sessiz ol! Eli'yi ya da daha kötüsü babamı uyandırmak mı istiyorsun?"

Yüzünü buruşturarak saçlarını kavramak için uzandı. "Ben sadece... Kafam çok karışık. Seni gördüğümde sanki tüm saçmalıklarım havaya savruluyor ve nereye düşeceğini kontrol edemiyorum."

"Her şeyi kontrol edemezsin, Chase. Bu gerçek hayat değil."

Huffs. "Sen gerçek hayat hakkında ne bilirsin ki Goldi? Daha on beş yaşındasın." "Bana patronluk taslama!" Sesim keskin ama sessiz.

"Yeterince biliyorum

asla risk almamanın gerçekten yaşamak olmadığını bilmek. Annem sadece suyunun sıkmaya değdiğinden emin olmak gerektiğini söyler, hepsi bu. Bence *sen* sıkmaya değersin." Avuç içim göğsümdeki ağrıyı dindirmeye çalışıyor. "Bazen senin de benim aynı şeyi düşünmeni ne kadar çok istediğimden nefes alamıyorum."

Yaklaşıyor, eğilirken dizleri yatağın kenarına çarpıyor. Nasırlı parmakları çenemden aşağı iniyor ve yüzümü kavırıyor. Adem elması yutkunma hareketiyle sallanıyor ve gözlerime bakıyor, arıyor... kim bilir ne?

"Bazen seni seviyor olmam gerektiğini düşünüyorum Goldi. Sen etrafımdayken göğsümün neden patlayacakmış gibi hissettiğinin tek açıklaması bu. Ama dünyadan daha çok sevdiğim son kadın? Buna değmediğime karar verdi ve beni kırık dökük parçalar ve gereken bir kız kardeşten başka bir şeyle bırakmadı."

Aşk. Onun acısında kaybolmuşken, acısını dindirebilmeyi dilerken bile kalbim daha hızlı çarpıyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "İnsanların aşkını mahvediyorum. Seni de mahvetmek istemiyorum."

Parmaklarım bileğini çevreliyor, nabzının başparmağımın altında attığını hissediyorum. "Neden bu konuda endişelenmeme izin vermiyorsun?"

Gözlerini kapatıyor, alnını benimkine dayıyor ve ileri geri sallıyor.

Koridorun sonunda bir kapı açılır, ahşap çıtalar birinin üzerinden geçmesiyle gıcırdar. Chase'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Pencereye doğru fırlıyor, bir bacağı dışarıda, vücudu çıkıntıya dayanana kadar arkasına bakmıyor. Etrafımızdaki havada söylenmemiş pek çok şey yüzünden çenesindeki kaslar titriyor. Sonra gecenin içinde kayboluyor.

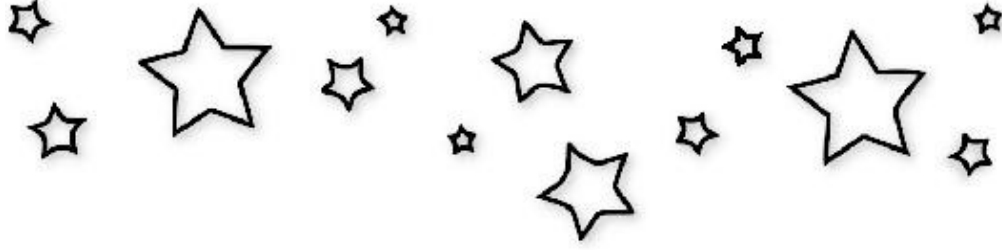
Aynen böyle, yine gitti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"Reed Stanton bana çıkma teklif etti." Yatak odamın zemininde oturmuş, umursamaz bir haldeydim.

Becca elinde bir *Cosmo* dergisiyle yatakta uzanıyor. Dergiyi kenara bırakıyor ve tüm dikkatini bana vermek için dönüyor. "Ve?"

"Ve... Ben de evet dedim." Önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarımı silkiyorum ama ikimiz de önemli olduğunu biliyoruz.

", ne dedin?" Elini kulağının üzerine koyar. "Beni duydun."

"Evet, sadece tekrar duymak istedim. Chase olmayan biriyle çıkacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Buna inanmak gerçekten bu kadar zor mu?"

"Evet, gerçekten öyle. Zamanı gelmişti ama. On altı yaşındasın ve o seni görmüyorken bile hâlâ onun için yanıp tutuşuyorsun."

"Beni görüyor."

"Birkaç ayda bir gizlice odana girip seni duygusal çöp kutusu olarak kullanmasından mı bahsediyorsun?" Çenesine vuruyor. "Ya da belki de okulda seni görmezden geldiğinde, etrafındaki göğüslere ve kıçlara dikkat etmekle meşgul olduğunda."

Onu savunurken kalbim sıkışıyor. "Chase karmaşık biri. Sen anlayamazsın."

"Onun bir olduğunu anlıyorum."

"Neden yine Chase hakkında konuşuyoruz? Sana Reed'le olan randevumu anlattığımı sanıyordum." Konuyu tekrar açmalıyım.

Becca ellerini kalçalarına vurarak doğruluyor. "Evet! Reed 'Onu *Lolipop Gibi Yala*' Stanton! Lanet olsun, bu çocuk kurbağa kılından daha ince. İzlerken

O dar pantolonla futbol topunu fırlatması okul ruhu taklidi yapmamın tek nedeni."

Onun tiyatrosuna kıkırdıyorum.

Gülmekten yatakta geriye doğru düşüyor. "Sana nasıl evet dedirtti ki?"

"Beni dolabımda köşeye sıkıştırdı. Cuma akşamı maçı kazanmaktan daha iyi olan tek şeyin Cumartesi günü beni dışarı çıkarması olacağını söyledi."

Çenesi düştü. "Sana öylece söyledi mi? Sormadı bile mi?" Başımı sallıyorum, hatırladıkça sırtıyorum.

"Kahretsin, bahse girerim bir porno yıldızı gibi sikişiyordur." "Çok kabasın, Rebecca Jean!"

"Yaşamak için en iyi yol, tatlım." Vahşi kızıl saçlarını omzunun üzerinden atarak sırtıyor. "Lily'nin haberi var mı? Eminim seni giydirmek için sabırsızlanıyordur."

Gülümsemem soluyor. "Onu üç gündür . Perşembe ve Cuma günleri dersleri kaçırdı." Zamanını kiminle geçirdiğine dair içimde bir endişe kabarıyor. "Dans antrenmanlarına bile gelmiyor."

Becca yüzünü buruşturuyor. "Oraya gidip ayağımı onun kıcına sokmak için yarım aklım var. Aslında, şimdiki zaman gibisi yok."

"Oraya gitmek ister misin? Yani, hemen şimdi?" Chase'i görme düşüncesiyle dişlerim alt dudağımı ısırtıyor.

"Neden olmasın? Bizden sonsuza kadar saklanamaz." Yataktan fırlayıp odadan dışarı çıktı. "Hadi gidelim."

Chase kapıyı açar. Uykulu gözlerle bakıyor ve üzerinde basketbol shortundan başka bir şey yok. Gözlerim yontulmuş karın kaslarını, belirgin göğsünü ve kollarındaki kordonlu kasları takip ediyor. *İnşaat işi vücuda iyi geliyor.*

Kapı çerçevesine yaslanarak Becca'ya bakıyor, sonra fırtınalı ela gözlerini bana kilitliyor. Beni yakıp kavururken kendimi büyüteç altındaki bir karınca gibi hissediyorum. Şehvet ve acı birbirine karışıyor, gözeneklerimden sızıyor ve aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Becca gerginliği keser. "Hey, pislik, kız kardeşin evde mi?" "Hayır. İkinizle birlikte olduğunu sanıyordum."

Lanet olsun, Lily. Hâlâ Becca ve beni günah keçisi olarak kullandığına inanamıyorum. Aklım çılgılık atıyor olsa da sessiz kalıyorum.

"Yanlış düşünmüşsün," diyor Becca. "Biraz takılıp eve gelip gelmeyeceğini görmemizin sakıncası var mı? Onun moda uzmanlığına ihtiyacımız var. Kızımın bu akşam oyun kurucuyla randevusu var ve ben de ona bir şeyler garanti etmeye çalışıyorum."

eylem, ne demek istediğimi anlıyorsanız." Kolumu dürterek iğrenç bir şekilde göz kırpmıyor.

Tepkisini yakından izliyorum, bir şeyler hissettiğine dair bir işaret arıyorum. Ama o soğukkanlı. Değişmeyen bir mükemmellik heykeli.

"Tabii, içeri gel." Kapıyı daha geniş açtı.

Becca koşarak gelip oturma odasındaki kanepeye yerleşiyor. Peşinden gitmeye başlıyorum ama bileğimi güçlü bir şekilde kavradığı için geri çekiliyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıp sırtımı önüne doğru çekerken kalbim duracak gibi oluyor. Dudakları kulağıma değiyor, nefesi tüylerimi diken diken ediyor. Vücudumun şarkı söylemesine aldırmadan gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Eğer sana dokunursa, onu öldürürüm," diye fısıldıyor.

Öfkemi içimde tutan ip kopuyor, oynadığı bu çarpık itme-çekme oyununa daha fazla dayanamıyorum. Arkamı dönüyorum ve bileğimi onun elinden kurtarıyorum. "Sen benim kardeşim değilsin, babam da değilsin. Hayatıma istediğin gibi girip çıkamazsın, sonra da söz hakkın olduğunu düşünemezsin."

Geri çekiliyor.

Uzağa gitmesine izin vermiyorum, ona doğru adım atıyorum ve alçak sesle konuşuyorum. "Aslına bakarsan, bu gece dışarı çıktığında ve her ne yapıyorsan, hangi kızla yapıyorsan... Gözlerini kapatmanı ve Reed'in de aynı şeyi bana yaptığını hayal etmeni istiyorum."

Burun delikleri açıldı ama bu söylediklerimi duyduğunun tek işareti. Bir önemi yok. Onunla bu oyunu oynamaktan bıktım.

Ben kanepeye doğru yürüyüp otururken Becca utanmadan bana bakıyor. Beşlik çakmak için elini kaldırıyor.

"Yapma." Uzaktan kumandayı kapıp kanallar arasında gezinmeden önce elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Chase'in bakışlarını görmezden gelmeye ve rahatlamaya çalışıyorum. Umarım Lily dikkatimi dağıtmak için yakında geri gelir.

Saatlerce bekledik ama bir türlü .

REED STANTON SUGARLAKE'IN KRALLIK AİLESİNDEN. Küçük kasabaları futbol kadar birleştirme gücüne sahip başka bir şey yoktur ve o, lisemize son iki yılın en iyi derecesini kazandıran Amerikan oyun kurucudur.

onlarca yıl. Babam koyu bir futbol taraftarı, annemin onu bu randevuya ikna etmesinin tek nedeni de bu.

Şu anda babam koltuğunda viskisini yudumluyor, kısa kirli sarı saçları dağınık ve mavi gözleri tetikte. Kapı zilinin çalmasını beklemiyormuş gibi davranmaya çalışıyor. "Bu çocuğun adı neydi?"

"Baba, Reed'i tanıyorsun. Geçen hafta bizi eyalet şampiyonasına kadar götürdüğünden bahsederken onu öve öve bitiremiyordun."

Homurdanıyor. "Bu, gidip küçük kızımın gözlerini almadan önceydi."

"Annem benden daha gençken onunla çıkmaya başladın," diye belirttim.

"O farklıydı, ben sadece ona sarılmak isteyen bir beyefendiydim.

Elini. Evlenene kadar öpüşmedik bile. Bugünlerde çocuklar çok yetişkin gibi davranıyor."

"Bu saçmalıklara kulak asma, Alina May. Senin baban bir av köpeğiymiş," diye dalga geçiyor anne, Alina'nın ensesine vurarak. "Reed seni almaya ne zaman gelecek, bebeğim?"

Kapı zili çaldı.

Tam koltuktan kalkmıştım ki babam hızla kapıya doğru yürümeye başladı. Bir kahkaha attım. Beklediğini *biliyordum*.

Nemli ellerimi sarı sundress elbisemin eteğine silerek arkadan takip ediyorum. Ricky Walker'ın kamyonetinin arkasında kirazımı patlatmasına izin vermek gibi acele bir karar dışında, erkeklerle pek deneyimim yok. Biraz gerginim.

Reed'in başını babasının söylediklerine göre salladığını görüyorum, ipeksi kahverengi saçları temiz kesilmek için biraz fazla uzun, hareketle birlikte sallanıyor.

"Merhaba," diye araya giriyorum.

Odağını bana çevirdi. "Vay canına. Selam, harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Gitmeye hazır mısınız?" Bakışları aramızda gidip gelirken babama yan gözle bakıyorum, beni utandıracağından korkuyorum. Eli'nin hiçbir randevusunda böyle davranmamıştı.

"İyi eğlenceler, bebeğim." Başımın tepesini öpüyor ve Reed'e ters ters bakıyor. "Onu saat 10'a kadar geri getir ve komik işler yapma. Beni duyuyor musun?"

"Evet." Reed o kadar mükemmel bir gülümsemeye bürünüyor ki, her ebeveynin güvenine layık. Bu manzara karşısında göğsüm ısıyor.

Arabaya doğru yürüdük. "Umarım sorun olmaz, göle gidiyoruz. Biraz yiyecek ve sermek için bir battaniye getirdim."

"Piknik gibi mi?"

"Evet, aynen ." Sırıttıyor.

"Kulağa mükemmel geliyor." Kolumu onun koluna doladım.

Göl bir Cumartesi gecesi için sessiz, sadece birkaç kişi yolun aşağısında şenlik ateşi yakıyor. Reed kareli battaniyesini seriyor ve biz de yerleşiyoruz. Bir sepet açıyor, içinden çeşitli etler ve peynirler, bir baget ve biraz üzüm çıkarıyor. Bunun için ne kadar çaba harcadığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

"Gerçek bir yemek planlıyordum ama bunun sana kur yapmak için daha iyi olacağı söylendi." Bana bir fincan köpüklü elma şarabı uzattı.

"Sana söylendi, ha?"

"Bu doğru." Sırıttıyor. "Çok bilge bir kadın tarafından, bu yüzden tavsiyesini dikkate almamın en iyisi olacağını düşündüm."

Gülümsememi fincanımın dudağının arkasına saklıyorum. "Reed Stanton, bu randevu için annenden yardım istedin mi?"

"Risk almaya değer diye düşündüm."

"Annene gitmenin riski nedir?"

"İki ihtimalden biri var. Birincisi, Pazartesi günü bütün okula benim ne kadar ana kuzusu olduğumu anlatacaksın." Ağzına bir üzüm atıp yavaşça çiğniyor.

"Peki ya ikincisi?"

"İkincisi de onlara benim olduğunu söyleyeceksin."

Midemde kelebekler uçuşuyor.

Daha yakına eğiliyor. "Şimdi, önyargılı olabilirim ama iki numara için umutluyum."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ama parmağını dudaklarımdan üzerine koyuyor. "Şimdi aşkını itiraf etmek istediğini biliyorum ama beni tetikte tutmana ihtiyacım var. Baskı altında gelişirim."

Parmağını oynatıyor, başımı arkaya atıp gülmemi izlerken gözlerinin kenarı kırışıyor. "Tanrım, çok ukalasın."

Kıkırdıyor. "Her zaman kendinden emin, asla ukala değil. Bütün o maçları nasıl kazandığımı sanıyorsun?"

Çok geçmeden güneş suyun altına batıyor, ay yükselip onun yerini alıyor. Elma şarabımın son suyunu da içip battaniyenin üzerine uzanıyorum.

"Burası muhteşem, değil mi?" Reed yanıma yerleşiyor ve elime uzanıyor. Parmaklarımızı birleştiriyor ve bu çok hoş bir his. "Hava karardığında buraya gelmeyi hep sevmişimdir. Yıldızların parıltısında bir şey var, biliyor musun?"

Gökyüzüne bakarak onayımı mırıldanıyorum. Mükemmel bir randevuydu. Reed Stanton'ın sevgilisi olma düşünceleri kafamdaki tek şey olmalı.

Ama değiller.

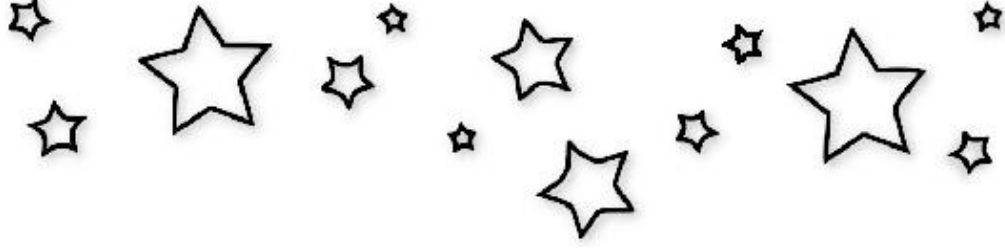
Bunun yerine aklım, parlayan bir gökyüzünün altında başka bir çocuğun elini tuttuğum ve ona yıldızlardan daha büyük olduğunu söylediğim tüm gecelerle dolu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

F ya da kendimi bileli, kendimi kontrol etmenin timsali olmuşumdur. Goldi'nin biriyle çıkacağını öğrendiğimden beri, duygularının hayatlarını yönetmesine izin veren insanları anlamaya başlıyorum. Sanırım konu o olunca, ben hep zayıf kaldım.

Daha önce bunun saçma bir hareket olduğunu biliyordum. Sözlerim, eylemlerimle çelişen şeyler vaat ederken gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. Yemin ederim, bu gece uzak durmaya çalıştım. Düşüncelerimi çekiç ve matkap sesleriyle bastırmaya çalıştım ama hiçbir işe yaramadı. İşte buradayım, odasında bekliyorum, bacaklarım zıplıyor ve içim yanıyor.

Duvarındaki saatin tik takları gecenin kısaldığının ve tarihin uzadığının tek işareti. Sessizlik bana nerede olduklarını, ne yaptıklarını düşünmem için alan bırakıyor.

Tam bir aptalım.

Yıllardır kendime işkence ediyorum. Sınırlar yaratıyorum. Onu "küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı" olarak sıkı sıkıya tutuyor, gittiğinde çok acı vereceği için ona sahip olmama izin vermeyi reddediyorum.

Herkes her zaman gider.

Ama böyle olacağını tahmin etmemiştim. Sanki bir başkasının ona dokunabileceği, onu hissedebileceği, onu *sevebileceği* düşüncesiyle dünyam .

Bir araba kapısı çarpıyor. Ayaklarım ben onları durduramadan hareket ediyor ve beni pencereye . Reed arabadan inmesine yardım ediyor ve verandaya doğru yürümelerini izliyorum, Reed'in ona doğru gülümsediğini gördüğümde midem bulanıyor.

Sikeyim.

Ona bakıyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Pencere camını kavriyorum, kendimi camdan atlamaktan fiziksel olarak alıkoyuyorum.

ve tüm parmaklarını kırıyor. Göğsüm sıkışıyor, vücudum titriyor ve alnımda bir ter tabakası oluşuyor. *Onu öpme Goldi.*

Öyle.

Özel bir tür cehennemdeyim. Goldi'nin karşısında otururken Suzy Albott'un elini pantolonuma sokup kulağıma diliyle dölleri nasıl istediğini fısıldamasının karmik bir cezası olmalı. O gece Goldi'yi bilerek görmezden geldim, Ricky Walker'a yaklaşmasına kızmıştım. Ama onu izlerken gördüm. Ayağa kalkıp Ricky'yi sürükleyerek götürdüğünü gördüm, hayal kırıklığı ve incinmişlik o mükemmel suratını gölgeliyordu.

Öpüşmeyi kestiğini gördüğümde pişmanlıklarımın sıyrıldım. *Sonunda.*

Reed onu gülümseten bir şeyler fısıldıyor ve onun için yanaklarının kızardığını hayal ediyorum. Kollarım geriliyor, uzanıp o rengi kendim için çalma dürtüsüyle savaşıyorum.

O içeri giriyor, ben de arabaya dönene kadar ona dik dik bakıyorum. Arka lambalar caddede kaybolana kadar izliyorum. *Bu doğru, pislik. Evine git ve geri gelme.*

"Chase, burada ne halt ediyorsun?"

Arkamı dönüyorum, sesini duyunca göğsüm sıkışıyor. Beni ne kadar etkilediği hakkında hiçbir fikri yok. "Selam. Bir uğrayıp randevun nasıl geçti diye bakayım dedim."

İnanmamış gibi bir ses çıkarıyor. "Gerçekten mi?"

Binlerce kelime dilimin ucunda, serbest kalmak için can atıyor. *Seni öptü. Hoşuna gitti mi? Beni hiç düşündün mü?*

Yatağına uzandım, kollarımı başımın arkasına koydum ve sessizlikte sorularımı duymasını umdum. Cevapları istediğimden bile emin değilim.

Müzik setine doğru yürüyüp müziği açmadan önce kapısına doğru bakıyor. Sırıtiyorum. Odası evin diğer tarafında ama her zaman ailesinin duyacağından korkuyor.

"Çok iyi geçti, bilmen gerekiyorsa." "Seni nereye götürdü?"

"Gölün ağağında. Piknik yaptık." "Orijinal."

"Romantikti."

Yanağına ısırarak dişlerin acısı beni kendimi kaybetmekten alıkoyan tek şey. "Onunla tekrar görüşmeyi düşünüyor musun?"

Bana doğru dönerken saçlarından bir hale etrafında dönüyor. *Kahretsin, çok güzel.*

"Sana ne bundan? Bu aşırı korumacı ağabey rolü artık eskidi Chase. Kimin iç çamaşırlarıma dokunduğu yerine, gerçek kız kardeşin için endişelenmeye daha fazla zaman ayırmak isteyebilirsin."

Lily hakkında ne demek istediğini sormalıyım ama birinin onun külotuna yaklaştığını görmek kanıma öfke pompalıyor ve doğru düzgün düşünemiyorum.

Ayağa fırladım, ona doğru yürüyorum. "O orospu çocuğunun Sen?"

"Bu seni ilgilendirmez." Sesi artık bir fısıltıya dönüşmüştü, kıskançlığımın alevleri yüzünden kabadayılığı sönmüştü.

"Seninle ilgili *her şey* beni ilgilendirir, bunu bilmiyor musun? Hala anlamadın mı?"

"Benim 'anlamam' gereken ne var Chase?" Ellerini havaya kaldırır. "Artık bunu yapamam. Sen beni gündüz istemiyorsun, ben de geceleri senin küçük kirli sırrın olmak istemiyorum."

Onu kaybetme korkusu beni boğuyor, kendime en iyisinin bu olduğunu hatırlatsam bile. "Ben senin için doğru insan değilim Goldi. İnan bana, her gün daha iyi bir şey olmak için çabalıyorum. Daha fazlası." Yumruğumun göğsüme çarpması onu ürkütüyor. "Senin etrafında olmak isteyip istemediğimin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Sadece senin için faydalı olduğunda yanımda olmak *istiyorsun*."

Kaşlarım kalkıyor. "Senden uzak durmamın kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Evet! Bence çok kolay!" diye patlıyor ve ellerini beni itmek için kaldırıyor. "Kimse görmediği sürece pencereme tırmanmanın senin için kolay olduğunu düşünüyorum."

Beni tekrar itiyor. "Arkadaşlığımı bir kenara bırakıp işine geldiğinde devam ettirmenin *kolay* olduğunu düşünüyorum."

Üçüncü kez itiyor. "Bence nabızı atan herhangi bir kızla uğraşmak senin için *kolay* ve bunun içimi nasıl parçaladığını umursamıyorsun."

Bu sefer, ellerini vurmadan önce tutuyorum ve vücudunu bana yaslanana kadar sarsıyorum. Nefes nefese kaldı.

Dudaklarımda tadını alabiliyorum.

Kısıtlamamı sağlayan iplik yıpranıyor ve kopuyor.

Elim ensesini kavırıyor, aynı anda o da ayağa kalkıyor, yaklaşmak, daha derine inmek için çırpınırken dişlerimiz birbirine çarpıyor. Benim

Dilim dudaklarındaki gözyaşlarının tuzunu yalıyor ve ben onun iniltisini yutuyorum.

Vücuduma tırmanıyor. Onu yukarı kaldırıyorum, bacakları belime dolanıyor, kıcı ellerime mükemmel bir şekilde oturuyor. Yatağının kenarına varana kadar hareket ediyoruz ve geri çekiliyoruz, elbisesinin etekleri kalçalarımıza binerken kıvrılıyor. Kalçaları dönüyor, aşağıya doğru sürtünüyor. İnliyorum, sürtünmeden gözlerim dönüyor.

Kalçalarını sıkıca kavrayarak bir ritim bulmasına yardım ediyorum.

Lanet olsun.

Daha içine bile girmedim ve beni ne kadar iyi çalıştırdığını görsem boşalabilirim. Elim yukarı ve elbisesinin altına doğru kayıyor, pamuklu külotunun kenarıyla alay ediyor. İnliyor ve yer değiştiriyor, parmaklarımın ucu ona değiyor. *Sırılsıklam* olmuştu. Sikim nabız gibi atıyor, pre-cum damlıyor ve uzunluğundan aşağı kayıyor.

Diğer elimi omurgası boyunca kaydırıp saçlarına doluyorum ve saç tellerini yumruğumun etrafına sarıyorum. Başını sıkıca geriye çekip boğazını ortaya çıkardığımda nefesi kesiliyor.

Başparmağımı kumaşla kaplı klitorisine dayıyorum. "Burana dokundu mu?"

"Ne?" Nefes nefese, amını elime doğru itiyor, ona verebileceğimi bildiği şey için cehennem gibi açgözlü.

"Yaptı. O. Dokundu mu? Sana. Buraya mı?" , onunla alay ediyorum.

İNliyor ve ben de boğazına doğru bir dizi öpücük bırakıyorum, artık tadına baktığım için dudaklarımı teninden uzak tutamıyorum. Saçlarını sıkıca kavriyorum. "Cevap ver bana."

"Hayır," diye nefes

alıyor. Rahatlama

keskindir.

Külotunu yana çekerek parmaklarımı ıslaklığında gezdiriyorum.

Dilimle tattığımı hayal ederken ağzım sulanıyor.

Eli bileğimde dolaşiyor, parmak uçlarımı ağzına götürüp emiyor. Tadını alınca inliyor.

Vay anasını.

O kadar sertleştim ki canım yanıyor, ama ağrıyı görmezden geliyorum.

Parmaklarım tekrar aşağı iniyor, şişmiş klitorisinin etrafında döndükten sonra iniyor.

Benim için ne kadar ıslak olduğu için ikisi kolayca içeri kayıyor.

Öne doğru eğilip dişlerimle dudaklarını ısıyorum. "Parmaklarımın üzerine boşalana kadar sürmeni istiyorum. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini göster bebeğim."

Başını geriye atıyor, kalçalarını daha hızlı sallarken nefesi kesiliyor. Çok yaklaştı. Nefesi kesiliyor ve adımı , suları orgazmının titreşimiyle fişkırıyor.

Göz kamaştırıcı.

Saçları hâlâ elimde ve eğilip boynunu emiyorum, iz bıraktığından emin oluyorum.

Benimkini.

Eli gövdemden aşağı süzülüp kot pantolonumun üzerinden beni avuçlarken karın kaslarım tişörtümün altında kasılıyor. Dokunuşu çok iyi hissettiriyor ama sikime masaj yapmayı bırakmazsa onu yere atıp öyle bir sikeceğim ki kırılacak. Müzik seslerimizi bastırıyor ama ailesi bunu *kesinlikle* duyacaktır. İsteksizce saçlarını bırakıyorum ve onu durdurmak için uzanıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor. "İstiyorum."

Başımı sallıyorum. "İlk seferinin böyle olmasını istemiyorum. Sen yumuşak ve tatlıyı hak ediyorsun Goldi ve bu ben değilim. Bunun ben olmadığımı *biliyorsun*. Ama bunu sana vermek için elimden geleni yapacağım."

Donup kalıyor, dişleri alt dudağına giriyor. "Sen... Ben..." Parmaklarını karışmış saçlarında gezdiriyor. "Chase, ben bakire değilim."

Bedenim yataktan fırladı. Goldi ani hareketle yana düştü. "*Kiminle* lan bu?"

Sırt üstü yuvarlanıyor, elleri yatağa çarpıyor. "Hayır! Bana bunu soramazsın! Ben burada senin binlerce fahişeden oluşan listeni istemiyorum."

Dişlerim her an toza dönüşecek kadar sert gıcırıyor. İçimdeki canavarı sakinleştirmeye çalışarak derin nefes alıyorum. Bu doğru. Buna hakkım yok. Ama kendimi hasta hissediyorum. Benim olması gereken şeyi alamayacak kadar korkaktım ve o da bunu başkasına verdi.

İç çekerek saçımı çekiştiriyorum. "Haklısın."

Dirseklerinin üzerinde doğruluyor, ağzını kıvıran gülümsemeyle savaşıyor. "Genelde böyle olur."

Eğildim, kollarım başının iki yanına gelene kadar yatağa eğildim. "Boşaldığında ne kadar seksi görüldüğün gibi daha önemli şeyler hakkında konuşalım."

Kıkırıyor, uzanıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Sadece bir öpücük ama göğsüm yarılıyor, asla hak etmeyeceğim bir mutlulukla dolup taşıyor.

Ona hiçbir şey teklif edemem, ona dünyayı veremem. Ama gitmesine de izin veremem, bu yüzden çürük ruhumu ayaklarının altına sereceğim ve yaralarım ile ilgilenmesini umacağım.

Zaten hep onundu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SIXTEENYEARSOLD

I Chase Adams'ın kızıyım.
Bunlar söyleyeceğimi hiç düşünmediğim dört kelime.

Gülümsemeden duramıyorum. Dün gece, heyecanım sonra, tekrar koşmasından korktum. Ne de olsa beni bunu beklemeye programlamıştı. Bunun yerine, aramızdaki şeyle savaşmaktan ne kadar yorulduğunu itiraf etti. Ben onunmuşum, o da benimmiş ve hepsi bu kadarmış. Belki bu beni enayi yapar ama ona inandım. Chase pek çok şey olabilir ama asla yalancı olmadı.

"Bakalım anlamış mıyım, Alina May?" Becca gözlerini kısarak oturma odamdaki kahverengi deri kanepeye . "Dışarı çıktın ve Reed'le harika bir randevu geçirdin. Muhteşem, çekici, tamamen becerilebilir Reed. Şu ana kadar haklı mıyım?"

"Evet."

"O kur yaptı, sen bayıldın. Mükemmel bir beyefendiydi, bütün gece gizlice göğüslerini bile ellemedi ve sonra... *Bam!*" Ellerini birbirine vurdu. "Pislikler Kralı içeri giriyor, bu arada başka biri ilgi gösterdikten *sonra*, ve sen kollarına atlayıp sonsuza dek mutlu yaşamak için kaçıyorsun?" Sesi kısılmış, kaşları o kadar yukarı kalkmış ki kızgın saç çizgisine karışmış.

İç çektim. "Becca, öyle bir şey değil." "O zaman neye benziyor?"

"Dinle, Reed'den hoşlanıyorum. Gerçekten seviyorum ve aklımın kalbime değil de kalbimin aklıma mükemmel bir dünyada benim için en iyi seçim o olurdu. Ama Chase benim *insanım*, Becca. Eğer bize bir şans vermek istiyorsa, bunun nereye varacağını görmeliyim. Aksi takdirde hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyarım."

"Bak, tek söylediğim Chase'le olan bu şey, her yerinde kalp kırıklığı yazıyor, kardeşim. O seni yıpratırken yıllarca senin üzülmene izledim ve şimdi ne yapmam gerekiyor? Tüm bunları unutup birdenbire bunu kabullenmem mi gerekiyor? Hayır," diye başını sallıyor, "yapabileceğimi sanmıyorum."

"Senden bunu istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse Becca, bu senin seçimin değil. Kendimi bildim bileli Chase'in benim olmasını istedim. Ona karşı hissettiklerimin bir kısmını bile başka birine karşı hissedebileceğimi sanmıyorum. Benim için o."

"Sorunları var, Alina."

"Kimin yok ki?"

Gözlerini deviriyor ve ben de sinirleniyorum. "Rebecca Jean, sen benim en iyi arkadaşımsın, ama yemin ederim ki eğer o kibirli tavrından vazgeçmez ve en azından destek oluyormuş gibi yapmazsan, seni kapı dışarı ederim." Ön girişi işaret ediyorum, ne kadar mutlu olduğumu göremediği için içimi hayal kırıklığı kaplıyor. "Burada oturup sana hareketlerimi haklı çıkarmayacağım. Senin bağlılıkla ilgili sorunların olması, herkesin olması gerektiği anlamına gelmez."

Alay ediyor. "Bağlılıkla ilgili bir sorunum yok. Sadece bağlılıkla *işim* olmaz. Arada fark var, tatlım. Kilise beni yeterince tuzağa düşürdü." Burnunu kırıştırıp elini koluna koydu. "Bak, üzgünüm Lee. Sadece endişeleniyorum. Ama sen mutluyun, ben de mutluyum."

Nefesimi üfledim, "Teşekkür ederim."

"Peki... nasıldı? Ayrıntıları atlama." Kaşlarını oynatıyor. "Chase'in sikinden bahsederken Brad Pitt'in sikiymiş gibi davranacağım."

Yanımdan bir yastık alıp ona fırlatıyorum ve gülüyorum.

Kapı zili çaldı. Açmak için ayağa kalktım. Becca da peşimden geliyor, ailesi bir arama ekibi göndermeden önce gitmesi gerektiğini söylüyor. Kapıyı açıyorum ve Chase'i buluyorum, bir kolu çerçeveye doğru kalkmış, vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor.

"Hey." Sırtışı geniş, o lanet gamzeleri tam teşhirde.

"Selam." Midem bulanıyor, dudaklarım kıvrılıyor.

O içeri girmek için hareket etmiyor, ben de ona izin vermek için hareket etmiyorum. Kapı aralığında öylece duruyoruz, genişçe gülümsüyoruz, diğerlerinin bakışlarına kilitlenmişiz.

Becca kıkırdıyor. "Yüce Tanrım, hepiniz beni hasta ediyorsunuz." Onu görmezden geliyoruz.

"Tamam, tamam, bir ipucu alabilirim. Lee, beni sonra ara, bebeğim." Chase'in yanından geçip giderken elini arkasında salladı.

Hoşça kal diye mırıldanıyorum, gözlerim Chase'den hiç ayrılmıyor.

Sonunda hareket ediyor, eli karnımı hafifçe itmek için uzanıyor ve beni duvara yaslayana kadar geri götürüyor. Kalbim göğsümde öyle çılgınca dans ediyor ki bayılacağımdan korkuyorum. Kollarını belime doluyor ve beni vücuduna çekiyor, göğüslerim göğsünü sıyrıyor. Meme uçlarım temasla sertleşiyor ve içimde bir uyarılma nabızı atıyor. Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor, dün gecekinden farklı, daha tatlı. Yine de dili ağzımı okşadığında bedenim arzuyla titriyor.

Hızlı bir öpücük için geri gelmeden önce uzaklaşıyor. Bir kez... iki kez. "Bütün gün dudaklarını düşündüm," diye homurdanıyor, uzak duramıyormuş gibi eğilerek.

Sanırım mutluluktan patlayabilirim.

Kollarım boynuna dolanıyor, öpüşmeyi derinleştirebilmek için onu aşağı çekiyorum. İnliyor, beni kaldırırken kolu belime dolanıyor. Kalçalarını benimkilere doğru itiyor ve kot pantolonunun içinden sert ve kalın hatlarını hissediyorum. Ağzının içine doğru inliyorum, bacaklarımdaki ağrı keskinleşiyor. İçime girmezse ölebileceğimi düşünüyorum ama aklım kendimi tamamen kaybetmeme engel oluyor. Buna hazır değilim. Henüz hazır değilim. Beni tekrar itmeyeceğini bilene kadar değil.

Geri çekiliyorum, dudakları protesto için benimkileri takip ediyor.

"Chase, durmalıyız. Annem ve babam eve döndüğünde burada olmak istemiyorum."

Saçlarını kavrayıp geri adım atıyor. "Kahretsin, tamam. Sakinleşmek için benim evime gidebiliriz. Sam bugün Anna'yı işe götürdü, bir süre yoklar."

"Peki ya Lily?" Chase ve bana vereceği tepkiyi düşündükçe midem düğümleniyor. Herkes gibi o da büyüdükçe birbirimizden uzaklaştığımızı sanıyor ve ağabeyinin benim ruhumu kendi ruhuyla karıştırmakla meşgul olduğunu fark etmiyor.

Omuz silkiyor. "Peki ya ?"

"Yani... evde mi?"

"Muhtemelen. Bu günlerde kim bilebilir ki?" Çenesi kenetleniyor, yüz hatlarını hüznün kaplıyor. "Bu kadar zorlayıcı olmamaya çalışıyorum. Bırakalım hayatını yaşasın."

Endişelerimi dile getirmediğim için suçluluk duyuyorum. Bizi öğrenmesini hallettikten sonra bu konuyu açacağıma dair kendime söz veriyorum. *Her seferinde bir şey, Alina.*

"Ona bizden bahsetmek ister misin?" Göz temasını kesip pembe benekli ayak parmaklarına bakıyorum. Sanırım içimde açtığı yırtıklar düşündüğümünden biraz daha derin çünkü bir yanım beni sır olarak saklamak isteyeceğinden korkuyor.

İşaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "*Herkese* bizden bahsetmeyi planlıyorum. Dün gece sana söyledim, bununla savaşmaktan bıktım. Artık biz varız. Her zaman."

Bedenim gerginliğini atıyor, damarlarıma rahatlama doluyor.

Dudaklarımı tekrar okşuyor, ellerini parmaklarımız birleşene kadar kollarımda gezdiriyor. "Bugün nasıl hissediyorsun, Goldi?"

Ona gülümsedim. "Çok doğru."

Sırıttıyor, elimi tutuyor ve beni kapıdan çıkarıp evine doğru götürüyor.

Lily eve gelir ve bu haberi iyi karşılamaz.

Ne beklediğimden emin değilim ama bu değildi. Oturma odasını adımlayışını izliyorum, ayakları o kadar hızlı hareket ediyor ki vücudunun geri kalanının buna nasıl ayak uydurduğundan emin değilim. Bugün yorgun görünüyor, yüz hatlarında onu görmeye alışık olmadığım bir dağınıklık var. Koyu kahverengi saçları gevşek ve tel tel sarkıyor, yüzünde makyaj . Lily Adams'ın genellikle temsil ettiği şeyin antitezi.

"Lil, hadi ama," diye yalvarıyor Chase, onun önünde durarak.

Volta atmayı bıraktı. "Bana 'gelme' Chase. Bununla ne yapmam gerekiyor? İyi bir gün geçiriyordum. Sonra kardeşim, beni her zaman ilk sıraya koyacağına güvenebileceğim tek kişi çıkageldi ve ben de *fahişe* en iyi arkadaşımın bunca zamandır onu benden çaldığını öğrendim?"

Kalbim karnıma doğru düşüyor. Az önce bana fahişe mi dedi?

Chase elini sertçe havada gezdirdi. "Seni ilk sıraya koymak mı? Lil, bir süredir seni ilk sıraya koymama *izin vermiyorsun*. Ne zaman denesem bana zorba diyorsun, o yüzden bana bu kartı oynama. Ona da öyle deme. Burada kurbanmışsın gibi davranamazsın. Bunun seninle bir ilgisi yok Lil."

"Bunun benimle ilgisi var!" Sesi kulak zarımı tırmalıyor ve irkilmeme neden oluyor. "Onun benim en iyi arkadaşım olması gerekiyordu! Ve sen... senin de benim kardeşim olman gerekiyordu. Bunun bana nasıl hissettireceğini hiç umursamadın mı?"

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve nereden geldiğini anlayabilsem de, bu tepki en hafif tabirle aşırı.

Chase nefes verir, ona doğru yürüyüp ellerini tutarken omuzları düşer. "Ben her zaman senin kardeşin olacağım. Tek istediğim seni mutlu görmektir. Sen de benim için aynısını istemiyor musun? O beni *mutlu* ediyor, Lil."

Lily burnunu çekiyor, sanki açılıp onu yutmasını istermiş gibi sertçe yere bakıyor. Sözleri bir fısıltı, o kadar yumuşak ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Seni benden alacak. Seni kaybedemem, Chase. Beni güvende tutan tek şey sensin."

Arkalarında durup, Lily'nin parçası olmadığım yıllardan kalma yaralarının açılıp kanlar içinde yere akmasını izlerken kendimi garip hissediyorum.

Chase onu sertçe kendine çekiyor, kollarındaki kaslar gerilerek ona sıkıca sarılıyor. "Beni asla kaybetmeyeceksin, Lil. Sen ve ben dünyaya karşıyız. Bu asla değişmeyecek, tamam mı?"

Onun göğsüne doğru başını sallıyor.

Bedenim gevşiyor, tuttuğumun farkında bile olmadığım gerginlik eriyip gidiyor.

Chase ve Lily ayrılıyor. Bana göz kırpmadan önce Lily'nin gözlerindeki yaşları. "İçecek bir şey ister misin?"

Başımı sallıyorum, Lily'nin tepkisi yüzünden hâlâ kendimi dengesiz hissediyorum. Chase'e bakıyorum ama onun bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum. Chase mutfağa doğru gittiğinde, döndüm.

"Lily, ben-"

"Yapma," diye sözümü kesiyor, yüzünde tiksinti dolu bir ifade beliriyor. "Senin kim olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama şimdi sana bakınca? Sadece hödük bir pislik görüyorum."

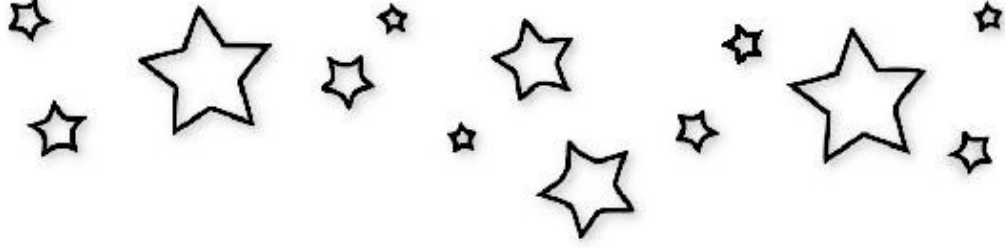
Her kelime midemi o kadar sıkıyor ki kusacakmışım gibi hissediyorum. Tam önüme gelene kadar ilerliyor, dik dik bakıyor. Sözlerine odaklanmaya çalışıyorum ama beynim onun gözlerini almakla meşgul. *Göz bebekleri her zaman böyle büyük müydü?* Kendime konuşmasını bitirmiş, sanki bir yanıt bekliyormuş gibi bana bakıyordu. Az önce ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok. Gözlerini deviriyor, yanımdan geçip hışımla ön kapıdan çıkarken omzuma sertçe vuruyor.

OceanofPDF.com

CHASE

OceanofPDF.com

EIGHTEENYEARSOLD

I Şok içinde mektuba bakıyorum, kağıt terli avuçlarıma yapışırken kırışıyor.

Sevgili Chase,
Tebrikler! Eastern Tennessee'ye kabul edilmenizi
büyük bir memnuniyetle teklif ediyorum.
Üniversite.

Kabul edildi mi? Buna inanamıyorum. Sam ve Anna gelecekle ilgili planlarımı sorduklarında, yerelde kalmak ve Sugarlake İnşaat'ta çalışmak konusunda kararlıyım. Bir işi öğrenmenin uygulamalı daha iyi bir yolu yoktur ve üniversite asla bir düşünce fısıltısı bile değildi. Şirketin beni her zaman bekleyeceğini ve işletme yönetimi gibi bir alanda eğitim almamın becerilerimi güçlendireceğini söyleyerek beni başvurmaya ikna ettiler.

Dinledim. Kısmen onları hayal kırıklığına uğratma düşüncesine dayanmadığım için, kısmen de o zamanlar beni burada tutan -Lily dışında- pek bir şey olmadığı için. Ama gerçekten içeri girebileceğimi hiç düşünmemiştim. Sonunda Goldi'ye sahip olduğuma göre buradan nasıl ayrılacağım?

"Bu da ne?" Jax omzumun üzerinden bakıyor, her zamanki gibi meraklı bir pislik.

Çabucak ve onu geri ittim. "Tanrım, sikimden."

Gözleri neşeyle parıldıyor. "Haklısın. Sanırım bu artık Alina'nın işi." Elini kalbinin üzerine koyuyor. "Sonunda unvanı bıraktığım için ne kadar mutlu olduğumu ilk söyleyen ben olayım."

Ağzım yukarı kalktı. "Yağlanması gereken bir araba yok mu ya da o dükkanda her ne halt yapıyorsan?"

Sırıttıyor. "Yağlama işleri hakkında çok şey , değil mi?" "Neden seninle takılıyorum ki?"

Yanıt olarak omuz silkiyor, kanepeye uzanıyor ve kollarını arkaya doğru açıyor.

Avucumdaki toplanmış kâğıda bakıyorum. *Önemli bir değil.*

Evin ahşap çerçevesine vuruluyor. Kafamı kaldırdığımda Goldi'nin kapıyı açtığını görüyorum ve lanet olsun, çok güzel görünüyor. Onunla yatmadım. Nedenini bilsem neyse, kendine işkence etmeyi seven bir moron olduğum için mi? Son adımı atmaktan korktuğunu hissediyorum. O yüzden bekleyeceğim. Ona hiçbir yere gitmediğimi kanıtlayacağım. Zaten mesele onun bedeni değil, benim ilgimi çeken onun ruhu.

"Hey, bugün Lil'le birlikte olacağını sanıyordum." Ona bir öpücük veriyorum ve kabul mektubunu posta yığınının altına iterek onu kucağıma oturtuyorum.

Jax'e küçük bir el sallıyor ve vücudunun üst kısmını bana doğru çeviriyor. Saçları boynuma değiyor, sürdüğü vanilya kokusu burnuma kadar geliyor ve altında sertleşmeme neden oluyor. Açıkçası, zihnim beklemekten yana olsa da bedenim aynı fikirde değil.

"Ne?" Kaşları şaşkınlıkla bana doğru kalktı. "Neden Lily ile birlikte olayım ki?"

"En iyi arkadaşın olduğu için mi? Bana Becca ile Chattanooga'ya gideceğini söyledi, ben de senin de onlarla birlikte olacağını düşündüm."

"Uhh... hayır."

Saç tellerini yana yatırıp ensesine hafifçe bir öpücük konduruyorum. "Neyin var?" Dudaklarım soruyla birlikte tenini okşuyor.

İç geçiriyor. "Chase, Lily bizi öğrendiğinden beri benimle hiçbir şey yapmadı ve dürüst olmam gerekirse, ondan önce de nadiren yanımdaydı."

Gülüyorum çünkü benimle taşak geçiyor olmalı. "Sen neden bahsediyorsun? O hep seninle."

Başını yavaşça sallıyor. "Hayır, Chase. O yalan söylemiyor. Kapına geldiğimiz o gün yalan söylediğini biliyordun. Gerçekten bunun tek seferlik bir şey olduğunu mu düşündün?"

Goldi'nin randevusuna o kadar takılmıştım ki, sanırım bu gerçeği görmezden geldim. Kaşlarım içeri çekildi. "Eğer seninle birlikte *değilse*, o zaman kiminle birlikte?"

Goldi'nin elleri birbirine dolanıyor, dişleri kabarık alt dudağını çiğniyor. Bir şeyler mırıldanıyor ama ben duymuyorum.

"O da ne?" Ses tonum keskin. Hıyarlık etmeye çalışmıyorum ama sorunu her neyse üstesinden gelmesini istiyorum. *Çıkar ağzındaki baklayı.*

"Dedim ki, emin değilim, tamam mı? Birkaç yıl önce adamla görüşmeye başladı. İyi biri değildi." Hâlâ başını bana doğru sallıyor, gözleri akmamış yaşlarla dolu.

Ne? Bunu nasıl bilemem?

"Onunla hiç tanışmadım ama yaşlıydı, onun için çok büyüktü. Onu görmeyi bıraktığına yemin etti, ama bizimle olduğunu söylediği tüm o hafta sonları..." Sesi kesiliyor ve kalçalarını sıkıca kavıyorum. Gıcırdayarak ellerimi ondan uzaklaştırıyor.

"Kahretsin, üzgünüm bebeğim." Başparmaklarımı pembe izlerin üzerinde gezdiriyorum.

Mırıldanıyor ve arkasına yaslanıp parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Dokunuşu normalde sakinleştiricidir ama şu anda kendimi patlamaya hazır bir elektrik kablosu gibi hissediyorum. "Neden bana bundan hiç bahsetmedin?"

Öfkelendi. "Son birkaç yıldır pek yanımda değildin. Ne yapacaktım, tüm mahalleye bağırarak mıydım? Zaten biliyordur diye düşündüm."

Jax boğazını temizliyor ve gözlerim yerinden fırlıyor. Onun burada olduğunu bile unutmuştum. "İkiniz arasındaki kişisel bir anı bölmek istemem ama geçen gün Lily'yi dükkânın orada bir ezikle gördüm."

"Ne oluyor lan?" Kaşlarım kalktı. *Burada kimse bana bir şey söylemiyor mu?*

Başını sallıyor, öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor. "Evet, kardeşim. Bir müşteriyle ilgilenmekle meşguldüm, o yüzden pek dikkat etmedim ama şimdi düşünüyorum da, işler biraz yarım yamalak görünüyordu." Yüzünü buruşturuyor ve elini ensesine götürüyor.

"Sanırım uyuşturucu kullanıyor olabilir," diye ağzından kaçırıyor Goldi. Gözleri kocaman, elleriyle ağzını kapatıyor, sanki bunu söylemek istememiş gibi.

Bu durum komik olmaktan çok uzak olsa da kıkırdıyorum. "Peki bunu ne zamandır düşünüyorsun?"

"Sana söyleyecektim, yemin ederim. Sadece hiç doğru zaman gibi gelmedi."

Heyecanımı yatıştırmak için kalçasını sıkıyorum. "Lil asla uyuşturucu kullanmaz, Goldi."

Başını sallıyor. "Buna inanmak istediğine eminim. Ama Chase, sana söylüyorum. Bir şeyler doğru değil."

"Onunla konuşacağım ama bence siz gerçekten aşırı tepki veriyorsunuz." Lily'nin uyuşturucu kullanmasına imkan yok. İnsanlara ne yaptıklarını, bize ne yaptıklarını biliyor.

Bununla birlikte, bir pislikle çıktığını ve nasıl tepki vereceğinden korktuğu için bana söylemek istemediğini görebiliyorum. Anlayışım ve sabrımın tanınan biri değilimdir.

Boğazımda düğümlenen korkuyu bastırıyorum ve kendimi rahatlatıyorum. bir boka bulaşmasının imkanı yok. Eğer zor zamanlar geçiriyorsa, bana gelirdi. Her zaman dünyaya karşı bizdik.

Endişelerini görmezden geliyorum. Lily'yi benim kadar .

Jax, annesi onu eve çağırmadan önce bir süre daha oyalandı. Goldi'ye ETU'dan bahsetmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Gitmeyi planladığımdan değil ama bunu ondan saklamak istemiyorum.

"Hayatta olmaz Chase. Benim gözetimimde olmaz." Goldi bana bakıyor, elleri kalçalarında, yüzünde ciddi bir ifade var.

"Bebeğim, önemli bir şey değil. Zaten gitmeyi hiç planlamıyordum. Sonunda sana sahip olduğum için şehri terk edeceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın."

Gözlerini deviriyor. "Tanrım, kendine gel. Ülkenin öbür ucunda değil. ETU'da, iki saatten biraz fazla uzaklıkta."

"İki saat üç ev aşağıda değil, Goldi. Senden o kadar uzak olmak istemiyorum. Ya uzun mesafeyi kaldıramayacağına karar verirsen? Ya bir şey olursa? *Burada* olmam gerek."

Kollarını belime dolayıp gömleğimin kumaşından göğsümü öperken gözleri yumuşuyor. "Böyle bir şey olmayacak. Sen hafta sonları gelebilirsin, ben de yukarı gelebilirim. Benim yüzümden üniversiteyi bırakmana izin vermeyeceğim."

Çenemi başının üstüne yaslayarak nefes alıyorum. Karnımda bir endişe seğiriyor ama bunu görmezden geliyorum. Onun için daha iyi bir adam olmak istiyorum, yanında olmasından gurur duyacağı biri. Belki de üniversite doğru seçimdir.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, gözleriyle buluşmak için arkama yaslanıyorum. "Bunu düşüneceğim."

Beni iffetli bir şekilde öpmek için ayağa kalkarken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Kalbim çarpıyor, garip bir his dolduruyor. Daha önce kimse bana bunu sylenemişti. Bu hissi seviyorum.

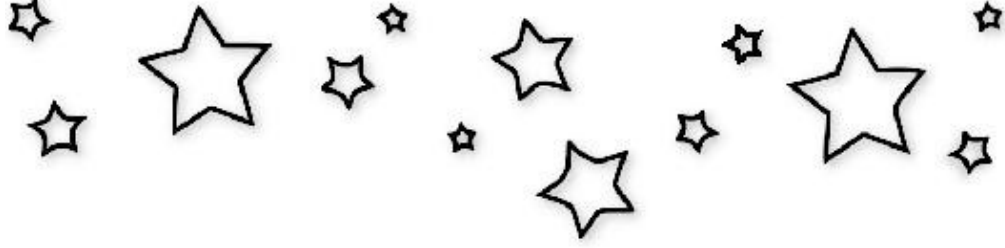
OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SEVENTENYEARSOLD

I Chase ETU'ya gideli altı ay oldu. Onunla deli gibi gurur duyuyorum ama bunun zor olmadığını söylemek yalan olur. Giderken, yemin etti Her hafta sonu geri dönecekti, ama ikimizin de bunun ne kadar gerçekçi olmadığını fark ettiğini sanmıyorum. Onun evinin kirasını ödemek için çalışması ve benim hafta sonları yerel rekreasyonda küçük çocuklara dans öğretmem arasında, zaman ve benzin parası bulmak zor oldu.

Küçük Kia'ma atlayıp ayda en az bir kez oraya gitmeyi planlıyordum ama ailem yanımda bir refakatçi olmadan gitmemin mümkün olmadığını söyledi. Sanırım Jax burada devreye giriyor. Anneme ne dedi bilmiyorum ama annem tereyağı gibi eridi ve babamı Jax gelirse gitmemin sorun olmayacağına ikna etti. Bana söylediklerinde neredeyse yere yığılıp ölecektim. *Jax mi? Şaperon mu?* Buna inanamıyorum ama hediye atın ağzına bakacak değilim.

Jax ve ben birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz. Ben on dört yaşında yeni yetme bir çocukken ilk felaket buluşmamızdan sonra hiç konuşmadık. Chase'in en iyi arkadaşı oldu ve Chase benim varlığımı görmezden gelmeye kararlı olduğu için farklı çevrelerde koşturduk. Şimdi arkadaşız ama bu tamamen yüzeysel. Aramızda bir tampon olmadan onunla aynı arabada olmak garip.

Jax'in bir eli ahşap çerçeveli direksiyon simidinde, diğer eli de vites kolunda. Rahatlamış. Tamamen kendi halinde ve neden arabaların onun mesleği olduğunu söylediğini anlayabiliyorum.

"Orada bu kadar çok ne düşünüyorsun, Alina May?"

"Bu nasıl bir araba?" İçine baktım. Çok güzel olduğu kesin. Konu arabalar olduğunda, bir kapı çivisi kadar , ama bu detaylardan dökülen sevgi emeğini hissedebiliyorum.

Eliyle gösterge panelini okşuyor, güneş parmak eklemlerindeki sarı tüyleri parlatıyor. "Bu 67 model bir Mustang Fastback. Babamındı."

"Ah." Sessizleştirdim, onunla bu konuya girmeye cesaret edemediğim için gergindim. Geçen sefer pek iyi gitmemişti.

Bana bakıp sırtıyor. "Merak etme, Alina. Ben üç yıl önce tanıştığın çocuk değilim. Babamdan bahsetmemde bir sakınca yok, kızgınlığımı atlatmak için zamanım oldu."

"Oh, güzel. Bu... iyi." Başımı sallıyorum, hâlâ ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sohbet azalıyor, rahat bir sessizliğe gömülüyor. Başımı cama yaslamış, yanımızdan geçen reklam panolarına bakıyorum, Tim McGraw hoparlörlerden bize serenat yapıyor.

Jax radyoyu kapatır, göz ucuyla bakar. "Hadi yirmi soru oynayalım."

Başımı camdan kaldırıp vücudumu onunkine doğru eğiyorum. "Tamam, ısıracam."

İlk kim gidiyor?"

"Önce bayanlar, tabii ki." Başımı eğiyor.

Parmağımı çeneme vurup dudaklarımı büzüyorum. "Her zaman karıştırdığın o kolye de ne?"

Boynundaki zinciri tutup çekiyor, iki metal parçası tişörtünün üstüne düşerken birbirine çarpıyor. "Babamın künyesi. O bir denizciydi."

"Oh, vay canına. Bu harika. Her zaman takar mısın?" Daha yakından bakmak için eğildim.

"Asla çıkarmıyorum. Sanki onun bir parçası hala benimleymiş gibi hissettiriyor. Bana rehberlik ediyor, anlıyor musun?" Başımı sallıyor, dağınık saçları kulaklarının arkasında toplandığı yerden dökülüyor. "Kahretsin, bu muhtemelen aptalca geliyor."

Şu anda künyeyi elimde tutuyorum, başparmağım babasının adının kabartma harflerinin üzerinde geziniyor.

RHOADES,
JAMES A.

"Hayır, aptalca değil. Bence kulağa gerçek gibi geliyor ve gerçek güzeldir, Jax." Bana bakarken gözlerinde duygular dolaşiyor.

Etiketleri bırakıp arabanın tarafıma yaslanıyorum. "Tamam, sıradaki soru. En sevdiğin yemek ne?"

Kaşları çatılır. "Sıra bende değil mi? Bu üst üste üçüncü sorunuz. Bu hile yapmaktır."

"Çok geç kaldınız, bu da sıranızı kaybettiğiniz anlamına geliyor."

Bir kahkaha atıyor. "Bana bir şans bile vermedin, kadın!"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Bu kişisel bir sorun gibi görünüyor."

Sırıttırıyor, gözleri önündeki yolda. "Nasıl istersen. En sevdiğim yemek? Yengeç Rangoon. Bütün gün. Gün boyu. Uzun." Dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor ve tutkunun sancılarını çekiyormuş gibi inliyor.

Burnum kırışıyor. "O da ne?"

"Sakin bana hiç Yengeç Rangoon yemediğini söyleme,

Alina." "Tamam, bunu sana söylemeyeceğim."

"Bu kesinlikle kabul edilemez," dedi. "Biz de daha yeni arkadaş oluyorduk. Bu gerçekten utanç verici."

Gülüyorum. "Peki, şu anda bu konuda ne yapmamı bekliyorsun bilmiyorum."

"Gördüğüm ilk Çin restoranında duracağız. Yer ya da zaman fark etmez. Ağzına hayatının en iyi deneyimini yaşatacağım."

"Lütfen, *o kadar* iyi olamaz."

"Oh, Alina... tatlım, sadece bekle ve gör."

Mutluluğu bulaşıcı ve gülümsememi bastırmaya çalışarak koltuğumda öne doğru dönüyorum. Sanırım Jackson Rhoades'un etrafında olmaktan oldukça hoşlanıyorum.

Bir saat daha araba sürdük. Chase'in evine vardığımızda göğsümde bir sersemlik var. Facebook'ta paylaştığı birkaç fotoğraf dışında, yaşadığı yeri ilk kez görüyorum. Ceketimi almak için arka koltuğa uzanıyorum. Şubat ayında hava çok soğuk.

Jax arabamın kapısını açmak için etrafımda dolaşıyor, her zamanki centilmenliğiyle. Kolunu uzatıyor, ben tuttuğumda göz kırpmıyor. "Erkeğini görmeye hazır mısın, tatlım?"

Chase'in kapısı açılmadan önce ön kaldırımdan öteye gidemiyoruz. Sarışın bir kız dışarı çıkıyor, kapının hemen içinde biriyle konuşmak için duraklıyor. Kafam karışmış bir halde Jax'in kolunu çekerek duruyorum. *Yanlış yere mi geldik?*

Güzel bir kız. Uzun boylu, zayıf ve uzun sarı saçlı. Chase onu dışarı kadar takip eder ve kız kollarını onun boynuna atarak sarılır. *Tamam, yanlış yer değil.* Gözlerimin önünde geçmişimiz canlanıyor. Uzun zamandır hissetmediğim kıskançlık yüzeyin altında kaynıyor.

Chase kollarını ona dolamıyor, sadece hafifçe sırtını sıvazlıyor. Onun dokunuşuna karşılık vermemesi beni sakinleştiriyor. Başını kaldırıp bizi fark ediyor ve sadece benim için olan bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Sarışından uzaklaşarak hızlı adımlarla bize doğru yaklaşıyor. Heyecan içimde zıplıyor ve hareketsiz durmamı zorlaştırıyor.

"Goldi," diye nefes alıyor, beni kucaklıyor, kaldırıyor ve etrafımda döndürüyor. Kıskançlık azalıyor, yerini Chase'in kollarında olmanın tanıdık sıcaklığı alıyor.

Jax elini yüzümüze doğru sallıyor. "Selam Chase. Seni gördüğüme sevindim. Seni özledim, kardeşim. Beni hatırladın mı? Jax. Doğranmış ciğer. Hangi ismi tercih edersen, gerçekten."

Chase gülerek beni yere bırakıyor ve Jax'e çenesiyle bir selam verirken beni yanında tutuyor.

Sarışın kız yanımızda beliriyor, açık kahverengi gözleri bana odaklanmış. "Chase, bunlar evdeki arkadaşların mı?"

"Evet. Bu kız arkadaşım Alina ve en iyi arkadaşım Jax. Çocuklar, bu Lindsay. İş ve Profesyonel İletişim sınıfımda. Haftada bir kez bir araya gelen bir çalışma grubumuz var. Sadece bazı notlar bırakıyordu."

Lindsay yüzüne gerçek olamayacak kadar geniş bir gülümseme yerleştiriyor ve elimi sıkmak için uzun manikürlü parmaklarını uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum. Chase'in bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

Elini tutuşum sıkılaştıkça omurgam sertleşiyor.

Jax sinirlendiğimi hissetmiş olmalı, çünkü kıkırdayarak ortamı yumuşatmaya çalışıyor. "Tipik Chase, hayatının en güzel yanlarını kendine saklıyor. Açgözlü piç."

Chase beni yanına çekti. "Hayatımın en iyi ve en büyük parçası." Alnıma bir öpücük bırakıyor. "Goldi hakkında konuştuk. Geçen hafta hafta sonu kalmaya geleceğinden bahsetmiştim."

Lindsay bir elini alnına götürür. "Ah, doğru ya. Aklımdan çıkmış olmalı. O kadar çok şey konuşuyoruz ki, tüm detayları hatırlamak zor oluyor."

Ona sırtıyorum. Böyle kızları bilirim ve onun oyununu bir mil öteden görebilirim. Bölgemi işaretlemekten çekinmem. Chase'in yüzünü kavıyorum, dudaklarımla buluşması için onu aşağı çekerken kirli sakalı parmaklarımı çiziyor. Geri çekilmeden önce dilinin ucuyla alay ederek oyalanıyorum.

"Sen de benim en iyi ve en büyük parçamsın," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

Yüzünü boynuma gömüyor, soğuk burnu sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor. "Lanet olsun, seni özledim."

"Pekâlâ, muhabbet kuşları. Bugünün gündeminde ne var?" Jax Lindsay'e bakıyor. "Nashville turunda bizimle geliyor musun? Bunun için pek uygun bir hava değil ama 'Roma'da ne zaman', değil mi?"

"Hayır, hayır. Bugün yapacak işlerim var. Chase'in dediği gibi, bu akşamki çalışma grubunu kaçıracağı için ona notlarımın bir kopyasını vermek için uğramıştım."

"Çalışma grubunuz Cuma geceleri mi toplanıyor?" Jax inanamıyor, yüzü inançsızlığın bir resmi. "Nasıl bir üniversite deneyimi yaşıyorsun sen Chase? Hayal kırıklığına uğradığımı söylemek çok hafif kalır."

Chase başını boynumdan kaldırdı. "Buraya parti yapmaya gelmedim, salak. Diploma almak için buradayım. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, böylece eve, önemli olana dönebileceğim." Elleri sırtımda aşağı doğru iniyor, parmak uçları kot pantolonumun kemerinin altından kayıyor.

Lindsay'in duruşundaki güven havası sönüyor. *Bu doğru aşüfte, bize dokunamazsın.*

"Pekâlâ, sonra görüşürüz Chase," diye mırıldanıyor.

Chase ona zar zor bakıyor, vedalaşmayı mırıldanıyor. Bizi kaldırıma çıkarıp dairesine götürürken eli benimkine .

Hafta sonu bittiğinde, çoktan unutmuştu. Nashville'in manzaraları, sesleri ve kalbimi saran, bir aşk şarkısının ritmini attıran mutluluk içinde kayboldum.

"Geri dönmeni istemiyorum," diye fısıldıyor Chase saçlarıma. Üstüne uzanmışım, koltuğa dolanmışız, kucaklaşmanın verdiği huzurun tadını çıkarıyorum. Jax, Chase'in yatak odasında sızmış durumda ve tüm hafta sonu boyunca ilk kez yalnız kaldık. Araya birkaç öpüşme seansı sıkıştırmayı başardık ama Chase'e son adımı atmaya hazır olduğumu söylememe rağmen, Jax diğer odadayken bunu yapmak istemedi. Özel olmasını istediğini söyledi. Kendine zaman ayırmak istedi.

"Senden uzakta olmak beklediğimden daha zor," diye somurtuyorum.

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Bazı şeyleri ikinci kez düşünmüyorsun, değil mi?"

"Asla olmaz. Sonsuza dek benimle kalacaksın, bayım. Seni çok özledim. Birbirimizi hayal ettiğim kadar sık göremiyoruz."

Parmakları sırtımda aşığı yukarı geziniyor ve iç geçiriyor. "Benim için de zor. Seni istediğim zaman görememek tam bir işkence."

Bu bir işkence ama onun benim olmadığını bilmenin verdiği işkenceyle kıyaslanamaz bile. Kıyaslandığında bu çocuk oyuncağı.

"Son zamanlarda Lily ile konuştun mu?" diye soruyor.

Kalbim sıkışıyor. "Chase, okulda koridorda yanımdan geçerken bana bakmıyor bile ve benden kaçmak için dansı bıraktı."

Lily ile binlerce kez konuşmaya çalıştım. Biraz zaman geçtikten sonra beni dinleyecek kadar sakinleşeceğini düşündüm. Ama bir kız ancak bu kadar sözlü tacizi kaldırabilir. Sonunda denemeyi bıraktım.

"Telefonlarıma cevap vermiyor. Muhtemelen gittiğim için bana hâlâ kızgındır. Benim için ona tekrar ulaşmayı deneyebilir misin? İyi olduğunu bilmem gerek ve yanında olduğunu bilirim kendimi daha iyi hissedeceğim."

Chase'i her parçamla seviyorum ve bunu kabul etmemin tek nedeni bu. Nedense konu Lily olunca körleşiyor, gözünün önündekini göremeyecek kadar korkuyor. Bana bir çöpmüşüm gibi davrandığını kabul etmek bir yana, onun raydan çıktığını ve yardıma ihtiyacı olduğunu bile kabul etmek istemiyor. Umarım bir gün geriye dönüp bakmaz ve olaylarla nasıl başa çıktığına pişman olmaz.

"Evet, eve döndüğümde onunla görüşeceğim. Ama fazla umutlanma Chase. Beni görmeye dayanamıyor."

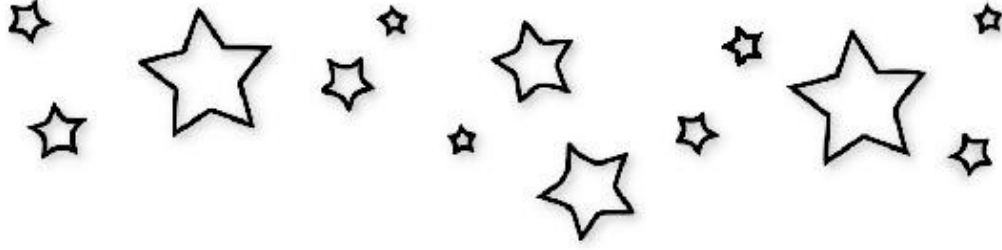
"Teşekkür ederim, bebeğim."

Onu öpüyorum, dokunuşunu hafızama kaydediyorum. Kim bilir bunu tekrar hissedinceye kadar ne kadar zaman geçecek.

OceanofPDF.com

CHASE

OceanofPDF.com

Goldi ve Jax Mart sonunda tekrar yolculuk yaptılar, Jax "şaperon" rolünü çok ciddiye aldı ve bize bir an bile mahremiyet vermedi. Zaten o kulak misafiri olurken onu becerecek değilim. Bunun için yalnız kalmamızı istiyorum ama kim bilir ne zaman olacak. Onlar gittikten üç hafta sonra, onunla birlikte olmamanın göğsümde yarattığı acı kadar fazlaydı. Bu yüzden işten izin istedim, benzin depomu doldurdum ve eve doğru çıktım. Tesadüfe bakın ki, bu hafta sonu Anna'nın da doğum günü. Onu göreceğim için mutluyum.

kutlamak için burada olmak.

Goldi ve ben evimde televizyonda eski korku filmlerini izliyoruz, ama ben dikkatimi vermiyorum. Onu izlemekle meşgulüm. Böyle hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Sanki dünyam onun etrafında dönüyor, onun ışıltısıyla hayatta kalıyorum. Korkak gibi konuştum ama umurumda değil. Gerçek bu.

Hayatımdaki neredeyse her şey sonunda yolunda gidiyor. Ailem var. Bir kızım var. Eğitim alıyorum. Değiştirebileceğim tek şey kız kardeşimle kötüleşen ilişkim. Lily elimde tutamadığım tek şey ve bu beni öldürüyor. Beni bu şekilde dışlayacağını hiç düşünmemiştim. Bunu görmek istemediğimi itiraf ediyorum. Herkesin bana söylemeye çalıştığı şeye inanmak istemedim. Her şeyin yolunda olduğuna kendimi inandırarak lanet bir aptal gibi geçiştirdim. Kız kardeşimin berbat durumda olduğu ve bu konuda hiçbir şey yapmadığım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamak için. Ama artık görmezden gelemiyorum.

Film bitiyor, jenerik ekranda yuvarlanıyor. Önümde yatan Goldi'nin kolunda parmaklarım bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Evde olmanı seviyorum," diye iç geçiriyor Goldi.

"Evde olmayı seviyorum."

Kıcını içime doğru itiyor ve ben bu his karşısında dudağımı ısırıyorum. Ayrı kaldığımız onca zaman boyunca birbirimizle bu şekilde birlikte olmak için çok fazla fırsatımız olmadı. On dokuz yaşındaki hormonlu çocuk bir temas için içimde öfkeleniyor.

Arkama uzandı ve beni kavradı. Parmakları basketbol şortumdan uzunluğum boyunca aşağı yukarı kayıyor ve kanın doğrudan sikime hücum etmesini sağlıyor. Arkasına baktı ve sinsice gülümsedi. "Seninkilerin eve gelmesine ne kadar var?"

"Kimin umurunda?" Homurdanıyorum, şehvet mantıklı düşüncenin önüne geçiyor. Beni ne kadar etkilediğini hissetmesine izin vererek elini sıkıyorum. Bir yıldır ön sevişme yapıyorum ve onun içine girmek için aklımı kaçıyorum.

Aniden hareket etti. Beni ustalıkla okşayan eli kayboldu. Protesto etmek için ağzımı açmadan dizlerinin üzerine çöktü, yüzü aletimle aynı hizadaydı. Eli yavaşça uyluğumdan yukarı ve ereksiyonumun üzerinde kayıyor. Avucunun altında seğiriyorum, daha fazla temas için istekliyim.

Şortumu çıkarmaya gidiyor ve ben de kalçalarımı kaldırıyorum, sikim dışarı çıkarken içimdeki beklenti hızla artıyor. Cehennem gibi sertleştim, ağzına girmek için can atıyorum.

Elini etrafıma dolmasını şaşkınlıkla izliyorum. Ucumdan bir damla döl sızıyor ve parmaklarının üzerine damlıyor. İnliyor, elini yukarı kaldırıyor ve sıkıyor. Bir damla daha sızıyor. Bu sefer öne doğru eğiliyor ve dili dışarı çıkıp başımın üzerinde geziniyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Onun elinde daha da sertleştirim.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor, shaftımın uzunluğuna doğru öpücükler bırakarak.

"Siktir. Evet."

Eli kıvrılıyor, uca doğru ilerliyor, dili taşaklarımın etrafında dönene kadar ağzı aşağı doğru devam ediyor.

Başımı arkaya atıyorum ve gelmemek için yanağımı ısırıyorum.

Beni sürekli pompalıyor. Elimde olmadan elinin içine doğru itiyorum, keşke onun daracık amı olsaydı diye içimden geçiriyorum. Bu görüntü beni inletiyor ve kalçalarımı hızlandırıyor.

Dili taşaklarımdan ayrılıyor, sikimin alt tarafındaki damarı izliyor, tabandan uca doğru yalıyor. Başına üflüyor, vücudumu ateşe veriyor.

Ağzının içine kayıyorum, dudakları genişçe ayrılıyor. Ellerim saçlarını avuçluyor. Onu sikimin üzerine itme dürtüsü çok güçlü. Ama yok

İhtiyacım var. Başını eğiyor, yanaklarını emiyor ve beni tamamen içine alırken dilini düzleştiriyor. Her şeyi. Yol. Aşağı.

Boğazının arkasına vurdum ve taşaklarım sıkıştı. *Kahretsin.*

Yükseliyor, eli ağzının yolunu izliyor, başını aşağıya doğru eğip beni derinlemesine gırtlaklamadan önce. Burnu kasıklarına değiyor ve kalçalarım sarsılıyor, ellerim başını yerinde tutuyor.

Mırıldanıyor ve ben onun ağzında zonkluyorum.

Yutkunuyor, boğaz kasları beni sağıyor ve ben kendimi kaybediyorum. Taşaklarım yukarı kalkıyor ve boğazından aşağıya akıttığım döllere görüşüm bembeyaz oluyor. Şimdiye kadar tattığı en güzel şeymiş gibi inliyor ve eğer bu şimdiye kadar yaptığı en ateşli şey değilse lanet olsun.

Diliyle sikimi temizlerken ağzının içinde yumuşayarak kanepeye yığılıyorum. Az önce dünyamı başıma yıktıktan sonra bu hissin üstesinden gelmek çok zor.

Beni bir patlamayla bırakıyor, kanepeye geri sürünmeden önce gülümsüyor ve başını göğsüme yaslıyor.

Şu anda, hiç olmadığım kadar mutluyum.

Goldi bir saat sonra eve gidiyor ve ben de Sam'in Anna'nın doğum günü için yemek yapmasına yardım ediyorum. Lily kutlama yemeğine gelmeyince endişelerimi dile getirdim. Onlara söylediğimde şaşırmadılar, onlar da kendi endişelerini dile getiriyorlardı. Bu konuşmayı uzun zaman önce yapmalıydık.

"Yemek soğuyor. Yemeğimizi yiyebiliriz." Masanın üzerindeki yemeklere baktım.

Anna iç geçirir. "Sanırım haklısın. Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Suçluluk duygusu kalbime saplanıyor çünkü bu gecedен çok daha uzun süredir nerede olduğuna dikkat etmeliydim. Ama yine de sorduğu soru içimdeki kızgınlığı alevlendiriyor.

Başımı yana eğiyorum, kaşlarım kalkıyor. "Nerede olduğunu biliyor muyum? Onunla aynı çatı altında yaşayan ben değilim, Anna. Belki de annecilik oynamaya karar verdiğin kızla daha yakından ilgilenmelisin."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye araya giriyor Sam. "Hepimiz endişeliyiz ve duygularınızın yüksek olduğunu anlıyorum. Ama saygısızlığa müsamaha gösterilmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Saçımı çekiştiriyorum. " demek istemedim. Sadece endişelendim."

Anna usulca gülümsüyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor. "Sorun yok, Chase. Gerçek şu ki, bir süredir onun için endişeleniyorduk. Onu daha da uzaklaştırmaktan korktuğum için çok dikkatli davrandım. Bu

beni 'kötü bir anne' yapabilir, bilmiyorum. Ama bununla nasıl başa çıkacağıma dair bir rehber kitap yok."

Sam Anna'nın sırtını sıvazlıyor, kaşları çatılmış. "Akşam yemeği yiyelim ve bakalım gelecek mi? Geç kalmış olabilir."

Dayanabildiğim kadar yiyorum. Yemeğin tadı yavan, içimde yuvarlanan endişenin gölgesinde kalıyor.

Nerede o?

Çatal bıçaklarımı tabağıma fırlatıyorum, patlayacakmışım gibi hissediyorum. Bir sorun var. Bunu hissedebiliyorum. "Gidip onu kasabada arayacağım. Bulduğumda da kışına tekmeyi basacağım."

Sam başını sallar. Anna sessiz kalıyor, yemek tabağına bakarken yüzünde kasvetli bir ifade var.

Sonraki birkaç saat boyunca arabayla dolaştım. Becca'nın yanında olma ihtimaline karşı onu arıyorum ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde günlerdir ondan haber alamamış.

Rastgele bir otoparkta durmuş, çaresizlik iliklerime kadar işlemişken telefonum çalıyor.

"Hey, Sam. Evde mi?"

"Hayır, ama bir şey hatırladım. iPhone'undaki 'telefonumu bul' özelliğini açtırmıştık. Bu şekilde izini sürebilirim."

Neden bunu bana şimdi söylüyor ki? Saatler önce onun yanına gidebilirdim. Telefonu kulağıma tutarken bacağım zıplıyor. Lanet olası bir yüzyıl gibi gelen bir süreden sonra, bana bir konum veriyor.

Yarım saat sonra Sweetwater'da tek katlı bir evin önüne geldim. Küçük, köhne bir yer, bahçenin etrafı tel örgülerle çevrili ve ön kapının iki yanında kare şeklinde birer pencere var. Otlar büyümüş, kaldırımını kaplamış. Dışarıda yanıp sönen ve garaj yolundaki arabaları görmemi sağlayan sokak lambası olmasaydı, terk edilmiş olduğunu düşünebilirdim.

Ön kapıya doğru yürürken endişe midemi sıkıyor. Kapıyı çalıyorum ama kimse cevap vermiyor. Pencereleere doğru ilerleyip içeriye bakıyorum ama perdeler çekili olduğu için pek bir şey göremiyorum. Telefonumu çıkarıp Sam'i aramak üzereyken kapının arkasından mırıldanmalar duyuyorum. Hemen geri döndüm. Kapı aralığında bir adam duruyor, gözleri zar zor açık, ağzından bir sigara sarkıyor.

Onu içime çekerken çenem titriyor. Çok zayıf, kısa kahverengi saçlarının uçları sarı, yüzünde dağınık lekeler var. Kahverengi bir şeyle lekelenmiş beyaz bir atlet giyiyor, boynundan zincirler sarkıyor.

Güzel. Kız kardeşime dokunursa onu boğmak daha kolay olur.

"Öyle mi?" diye soruyor, karnını kaşıyarak.

"Lily'yi arıyorum. O burada mı?"

Gözlerini biraz daha açıp beni tarıyor. "Kim soruyor?"

"Kardeşi."

Duruşu düzeliyor, yana doğru hareket ederken yüzünü bir sırtıma kaplıyor ve beni içeri davet eden kolunu sallıyor. "Buralarda bir yerde. Gökyüzünde yükseklerde uçuyor." Sigarasını ağzından çıkarıyor, şaka yapar gibi kıkırdıyor.

Yumruklarım sıkıldı. *Bu adamı mahvedeceğim.* Öfkemi bastırarak yanından geçip gidiyorum ve önemli olan şeye, Lily'yi bulmaya odaklanıyorum.

Eve girdim ve etrafımı taradım. Oturma odası darmadağın. Birkaç rastgele insan uyumsuz sandalyelerde ve fasulye torbalarında uzanıyor. Sehpanın üzerinde beyaz çizgiler var ve kalbim sıkışıyor.

Dinlemeliydim.

Koridorda ilerliyorum, ilerledikçe odaları kontrol ediyorum. Sonunda sağdaki son odaya geldim. Daha kapıyı açmadan yanık plastik kokusu burun deliklerime hücum ediyor. Unutmaya çalıştığım geçmişin anıları zihnimde yanıp sönüyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve akşam yemeğimi kusma dürtüsüyle savaşıyorum.

Kolu çeviriyorum ama bir adım atmadan önce duraklıyorum, zaten bulacağımı bildiğim şey karşısında sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Odaya giriyorum ve kalbim duracak gibi oluyor.

Lily çıplak bir şiltenin üzerine uzanmış. Etrafında yanmış folyolar, elinin yanında bir çakmak ve saman var. Işıklandırma düşük. Sadece odanın köşesindeki bir lamba, bu tamamen berbat durumun üzerine ürkütücü bir parlaklık yayıyor.

"Lil," diye soluyarak yanına koşuyorum. Kıpırdamıyor. Dizlerimin altındaki folyo çatırdayarak yere düşüyorum ve omuzlarını tutuyorum. "Lily, lanet olsun. Uyan." Onu salladım ama kıpırdamadı.

Böyle bir şey .

Kollarımı altından geçirip onu kaldırıyorum, vücudu kollarımda gevşiyor. Beni bir arada tutan tek şey göğsünün nefes alış verişleriyle hareket edişini izlemek. Yavaş ama orada. Onu bu bok çukurundan çıkarıp hastaneye götürmeye odaklanıyorum.

Oturma odasına gittiğimde kapıyı açan adam kanepeye yığılmıştı.

"Ambulans çağırın," diye çıkıştım ona.

Bulutlu bakışları kollarımdaki Lily'nin üzerinde geziniyor ama başını sallıyor. "Yapacak bir şey yok, dostum. Eğer ölürse, bu benim mülkümde olmayacak."

Siyah öfke içimde kabarıyor, görüşümü kör ediyor. Boşa harcanan her saniyenin Lily'yi kaybetmeye bir saniye daha yaklaşmak olduğunu düşünüp dehşete kapılmasaydım, bu orospu çocuğunu parçalara ayırırdım. Onun yerine, silkelenip kapıdan çıkıyorum.

Lily'i arka koltuğuma alırm almaz 911'i arıyorum. Panikliyorum ve nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Operatör beni sakinleştiriyor ve hastaneye beş dakikadan daha az bir mesafede olduğumu söylüyor. Bir şekilde bizi oraya tek parça halinde götürdüm.

Hastane kapısının önünde önlüklü bir grup insan bizi bekliyor. Lily'yi arkadan almak için ilerlediklerinde arabamı park edip dışarı fırlıyorum. Ne söylediklerine dikkat etmeye çalışıyorum ama içime dolan adrenalin odaklanmamı zorlaştırıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan onu alıp götürüyorlar. Asfalta düşüyorum, nefeslerim hızlanıyor, korku içimi kemiriyor.

Birkaç saat geçti ve Lily'nin durumu stabil. Onu yatakta baygın bulduğum andan beri beni rahatlatan tek şey buydu.

Bunun olmasına nasıl izin verebildim?

Anna ağlarken Sam'in onu teskin eden fısıltısı Goldi için acı çekmeme neden oluyor. Ama onu aramıyorum. Teselliye hak etmiyorum. Rehabilitasyondan bahsediliyor, broşürler değiş tokuş ediliyor ve hastane Lily'nin üzerinden ellerini çekerek onu birkaç saat içinde taburcu etmeye hazırlanıyor.

Lily dinlenmek için bir dakika istedikten sonra Sam, Anna ve ben kafeteryaya iniyoruz. İki de benimle konuşuyor ama dikkatimi vermiyorum. Kendime duyduğum nefretin derinliklerine gömülmekle meşgulüm. Bu benim hatam. Biraz daha dikkat etseydim. Kendi hayatıma bu kadar kapılmasaydım... Goldi'ye.

Sonunda Lily'nin odasına geri döndük ve önümüzdeki zorlu konuşmalara hazırlandık. Ama içeri girdiğimizde oda boştu.

Gitmiş.

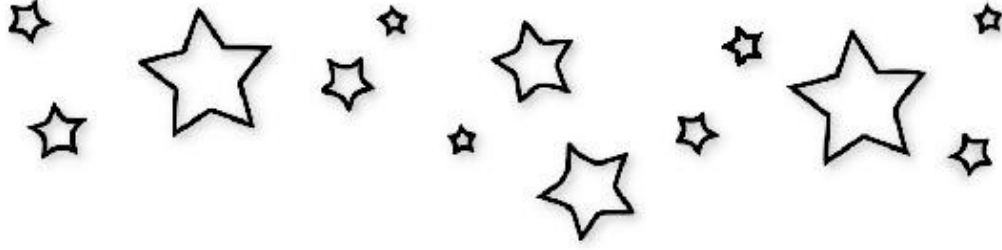
Herkes her zaman gider.

OceanofPDF.com

CHASE

OceanofPDF.com

TWENTYEARSOLD

"C Hase, beni dinliyor musun?"

Lindsay'e bakıyorum, ağarmış sarı saçları yüzünün yarısını kaplamış, ders kitabının üzerine eğilmiş. Soğuk algınlığı varmış gibi burnunu çekiyor. Artık aynı sınıfta değiliz ama yine de haftada bir kez ders çalışmak için buluşuyoruz.

"Evet, dinliyorum."

Ben dinlemiyorum.

Lindsay yine burnunu çekiyor, kirpiklerinin arasından bana bakıyor, yüzünde bir gülümseme. "Ne demiştin o zaman?"

Cevap vermiyorum. Artık bu okul maskaralığıyla neden uğraştığımı düşünmekle meşgulüm. Lily büyük kaçışını gerçekleştirdikten sonra, evde kalıp Sam ve Anna'nın onu bulmasına yardım etme kararında kararlıydım. Benimle mücadele ettiler, "hayatımı yaşamaya" devam etmem gerektiğine ikna oldular.

Şaka gibi.

Bir yıldır arıyorlar ama şansları yok. Umutlarını koruyorlar ama ben daha iyi biliyorum. Hiçbir aşk uyuşturucuyla olan aşktan daha büyük değildir.

Dürüst olmak gerekirse, Goldi ile aramdaki mesafeyi korumak için hâlâ ETU'dayım. Her zamanki gibi, ne zaman birlikte olsak, tek gördüğüm o olana kadar her şey kayboluyor. Ama bazen ona bakmak acı veriyor. Düşünceler, aramızdaki çekime teslim olmasaydım kız kardeşimin sağlıklı olabileceğini fısıldıyor. Mutlu olabilirdi. İşte.

Onu bundan kurtarmalıydım. Onu kurtarabilirdim.

Goldi'yi her ziyaret ettiğinde ona ne kadar acı verdiğimi görüyorum. Yanlış bir şey yapıp yapmadığını her sorduğunda sesinde duyuyorum. Sorun onda değil, bende diye bağırmak istiyorum.

Her zaman benim.

Gitmesine izin vermeliyim, bunu biliyorum. Ama onu seviyorum. Hem de çok. Bu yüzden bencilim. İkimizi de yavaşça astığımı bile bile onu ipimde tutuyorum.

Lindsay yine kokluyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hasta mı oluyorsun?"

Burnunun altını ovuşturuyor ve başını kaldırıp bakıyor, kalemi seğiren elinden sürekli bir *tık tık tık* sesi çıkarıyor. "Ne oldu? Hayır. Ben iyiyim."

Öne eğilip ona yakından bakıyorum. Çok tedirgin. Burnunu ovuşturup duruyor ve bakışlarımla buluştuğunda gözbebeklerinin çeyreklik büyüklüğünde olduğunu fark ediyorum.

"Kafan mı güzel senin?" Tıslıyorum.

Burnuna dokunuyor. "Sadece küçük bir moral, Chase. Korkacak bir şey yok."

"Küçük bir beni tavlama" diye bir şey yoktur, Lindsay. Senin derdin ne lan? "

Sandalyesinde kayıyor. "Tanrım, sakın ol."

"Bana sakinleşmemi söyleme. Benim yanımdayken kafanın güzel olmasını istemiyorum." Kalemimi ona doğrultuyorum, o kadar sıkı tutuyorum ki ikiye ayrılmağına şaşıyorum.

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Tamam, ." "Ben ciddiğim, Lindsay. Bir daha asla."

Telefonum masanın üzerinde titriyor, Goldi'nin adı ekranda yanıp sönüyor. Günlerdir konuşmadık ve onun sesini duymak için can atıyorum ama Lindsay'in alışkanlığının temeline inmek şu anda daha önemli. Goldi anlayacaktır.

Telefonu sessize alıp cebime koyuyorum.

Lindsay'kullandığını öğrendiğimden beri endişeliyim, bu yüzden onu davet ettim, oturttum ve yardım etmek istediğimi söyledim. *Yardım etmem gerekiyor.* Yıkıldı, kontrolden çıktığını ve hayatını ele geçirmesinden korktuğunu itiraf etti.

O andan itibaren, ne zaman çalışmıyor ya da derste olmasam Lindsay ile birlikteyim. Onun arkadaşlığından pek hoşlanmıyorum ama ona burnuna daha fazla zehir sokma şansı vermek de istemiyorum. Ayrıca, bu bana evimde oturup düşüncelerimle baş başa kalmak dışında yapacak bir şey veriyor. Bazen ona bakıyorum ve gördüğümün Lily olduğuna yemin ediyorum, birbirlerine hiç benzemiyorlar.

Belki de bu benim kefaretimdir. Belki de Tanrı varsa, geçmişimdeki yanlışları düzeltmem için bana bir şans veriyordur. Kahretsin, bilmiyorum. Tek bildiğim

Annemi ya da Lily'i kurtarmak. Onu kurtaramazsam lanetleneceğim.

Şu anda oturma odamda oturuyoruz, televizyonda *The Real World* var. Jax ve Goldi hafta sonu için geliyorlar ve Lindsay'e takılabileceğini söyledim. Endişeli olduğumu söylemek hafif kalır. Normalde Goldi'nin güvensiz olmasından endişe etmezdim ama ben ve benim lanet olası sorunlarım yüzünden ilişkimiz sallantıda.

Lindsay onlara sorununu anlatmamam için bana yalvardı. Hayatımdaki en önemli iki insanın ona tepeden bakmasını istemediğini söyledi. Ona öyle olmadıkları konusunda güvence vermeye çalıştım ama o kararlıydı ve bu benim anlatacağım bir hikâye değil. Bu yüzden Goldi'ye onun hakkında ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yalan söylemek istemiyorum, bu yüzden birkaç telefon görüşmemizi kaçırdım.

Kapı çaldı ve ben sıçradım. Gergin enerjim kapıyı açarken hareketlerimi sarsıntılı hissettiriyor.

Vanilya ve sarışından oluşan bir girdap bana doğru koşuyor, uzun bacakları belime dolanıyor. Başımı saçlarına gömüyorum, kıcının kıvrımını kavriyorum ve onu sıkıca kendime çekiyorum. Omuzlarımdaki ağırlık hemen kayboluyor ve beynimdeki düşünceler sessizleşiyor. O yanımdayken her zaman olduğu gibi. Onu kollarımın arasına almak çok güzel.

Yüzümü öpücüklere boğuyor ve ben de kıkırdayarak kıcının avuçlarımda sıkıyorum. "Seni görmek de güzel, bebeğim."

Kıkırdıyor, bedenimden aşağı kayıyor ve geri çekiliyor. "Vay canına, seni çok özledim."

Jax hâlâ kapı aralığında, gözleri Goldi'nin üzerinde. Dikkatini çekmek için boğazımı temizliyorum, neden ona öyle baktığını merak ediyorum. Bakışlarını bana çeviriyor ve kaygısız bir tavır takınıyor. "Selam kardeşim, seni görmek güzel."

Onaylamak için çenemi kaldırıyorum, hâlâ onu izliyorum. Elleri kot pantolonunun ceplerinde ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi dairenin etrafına bakıyor. Lindsay'i gördüğü anda yüzüne sakarın bir gülümseme yayılıyor. "Vay, vay, vay. Burada neyiz varmış bakalım?"

Lindsay sırtarak yanıma doğru yürüdü. "Merhaba, sen Jax olmalısın. Daha önce bir kez karşılaşmıştık ama hatırladığından şüpheliyim. Chase bana senin hakkında çok şey anlattı!"

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi? Bu ilginç, senin hakkında tek bir şey söylediğini sanmıyorum. Güven bana, ben olsam hatırlardım." Ona yukarıdan aşağıya bakıyor ve göz kırpmıyor. Ama sonra Goldi'ye bakıyor ve yüz hatlarını dolduran endişeyi izliyorum.

Goldi Lindsay'e bakıyor. Elini aramak için uzanıyorum, parmaklarımızı birleştiriyorum ve başparmağımla elinin arkasını ovuyorum. Lindsay konusunda onu uyarmadığım için duyduğum suçluluk boğazıma düğümleniyor. "Evet, Lindsay ve ben son zamanlarda takılıyorduk. Ona bu hafta sonu takılabileceğini, sizi tanıyabileceğini söyledim."

"Siz ikiniz son zamanlarda *rahat mıydınız*?" Goldi'nin sesi gergin, eli benimkinde kaskatı.

Ona bakıyorum, tedirginlik tenimi karıncalandırıyor.

Ben cevap vermeden Lindsay araya giriyor. "Goldi, değil mi?" Goldi'nin gözleri kısıldı. "Ben Alina."

Kahretsin.

"Oh." Lindsay gergin bir şekilde gülümsüyor. "Özür dilerim, sadece tahmin etmiştim. Chase'i paylaştığın için teşekkür edebilmek için seni görmeyi dört gözle bekliyordum. Onun arkadaşlığının benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam." Goldi kendi elini çekip Jax'e yaklaştığı ve bakışlarını aramızda gezdirdiği sırada o da elini koluma koyuyor.

Kızgınlık sırtıma vuruyor. *Neden böyle bir şey söyledi ki?*

Jax araya girerek gerginliği sadece onun yapabileceği şekilde yatıştırır.

"Nerede bu

Teşekkür ederim, Lindsay? O önce benimdi, biliyorsun."

Gözlerim Goldi'den ayrılmıyor. "Hayır, dostum. Ben her zaman Goldi'nin oldum. On üç yaşından beri bana sahip."

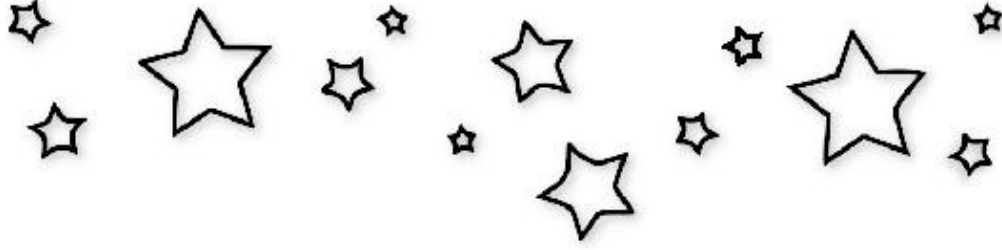
Goldi'nin yüz hatları yumuşuyor, sevgisi aramızdaki havaya karışıyor. Bu rahatlığı hak etmediğimi bile bile sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

OceanofPDF.com

ALINA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EIGHTEEN YEARS OLD

T Lily beri her şey farklı. Onu kaybetmenin Chase'in ruhuna ne yaptığını ancak hayal edebilirim. Ona için çok uğraşıyorum, ama sadece Çocukluğumuzdaki gibi, beni içeri almıyor. Yıllarca yıkmaya çalıştığım o tuğla duvar bir gecede yeniden dirildi. Ama ben pes eden biri değilim. Bu yüzden onun arkasında durup kılıçlarını bileyeceğim ve şeytanlarını öldürmesini umacağım.

Bu, her cevapsız telefon görüşmesinde ya da neden dair bahanelerde canımın yanmadığı anlamına gelmiyor. Onu çünkü aramızdaki bağı koparacağından korkuyorum. Aklımın bir köşesinde, aramızdaki mesafeyi bir kalkan olarak kullanması yüzünden kırmızı bayraklar dalgalanıyor.

Nashville'de bir restorandayız, sahnede canlı bir grup çalışıyor. Chase yanıma oturuyor, bir kolunu sandalyemin arkasına tembelce atmış. Parmakları saçlarımın uçlarıyla oynuyor. Lindsay "muhteşem dostlukları" hakkında şiirsel sözler söylemeyi bırakmıyor. Ağzından çıkan her kelimeyle, onu tokatlama isteğim artıyor.

Jax bana endişeli bakışlar gönderiyor. En yakın arkadaşlarımdan biri oldu. Son zamanlarda Chase'le ne kadar zorlandığımı biliyor. Birlikte yaptığımız araba yolculukları terapi gibi, korkularımı ve hayal kırıklıklarımı dışa vurmama izin veriyor. Yükü tek başıma taşımaktan beni kurtarıyor. Yükü paylaşmak beni rahatlatıyor.

Chase eğilip saç çizgimden aşağı öpücükler konduruyor. Onun içinde eriyorum, kıskançlığın acısı azalıyor. Ne de olsa o benim.

Lindsay'in gözleri parlıyor, bizi izliyor. "Chase, onlara evimdeki örümcek fiyaskosunu anlat."

Chase'in vücudu geriliyor, sandalyesinde doğrulurken dudakları tenimden ayrılıyor. "Böyle aptalca şeyler duymak istemezler."

Başımı ona doğru eğdim. "Duymak isterim."

Dişlerini sıkıp bana bakıyor. "Onun evinde bir örümcek vardı. Ondan korkuyordu ve banyosunda saklanıyordu. O pisliği buldum ve öldürdüm." Omuz silkiyor.

Lindsay gülüyor. "Bu kadar mütevazı olma." Gözlerini bana çevirdi. "Dev bir kurt örümceği idi! O şey banyomda takılıyordu ve ben oraya giremeyecek kadar korkmuştum. Chase'i aradım ve her zamanki gibi hemen geldi."

Ona gülümsüyor. "Oraya vardığında örümcek hiçbir yerde bulunamamıştı. Paniğe kapılmıştım. Ama Chase sonunda o lanet şeyi bulup öldürene kadar bütün hafta sonu benimle kaldı." Ellerini kalbinin üzerine koydu. "Benim kahramanım."

Midem bulanıyor. Hikâyesini dinlerken yavaşça başımı sallıyorum. "Bütün hafta sonu, ha? Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık üç hafta önce, değil mi Chase?"

Chase belli ki rahatsız olmuş bir kayıyor ve kalbimde unutulmuş bir yara yeniden açılıyor. Bedenim acıyla zonkluyor. Üç hafta önce, öğretmenlik yaptığım çocuk dans sınıfının bir resitali vardı. Koreografisini yaptığım ilk resitaldi ve herkesin onların rutinine verdiğim emeği görmesi için çok heyecanlıydım. Chase'e eve gelmesi için yalvardım. Ama işten çıkamayacağını söyleyerek gelmedi. Onunla birlikte olduğunu öğrenince midem bulandı.

Bana yalan mı söyledi?

Jax masanın karşısından şaşkın şaşkın bakıyor.

Chase kolunu hareket ettiriyor, uyluğuma uzanıyor ve sıkıyor. Elini üzerimden itiyorum, dokunuşunu düşünmeye bile dayanamıyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve sandalyemi geriye iterek tuvalete gitmek için izin istiyorum. Ayağa kalkıp beni takip etmeye çalışan Chase değil Jax'ti. Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.

Kendimi bir kabine kilitleyip başımı soğuk metale yaslıyorum. Derin nefes alarak, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bunun gayet makul bir açıklaması olduğuna eminim. Chase'in beni aldatacağını sanmıyorum ama Lindsay'i benim önüme koyması da en az onun kadar canımı yakıyor. Birkaç nefes daha alarak kendimi toparlıyorum ve kabini açıyorum.

Lindsay lavabo sırasının yanında, tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Biliyor musun, gerçekten anlamıyorum."

Ellerimi yıkarken gözlerimi önüme dikiyorum. "Mmm."

Açıklamasını istemedim. Küçük bir kasaba olabilirim ama aptal değilim. Kindarlığı gördüğümde anlarım. Bu kız bir şeyler başlatmak için can atıyor.

"Evet, yani... Chase'in bir kız arkadaşı olduğunu öğrendiğimde çok üzül müştüm. En başından beri gözümü ona dikmiştim." Başını yana eğerek gülüyor. "Sonra seni gördüm ve belki de o kadar da ulaşılmaz biri olmadığını fark ettim."

Aynada onun gözleriyle karşılaştım. Genelde kelimeler beni etkilemez. Chase'in kaçınması, benimle birlikte olabileceği onca zaman boyunca onunla birlikte olduğu bilgisiyle birleşince, geriye hiçbir şey kalmayana kadar güvenimi sarsıyor.

Bir kağıt havluya uzanıp yavaşça ellerimi siliyorum. "Lindsay, nasıl bir oyun oynamaya çalıştığını bilmiyorum. Ama her ne ise, zamanını boşa harcıyorsun. Chase ve ben tanıştığımız andan beri birbirimize aیتiz. Aramıza kimse giremez."

"Seni aptal, salak kız." Başını arkaya atar ve güler. "Çoktan yaptım bile." Yaklaşıyor, uzun gövdesi üzerime bir gölge düşürüyor. "Her aradığında ve o açmadığında? Hemen yanımdayım, telefonu susturmasını izliyorum." Bir adım daha yaklaştı. "Eve gelmesi için yalvardığında? Tek bir sözüm yetiyor ve yanımda olmak için her şeyi bırakıyor." Parmağıyla çenesine dokunuyor. "Şimdi bunun merak ediyorum?" Topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıkmadan önce yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor.

Tırnaklarım avuç içlerime öyle sert batıyor ki, derimi parçaladığımdan eminim. Chase'e güveniyorum.

Chase'i *seviyorum*.

Ama bu şekilde hissetmeye dayanamıyorum.

Daireye geri ve Lindsay gidiyor. *Nihayet*. Chase onu kapıya kadar götürüyor, alçak sesle, kulağına yakın konuşuyor. her anı analiz ediyorum, gözlerimi . Daha önceki sözleri tenime işlemişti. Kan dolaşıma karışıp kalbime ulaştılar ve her atışta çatlaklara neden oldular.

Kanepenin yanıma doğru eğildiğini hissediyorum. Jax'in kolu omuzlarıma dolanıyor. "Tatlım, biraz daha sert bakarsan, onu delip geçeceksin."

Gözlerimin acısı gözlerimi kırpıştırmama neden oluyor ama arkamı dönmüyorum.

"Sadece konuş onunla, Alina. 'Ya olursa'larla kendini delirtme." Beni kendine çekiyor ve başımın yan tarafına bir öpücük bırakıyor.

Ön kapı kapandı. Chase geri döndü, Jax ve beni kanepede görünce kısa bir süre durdu. "İkiniz rahat görünüyorsunuz."

Onun bu cüreti karşısında nefesim kesildi.

Jax gülüyor. "Evet, şey... sen yerel çöplerle meşgulken birinin senin kızla ilgilenmesini sağlaması gerekiyordu."

Jax'in sadakat gösterisi karşısında ruh halim ısınırken bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Chase'in çenesi, söylemek istediği şeyi tutarken zaman gibi tikler. "Bu da ne demek şimdi?"

Jax bakışlarıyla onu hizaya getirir. "Hangi bölüm?" Sessizlik sağır edici.

"Neyse, ben bittim kardeşim. İkinizle sabah görüşürüz." Jax ayağa kalkıp gerinerek koridorda yürüdü ve Chase ile beni yalnız bıraktı.

Chase kanepede yanıma yanaşıyor, kollarını doluyor. Kucaklaşmaya karşılık vermedim.

"Bebeğim," diye fısıldıyor. "Goldi, yapma." Kılındım.

"Bana hiç söyleyecek miydin, Chase?"

"Sana ne söyleyeyim?"

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, ayağım takırdıyor. "Ah, bilemiyorum. Bana çalıştığını söyleyip aslında gecelerini başka bir kızın evinde geçirdiğin gerçeğiyle başlamaya ne dersin?"

Beni bırakıyor, arkasına yaslanıyor. Elleri bakarak iç geçiriyor. "O hafta sonu çalıştım."

"bu değil!"

"Goldi, Lindsay'in sadece bir arkadaş olduğunu bilmelisin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Yaklaşıp elime uzandı.

Onu yolumdan çekiyorum. "Sadece arkadaşın olmak istemiyor."

"Şu anda berbat bir durumda ve yaslayabileceği birine ihtiyacı var. Hepsi bu kadar."

"Oh, gerçekten mi? Onun nesi var?" Ses tonumdaki alaycı ifade dikkatimden kaçmadı.

Ayağa kalkıp yerde volta atarken saçlarını çekiştiriyor. "Söylemememi istedi."

Gözlerimi devirerek alay ediyorum. "Tahmin edilebilir."

Bana doğru yürüyor. "Goldi, beni dinle. Onu istemiyorum. Ben seni istiyorum. Seni *seviyorum*."

Duygularımın  zerindeki baraj patladı. Sözleri g vensizliklerime saplanıyor, onları açıp kanatıyor. G zya larını süzülüyor ve onları silme girmiyorum. "Son zamanlarda bunu göstermenin gerçekten komik bir yolu var, Chase."

Dizlerinin  zerine çöküyor ve bedenini bacaklarımın arasına itiyor. "A lama," diye fısıldıyor, g zya larımı yüzümden siliyor.

Başımı avucunun içine çeviriyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Beni seçmeni istiyorum, Chase."

"Seni seçiyorum."  enemi sıkıca kavrayarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Lily'den sonra boku yedim. Bunu biliyorum. Daha iyisini yapacağım. Sadece... sadece benden vazgeçme. Lütfen."

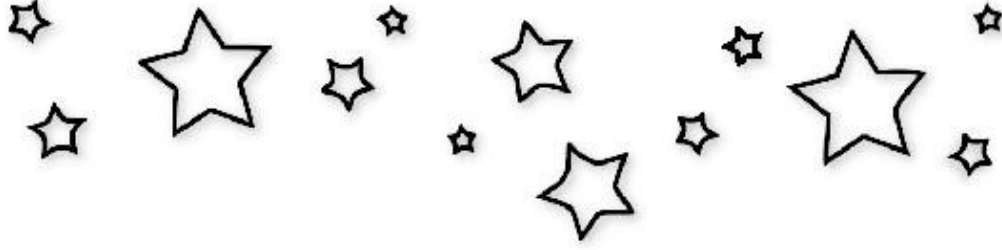
  imdeki a k acısı çeken kız onun sözlerine tutunuyor.

OceanofPDF.com

ALINA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EIGHTEENYEARSOLD

Mu hafta sonu çocuk grubunun ikinci resitali var. Söz konusu iki ve üç yaşındakiler olunca, "koreografi" gevşek bir terim. Bu, sevdiğim herkesin Broadway'de oynuyormuşum gibi gelmesine engel değil. Destekleri için minnettarım. Dans öğretmenliğine bu kadar aşık olacağımı hiç tahmin etmemiştim. Şimdi başka bir şey yapmayı hayal edemiyorum. hayatımla.

Chattanooga şehir merkezine yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir stüdyo bana staj teklif etti. İlk başta kabul edip etmeyeceğimden emin değildim çünkü bu üniversiteyi atlamak anlamına geliyordu. Ama Jax üniversitenin her zaman bekleyeceğini söyleyerek beni cesaretlendirdi. Kendisi de eğitimi ilerletmek yerine Sugarlake'te tamirci olarak kalmayı tercih ettiği için önyargılı olabilir. Rahmetli babası her zaman araba restorasyonlarının filmlerde yer almasını hayal ederdi ve Jax de bu hayalini gerçekleştirmeye kararlı.

Chase'e henüz stajdan bahsetmedim ama bu hafta sonu bahsetmeyi planlıyorum. ETU'ya başvuracağımı umuyordu ama bu fırsatı değerlendirmesem pişman olacağımı biliyorum.

"Hey, tatlım." Jax sırtarak arka bahçeme açılan sürgülü kapıyı kapatıyor. "Selam, Teeth." Gülümsüyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bana öyle demeyi kes. Bu bebekler yüzde yüz doğal." Dilini inci gibi beyazlarının üzerinde gezdiriyor. "Büyük gece için hazır mısın?"

"Hazırdan daha fazlasıyım. Gerginim ama kızlarım gösteriyi çalacak, bekleyin ve görün."

Dilini tıkırdatıyor. "Bilemiyorum. Sekiz yaşındakilerin bu sefer çok iyi hareketleri olduğunu duydum. Yeni yürümeye başlayan çocuklarınızın ayak uydurabileceğinden emin değilim."

Göğsüne bir şaplak attım. "Böyle konuşarak çeneni kapatıyorsun, Jackson Rhoades. Çocuklarımın o sekiz yaşındakilerden bütün gün daha iyi dans edebileceğini bilmeni isterim."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü bana sahipler, tabii ki."

"Şimdi *buna* inanıyorum."

İltifat karşısında yanaklarım kızarıyor, sırtışıını kaybedince hava değişiyor. Boğazını temizliyor. "Her neyse, bir konuda yardıma ihtiyacın var mı diye uğradım."

Ellerimi çırpıyorum. "Evet! Resital için ikramlardan ben sorumluyum ama bir şey almaya vaktim olmadı. Benim için yaparsan seni sonsuza kadar severim."

"Bu bir söz mü?"

"Bu sana evet dedirtecek mi?"

Yeşil gözleri parlıyor ve içimi bir hafiflik kaplıyor. Onunla her şey çok kolay. Daha önce arkadaş olmadığımız için üzgünüm.

Saçlarını topuz yapar ve ellerini havaya kaldırır. "Tamam, ben yaparım. Çocuklar için kurabiye ve yaşlılar için sebze tepsileri. Yakında döneceğim." Göz kırıyor, kapıdan çıkarken anahtarlığını parmağında döndürüyor.

Bir süre sonra telefonum çalıyor, Chase'in adı yanıp sönüyor. Birkaç saat içinde onu göreceğimi bildiğim için heyecandan karnım zonkluyor. Bu sefer eve geleceğine söz vermişti.

"Selam, Chase."

"Selam. Bugün nasıl hissediyorsun Goldi?"

"Heyecanlı. Gerginim. En çok da seni görmek için sabırsızlanıyorum." Mutfak tezgahına yaslandım.

"Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum. Gösteriden sonra seni kaçırabilir miyim? Bize bir otel ayarlamak istiyorum. Gecikmiş de olsa biraz yalnız kalabiliriz diye düşündüm. İster misin?" Sesi sakinleşiyor, kulağıma alçak sesle ve hırıltılı bir şekilde fısıldıyor. "Senin içinde olmaya ihtiyacım var bebeğim. Daha fazla bekleyemem."

Tahrik oldum.

Kalçalarımı sıkıp ağrıyı hafifletmeye çalışırken telefonu sıkıca kavıyorum. "Evet," diyorum nefes verirken. Bunu anneme ve babama nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama sonra bir şeyler düşünürüm.

"Tanrıya şükür... hey, bir saniye bekle."

Konuşuyor, sesi boğuk, sanki eliyle telefonu kapatmış gibi. Arka planda bir kızın sesi var. Kıskançlık üzerime çöküyor.

"Ben döndüm. Burada inip birkaç işimi halledeceğim ve gitmeden önce biraz kestireceğim. Resital saat beşte, değil mi? Üç buçukta senin evinde olurum. Kahretsin, seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Lindsay orada mı?" Kelimeler ben onları durduramadan döküldü. "Uhh... evet. Az önce geldi."

"Oh." Hissettiğim tüm beklenti yok oldu. Ona katlanamıyorum ve o da bunu biliyor. Ama yine de onu hayatında tutuyor.

Beni seçmesi gerekirken onu seçiyor.

Jax kapıdan içeri daldı, elleri kurabiye tabaklarıyla doluydu. "Bana Şeker Baba de tatlım, çünkü ihtiyacın olan tüm şeker bende var." Kaşlarını sallıyor, ben de kıkır kıkır gülüyorum.

"Jax mi o?" Chase'in sesi hattı keser.

"Evet, tabii ki öyle. Az önce bu gecenin ikramlarıyla döndü."

"Yardım etmek için ona sahip olmanız ne güzel," diyor kuru bir sesle.

Kızgınlık bana çarpıyor. "Evet. Senin Lindsay'in var, benim de Jax'im var. Arkadaşlara sahip en iyisi, değil

mi?" "Bu hiç adil değil."

"Adil olmayan şey, sana defalarca söylediğim gibi beni rahatsız eden bir kıza yapışıp kalman."

"Ve size gerektirecek bir şey olmadığını söyledim."

"Bana kötü bir durumda olduğu ve sana 'ihtiyacı' olduğu dışında bir şey söylemedin."

"Öyle."

"Ben de öyle Chase." Alnımı ovuşturuyorum. Aynı konuşmayı yapmaktan çok yoruldum. "Dinle, kavga etmek istemiyorum. Buraya geldiğinde görüşürüz. Birlikte geçireceğimiz geceyi dört gözle bekliyorum."

"Ben de kavga etmek istemiyorum bebeğim. Tek istediğim seni sevebileceğim tüm yolları göstermek. Ve seviyorum, biliyor musun? Seni çok seviyorum."

Söylediklerine güvenmeye çalışıyorum ama teselli olmuyor. Sözleri sadece bu. Kelimeler.

Sinirimi bir kenara itip hazırlanmayı bitiriyorum. Chase'in benimle evimde buluşması gerekiyordu, böylece birlikte rekreasyon salonuna gidebilecektik. Ama saat üç buçuk olup da Chase ortalıkta görünmeyince pes edip Jax'le otostop çekiyorum.

Yönetmen ve kızlarımla sahne arkasındayım, onları gaza getirmeye çalışıyorum. Gösteri saatine on beş dakika var ve Chase'den hâlâ haber yok. Perdelerin arkasından bakıyorum ve ön sırada Jax'i görüyorum. Etrafındaki boş koltukları taramadan önce ona küçük bir el sallıyorum. Hâlâ bir şey yok. Hayal kırıklığı iliklerime kadar işliyor. Bizimkileri de göremiyorum, bu çok garip. Telefonumu cebimden bir kez daha çıkarıp arama, mesaj ya da başka bir şey var mı diye kontrol ediyorum. Elimde çalışıyor.

Bilinmiyor.

Chase olduğunu umarak kulisten çıkıyorum. "Alo?"

"Merhaba. Alina Carson'la mı görüşüyorum?" "Evet. Siz kimsiniz?"

"Bayan Carson, benim adım Judy Davis. Chattanooga'daki CHI Memorial Hastanesi'nde hemşireyim."

Omurgamda önsezili bir karıncalanma hissediyorum ve dik duruyorum. "Tamam... Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Craig ve Gail Carson adlı iki kişi bir çarpışmaya karıştıktan sonra yaklaşık bir saat önce bize getirildi."

"Ne?" Nefesimi içime çekiyorum. "Onlar benim ailem. Onlar iyi mi?"

"Bay Carson hafif yaralarla kurtuldu. Bayan Carson ciddi kafa travması geçirdi ve hava yoluyla tesisimize getirildi. Açık konuştuğum için üzgünüm ama buraya ne kadar çabuk gelerseniz o kadar iyi olur."

Görüşüm bulanıklaşıyor. Kendimi duvara sabitlemeye çalışırken telefon elimden düşüyor ve yere çarpıyor.

Nefes alamıyorum.

"Alina?" Adımı duyuyorum ama uzak, bulanık.

Neden nefes alamıyorum?

Jax'in yüzü beliriyor. "Tatlım? Ne ? Müdürün seni bulmam için beni gönderdi. Başlamaya hazırlar."

Ona bakıyorum. Kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama konuşamıyorum çünkü *yapamıyorum. Nefes alamıyorum.*

Ellerim bluzumu pençeliyor, ipeksi kumaş aniden beni boğuyor. Eğer onu çıkarabilirsem belki de göğsümün üzerindeki baskı hafifleyecek.

"Whoa, Alina." Ellerimin bedenimden çekildiğini hissediyorum. "Alina." Sesi keskin ve otoriter. Sisi yarıp geçiyor ve odaklanmama yardımcı oluyor. Endişeli orman yeşili gözler benimkilere bakıyor.

"Anne... hastane... lütfen," diye mırıldanıyorum. Zorlukla tutarlı ama yapabildiğimin en iyisi bu. Jax'ın kollarına yığılıyorum, gözyaşlarım gömleğini lekeliyor.

Ani nefes alışıyla gövdesi yanağıma çarpıyor. "Annen hastanede mi?"

Ona karşı başımı sallıyorum.

"Hangi hastane, tatlım? Seni nereye götüreceğimi söylemen gerekiyor."

Telefondaki kadının ne dediğini hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. "CHI Medikal."

Arabaya ulaştık. Jax vites değiştirirken elimi tutuyor. Yardımı oluyor ama asıl ihtiyacım olan Chase. Onu aramaya çalışıyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Lütfen, Chase. şunu. Kırıldığımı hissetmiyor musun?

Cevap yok. Sonunda sesli mesaja yönlendiriyor.

Nefes alamıyorum.

Hastaneye gidişimiz bulanıktı ama başardık. Babam kolunda beyaz bir bandaj ve yüzünde gözyaşlarıyla bekleme odasında volta atıyor. Kollarına atılıyorum ve göğsümdeki baskı hafiflemeye başlıyor.

"Baba, ne oldu?" Ağlıyorum. "Sen iyi misin? Annem nerede? Eli'yle konuştun mu?"

Eliyle saçlarımı okşuyor, beni susturuyor. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylerken sesi titriyor. Tanrı'nın bir planı olduğunu ve tek yapmamız gerekenin dua etmek olduğunu söylüyor.

Biz de bunu yapıyoruz.

Küçük plastik sandalyelerde oturup dua ediyoruz.

Birkaç saat sonra paniğim yatıştı. Jax'ın elimi sıkıca tutması ve babamın hayatta ve iyi olması şokla mücadele etmeme yardımcı oldu. Ama korkuyorum. Annem hâlâ ameliyatta ve kimse bize bir şey söylemedi.

Jax küfrediyor.

"Neyin var?"

Telefonuyla konuşuyor ama ben sorar sormaz kaldırıyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, tatlım."

Gülümsemesi beni rahatsız ediyor. "Jax, bana çocuk eldivenleriyle davranma. Dikkatimi dağıtman işime yarayabilir. Bana neye baktığını söyle." Meraklı davranıyorum ve bunun farkındayım ama umurumda değil. Bu araftan kaçmak için her şeyi yaparım.

"Sadece Facebook'ta geziniyordum. Zaman geçirmek için aptalca şeyler." Gözlerime bakmıyor. Omurgamın dibindeki karıncalanma beni endişelendiriyor.

Bu günü daha da kötüleştirecek başka ne olabilir?

"Jax. Lütfen." Elimi uzattım. "Bir bakayım."

Bana bakarken dudaklarını büzüyor. Sonunda iç geçiriyor ve ekranı yanan telefonunu uzatıyor.

Uyuyan Chase'in yanında, onun gömleğini giymiş ve onun yatağında gülümseyen Lindsay'in resmini gördüğümde kalbim paramparça oluyor.

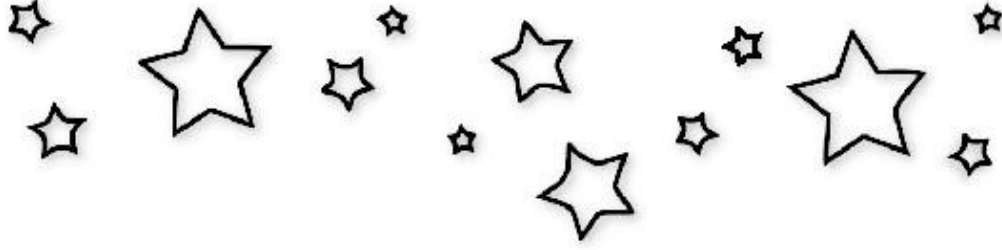
Annem iki saat sonra öldüğünde, o parçalar toza dönüşür.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

OceanofPDF.com

A Beni uyandıran göğsümdeki kolum oldu. İnleyerek ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Goldi'yi daha da içime çekmek için uzandım ama Yumuşak kıvrımları, keskin açılar kavriyorum.

Ne oluyor lan?

Aşağı bakıyorum ve beklediğim bal sarısı değil, ağartılmış sarı saçları görüyorum. *Lindsay mi? Ne oluyor be?* Kolunu üzerimden atarak geri çekildim.

Kıpırdanıyor, halsizce göz kırptırıyor. "Chase?"

"Burada ne halt ediyorsun?" Masanın üzerinde telefonumu görüyorum ve onu almak için yataktan fırlıyorum.

Kapalı olduğunu fark ettiğimde alnım kırışıyor.

Etrafıma bakıyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum. Güneş panjurlarımdan içeri giriyor, bu da resmen boku yediğim anlamına geliyor çünkü pencerem doğuya bakıyor. Bu da sabah olduğu anlamına geliyor. Goldi'nin resitali boyunca uyudum.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Chase, sorun ne?" Lindsay yorganı geriye itip yatağında doğruluyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor. Gömleğimden başka bir şey giymediğini fark ettiğimde şok geçiriyorum.

Gözlerimin kocaman sanarak sırtıyor. "Bana yakışıyor, değil mi?" Ellerini vücudunda gezdiriyor.

"Ne oluyor, Lindsay?"

Telefonum açılırken elimde titriyor ve dikkatimi başka yöne çekiyor.

25 Cevapsız Arama. 10 Yeni Sesli Mesaj. 7 Kısa Mesaj.

Midem düğümleniyor.

Lindsay ayağa kalkıyor, omzumun üzerinden bakmak için yaklaşıyor.

"Dün öğleden sonra telefonun susmadı, ben de kapattım. Düşündüm ki

onun yerine dinlenebilirsin. Okul ve iş yüzünden ne kadar yorgun olduğunu biliyorum." Kolumu ovuyor.

Dün öğleden sonra gittiğini hatırlıyorum. Belli ki ben uyuyakalınca geri gelmeye karar vermiş. Ön kapımı açık bıraktığım için çok pişmanım.

Dişlerimi gıcırdatarak omuz silkiyorum. "Bu harika, Lindsay. Alarmı kurmuştum. Eve gitmem gerektiğini biliyordun. İşleri benim için ne kadar zorlaştırdığının farkında mısın?"

Alay ediyor. "Lütfen, Alina seni affedecektir. O her zaman affeder. Belli ki uykuya ihtiyacın vardı."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Goldi'ye ne kadar boktan davrandığımı onun bile fark etmiş olması içimde bir nefret duygusu yaratıyor. "Neden burada olduğunu açıklamak ister misin? Ya da neden benim kıyafetlerimi giyip benim yatağında uyumayı kendine görev edindiğini?"

"Ben de yorgundum." Omuzlarını kaldırıyor. "Giyecek rahat bir şeyim yoktu. Senin için sorun olacağını düşünmedim."

"Tabii ki umurumda," diye tersliyorum burnumun kenarını sıkarak. "Şu anda seninle uğraşacak vaktim yok. Bir işe yara ve gidip kahve içmeye başla."

Telefonuma bakıyorum, Goldi'nin adını buluyorum ve ara tuşuna basıyorum. Sadece açıklamam gerekiyor. Anlayacaktır.

Anlamak zorunda.

Telefon çalıyor ama telesekreteri açıyor. Sonra Jax'i arıyorum. Cevap yok.

Kahretsin.

Mesajlarımı açıyorum.

Goldi: Öncesi üzgünüm, sen çok zor oluyor.

Jax: Hey, kardeşim. Geri döndüğün için heyecanlıyım! Whoop! Yarın Alina'yla vakit geçirdikten sonra .

mi? Dinlenme salonuna gitmek için birazdan çıkmamız gerekiyor.

Chase. Telefonuna cevap ver!

Beni Jax götürecektir. Biraz daha geç kalacağım. Jax: Dostum.

Neredesin lan sen?

Benden bu kadar.

Bu çok kötü. Bu gerçekten çok kötü.

Sonra arama kayıtlarıma bakıyorum. Çoğu Goldi'den. Resital sırasında bir dizi arama olduğunu fark edince kaşlarım çatılıyor. Kaydırmaya devam ediyorum.

Jax.

Jax.

Jax.

Becca.

Kısa bir süre duruyorum, başparmağım ekranın üzerinde geziniyor. *Becca neden aradı ki?*

Sesli mesajıma gidip ondan gelen mesaja geçiyorum ve oynat tuşuna basıyorum.

"Biliyor musun, hayatımda bir sürü pislikle tanıştım, ama sen gerçekten pastayı alıyorsun. Uzak dursan iyi edersin, Chase Adams. Beni duyuyor musun? Yüzünü bir daha buralarda görmek istemiyorum."

Becca her zaman kaltağın tekiydi ama kaçırdığı resitale verdiği tepki endişe verici. Jax'ten gelen en son mesaja geçiyorum.

"Denedim, Chase. Sana gerçekten güvenmeye çalıştım. Boktan seçimler üstüne boktan seçimler yapmanı izledim ve hep geri durdum. Ama bu... beni arasan iyi edersin, kardeşim."

Kesinlikle bir şey kaçırıyorum.

Bulduğum ilk kot pantolonu ve siyah bir tişörtü giyerken Alina'yı tekrar arıyorum. Cevap vermiyor, ben de herkesin neden çıldırdığına bir ipucu bulmak için çaresizce Facebook'u açıyorum. Lindsay elinde iki fincan kahveyle odama giriyor. Kafamı kaldırıp bakmadım. Gözlerim zaman tünelimdeki fotoğrafa bakmakla meşgul. Midem öyle hızlı dibe vuruyor ki başım dönüyor. Yatağa yığılıyorum.

"İşte kahven, Chase." Lindsay fincanı komodinin üzerine koydu. Bileğinden tutup onu yerinde tutuyorum.

Elimden çekip almaya çalışıyor ama ben elimi sıkıyorum. "Lindsay, ne yaptın sen?"

Telefonumun ekranına bakıyor, yüzünü bir sırtıma kaplıyor. "Senin yatağında iyi görünüyoruz, değil mi? Dürüst olmak gerekirse Chase, erkek gibi davranıp bir hamle yapmanı beklemekten yorulmuştum. Doğru yönde küçük bir itme gerektiğini düşündüm. O fino köpeği kız arkadaşını aradan çıkar, böylece daha fazla rol yapmak zorunda kalmazsın."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Bunu Goldi görsün diye mi gönderdin?" Sırıttıyor. "Bir kız umut edebilir."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bak, dikkatini çekmek için sürekli zor durumdaki genç kızı oynamak *yorucu*, Chase. Sana ne oldu böyle? Sende ciddi bir kahraman kompleksi var."

Boğazımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. Bunca zamandır beni manipüle mi ediyordu?

Telefonum elimde titriyor.

Jax.

Telefonumu Lindsay'e doğrulttum. "Siktir git gözümün önünden."

Yüzü asılıyor, dudakları sanki sözlerimi geri almamı bekliyormuş gibi şişiyor. Telefona cevap vermeden önce eşyalarını toplayıp gidişini izliyorum. "Jax. Tanrıya şükür, dostum. Dinle, açıklayabilirim."

Hat sessiz kalıyor. Telefonu kulağımdan çekip bağlı olduğundan emin olmak için aşağı bakıyorum. "Jax? Orada mısın?"

"Ben buradayım." Sesi düz.

"Bak, bunun kötü görüldüğünü biliyorum, dostum. Goldi'nin telefonuna neden cevap vermediğini biliyor musun? Onunla birlikte misin?" Genelde onları birlikte düşündüğümde içimdeki kızgınlık çirkin yüzünü gösterirdi. Ama şu anda, bu düşüncüyü hoş karşılıyorum.

"Evet. Onunlayım. Hayır, onunla konuşamazsın."

"Jax, hadi ama dostum. Bu sadece büyük bir yanlış anlaşılma."

Gülüyor, sesi boş. "Bir yanlış anlaşılma mı? Son zamanlarda sende çok fazla var gibi görünüyor."

Öfkem alevlendi. "Goldi'yi telefona ver, Jax. Onunla konuşmam lazım."

"Sen bencil bir orospu çocuğusun. Bunu biliyor musun? Her şey *seninle* ilgili değil."

Zeminde bir delik açmaya çalışırken parmaklarım hayal kırıklığı içinde saçlarımı yoluyor. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Buna gerek yoktu. Alina'nın annesi dün gece hastanede ölüyordu ve sen burada sevdiğini iddia ettiğin kızın yanında olmak yerine o yılan Lindsay'le birlikteydin. Yine."

Volta atmayı bırakıyorum. Kalbim kaburgalarımın şiddetle çarpıyor, sanki benimle kalırsa kırılacağını biliyor. Sözlerini kafamın içinde evirip çeviriyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Ağır bir şekilde nefes verir. "Bak. Alina'nın dün gece sana ihtiyacı vardı ama şimdi yok. Buraya geri gelme. Ona yaklaşmana izin vermeyeceğim. Onu parçalara ayırmana izin vermeyeceğim." Telefonu kapattı.

Dehşetin buz gibi dalları sırtımdan yukarı doğru süzülüyor ve göğsümü sararak ciğerlerimdeki havayı sıkıyor.

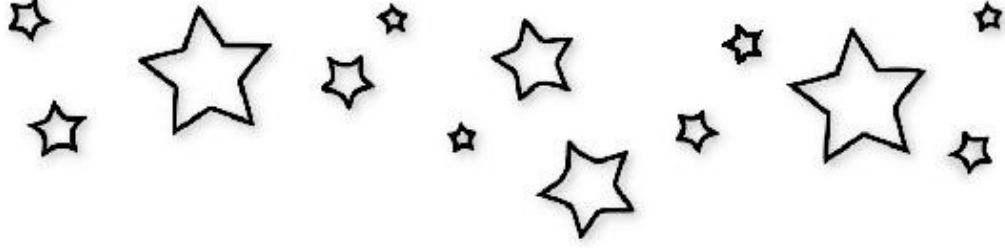
Jax haklı. Ben bencil bir orospu çocuğuyum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

OceanofPDF.com

I sestem nefret ettiğime karar verdim. Ses bana dünyanın bir şekilde hala döndüğünü hatırlatıyor. İnsanlar hala yaşıyor. Zaman hala . Sanki hiçbir şey

değişti. cennet ruhumun bir parçasını çalmamış gibi.

Sestem nefret ediyorum.

Bu yüzden bugün sessizliği seçiyorum.

Annemin yatağının ortasında uzanırken, hala onun kokusunu taşıyan yastık gözyaşlarımı yakalıyor - hareketsiz olmayı seçiyorum. En azından burada zamanı dondurabiliyorum. Sadece bir süreliğine.

Kapı gıcırdayarak açıldığında, ahşap zeminde yürüyen ayakkabıların çıkardığı sesi duymamış gibi yapıyorum. Jax'ın sıcak bedeni arkamdan gelip beni kollarının arasına gözlerimi kapatıyorum. Sessizdi. Gürültüden nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor.

Bu duyguyu açıklamak imkansız. Dünyada sizi en çok seven kişiyi kaybetmenin acısını ifade edecek kelime yok. Bir daha kimsenin sizi bu şekilde sevmeyeceğini bilmenin verdiği yıkımı tarif etmenin bir yolu yok.

Eğer bir ebeveyninizi hiç kaybetmediyseniz, anlamazsınız. Ama Jax anlar. Çünkü Jax kaybetti. Herkesin karşısında güçlü duruyorum ama onun için yıkılabilirim. Ve kırılıyorum. Tekrar tekrar kırılırım.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor ve pürüzlü, çatlamış kenarları yakalıyor. Gözyaşlarımı yutuyorum, kaşınan boğazımın yanması irkilmeme neden oluyor. Aslında hala hissedebildiğim fiziksel bir hatırlatıcısı.

"Alina," diye fısıldıyor Jax. "Birazdan gitmemiz gerekiyor, hazırlanmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum ama yerimden kıpırdamıyorum. Gözlerimi açmıyorum. Bunu yaptığında, zaman yeniden başlayacak. Siyah elbisemi giymek ve el sallamak zorunda kalacağım.

beyaz teslim bayrağım. İnsanlar annemin tabutu başında timsah gözyaşları dökerken umursuyormuş gibi davranacağım. Eğer gözlerimi açarsam, annemi yerin altı metre altına gömmelerini izlemek zorunda kalacağım. Tanıdığım en güçlü adamın hıçkırıklarını duymak zorunda kalacağım çünkü onun yarısı sonsuza dek gitti. Kardeşim Eli'yi kasabaya geri getirmek için annemin ölümünün gerektiğini bilmenin acısını tatmak zorunda kalacağım.

Sanırım onları kapalı tutacağım.

TÖREN ÇOK GÜZELDI. Sarı ve pembe laleler sıralara dizilmiş. Beyaz yıldız zambakları tabutunu çevreliyor. Buketler ve sepetler resminin önünde yerde duruyor. Hepsi birlikte, hareketli bir görüntü.

Uyuşmuş durumdayım.

Becca'nın babası ölenlerin masumiyetinin geri gelmesi ve Tanrı'nın sevgisi hakkında vaaz verirken, ben ön sırada başım öne eğik oturuyorum. Ellerim mendilimi öyle sıkıyor ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Jax bir tarafta, eli dizimde. Becca diğer tarafta, avucunu sırtıma koymuş. Ailem ayaklarımın altında parçalanırken beni ayakta tutan destek sütunları. Dokunuşlarını hissediyorum.

Yine de uyuşmuş durumdayım.

Tören sona eriyor ve ben babamla Eli'nin arasında durmuş, taziyeleri kabul etme sırası fikrini ortaya atan mazoşistin kim olduğunu düşünürken kayboluyorum. Terli avuçlarım, başsağlığı dileklerini fısıldayan yüzlerce farklı eli kavlıyor. Teşekkürümü mırıldanırken başımı eğik tutuyorum. Ama sonra başka bir el benimkini kavlıyor, parmak uçlarımda bir parıltı dolaşiyor. Hemen başımı kaldırıp bakmadım. Ama sonunda baktım.

Chase'in yüzü rahatlamıştı. Sanki yeniden bütün hissetmek için tek ihtiyacı olan şey benim yanımda olmakmış gibi. Şansına, bu hâlâ bir olasılık. Saçları düğüm düğüm olmuş, teller hangi yöne uzanacakları konusunda kavga ediyor. Yine de neredeyse mükemmel, tabii ki. Her zaman öyledir. Ama güzelliği beni etkilemiyor.

"Goldi."

Göz

kırpıyor

um.

"Goldi, ben çok..." Sesi duygusallıktan çatlıyor, elini ağzına silerken alt dudağı titriyor. "Annen. Ben bile-"

"Yani, yapma." Kelimeler dilimden yuvarlanıyormuş gibi düz çıkıyor.

Sertçe yutkunuyor. Gözleri önce Eli'ye, sonra babama, sonra da tekrar bana kayıyor. Derin bir nefes alıyor, boştaki eli koyu renkli, ipeksi saçlarında geziniyor. "Belki de gelmemeliydim. Ama, lanet olsun... Sadece burada olduğumu bilmeni istiyorum. İstedğin kadar zamanın var ama bebeğim, ben burada olacağım."

İçimden kahkahalar yükseliyor ve bir kabul hattının ortasında gülmek ne kadar uygunsuz olsa da, kahkahalarımın dışarı dökülmesini engelleyemiyorum. Küstahça. Ses duvarlarda yankılanıyor, yankılanıyor, tonuyla benimle alay ediyor.

"Nerede olacağın gerçekten *umurumda* değil

Chase." Küfür edince gözleri büyüdü.

Elini bırakıyorum. "Burada işimiz bitti mi?"

Babam bize bakmıyor bile, viski şişesinden yudum almakla meşgul. Onu suçladığımdan değil.

Ben uzaklaşırken Chase hareketsiz duruyordu. Elleri göğsünü ovuşturuyor ve gözleri cam gibi. Onu orada öylece bıraktıktan sonra bir şeyler hissetmem gerekirdi. Ama hissetmiyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca şehirde amaçsızca dolaşıyorum. Güneş kaybolana ve karanlık her yeri kaplayana kadar. Sonunda evin yolunu buluyorum. Bu gece kendi evimde uyuduğum ilk gece. On gün boyunca kaçındım, kendimi anılarla çevrelemek istemedim, bunun yerine Jax'in gölgesinde saklanmayı seçtim.

Doğruca odama gidip yatağıma uzanıyorum ve tavanımdaki parlayan yıldızlara bakıyorum. Bana Chase'i düşündürüyorlar. Öfke içimi yalayarak nefesimi kesiyor. Uyuşuklukta bir rahatlık buldum. Ateşli duygular sistemimi sarsıyor.

Annemin cenazesine gelmeye nasıl cüret eder.

Öfkeye tutunuyorum, içimde nasıl büyüdüğüne hayret ediyorum. Yataktan fırlayarak masa sandalyemi odanın ortasına çekiyorum. Beceriksizce koltuğa tırmanırken kaval kemiğim bacağıma çarpıyor. Yukarı uzanıp tavandan bir yıldız koparıyorum ve yere düşmesini izliyorum.

Eylemi tekrarlıyorum. Sıvayı derinlemesine kazarken tırnaklarım yırtılıyor. Tekrar ve tekrar.

Rip. İzle. Tekrarla.

Yorgunluktan nefesim kesilince yere yığılıyorum. Yıldızlardan oluşan bir mezarlık beni çevreliyor.

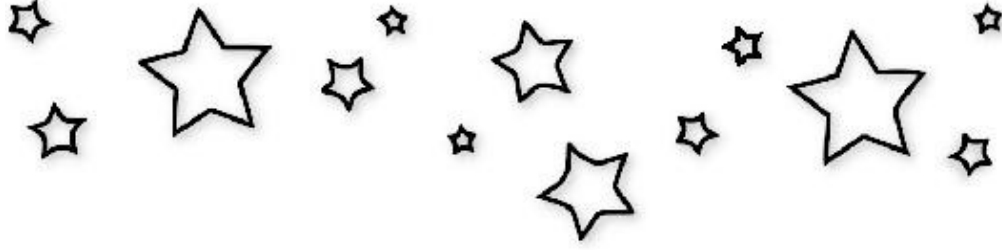
Gölümsüyorum.
Kalp kırıklığını karanlıkta saklamak daha kolaydır.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I kırmaya çalıştığım kötü bir alışkanlığım var. Geçmişimin her parçasını, parçalar o kadar çarpık hale gelene kadar inceliyorum ki, onları tekrar bir araya getiremiyorum. Sayısız

Saatlerimi yuvarlak deliklere kare mandallar yerleştirmeye çalışarak, başarısızlıklarımın kimi sorumlu tutacağıma karar vererek . Ben suçlama oyununun poster çocuğuyum.

Annemi kaybettiğimde

öfkelen dim. Lily'yi

kaybettiğimde yas tuttum.

Goldi'yi kaybettiğimde bunların ikisini de yaptım.

Annesinin cenazesine bana ihtiyacı olacağı gibi aptalca bir düşünceyle gittim. O zamandan çok önce ona bana nasıl ihtiyaç duymayacağını öğrettiğini fark *etmemiştim*. Gevşek elini tuttum ve boş gözlerine baktım, her zaman verdiği sevgiyi aradım. Hak etmediğim sevgiyi. Ne kadar da bencildim. Şimdi, karşılığında sunduğum sevginin çarpık ve çarpıtılmış olduğunu, güvensizliklerimle yıkandığını ve içine doğduğum işlevsizliği model aldığını fark ediyorum.

Ona bir daha gitmedim. O gece Sam ve Anna'larda kaldım, geri dönmeyeceğimi biliyordum ve sabah Nashville'e geri döndüm. Kalbim kırıldığı için kendimden nefret ediyor, çaresiz ve yenilmiş hissediyordum. İçten içe buna hakkım olmadığını biliyordum.

Ben bir alıcıyım. Kontrolcüyüm. Bunlar içimde var olan kusurlar. Her zaman da olacaklar.

Ama iyileşmeye hazırım.

İşte burada lanet bir kanepede uzanmış, patlamış mısırlı tavana bakıyor ve bir psikiyatriste gitmeye karar vermemiş olmayı diliyordum.

"Chase. Neden bugün buraya gelmeye karar verdiğinden biraz bahsetmiyorsun?"

Ellili yaşlarının sonunda, şakaklarına ak düşmüş koyu dalgalı saçları olan yaşlı bir adam. Yuvarlak gözlükleri çarpık burnunun üzerinde duruyor. Ayak bileği turuncu ve mavi baklava desenli çoraplarla vurgulanmış ve karşı dizinin üzerinde çapraz duruyor.

Ellerimi karnımın üstünde birleştiriyorum. "Evet, Doktor. Berbat durumdayım. Hayatımdaki tüm iyi şeyleri kovalıyorum."

"Hmm... kötüye tutunduğunu hissediyor musun?"

"Ben *kötüyüm*."

Ben devam etmeyince oda sessizleşiyor. Masasının üzerinde küçük altın bir saat var, tıkır tıkır işliyor. Bana bu dakikalar için para ödediğimi hatırlatıyor. Görünüşe göre, sessizlik içinde oturmak için para ödüyorum. *İnsanlar bu bok için gerçekten diplomaya mı ihtiyaç duyuyor?*

Koltuğunda rahatsız bir şekilde kayıyorum, deri benim ağırlığımın altında inliyor. Bana hayat dersleri vermesini ya da ne bileyim, belki de çoktan seçmeli bir anket dağıtmasını bekliyordum. Çok ve bu işin nasıl yürüdüğüne dair en ufak bir fikrim yok.

Ona yan gözle bakıyorum. Kucağında bir not defteri var, ne kadar berbat durumda olduğumu not almaya hazır. *Daha fazla kâğıda ihtiyacı olacak.*

Sonunda tekrar konuşur. "Seni hissettiren şey nedir?"

Başımı ona doğru çeviriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Örnek vermemi mi istiyorsun?"

"Bu size kalmış."

İnliyorum, enseme tutup saçlarımı çekiyorum. "Lanet olsun, sonsuza kadar burada kalacağız."

Kıkırdıyor. "O zaman neden en başından başlamıyorsun? Kendini 'kötü' gibi hissettiğin ilk anından."

Huh.

En eski acıya ulaşana kadar anılarımı araştırırken gözlerimi kapatıyorum. Küçük bir çocuktum, o zamanlar dört yaşlarındaydım. Annemin ilgisini umutsuzca bekliyordum. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey . Kelimeler yerine kaygı boğazımda düğümleniyor.

Bu terapi işi düşündüğümünden daha zormuş.

Seansımdan çıkıp mağazaya uğradığımda işler daha da kolaylaşmıyor. Defterler ve yaprak kağıtlarla dolu bir reyonda durmuş, farklı seçeneklere bakarken kendimi aptal gibi hissediyorum. Doktorun "ev ödevi" bir defter alıp günlük tutmaya başlamaktı.

Siktiğimin günlüğü.

Bu fikirle alay ettim. Ona yirmi iki yaşında bir adam olduğumu, on üç yaşında bir kız olmadığımı söyledim. Ama bana şaşıracığımı garanti etti. Seslendiremediğim şeylerin üstesinden gelmeme yardımcı olacağını söyledi. İkna olmadım. Ama yine de buradayım, lanet olası bir günlük seçiyorum.

Bana gerçekten hitap eden bir kitap bulmak için zaman ayırıyorum. Eğer içimi açıp sayfalara akıtacaksam, bunu bakmaktan nefret etmediğim bir kitapta da yapabilirim.

HER HAFTA, Sam ve Anna arabayla gelirler. Genelde beni görmek için gelseler de, şehri keşfetmeye çıkmadan önce akşam yemeği yeriz. Ama bu gece sadece Sam var.

"Jackson & Co.'da işler nasıl gidiyor?" Elindeki buzlu bardağı sallıyor, sıvı şıpırdadıkça buzlar kenarlara çarpıyor.

İşte .

"Baba-oğul bağı" bahanesinin gerçekten başka bir şey olduğunu biliyordum. Eve dönüp Sugarlake İnşaat'ı yönetmesine yardım etmem için can atıyor. *Hayatta olmaz.*

"İşler harika. Meşgulüz."

Birinci sınıftan beri Jackson & Co. İnşaat'ta birinci sınıftan beri çalışıyorum. Mimarlık Mühendisliği bölümünden İnşaat Yönetimi alanında uzmanlaşarak mezun olduğumda, Sam görevimden istifa edip eve döneceğimi düşündü. Tıpkı her zaman planladığımız gibi. Ama Goldi'yi kaybettiğim anda hayatımın haritası değişti.

Başını sallar. "Güzel, güzel. Dinle, düşünüyordum da. Eve dönme konusunda endişeli olduğunu biliyorum."

IPA'mdan yudumlarken kıkırdıyorum. Kullanacağım kelime *endişe* değil.

"Ama bunun sizin için gerçekten iyi olabileceğini düşünüyorum. Büyük bir iş yapmayı planlıyorum.

elden geçirip, komşu kasabalara yayılmalıyız. Bunun için sana evde ihtiyacım var Chase. Bir miras inşa edelim. Birlikte."

Sikeyim. Bir erkeği nasıl zorlayacağını gerçekten biliyor.

Biramı bıraktım ve dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru oturdum.

"Bak, istediğim son şey seni hayal kırıklığına uğratmak. Sugarlake'in bana göre bir yer olduğunu düşünseydim, inan bana hemen orada olurum. Ama öyle değil. Burada bir hayat kurdum."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp iç geçiriyor. "Mutlu musun evlat?" "Üzerinde çalışıyorum."

Gözlerindeki umudun kayboluşunu izliyorum, bırakılmış olmanın tanıdık acısı sırtımı dürtüyor. Hayatımdaki iyi olan her şeyi Sam'e borçluyum. Keşke onun istediği gibi bir evlat olabilseydim. Ama olamıyorum.

Sugarlake'de benim için hiçbir şey kalmadı. Artık kalmadı.

GÜNLÜK GİRİŞİ #1

Bu çok aptalca.

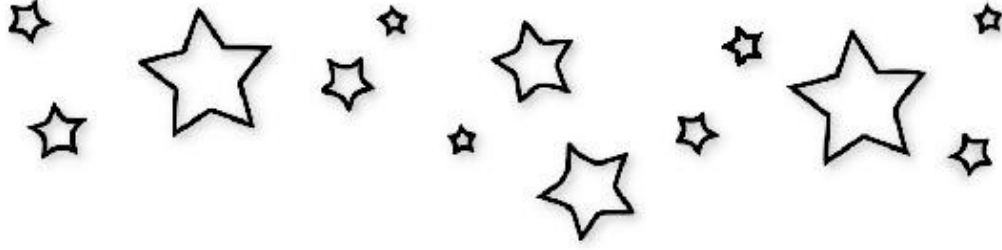
OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TWENTY-ONE YEARS OLD

I On bir yaşındayken bana yirmi bir yaşında nerede olacağımı sorsaydınız, Broadway'de dans ettiğimi ve hala babamın gözbebeği olduğumu söylerdim.

On altı yaşındayken sorsaydınız, üniversite mezunu olduğumu, boş zamanlarımda dans öğretmenliği yaptığımı ve Chase'in yanımda olduğunu söylerdim. On sekizimde Chattanooga'daki en iyi dans stüdyosunda eğitmen olacağımdan emin .

Her zaman ruhumun sahibi olan çocukla hayallerimin düğününü planlıyorum.

Ama hayat falsolu topolar atmayı sever. Öyle bir falsolu atış ki sizi döndürür ve evinizin dışına fırlatır.

O genç, saf, *aptal* kızın düşüncelerini anımsıyorum. Hayatının bu hale gelmesi hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Hâlâ evde yaşıyorum, kalan tek ebeveynime bakıyorum. Annemin tıpatıp aynısı olduğum için beni görmeye tahammül edemeyen birine.

Haftalarım rekreasyon salonunda dans öğretmenliği yapmak ve Main Street'teki Patty's Diner'da garsonluk yaparak geçimimi sağlamakla geçiyor. Birinin buradaki ışıkların açık kalmasını sağlaması gerekiyor. Eğer babama kalsaydı, şimdiye kadar fakir düşmüştük.

Bazı anlar var. Beni yetiştiren o güçlü adamın anıları. Bana her şeyi yapabileceğimi söyleyen adam. Her şey olabileceğimi. Ama bu anlar çok az ve çok uzakta. Kehribar rengi sıvı ve cam şişeler denizinde kayboldu.

Bu rahatsızlığın bir adı var. Ama bunu asla yüksek sesle söylemiyorum. Eğer söylersem, hayatımdaki bir başka kişinin beklentilerini karşılayamadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım. Bir kez daha dışarıdan bakmak zorunda kalırım. Hepsi benimkini umursamayacak kadar kişisel şeytanlarının içinde kaybolmuş durumda.

Belki de sorun benimdir.

Carson ailesinin evinde yeni bir normal var. Güne zoraki bir iyimserlikle başlamanın "normali". *Bugün her şeyin tersine döneceği gün olacak.* Ama çoğu zaman, Sweetwater'daki The Watering Hole'da Johnny'den gelen ve babamın "yine ortalığı karıştırdığını" söyleyen bir telefonla sona eriyor.

Her sabah olduğu gibi bu sabah da babam bitkin ve yıpranmış görünüyor. Cildi solgun. Gözeneklerinden viski ve kalp kırıklığı sızıyor. Çırpılmış yumurta ve pastırmadan oluşan kahvaltısını hazırlayıp mutfak masasında önüne koyuyorum. Dumanı tüten fincanımı elime alıp bir yudum alıyorum, kahvenin aroması duyularımı uyandırıyor.

"Baba, bunu ne zaman durduracaksın?"

Çatalını yavaşça çeviriyor, tabağından başını kaldırmıyor. Hiç cevap vermiyor. Onun sessizliğine alışkınım.

Annemi kaybettikten sonraki ilk yıl bulanık geçti.

Eli, annesinin cenazesinden kısa bir süre sonra New York'ta basketbol oynamak için seçildi. Yeni süperstar hayatı küçük kasaba ailesi için fazla büyüktü. Ama sonra, ACL'sini yırttı ve kariyerini daha başlamadan bitirdi. Bencil yanıma eve dönmesini umuyordu. Ama üç yıl sonra Sugarlake, Elliot Carson'ın ne saçını ne de sakalını gördü. Sadece ayda bir "kontrol" için arıyor.

Son konuştuğumuzda Florida'ya uçuyordu. Florida Coast Üniversitesi'nde yardımcı koçluk için büyük bir görüşme yapacaktı. Heyecanlıydı, ligdeki en genç koçlardan biri olma ihtimalinden bahsediyordu. Umursayacak gücü kendimde bulamadım ve o zamandan beri işi alıp almadığını kontrol etmedim.

Kaderin garip bir cilvesi, Becca FCU'da okuyor. Son senesi için dün ayrıldı. Atletizm bölümünde fazla zaman geçirdiğini sanmıyorum, bu yüzden ona Eli'nin de orada olma ihtimalinden bahsetme zahmetine girmedim. Yine de onun Eli'ye sert bir fırça atıp kışına tekme basacağını düşünmek beni gülümsetiyor.

Jax hala buralarda. Babasının hayali üzerinde istikrarlı bir şekilde çalışıyor ve harika bir iş çıkarıyor. Klasik arabaları restore ederek yeterince para kazanıyor ve dükkânı bıraktı. Şikayet etmiyorum, artık bana eşlik etmek için sahip olduğu tüm boş zamanları seviyorum. Ama bu, ruhumun en derin yerlerinde sürünen yalnızlığımı azaltmıyor.

Şu anda Mac's Dive'da oturuyoruz, her hafta tek izin gecemde yaptığımız gibi.

"Biliyor musun, bunun cinsel hayal kırıklığının bir işareti olduğunu duymuştum." Jax bira şişesini masanın üzerinde parçaladığım vıcık vıcık parçalara doğrultuyor.

Şişemin etiketinden geriye kalanlar bunlar. Bunu yaptığımın farkında bile değildim. Ona yarım bir gülümseme verdim, gecenin geç saatlerinde babamı eve geri getirdiğim için çok yorgundum, daha fazlası için enerji taklidi yapamadım. Jax'e babamın ne kadar kötüleştiğini söylemedim. Yükün sadece benim omuzlarıma binmesini engellemek için hemen devreye girerdi. O bir aziz. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş. Ama bunun yükünü tek başıma taşımam gerekiyor.

"İyi misin, tatlım? Bütün gece sessizdin."

Gözlerimi kısıyorum. "Becca'nın gürültülü çenesi durmadan çalışmadığı için sessiz olduğunu düşünüyorsun."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. Yemin ederim kadınların yarısı sese doğru dönüyor, göğüsleri kabarıyor, gecenin fethi olmayı umuyorlar.

Jax tam bir oyuncu. İzlemesi gerçekten büyüleyici. Onlara sadece gülümsemesi yetiyor ve donlarının yere düştüğünü duyabiliyorsunuz. O ve Becca arasında kendimi manastırdaki lanet bir rahibe gibi hissediyorum.

Bunu düşündüm, elbette-aramızdaki kimyaya teslim olmayı. Çok kolay olurdu. Jax'le işler her zaman öyledir. Ama yapmak istediğim son şey arkadaşlığımızı mahvetmek. Dünyada hayatımın en karanlık, en çirkin anlarını gören ve onlara değerliymiş gibi sahip çıkan tek kişi o. Bunu kaybedemem. Bu yüzden gecemizin sonunda, kolunda bir kız varken ve gitmesinin sorun olup olmadığını sorduğunda, başımı sallıyorum ve kapıdan çıkıp gitmesi için onu cesaretlendiriyorum. Gözlerinden hayır demem için can attığını görebilsem de.

Mezarlıklarda çimlerin üzerinde yürümekten her zaman . Ölenlerin kemiklerinin üzerine basmak bana düpedüz saygısızlık gibi geliyor. Ama annemin mezarına gitmenin başka yolu olmadığı için dişimi sıkıp katlanıyorum.

Onu haftada bir ziyaret ediyorum ve her zaman taze laleler getiriyorum. Laleler onun en sevdikleriydi ve kalıntılarının sevdiği şeylerle çevrili olmasını takdir ettiğini düşünmek istiyorum.

Çömelip buketi mermer levhanın önüne bırakıyorum. Elimi uzatıp adını yazıyorum, parmağım harfleri okşarken sözcükleri ağızma alıyorum.

Gail Elizabeth Carson

*Hayatın bir lütuftu, hatıran bir hazine. Sözcüklerin ötesinde seviliyorsun,
Ölçüsüzce özleniyorsun.*

Çimlerin üzerine uzanıp gökyüzüne bakıyorum ve o yanımdaymış gibi davranıyorum. Kulaklarımı zorlarsam, hayat denen bu şeyde nasıl yol alacağıma dair sırlar fısıldadığını neredeyse duyabiliyorum. Bu konuda her zaman iyiydi.

"Merhaba anne," diye nefes alıyorum.

Esinti yüzümü okşuyor ve gülümsüyorum.

"Seni çok özledim. Burada olman için her şeyimi verirdim. Biliyor musun, gittiğinde aldığın parçadan dolayı içimde hala bir boşluk var. Bu Dünya'da onu tekrar doldurabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarım köşelerden sızıyor. Ne kadar zaman geçerse geçsin, acı asla kaybolmuyor. Sadece içinde onunla nasıl yaşayacağını öğreniyorsun. Kabuk bağlamamasına dikkat et.

"Orada bir torpiliniz var mı bilmiyorum ama varsa... Eli'yi arada bir eve getirmeye çalışabilir misiniz? Ona burada gerçekten ihtiyacımız var. Eminim sen gittiğinden beri babamın pek iyi olmadığını biliyorsundur." Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Eminim her hafta aynı şeyleri söylememden bıkmışsındır. Umarım bir gün bana bir çözüm sunarsın."

Duruyorum, sessizliği dinliyorum. Bir mucize için nefesimi tutarak bekliyorum. Ama her ziyaretimde olduğu gibi, bir mucize asla gelmiyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"I bu gece bir randevum var."

Doktor sandalyesinde mırıldanıyor. Eskiden beni rahatsız ederdi ama şimdi bu ses rahatlatıcı. Uzun yanıtlara ihtiyacım yok ve yazması daha kolay olan şeyleri sözlü olarak ifade etmem için beni zorlamıyor. Evet, günlük tutma konusunda haklıydı. Siktir et beni, anlıyor musun?

"Gergin misin?" diye soruyor.

"Öyle olmalıymışım gibi hissediyorum, değil mi? Yirmi beş yaşımdayım ve hiç gerçek bir randevuya çıkmadım." Suçluluk duygusu kapıyı çalıyor, Goldi'yi hiç randevuya bile götürmediğimi fark ettiğimde içeriye doğru ilerlemeye çalışıyor.

Bu duyguyu üzerimden atıyorum. "Gergin değilim. Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey hissetmiyorum. Bu arada adı Marissa. Sorduğunuzdan değil, Doktor. Hiç sormazsınız. Ama yönteminiz işe yarıyor gibi görünüyor, ne bilebilirim ki? Burada profesyonel olan sizsiniz, ben değil." Saçmalıyorum, ağzımdan çıkan her kelime yirmi sente daha mal oluyor, ama duramıyorum.

"Yani, sence gergin olmalı mıyım?" Kanepede oturuyorum, dirseklerimi dizlerime dayadım. Yatma olayını bıraktım. Kendimi *Guguk Kuşu'nun Yuvası*'nda gibi hissettim.

"Gergin hissetmenin normal olduğunu düşünüyorum. Ya da heyecanlı. Ama tüm hislerin geçerli Chase. Ne olursa olsun."

Dilimi tıkırdatarak onu analiz ediyorum. "Gördün mü doktor, işte bu yüzden sana büyük paralar ödüyorum. Her zaman söylenecek doğru şeyleri biliyorsun."

Üç yıldır Doc'a geliyorum ve bazı günler onun en iyi arkadaşım olduğunu hissediyorum. *Bu ne kadar acınası bir durum?*

İş yerinden birlikte bira içtiğim bir grup adam var ama hepsi yüzeysel. Özellikle de İnşaat Mühendisliği Projesi'ne terfi ettikten sonra.

Müdürüm. Maaş güzel, ama yönetimde onlardan üstte olduğunuzda insanların size farklı davrandığını hemen anladım. Marissa ile de böyle tanıştım. Endüstriyel komplekslerimizden birinde tasarımcı.

Son beş yılda pek çok kız tavladım, her zaman hızlı bir heyecan ve gerginlikten kurtulmak için. Sikimin bir süreliğine içinde kaybolacağı güzel, sıcak bir delik. Ama bunun ötesinde onlara hiç zaman ayırmadım. Marissa'ya kadar. Ona çıkma teklif etmeme neden olan şeyin ne olduğundan emin değilim. Belki de sohbetti. Göğüslerine bakmak yerine kafasının içine bakacak kadar ilgimi çeken ilk kadındı. Ya da belki de simsiyah saçları, iri kahverengi gözleri ve günlerce süren bacaklarıyla, kalbimin hala onun için attığı kızın tam tersi olduğu gerçeğidir - temposunu kaç kez değiştirmeye çalışsam da.

GÜNLÜK KAYDI #156

Bu gece bir kadını becerdim. İyi hissettim. Yani, tabii ki. Bu lanet bir seksti. Ve bu kız, kadın. Sikimi bir Hoover gibi emdi.

Bunun gerçekten farklı olacağını düşünmüştüm, biliyor musun? Ortak noktalarımız vardı. Aynı filmlerden falan hoşlanıyorduk. Ve yemin ederim, ona bağlanmak için çok uğraştım. Ama her gülüşünü Goldi'ninkiyle karşılaştırdım. Bana her dokunduğunda, cızırtının damarlarımda yanmasını bekledim, ama soğuk hissettim. Ve onun içine boşaldığımda, gözlerimi kapatıp Goldi'nin dar amcığı olduğunu hayal etmek zorunda kaldım. FUUUUCK. Sanki bir gün bile normal bir şekilde çalışamıyorum. Belki de kaderimde kendimden sonsuza dek nefret etmek var çünkü beynim iki saniyeliğine küçük bir sürtük gibi davranmayı bırakamadı ve ruhumun diğer yarısını kaybetti.

Tanrım, umarım kimse bu defteri bulamaz.

Doktor sorunumun "oluşum yıllarımda" bana hiç sağlıklı sevgi gösterilmemesi olduğunu düşünüyor. Bu ne demekse artık. Ama doktor genelde haklıdır.

Sanırım annemin bu sözleri söylediği tek bir an var. Bunu ona anlatmak istedim. Böylece annemin onu sevdiğini bilecekti.

En azından bir kere. Ama her zamanki gibi boğazım tıkanı ve göğsüm çökmeye başladı, bu yüzden kelimeler gömülü kaldı.

İşte başlıyoruz, defter. Sana söyleyeceğim.

Kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum, sanırım dört ya da beş yaşındaydım. Lily hâlâ bezliydi, o kadarını biliyorum. Yine de güzel bir gündü. Doğum günümdü. Annemin keyfi yerindeydi, ki bu çok nadir görülen bir şeydi. O zamanlar ilaçlar hakkında bilgim yoktu, sadece ilaca ihtiyacı olduğunu ve ilacı olmadığında çok hastalandığını biliyordum. Ama o gün parlıyordu. En çok gülüşünü hatırlıyorum. İçimi aydınlatmıştı ve tüm dünyaya o sesi sadece benim için çıkardığını söylemek istememe neden olmuştu.

O sabah beni uyandırdı ve dondurma yemeye gideceğimizi söyledi. "Doğum günü çocuğu için bir doğum günü ikramı." Paramız yoktu, bu yüzden doğum günü hediyesi gibi lüksler söz konusu değildi. Doğal olarak heyecanlanmıştım. Daha önce hiç doğum günü hediyesi almamıştım.

Ben vanilyayı seçtim ve o da istediğim tüm malzemelerle doldurmama izin verdi. O ana kadar en mutlu olduğum andı. Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar büyük bir etki yaratması ne kadar komik.

Dükkanın köşesindeki küçük metal masaya oturduk, tabureler düzensiz ve sallantılıydı. Beni ne kadar çok sevdiğini orada söyledi. Lily'ye her zaman göz kulak olacağıma söz verdirdi. "Sen iyi bir kardeşsin. Lily'ye her zaman senin göz kulak olacağını bilmek beni rahatlatıyor." Sözleri beni bir balon gibi şişirdi ve yemin ederim eve kadar uçuyordum. Hayatım boyunca onun sevgisini kazanmak için her şeyi denemiştım ve sonunda bunu başarmıştım. Onu bir daha asla kaybetmek istemedim. Beni daha az sevmesini sağlayacak hiçbir şey yapmak istemedim.

Gerçekten daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Bütün gün hasta olmamıştı. Her şeyin farklı olacağına dair içimi bir umut kapladı.

Eve vardık ve Lily'yi uyuttu. Benim de uyumam gerektiğini, akşam yemeği için yiyecek bir şeyimiz olmadığı için köşedeki markete gideceğini söyledi.

Tanrım. O ana kadar, lanet olası bir çocuğu ve yürümeye başlayan bir bebeği apartmanda yalnız bırakmanın ne kadar sorumsuzca olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ama o zamanlar bu normal bir yaşam biçimiydi.

Lily'nin ağlama sesiyle uyandım. Benim için alışılmadık bir çalar saat değildi. Onunla sık sık uyanırdım, özellikle de annemin odasında kilitli olduğu ya da her toz zerresinin gittiğinden emin olmakla meşgul olduğu gecelerde

bizim dairemizden. O ruh hallerinden birine girdiğinde onu rahatsız etmemizden hoşlanmazdı, bu yüzden Lily'yi sessiz tutmak için her zaman acele ederdim.

Ama bu gece daha erkendi. Akşam yemeğinden önceydi. Karnım gurulduyordu, dondurma ve annemin sözlerinin kalıntıları karnımda dolaşan tek şeydi.

Lily'nin muhtemelen süt istediğini bilerek mutfağa girdim ve annem çoktan markete gittiği için rahatladım.

Ama buzdolabına gittiğimde bomboştu. Tek bulabildiğim dolapta bir kol açılmış krakerdi.

Annem uyanıktı. Lily'nin çığlıklarını duymazdan gelerek oturma odasında volta attığını duyabiliyordum. Mutfaktan köşeyi dönerek onu izlerken midem bulandı. Yine o ruh hallerinden birini yaşıyordu. İlacının "yan etkisi" diyordu buna.

Kendini hasta hissettiğini ve market parasına ihtiyacı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama biliyordum ki o parayı bu iş için kullanırsa, o gece karnımıza bir şey girmeyecekti.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek koridora geri döndüm. Çok sinirliydi ve çok güzel bir gün geçirmişti. Bunu mahvetmek istemedim.

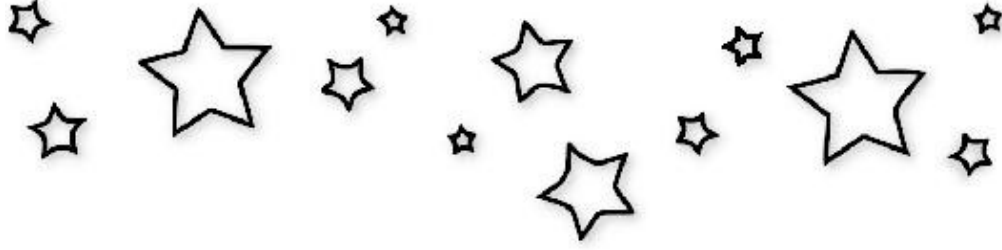
Ben de bir bardağa su doldurdum ve Lily'nin geceyi geçirmesine yeteceğini umdum. Odasında kaldım ve ona sarıldım, aç kalmamızı önlemek için musluk suyu ve bayat krakerden başka bir şey yoktu. Annemin bana daha önce söylediği sözlere tutundum. Beni seviyordu ve ben iyi bir kardeşim. En iyisiydim.

Kendimi bunun yeterli olduğuna ikna ettim.

OceanofPDF.com

ALINA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"H "Ey, sanırım bunu düşürdün."

Rekreasyon merkezinin kapısından aceleyle çıkıyorum, çantamı karıştırıyorum, anahtarlarımı bulmaya çalışıyorum. Patty geç kaldığım için bana *tekrar* bağırmadan önce lokantadaki vardiyama yetişmeliyim. Onu kızdırmayı göze alamam.

"Affedersiniz, bayan! Bekleyin."

Arkamı dönüyorum ve derin güneyli sesin dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ediyorum. Logan Baxter önümde duruyordu. O kadar hızlı döndüm ki, kendimi dengelemek için ellerim göğsüne indi. Son derece belirgin göğüs kaslarını . Ellerimi çekip birkaç adım geri attığımda yüzüm kızarıyor.

Onu tanıyorum elbette. Yani, onu tanıyorum. Okula beraber gittik, "beraber" derken, ben birinci sınıftayken o son sınıftaydı. Reed Stanton'ın yıldız oyun kurucu olduğu yerde, Logan Baxter parlayan geniş alıcıydı. Randevumuzdan birkaç ay sonra Reed üniversite takımında oynamaya başladı ve draftta birinci . *Hiç şaşırmadım*. Logan ise kendini burada, güzel Sugarlake'de tuttu.

Logan sırtlıyor. Sağ tarafını bir tutam daha yukarı çeken çarpık bir gülümseme.

Uzanıp kayıp anahtarları elime tutuşturuyor.

"Bunları düşürmüşsün." Cerulean gözlerini sade babetlerimden kızarmış yüzüme doğru gezdiriyor. "Alina, değil mi?"

"Uhh... evet. Evet. Ve sen de Logan'sın." Kelimelerimin üzerinde tökezledim. "Söylenti bu."

Rahat kişiliği bana Jax'i hatırlatıyor ve beni anında rahatlatıyor. "Anahtarlarım için teşekkürler. Sen olmasaydın küreksiz dereye düşerdim."

"Sorun değil, arkada olduğum için mutluyum." Gözlerini aydınlatan bir parıltıyla gülümsüyor.

Sözleri içimde bir karıncalanmaya yol açıyor. Kısa sarı saçları nemli ve kalın parmaklarını saçlarında gezdirdiğinde, bu karıncalanma doğrudan içime işliyor. Elimde değil. Cinsel ilişkiye girmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Burada mı çalışıyordun?"

Başını sallıyor. "Ben kişisel antrenörüm. Müşterilerimle burada buluşuyorum."

"Vay canına. Sizinle daha önce hiç karşılaşmadığıma inanamıyorum. Yıllardır burada dans öğretiyorum."

"Biliyorum."

"Oh, tamam o zaman." Yanağımın içini ısırarak yan tarafa bakıyorum. Gerçekten de kıımı kaldırmam gerekiyor-Patty bağlanmak için uygun olacak ve beni kömürlerin üzerinde tırmıklamaya hazır olacak. Logan bana bir sonraki yemeği benmişim gibi bakmaya devam ederken bu çok zor. Kalbim onun bakışlarına tepki vermese de, vücudum kesinlikle veriyor. Ben de ona numaramı verdim ve o gece buluşmak için plan yaptık. Bazen bir kızın biraz rahatlaması gerekir.

Birkaç gün sonra, Cumartesi brunch'ımız için Becca'yla birlikteydim. Onun şehre dönmesi çok güzel. FCU'dan mezun olduktan sonra Sugarlake Lisesi'nde sosyal hizmet pozisyonunu kabul ederek eve döndü. Tüm hayatını kapana kısılmış hissetmekten şikayet ederek geçirdi. Bir daha Sugarlake'e adım atmayacağına yemin etmişti ama işte burada. Sanırım büyük, kötü dünyayla yüzleşmek onu daha çok korkutuyor. Bildiğin şeytan daha iyidir.

O ve Jax bu "arkadaş randevularını" benim kendi kendime dayattığım yalnızlığımdan bıktıklarında bana dayatmaya başladılar. Normalde Jax bizimle buluşacaktı ama California'da yeni bir bağımsız yapım için arabalarını isteyen havalı bir yapımcıyla alışıyor. Onunla çok gurur duyuyorum. Onu tanıdığımdan beri bunun için alışıyor. Ama herkesin hayatı büyüyüp değişirken benimki geriye doğru gidiyor gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Telefonum aldığında Becca'ya Logan'la yeni keşfettiğim "arkadaşlığımı" anlatıyordum. Eli'in adı yanıp sönüyordu. *Hay aksi*. Bugünün aylık görüşmemiz olduğunu unutmuşum. Alt dudağımı çiğniyorum, cevap versem mi yoksa onu görmezden gelip bir mimoza daha mı sipariş etsem diye düşünüyorum. Mimoza kazandı.

"Kimdi o?" Becca bir ağız dolusu yemekle soruyor.

"Eli."

Kıpırdanıyor. "Ah. Kardeşin nasıl bu arada?"

Omuz silkiyorum. "Bildiğim kadarıyla iyi biri. Gerçi bana pek bir şey anlatmıyor. Ona istemediğimi söylememe rağmen para göndermeyi bırakmıyor."

Doğrusu, ne zaman konuşsak bir tartışmaya dönüşüyor. Her ay çek yazmayı bırakmayı reddediyor ve ben de babamın her kuruşunu boğazından aşağı dökmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Parayı almalısın, Lee. Belli ki yardım etmeye çalışıyor." "Eve gelerek yardım edebilir," diye çıktım.

"Ona neden yapmayacağını sordun mu?"

Gözlerim kısılıyor, kızgınlık boğazımı sıkıyor. Neredeyse onu savunuyormuş gibi geliyor.

Ellerini havaya kaldırır. "Sadece söylüyorum. Onun için işlerin nasıl gittiği hakkında pek bir şey biliyor gibi görünmüyorsun. Belki de sormak için zaman ayırmalısın."

Kollarımı kavuşturarak nefes alıyorum. "Lütfen. Aşağıda bir kızla oldukça ciddi. Mutlu görünüyor. Bilmem gereken başka ne var?"

Becca'nın çatalının tabağına çarpma sesi sarsıcıdır. Çabucak toparlanıyor, boğazını temizliyor ve tabağını geri alıyor. Ben daha ne olduğunu sormadan, hiçbir şey olmamış gibi bir sonraki konuya geçiyor.

Brunch'ın geri kalanını onun üniversite arkadaşlarının hikayelerini anlatmasını dinleyerek geçiriyorum. Onun yaşadığı türden bir hayatı asla yaşayamayacağımı düşününce kalbim sıkışıyor. İstesem bile babamı terk edemem. Sahip olduğu tek şey benim.

Babam benim döngüsel dediğim türden biri. Bazı günler sessizdir. Beni görmezden geliyor ama normal. Karnında bir galon viskiyle ne kadar normal olabilirse o kadar normal. Diğer zamanlarda düpedüz huysuzlaşıyor, Tanrı'ya olan öfkesini etrafındaki herkesten çıkarıyor. Ortalık yatıştığında -kesici sözlerinin açtığı yaralar zar zor iyileşir- tanıdığım o asık suratlı ve mesafeli geri döner. O günler onun sözleri için acı çektiğim günlerdir. Eli gibi ortadan kaybolmamı dilediğini söylerken ciddi olmadığını duymak için dua ediyorum. Ya da annemin ölmesinin benim suçum olduğunu.

Onun değil, içkinin konuştuğunu biliyorum. Gerçek babamın hâlâ oralarda bir yerde olduğuna inanmak zorundayım. Ama bu çok yorucu. Onu sürükleyen çimento ayakkabıları var ve umutsuzca başını suyun üstünde tutmaya çalışırken elini tutan tek kişi benim.

"HEY, ANNE."

Bugün hiç esinti yok, yaz güneşinin altında uzanırken Tennessee sıcağı yüzümü bunalıyor.

"Bir adamla tanıştım. İyi biri, bence ondan hoşlanırsın. Çıkıyoruz ya da başka bir şey. Öyle şeylerle ilgilenmiyorum. Ama bir amaca hizmet ediyor ve birlikte olduğumuzda kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağlıyor."

Ayağa kalkıyorum, saçlarımı at kuyruğu yapıyorum, tutamlar ensemdeki tere yapışıyor. "Eminim bu bilgiyle mezarında ters dönüyorsundur. Ama olan oldu. Başka bir dünyada olsaydık, açılıp onu içeri alabileceğimi düşünmek isterdim. Ama..." İçimi çekiyorum, çimenlere bakıyorum, bir yaprak koparıp parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Gerçek şu ki, kalbim hâlâ kaşında yara izi ve yanaklarında gamzeleri olan o kara kara düşünen çocukta."

Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum. Bunca yıldan sonra Chase'in beni hâlâ elinde tuttuğu gerçeğini. Bana yaptıkları için ondan nefret ediyorum. Ama kalbimin hâlâ onun hasarlı ruhunun her bir parçası için çarpmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Her neyse. Orada bir çekimin var mı emin değilim ama ..."

OceanofPDF.com

Part Two

*"Love takes off masks that we fear we cannot
live without and know we cannot live within."*

-JAMES BALDWIN

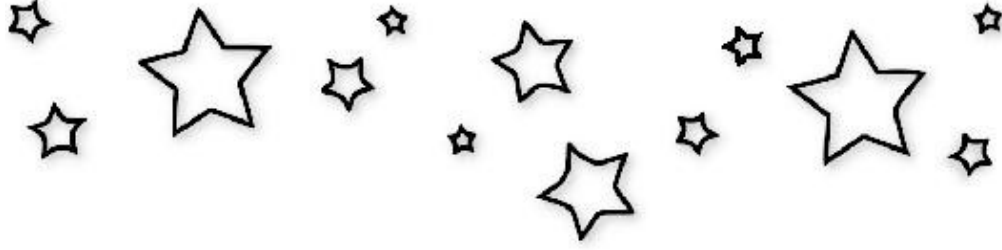

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"G od, bana değiştirmeyeceğim şeyleri kabullenmem için sknet, değiştirebileceğim şeyleri değiştirmem için cesaret ve değiştirmem gereken şeyleri bilmem için bilgelik ver. fark."

Sesler hep bir ağızdan bu cümleyi tekrarlıyor ve kilisenin bodrum katındaki duvarlarda yankılanıyor. Sessizliğin birkaç dakika sürmesine ve konuşmadan önce kelimelerin yankılanmasına izin veriyorum. "Bu gece geldiğiniz için herkese teşekkürler. İster paylaştınız ister sadece dinlediniz. Gelecek hafta aynı saatte görüşmek üzere."

Tanrı'nın büyük bir savunucusu değilim, ancak Nar-Anon'un mesajı daha çok kontrolü seçtiğiniz daha yüksek bir güce teslim etmektir. Bu iyileşmenin çok önemli bir parçası ve ben yüce gücün ne olduğundan emin olmasam da, bir tane olduğuna inanıyorum. *Bir tane olduğuna inanmak zorundayım.*

İki yıl önce nihayet Doc'a daha fazla aıldım ve günlük yazılarımı okumasına izin verdim. Çok fazla içsel çalışma oldu, ancak annemin ve kız kardeşimin uyuşturucu bağımlılıklarının ilişkileri nasıl ele aldığımı şekillendiren en büyük faktörler olduğunu fark ettim. Hayatla nasıl başa çıkacağımı şekillendiren.

Nar/Al-Anon gruplarını hiç duymamıştım ama Doktor bana broşürler verdi ve bunların Adsız Alkolikler'e benzer destek grupları olduğunu, ancak bağımlılıktan etkilenen aile yeleri için olduğunu anlattı.

Bir toplantıya gitme cesaretini bulmam iki ayımı aldı. Ayağa kalkıp hikayemi anlatmam altı ayımı aldı. Bir kere anlattım mı, artık geri dönüşü yoktu. Hayatımda ilk kez kendimi bu kadar yalnız hissetmedim. Diğer insanlar ayağa kalktı ve sevdiklerine mal olan bağımlılıktan kaynaklanan acıyı sergilemek için kendilerini açarak paylaştılar. Onlar savunmasız olabiliyorsa, ben de *boş* vereyim dedim. Ben de deneyebilirdim. Ve böylece iyileşmemdeki en büyük adımlar atılmaya başlandı.

Dört ay önce, yerel bölümümüzün kurucusu Gürcistan'a taşındı ve gruba liderlik edecek yeni biri için açık bir yer bıraktı. Nasıl oldu hiçbir fikrim yok ama o kişi ben oldum.

Yirmi sekiz yaşındayım ve ilk kez kendimden memnun olduğumu söyleyebiliyorum. Hayatınız boyunca kendinizden nefret etmediğinizde her şeyin bu kadar farklı olması şaşırtıcı. Lily'nin düşüşündeki suçumdan duyduğum nefret üzerinde çalıştım. Bununla mücadele ettim. Ama onun benimle hiçbir ilgisi olmayan kendi şeytanlarıyla savaştığını kabul ettim. Onun acısına karşı kör olmayı seçtiğimi bilmek, hayatımın geri kalanında yaşayacağım bir pişmanlık.

Değiştiremeyeceğim şeyleri kabullenmek.

Goldi'ye nasıl davrandığımı konusunda kendi içimde aynı çalışmayı yapmaya çalıştım. "İlişkımız" yedi yıl sürdü ve gerçekten mutlu görüldüğü sadece *bir* yılı hatırlayabiliyorum. Suçluluk, ona ne kadar kötü davrandığımı düşündüğümde bedenimi boğan duygu için yeterince güçlü bir kelime değil.

Bu yüzden günlüklerime onun hakkında yazıyorum. Doktorun seanslarımda onun hakkında soru sormasına izin verdim. Grupta onu kaybetmenin acısını anlattım. İnsanlar bana ilk aşkın her zaman zarar görmeye açık olduğunu söyler. Ateşli, yoğun ve genellikle çabuk tükeniyor. Kendimi affetmemi ve yoluma devam etmemi söylüyorlar. Ama anlamıyorlar. İhtiyaç duyulan şey benim affetmem değil.

Sürekli onu düşünüyorum, yumuşak bal sarısı saçlarına ve rahatlatıcı vanilya kokusuna dalıyorum. Vücudumdaki her hücrenin onunkiyle birleşmek için nasıl uzandığını hatırlayarak kendime işkence ediyorum. Hafızamın aramızdaki bağın ne kadar güçlü olduğunu abarttığından eminim. Ama yine de bundan zevk alıyorum. Eminim şimdiye kadar Sugarlake'ten çoktan gitmiştir. Daha büyük ve daha iyi şeylere doğru.

neredeyse, umarım mutludur.

Marissa'nın siyah kalem eteğinin fermuarını çektiğini ve topuklu ayakkabılarını için eğildiğini izliyorum. Ayağa kalkıyor ve dönüyor, elleri kalçalarında.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye mırıldanıyor ve bana bir öpücük vermek için yanıma geliyor. "Sadece manzarayı seyrediyorum."

Sırıyorum.

Marissa dün gece bana sürpriz yaptı ve bana "özel" bir şey vereceğini söyledi. Habersiz gelmesine biraz sinirlendim ama ben kimim ki

Bana anal hediye etmek isteyen muhteşem bir kadını geri çevirecek kadar aptal değilim. Ben sadece ölümlü bir adamım.

"Biliyor musun, eğer bana bir anahtar verseydin, o zaman yatağında bekliyor olabilirdim... *çıplak*." Kırpıklarının altından bakıyor.

İçimi çekiyorum, yatak başlığıma yaslanıyorum, çarşaf lar belime dolanıyor. Son üç yıldır birlikteyiz ama en başından beri ilişkimizi sıradan tutma konusunda ona karşı dürüst oldum. Ciddi bir ilişkiyle ilgilenmiyorum. Ona değer veriyorum ama verebileceğimden emin olmadığım bir şey için söz vermek adil olmaz.

Başta kabul etti, ama sanırım belli bir süre sonra daha fazlasını istemeye başlaması doğal. Belki de ruh eşimle on üç yaşında tanışıp onu yirmi yaşında kaybetmemiş olsaydım, Marissa'nın bana karşı hissetmeye başladığını düşündüğüm duyguları ben de ona karşı hissedebilirdim. Ama hissetmiyorum. Ve başka türlü davranmam Marissa için adil değil. Onu serbest bırakmaya çalıştım, ona istediği her şeyi verebilecek biriyle tanışması için onu teşvik ettim. Ama o buralarda takılıyor, ortaya çıkıyor ve amını bir tepsiye koyuyor. Bu yüzden şimdilik ona verebileceğim kadarını vereceğim.

Marissa yatağın kenarına oturmuş, kaşlarını çatıyor. "Bak, Chase, yüzük istemiyorum. Birlikte yaşamamızı bile istemiyorum. Eğer öyle olsaydı, üç yıldan sonra beni gerçekten suçlayabilir miydin? Tek bir güven seviyesi. Beni hayatında istediğini göstermeni istiyorum."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip nefesimi üflüyorum. *Sikerim böyle işi*. "Tamam. Sana bir anahtar yaptıracağım. Ama Marissa, sana karşı başından beri dürüst oldum. Burada deniyorum, gerçekten. İhtiyacım olan şey yavaşlık. Arkadaşlığından hoşlanıyorum ve sana değer veriyorum. Lütfen vermeye hazır olduğumdan daha fazlası için beni zorlama."

Yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Bence beklemeye değersin." Dudaklarımı okşuyor. "Ailen bu gece şehirde, değil mi? Onlarla ne zaman buluşacaksın?"

"Altı. Gelmek ister misin?" diye soruyorum. Bazen peşime takılıyor ama hayır demesini umuyorum.

"Çok isterdim ama McKenzie projesi için bu tasarımları hazırlamam gerekiyor. Gecenin geri kalanında mağaramda kilitli kalacağım."

Omuz silkiyorum. "Kayıp yok. Eminim Anna orada olmadığın için hayal kırıklığına uğrayacaktır ama aynı bok, farklı bir gün olacak. Hayatlarımızda neler olduğunu konuşacağız."

"Hayatını kastediyorsun."

"Ne?" Ona bakıyorum, kaşlarım birbirine yaklaşıyor.

"Yani... sen memleketinden pek bahsetmezsin, onlar da öyle. Ama onların tüm hayatı orada Chase. Sohbetin hep senin etrafında döndüğünü fark etmiş olmalısın."

Sözlerinin beynime kazınmasına izin verdim. *Bu doğru mu?* Sam ve Anna, Sugarlake'le ilgili her şeyin benim için hassas bir nokta olduğunu biliyorlar. Son birkaç akşam yemeğimizi gözden geçiriyorum ve bir kez bile konuşmayı kendilerine yöneltmediklerini fark ediyorum. *Hayatımı sikeyim.* Bunca yıl sonra hâlâ bencil bir hıyar gibi davranıyorum.

Restorana giderken kendime çaba göstereceğimi söylüyorum. Değişiklik olsun diye onları sor.

Ben geldiğimde çoktan oradaydılar ve uçümüzü çevreleyen havada yıllardır hissetmediğim bir gerilim vardı. Bu beni geriyor.

Biramı yudumluyorum, Marissa'nın az önceki sözleri aklımın bir köşesinde, suçluluk duygusu içimde kabarıyor. "Ee, ikinizin arasında neler oluyor?"

Sam ve Anna bakışır. Elini Sam'in koluna koyuyor, neredeyse onu yatıştırmak için. Belki de sormama şaşırmışlardır?

Sam alnını ovuşturur. "Aslında sizinle konuşmamız gereken bazı gelişmeler oldu... sağlığım ile ilgili."

Biram yanlış boruya gitti, öksürmeme ve kekelememe neden oldu.

"Kahretsin, yanlış söyledim. Endişelenme," diye acele ediyor. "Önemli bir şey değil."

Hayati tehlikesi yok, sadece sırtımda tekrarlayan bir sakatlık var. Gerçekten önemli bir şey değil-"

Anna sert bir bakışla onun sözünü keser. "Bu büyük bir mesele." Bana doğru baktı. "Bu kas-iskelet sistemi rahatsızlığı nedeniyle doktoru tarafından emekliye ayrılması şiddetle tavsiye edildi. Çalışmaya devam ederse daha da kötüleşecek."

Sam yüzünü buruşturur. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece sırtımda bir sancı var ve bu da sahadaki adamlarla birlikte siperlerde olmamı zorlaştırıyor."

Lanet olsun. MSD inşaat sektöründe oldukça yaygındır. İşçilerin bağlarında ve eklemlerinde zorlanmalar olması, hareket kısıtlamasına ve şiddetli ağrıya neden olarak çalışmaya devam etmelerini neredeyse imkansız hale getirmesi alışılmadık bir durum değildir. Daha önce de görmüştüm ama Sam'in başına geleceğini hiç düşünmemiştim.

Yutkunuyorum. "Peki, plan nedir?"

Sam'in yanakları nefesiyle şişiyor. "Ne derler bilirsin. "Mutlu eş, mutlu hayat. Anna erken emekliliğe ayrılmamı istiyor. Şirketi yönetmesi için başka birini getirmemi istiyor."

Anna başını sallıyor, kolunu okşuyor ve ona sevgiyle bakıyor. "Geri adım atmanın ve çalışmanın riskleri olmadan bir şirkete sahip olmanın avantajlarının tadını çıkarmanın zamanı geldi."

Sam usulca gülümsüyor ve bakışlarını üzerime dikmeden önce ona hızlı bir öpücük veriyor. "Dinle, bunu zaten milyonlarca kez konuştuğumuzu biliyorum. Ve büyük ihtimalle yine reddedeceğini *de biliyorum*." Başını eğip masaya bakıyor. "Ama kimi getireceğimi bulma sürecine girmeden önce - yıllarca inşa ettiğim her şeyi yönetecek kadar kime güvendiğimi bulmadan önce, bir kez daha denemek zorundayım." Başını kaldırıyor, gözleri beni sandalyeme mıhlıyor. "Şirketimi yönetmesini senden daha çok isteyeceğim kimse yok."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Endişe içimi tırmalıyor. "Hayır" diye bağırma arzusu da öyle, ama bunu bastırıyorum ve mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Burada bir hayat kurdum. Sevdığım bir kariyerim, akranlarımdan gördüğüm saygı, bir kız arkadaşım ve bir destek sistemim var. Sugarlake'te ise acı dolu anılardan ve hoş karşılanmadığımı açıkça belli eden bir grup insandan başka bir şey yok. Öte yandan, Sam ve Anna söz konusu olduğunda nasıl daha az bencil olabileceğimi muydum? Olduğum her şey, dönüştüğüm adam onların sayesinde. Eğer bana ihtiyaçları varsa, o zaman bu saçmalığı aşip ortaya çıkmayı onlara borçluyum.

Tanrı bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabullenmem için sükûnet, değiştirebileceğim şeyleri değiştirmem için cesaret ve aradaki farkı bilmem için bilgelik bahşetsin.

GÜNLÜK KAYDI #312

Geçtiğimiz yıllarda Doktor'la pek çok şey hakkında konuşabildim, içimi döküp kusabildim ve böylece beni içten dışa çürütmeye devam etmediler. Ama bu unutmayı tercih ettiğim bir anı. Umarım onu sayfalara dökmek kalbimdeki ağırlığını biraz daha hafifletir.

Annem yeni bir hayat istediğine karar verdiğinde sekiz yaşındaydım. Sabahın köründe odama nasıl koştuğunu, beni yataktan nasıl kaldırdığını ve kulağıma şarkı söylerken beni nasıl salladığını hatırlıyorum. Her zaman onun dokunuşunu arzuladım,

Başımı omzuna koydum ve derin derin nefes aldım. Onun kokusunu ve hissini ezberledim. Bir daha ne zaman bu kadar yakın olacağımızı asla bilemezdim.

Beni ve Lily'yi oturttu, Nashville adında büyülü bir şehir hakkında yüksek sesle hayaller kurdu. This Thing Called Love filmini izlemiş ve ait olduğumuz yerin orası olduğuna karar vermişti. Annem delirdiğinde hep uçuk kaçık fikirler üretti ama kalkıp bizi taşımaya karar vermek onun için bile aşırıydı.

Ama ben hâlâ peri masallarına inanmaya hevesli genç bir çocuktum. Bu yüzden o konuşurken başımı salladım, hayatlarımızın değişebileceği bir yere gitme düşüncesiyle karnım keleklerle doldu. Annemin daha mutlu olacağı bir yere.

Biz de gittik. O lanet gün. Elimizdeki küçük eşyaları topladık, külüstür Honda'mıza doluştuk ve yola koyulduk. Yolculuk ne kadar sürdü bilmiyorum ama arada bir annem bir benzin istasyonunda durup yola çıkmadan önce "ilacını" alıyordu. Aptal değildim; gençtim ama çirkin gerçeklere karşı saf değildim. Ama ne yapmam gerekiyordu ki? Asıl önceliğim Lily'ye göz kulak olmaktı, annemi ben daha var olmadan önce düştüğü bir çukurdan çıkarmaya çalışmak değil.

Yolculuğa saatler kala ruh halinin değiştiğini hatırlıyorum. Küfretmeye ve haritaya bakmaya başladı. Bize kaybolduğunu ve durup yol sorması gerektiğini söyledi. Tennessee'de hiçbir yerin ortasında bir benzin istasyonu buldu. Bir süre dinleneceğimizi söyledi ve Lily'yi binanın yanındaki çimenlik alana götürmemi istedi. Bacaklarımızı açalım. Gideceğimiz yere nasıl gideceğimizi bulduktan sonra birazdan döneceğini söyledi.

Ben de öyle yaptım. Ve bekledik. Ve bekledik. Sonunda Lily'yi aldım ve onu bulmak için benzin istasyonuna girdim. Ama bir hayalet gibi gitmişti.

Bu bizi ilk unutuşu değildi. Her zaman geri .

Lily ile benzin istasyonunun önündeki kaldırımında oturmuş, rastgele insanların girip çıkmasını, güneşin ufukta batışını ve gecenin iliklerime işleyen soğukunu izliyordum. Her an içimdeki korku büyüyordu ama onu saklıyordum. Lily'nin bir şeylerin ters gittiğini fark etmesini istemiyordum.

Hayatımın en önemli anlarından biriydi. Geri gelmeyeceğini anladığım an. İşte o zaman kimseye asla güvenemeyeceğimi, ama her zaman oldukları kişi olduklarına güvenebileceğimi öğrendim.

Ve annem bir keşti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

"W "Taşınıyorum derken ne demek istiyorsun?"

Marissa karşımda oturuyor, zeytin rengi teni mum ışığında parlıyor. Onu en sevdiği restoranda yemeğe götürdüm, buraya getirmenin darbeyi yumuşatacağını umuyordum. Belki olay çıkarmaya daha az meyilli olur.

"Yani, ailemin bana ihtiyacı var. Bu hafife aldığım bir karar değil. Burada nelerden vazgeçeceğimi biliyorum."

"Peki bu tam olarak nedir?" Kollarını kavuşturuyor. "Başlangıç olarak kariyerim."

Masaya bakarken dudakları kıpırıyor ve bunu ona söylediğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Sam'e hemen bir cevap vermedim, her ne kadar içimden gelen tepki çatılardan "hayır" diye bağırarak olsa da. Bu konuda düşünmeyi, psikiyatristimle konuşmayı ona borçluydum. İçten içe panikledim ve sonunda bir karara varmadan önce kendimi milyonlarca kez sakinleştirdim.

Peki ya şu anki kariyerimi bırakmak zorunda kalırsam? Zaten şirketi Sam'den devralmak benim asıl planımdı. Doc'u görmeyi ya da Nar-Anon toplantılarımı bırakmam gerekmiyordu. Nashville arabayla sadece iki saat uzaklıkta, haftada bir kez idare edilemeyecek bir yer değil. Ve Marissa.

Masanın karşısında elini tutuyorum. "Dinle, Sugarlake iki saat uzaklıkta, ülkenin öbür ucunda değil. Eğer hâlâ birbirinizi görmek istiyorsanız, buna açığım. Ama dürüst olacağım, Marissa. Çok fazla zamanım olmayacak. Günlerim Sam'in şirketinin iplerini öğrenmek, çalışanlarla kaynaşmak ve onlarla çalışmakla."

Başını sallıyor. "Bunu anlıyorum. Sanırım biraz şaşırdım. Memleketinden nefret ettiğini sanıyordum ve şimdi birdenbire

ve geri dönmek için mi gidiyorsun? Anlamıyorum."

Böyle düşünmesine şaşırmadım. Sugarlake hakkında konuşmak benim için zor bir sınır. Başımı sallıyorum. "Oradan *nefret etmiyorum*. Sadece orada geçmişte bırakmayı tercih ettiğim anılar var."

"Ne tür anılar?"

"Acı veren türden." Goldi'nin acı tadını kovmak için burbonun yakıcılığına ihtiyaç duyarak içkimi yudumluyorum. Ve Jax'in. Ve Lily'nin.

Marissa'ya geçmişimi hiç açmadım. Sikişmek her zaman ilişkimizin odak noktası oldu. Kaşıntıyı kaşırmaktan ve yalnızlığı yatıştırmaktan başka bir şey değil. Birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık ve bunu daha da derinleştirmek için bir neden yok. Yakın zamana kadar, o da buna katılıyor gibiydi.

Şarap kadehinin üzerinden bana bakıyor. Yakut kırmızısı dudakları aralanıyor ve bana bembeyaz gülümsemesini gösteriyor. "Haklısın. İki saat fazla değil. Uzun mesafe bile sayılmaz. Keşke seninle gelmemi isteseydin ama bunu tek başına yapma ihtiyacını anlıyorum."

İfadesi beni çok şaşırttı. *Benimle gelmesini istememi mi diliyor?* Ona buna açık olduğumu ne zaman hissettirdiğimi düşünmek için beynimi zorluyorum. Kendimi gitmeye ikna etmek bile yeterince zorken, üç yıldır kendimden uzak tuttuğum kadını da yanımda götürmek çok zor.

Parlak siyah saçlarını omzunun arkasına itiyor. "Ayrıca, eğlenceli olabilir. Hafta sonları ziyarete gelirim ve senin köklerini tanırım."

Konuşmamızın gidişatından rahatsız olarak boğazımı temizliyorum. "Evet, tabii."

"Hâlâ orada yaşayan arkadaşların var mı?" Başını yana eğerek soruyor.

Sorusu mideme inen bir kurşun ağırlığı gibi. "Uhh... Emin değilim. Pek iyi şartlarda ayrıldım." *Gördün mü doktor? Kaçınmanın bu kadar işe yaramasının nedeni bu. Böylece bunu hissetmek zorunda kalmıyorum.*

"Hmm..." Şarabından bir yudum daha alıyor. Ben de onu takip edip daha fazla burbon .

"Liseden sevgilin var mı?"

Parmaklarım bardağı sıkıca kavrarken çenem kenetleniyor. Goldi'nin hâlâ orada olduğu düşüncesi bile kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Onu tekrar görme fikri midemi düğümlüyor ve içimde bir umut balonu genişliyor. Onu tekrar görebileceğimi düşünecek kadar saf değilim.

onu geri getirdim. Onunla hayatımın yanlış bir döneminde tanıştım ve onu hak ettiği şekilde sevemedim her şeyi mahvettim. Ayrıca, o zamanlar olduğum kişi değilim - şu anki halimizle aramızdaki bağın var olacağından bile emin değilim. Ama onu görme isteğim çok güçlü.

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Belki, ama hâlâ buralarda olduğundan emin değilim."

Marissa doğruldu, gerginliği duruşundan belli oluyordu. "O mu? O zaman sadece bir tane."

Burbondan bir yudum daha. "Evet. Sadece bir tane." "Ne zamandır birliktesiniz?"

"Nedir bu, yirmi lanet soru mu?" Şak diye söyledim. Marissa'nın gözleri açılıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanarak sönüyor.

"Tanrım, Chase. Sadece merak ettim. Geçmişinden hiç bahsetmiyorsun. Birlikte olduğum adamı biraz daha yakından tanımaya çalıştığım için beni affet."

"Kahretsin, özür dilerim. Ben sadece... geçmiş hakkında konuşmak benim için zor."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ama gözlerindeki soruları görüyorum. "Sorun değil, zorlamamalıydım. Senin için hassas bir konu olduğunu biliyorum. Sadece geri döndüğünde beni dışlamayacağına söz ver. Hayatının bu yeni aşamasını seninle birlikte deneyimlememe izin vereceğine söz ver."

Bu konuşmanın getirdiği düşünceler beni hasta ediyor, bu yüzden ona başımı sallıyorum. Konuşmayı değiştirirken sırtışı genişliyor.

Tanrıya şükür.

SUGARLAKE GELİŞİYOR. Ana Cadde'den aşağı inerken, burayı ilk gördüğüm zamanki anılar aklımdan geçiyor. O zamanlar cadde boyunca dağılmış sadece beş altı dükkan vardı ama şimdi yerel işletmelerden oluşan koca bir şerit var. Benim dünyam yıkılırken bile kasabanın geliştiğini bilmek güzel.

Eski sokağıma dönüyorum ve bir zamanlar evim olan yerin garaj yoluna park ediyorum. Sanırım teknik olarak hala öyle, en azından ben bir yer bulana kadar. Arabamda oturup her şeyi içime çekiyorum. Geri dönmüş olmanın içimde yarattığı fırtınaya teslim oluyorum. Bacağımı gergin bir şekilde zıplatırken dizim direksiyonun alt kısmına çarpıyor. Parmaklarımı bir kez saçlarımda gezdiriyorum, sonra bir kez daha.

Adam ol, Chase.

Derin bir nefes alarak huzur duasını tekrarlıyorum ve arabanın kapısını açarak parlayan Tennessee güneşine adım atıyorum. Hava Nashville'dekinden daha farklı geliyor. Şehrin koşuşturmasına o kadar alışmışım ki, küçük bir kasabanın sakinliğiyle çevrili olmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.

Anahtarlığımı parmağımın etrafında döndürüyorum ve gerçekten bildiğim tek çocukluk evime bakıyorum. *Nefes al, nefes ver.* Ön kapıya doğru yürürken kendimi tutamayıp üç kapı aşağıdaki eve bakıyorum. Onu görmeyi beklemiyorum elbette. Ama yine de kalbim küt küt atıyor.

Önümdeki kapı açıldı.

"Chase!" Sam kocaman gülümsüyor ve kollarını açarak beni kucaklıyor. "Seni evde görmek çok güzel." Omzumu okşayıp geri çekildi. "Uzun zamandır bu günü bekliyordum."

Sesindeki duygu yutkunmama neden oluyor, boğazımda ani bir düğüm oluşuyor. "Geri dönmek güzel."

"Size yerleşmeniz için bir gün vereceğiz ve yarın sabah erkenden ofise gideceğiz. Hemen işe koyulacağız. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet, çalışmaya hazırım. Hemen ." Gözleri parlıyor. "Güzel, güzel."

Beni içeri çekti. Oturma odasına yürüyorum, Anna'ya sarılıyorum ve kanepeye uzanıyorum. Günün geri kalanını orada geçiriyorum.

O gece, çocukluk odamda, bal sarısı saçlar ve vanilya hayal ediyorum. Yıllardır uyuduğum en iyi uykuydu.

Sugarlake İnşaat'ın temellerini atmaya hevesli bir şekilde erkenden uyandım. Mutfığa girdiğimde Anna'nın hâlâ bebek mavisini bornozu ve terlikleriyle bir fincan kahve doldurduğunu görüyorum. Çilek sarısı saçları sırtından aşağı dökülüyor. Beni duyunca dönüyor ve gülümsüyor.

"Günaydın!" Benim için bir kupa daha alırken neşeli. "Hala siyah mı alıyorsun?"

"Ruhum gibi." Sırıtiyorum.

Kıkırdıyor. "Çok ürkütücü."

Anna'nın yanında olmanın her zaman sağladığı hafifliğin tadını çıkararak kıkırdıyorum. Geri dönmek şaşırtıcı derecede güzel.

Sam içeri giriyor, bir kolunu Anna'nın beline doluyor, boştaki eliyle bir fincan indirirken onu şakağından öpüyor. İkisinin paylaştığı şey çok özel. Adam Anna'ya değer veriyor ve Anna da ona fazlasıyla karşılık veriyor. Göğsümün ortasına bir sızı saplanıyor. Onların anını izlerken

Keşke kendi bokumda kaybolmak için daha az zaman harcasaydım ve kendimi onlara benzetmek için daha çok zaman harcasaydım dedirtiyor.

"Siz ikiniz bu sabah ofise gidiyor musunuz?" Anna sorar.

Sam kahvesinden bir yudum alarak başını sallar. "Evet, Chase'e araziyi gösterme zamanı geldi." Bakışları bana yöneldi. "Sen orada çalıştığından beri çok şey değişti. Genişledik, komşu kasabalarda çok iş yapıyoruz. Aslında, yeni bir kontrat aldık. Ayaklarını ısıtmak için mükemmel bir proje olacak. Şehirdekiler bizim buralarda yaptığımızdan farklı yapıyorlar. Seni alıştırmamız lazım." Göz kırıyor.

Jackson & Co. harika bir fırsattı ve orada geçirdiğim sürede çok fazla deneyim kazandım, ancak bir proje sırasında gerçekten ellerimle çalışabilmeyi özledim. Bu güzel bir değişiklik olacak.

"Proje nedir?"

"Sweetwater'da bir dans stüdyosunun yenilenmesi. Ana alanın içinin boşaltılıp yeniden yapılmasını istiyorlar. Sahibinin biraz kontrol manyağı olması dışında çok fazla sorun çıkmayacaktır." Yüzünü buruşturuyor. "Ama onunla fazla muhatap olmanıza gerek kalmayacak. Ofis müdürlerinden biri ayrıntılar üzerinde sizinle birlikte çalışacak."

İnşaat hakkında hiçbir şey bilmeyen birinin ayrıntılarla ilgileneceğini düşününce yüzümü buruşturuyorum.

Umarım dikkat dağıtmazlar.

GÜNLÜK KAYDI #315

Sugarlake'e dönmek beklediğimden daha kolay oldu. Yalan söylemeyeceğim, bir parçam beni yabalar ve öfkeli bir kalabalığın karşılayacağını düşündü. Çok saçma. Kimse burada olduğumu bile bilmiyor. Muhtemelen artık burada bile değillerdir.

Sekiz yıl sonra ilk kez Sugarlake İnşaat'a adım attığımda çok gergindim. Etrafta Goldi'nin babası Bay Carson'ı arayıp durdum ama onu göremedim. Emekli olmasına şaşırdım ama Sam'e onu sormaya cesaret edemedim. Eskiden çok yakındılar ama o hiç bahsetmedi, ben de öyle.

Marissa aradı, zaten aşağı inmek istiyordu ama ben bir bahane uydurdum. Bir süreliğine onun amına girerek biraz rahatlamak güzel olurdu, ama

Onu buraya getirmeye hazır değilim. Hazır olacağımdan da emin değilim. Bu karmaşayı sonra hallederim.

Geçtiğimiz hafta alışma süreciyle geçti ve ne yalan söyleyeyim Sam'in yaptıklarından çok etkilendim. Bana gösterdiği her şeyde tutku ve gurur görüyorum. Umarım onu hayal kırıklığına uğratmam.

Pazartesi günü yeni iş yerinde başlıyorum. Şu anda ön aşamalarda, sadece tasarımlar ve bunun gibi şeyler. Ana irtibat noktam olacak kişiyle tanışacağım ve umarım baş belası olmazlar.

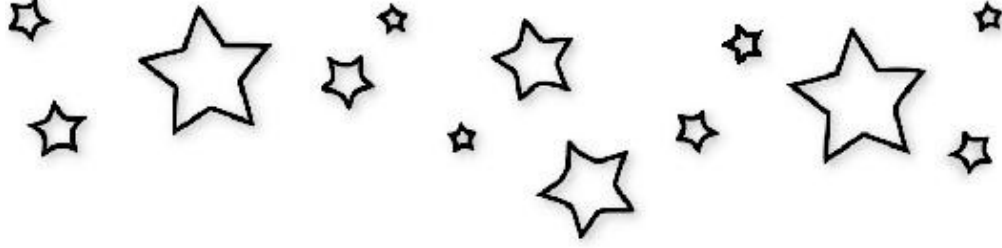
Yoluma çıkmadıkları ve işimi yapmama izin verdikleri sürece şey yolunda gidecektir.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

OceanofPDF.com

"T "Temel olarak bu."

Tiny Dancers stüdyosunun sahibi ve on dakika önce resmen yeni patronum olan Regina ile birlikte başımı sallıyorum. Her ne kadar öyle olmasını istesem de dans öğretmiyorum ama ofis müdürü olmak kapıdan içeri adım atmak demek. Maaşı harika. Lokantadaki işimi bırakabileceğim ve Tiny Dancers tüm Doğu Tennessee'deki en iyi çocuk dans stüdyolarından biri. Bir şeyin parçası olduğum sürece parmaklarım kanayana kadar kahve getirip fotokopi çekerim. Daha büyük bir şeye doğru gidiyormuşum gibi *hissediyorum*.

"... bu yüzden hafta sonunun tadını çıkarın ve Pazartesi sabahı erkenden hazır bir şekilde burada olun."

Hay aksi. Dalmışım ve söylediklerinin yarısını kaçırmışım.

"Harika!" Onu görmezden geldiğimi fark etmemesini umarak kocaman gülümsüyorum.

"Oh, unutmadan. Gelen müteahhit için 'başvurulacak kişi' sen olacaksın. Yenileme işini şehirden yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki bir şirkete verdim. Bizim de sürece dahil olmamızı istediğimin farkındalar."

"*Benden 'gidilecek kişi' olmamı mı istiyorsun?*" Devasa stüdyonun etrafına bakıyorum. "Sence de burada bir günden fazla çalışmış birinin olması gerekmez mi?"

Gülüyor. "Tatlım, gayet iyi yapacaksın. Zamanım olsaydı kendim yapardım ama yok. Seni bu yüzden işe aldım zaten. Sen ofiste benim son on yıldaki organizasyon eksikliğimi düzeltmekle meşgul olacaksın. Senden tek istediğim, yüceltilmiş bir bebek bakıcısı olman." Elini dolaştırıyor. "İnşaat işçilerinin nasıl bilirsiniz. Sağmak

ve ellerinden geldiğince müşterilerinden fazladan bir dolar kazanmaya çalışıyorlar."

Kaçmak için can atan küstahlığı durdurmak için dişlerimi sıkıyorum. *Tanrım, bana güç ver.* Her yerdeki inşaat işçileri adına gücendim.

"Yani, onlar çalışırken benim takılmamı mı istiyorsun? Yollarına çıkmayacak mıyım?"

Bana sert bir bakış attı. "Sadece onlara göz kulak ol, onları hizada tut. Profesyonel ol ve onların da öyle kalmasını sağla."

Başımı salladım. "Anladım. Profesyonel."

Konuşmamızı tamamlıyoruz ve Tennessee'nin temiz havasını solumak için dışarı çıkıyorum. Güzel bir gün ve nihayet her şeyin yoluna girmeye başladığını hissediyorum. Elbette, patronum biraz megaloman ve biraz da zorba ama hayallerimi ilerletmek için bir fırsatı kaçırdım bile, o yüzden buna tüm gücümle sarılıyorum.

Yaklaşık bir yıl önce, en sevdiğim yazarlardan birinin bir sözüne rastladım, C.S. Lewis, ve bu benim hayatımı değiştirdi.

"Geriye dönüp başlangıcı değiştiremezsiniz ama olduğunuz yerden başlayıp sonu değiştirebilirsiniz."

Bu sözler içimin derinliklerine işledi ve kalan azıcık öz değerimi de ortaya çıkardı. Bir mucize beklemekten yorulmuştum ve kendi geleceğimi değiştirmek için hiçbir adım atmıyordum. Bu yüzden cesaretimi toplayarak babamın evinden ayrıldım ve kendime ait bir eve taşındım. Çok zor oldu. Onu terk etmişim gibi hissediyorum. Her gün zor geçiyor, yalan söylemeyeceğim. Ama o beni emiyordu ve ona yardım etmek için önce kendime yardım etmem gerektiğini fark ettim.

İşte burada, Main Street'teki fırının hemen üstündeki dört yüz metrekarelik küçük stüdyo dairemdeyim. Çok büyük değil ama benim ve seviyorum. Babamdan biraz huzur bulabileceğim kadar uzaktayım ve bana ihtiyacı olduğunda yanında olabileceğim kadar yakıным. Şimdi tek yapmam gereken yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmesini sağlamak. Hâlâ gece yarısı telefonları alıyorum - Watering Hole'dan Johnny artık kişisel cep numarama sahip. Hızlı aramada tuttuklarına yarı yarıya ikna oldum. Ne zaman babam araba kullanamayacak kadar içse, beni arıyorlar.

Babamın çok fazla içmediği bir zaman yoktur.

Telefonum bir mesajla çaldığında koltuğumda iyi bir kitapla rahatlıyordum.

Jax: Selam tatlım. 1-10 arası bir ölçekte, beni ne kadar özölüyorsun?

Gözlerimi deviriyorum, sırtıtıyorum.

Jax bu günlerde evde olduğundan daha çok dışarıda. Çalışmaları büyük talep görüyor ve bu talep Kaliforniya'da. *Hayallerin kurulduğu yer*. Filmlerin süslü arabalara, süslü arabaların da onları nasıl güzel tutacağını bilen birine ihtiyacı var.

Kafamda bir delik gibi. Cidden, ne zamandır ?

Jax: Emin değilim ama bu yapımcı tam bir baş belası. Dün evde olmaya hazırım.

Cevap veremedem başka bir mesaj geliyor.

Jax: Benden zaten nefret ediyor. Ve daha da kötüsü, küçük kızı beni ÇILDIRTIYOR!

Jax'e aşık olan küçük bir kızı düşünüp gülümsüyorum.

ama. O kadar da kötü olamaz! Jax: Öyle.

Seni özledim. Gelip beni kurtarır mısın?

Gülüyorum, telefonumu alıyorum ve dışarıda Juliet balkonunda oturuyorum. Bu benim günün en sevdiğim zamanı. Güneş ufukla buluşmadan hemen önce, gökyüzü alacakaranlıkta sıkışmışken. Kokular keskin, hava nemli ve ağustos böcekleri şarkılarına başlıyor. Gözlerimi kapatıp rahatlıyorum, sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez yüzümü gerçek bir gülümseme kaplıyor.

Ertesi gün Logan'a gittiğimde yüzümdeki gülümseme hâlâ devam ediyordu. Buluşmamızın üzerinden bir hafta geçti ve onun sağladığı rahatlama türüne alıştım. Birlikte geçirdiğimiz zaman ruhumu döven sesleri susturuyor. Bu güzel bir erteleme. Ben de bundan faydalaniyorum.

"Kahretsin, kulaklarım uyuştı." Kıkırdıyorum, Logan'ın yatağında yuvarlanıyorum, az önce bana yaşattığı orgazmın etkisiyle kafam güzel.

Şifonyerinin yanında duruyor ve yorumuma sırtıtıyor. "*Kulakların uyuştı mu?*"

"Evet, bu başına hiç gelmiyor mu?"

Başını sallayarak gülüyor. "Öyle olduğunu söyleyemem."

Yatağa sürünüyor, boynumu ısırarak için eğiliyor. Sahip olduğumuz şey çok güzel. Duygu yok, bağ yok. Ayrıcalık yok. Bu mükemmel bir anlaşma ve bir kızın onun ayaklarını yerden keseceği ve buluşmamıza son vereceği günden korkuyorum. "Gitmem gerek." kalktı, kot pantolonunu kaptı ve geçirdi.

"İstersen burada dinlenebilirsin, sadece çıkarken kapıyı kilitle."

Acele etmemeye karar veriyorum, tezgâhının üzerindeki dergileri incelerken mutfağına gidip kahve demliyorum. *Kimin hâlâ dergileri var?*

"Sugar Pie Honey Bunch" oturma odasında bangır bangır çalışıyor ve ben hayal kırıklığı içinde inliyorum. Sadece Jax zil sesini bu kadar iğrenç bir şeye ayarlayabilirdi. Cevap vermek için acele etmiyorum.

"Hey, Teeth."

"Tatlım. Sesini duymak çok güzel. Şu anda ne yapıyorsun?"

"Şu anda mı?" Logan'ın oturma odasına bakıyorum ve burkuluyor. Jax, Logan'la olan ilişkiyi onaylamıyor - ki onun karşılıksız seksin kralı olduğunu düşünürsek bu çok zengin bir şey. "Logan'larda kahve içiyorum *ve yine* zil sesimle oynadığın için seni nasıl boğacağımı düşünüyorum."

İnliyor. "Bu adamdan ne zaman kurtulacaksın, Alina? Seni sadece tek bir şey için kullanıyor."

"Umarım öyledir."

"Sadece incinmeni istemiyorum," diye iç geçiriyor telefonda.

"Lütfen Jackson. Yemin ederim, seninle yapamam. Bir erkek istediği zaman eğlenebilirmiş gibi davranıyorsun ve bir kadının büyük bir aşk için beklemesi gerekiyor."

Sessiz. Kabul etmek istemesem de bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu biliyorum. Jax ikimizin ilişkisinin ilerlemesini istiyor ama ben bunun olmayacağını açıkça belirttim. Onu doğru düzgün sevmezdim. Ve eğer 'yemek yiyemeyen, uyuyamayan, nefes alamayan' türden bir sevgiyi hak eden biri varsa, o da Jackson Rhoades'tur.

Tartışmak istemediğim için konuyu değiştiriyorum. "Sette işler nasıl?"

"Buradaki insanlara katlanamıyorum. Bazı çalıştım, ama bu Donahue denen adam altın sıçtığını sanıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, bence gerçekten de yapabilir." Daha yumuşak konuşmadan önce nefes veriyor. "O bu sektörde bir dev. Babamın hayali o kadar yakın ki tadını alabiliyorum Lee."

"O zaman zorlamaya devam etmelisin, Jax. Çalışmaların kendi adına konuşacaktır. Baban seninle çok gurur duyardı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünüyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Sana bir çocuğu olduğunu söylemiş miydin? Çok sinir bozucu biri ve sürekli kulağımın dibinde, elden geçirdiğim arabalarla ilgili binlerce soru soruyor. Sete girmesine neden izin veriyor bilmiyorum."

"Çocukları sevdiğini sanıyordum."

"*Küçük* çocukları severim. Hayır kelimesini duymaya alışık olmayan on dokuz yaşındaki veletleri değil."

Gözlerim büyüdü. "On dokuz yaş tam olarak çocuk sayılmaz, Jax." "Bir bana sor," diyor, benden çok kendi kendine.

Hattan hafif bir tıkırtı duyuyorum ve onun çalınmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Kahretsin, tatlım. Gitmem gerek. Pazartesi akşamı beni aramanı bekliyorum, böylece yeni işinde nasıl kış tekmelediğine dair hikayeler anlatabilirsin."

", Diş."

Telefonu kapatıyorum, melankoli etrafımdaki havayı dolduruyor. Tüm başarıları için onunla gurur duyuyorum. Ama arkadaşımı özlüyorum.

Hafta sonunun geri kalanını yalnızlık içinde kıvranarak geçirdim. Jax gitmişti ve Becca kilisede babasının emirlerini yerine getirmekle meşguldü. olduğunu anlamadan, Pazartesi sabahı oldu.

Alarmımdan önce uyandım. *Lanet olsun, Lee. Bu yeni iş oyununu mahvediyorsun.* Mutfağa girene kadar aslında alarmdan önce uyanmadığımı, uyuyup kaldığımı fark ettim.

Ateş et.

Evin içinde koşturuyorum. Koltuk altlarımı kokluyorum çünkü duş almam mümkün değil, dişlerimi fırçalıyorum ve karışan saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Tek kurtarıcım dün gece kıyafetimi hazırlamış olmam. Becca'dan ödünç aldığım siyah kalem eteği ve krem rengi ipek bluzu giydim. Kıvrımlarıma biraz dar geliyor ama ilk maaşımı alana kadar ancak bu kadar iyi olabilir.

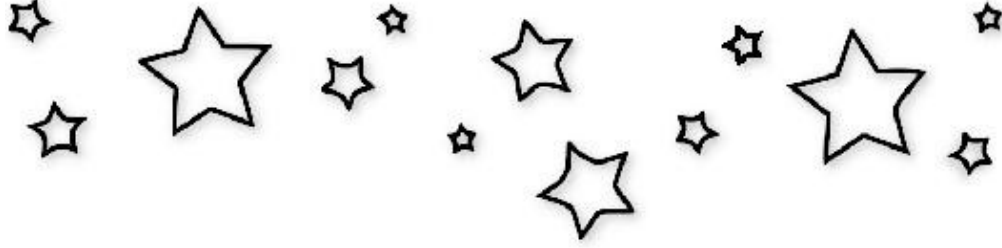
Tiny Dancers'a beş dakika geç girdim. Otoparkta iki araç daha var ve içeride tüm ışıklar açık. Müteahhit çoktan gelmiş olmalı. *Harika.* Zamanım olmamasına rağmen sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum ve terli ellerimi koltuğun döşemesine siliyorum.

Birkaç dakika geç kalmam önemli değil. Bugün kışını tekmeleyeceğim, bu müteahhidi şaşırtacağım, böylece Regina'ya beni övecek. Sonra eve gideceğim, kutlama şarabımı açacağım ve Jax'i arayıp ona ne kadar harika olduğumu söyleyeceğim.

Başımı sallayarak onayladıktan sonra arabamdan indim, eteğimi düzelttim ve içeri girdim.

OceanofPDF.com

ALINA

I Arka ofise doğru yürürken bunu hissediyorum. Havadaki değişimi. Belli belirsiz bir ürperti, omurgamda titreşen bir hayalet. *Ne be?* Omuzlarımı dikleştirerek ve ofise doğru yürürken

Kapıyı aç.

İlk başta onu görmüyorum, ama gördüğümde - o ürperti bir buzdağı gibi düşüyor, vücudumda serbest düşüşe geçiyor ve beni olduğum yerde donduruyor.

Böyle bir şey .

Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Alina! Gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştım," diyor Regina ince bir gülümsemeyle. Sinirlenmiş ve haklı olarak da sinirlenmiş. Cevap vermeliyim ama vermiyorum. Kalbim göğsümde durduğu için fiziksel olarak yapabileceğimden de emin değilim.

Chase Adams.

Eğer ondan bu kadar nefret etmeseydim onu severdim.

Kulağının arkasında bir kalem, elinde rulo haline getirilmiş bir plan ve masanın üzerine serilmiş başka bir plan var. Ama o bunlara bakmıyor. Bana kilitlenmiş, ağzı kısmen açık, eli ipeksi, siyah saçlarının yarısında donmuş.

Yutkunuyor ve benim hain gözlerim boğazının sallanışını takip ediyor. "Goldi."

Takma isim odanın içinde dolaşıp göğsüme saplanıyor ve beni şoktan çıkarıyor. "Bana öyle deme."

Nefesini içine çekiyor ama ağzını kapatıyor ve başını sallıyor.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Regina ikimizin arasını işaret ediyor. Chase cevap vermeye başlar. "Evet, aslında eskiden-"

"Bizimkiler komşu," diye araya giriyorum. "Birlikte büyüdük ama hayır. Onu hiç *tanımadım*."

Dik duruyorum, bakışlarım Regina'dan hiç ayrılmıyor. Ama onu hissedebiliyorum. Vücudum uğulduyor, bana onu ilk kez on bir yaşındayken gördüğüm zamanı hatırlatıyor ve tıpkı o zamanki gibi, uzanmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. *Acınası.*

Boğazını temizliyor. "Tamam."

Regina ayağa kalkar ve çantasını alır. *Gidiyor mu?*

"İkinizin birlikte çok zaman geçireceğini düşünürsek, bu işleri daha da kolaylaştırıyor."

Chase kaskatı kesildi. "Benim irtibat noktam o mu?"

Regina kaşlarını kaldırarak ona bakar. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır, ben sadece bir ofis müdürüyle muhatap olacağımı sanıyordum."

"O ofis müdürü."

Bana doğru baktı. "Eğitmen değil misin?"

Sessiz kalıyorum ama kalbimin göğsüme çarpma şiddetiyle odayı boğuyor. Tüm enerjimi bir arada kalmaya harcıyorum. *Sadece birkaç saat sonra eve gidip yalnızken dağılabilirsiniz.*

Regina güler, Chase'e baktığında yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir. *Oh, tatlım. Zamanını boşa harcama.* "Eğitmen mi? Eğitmene ihtiyacım yok, evrakları dosyalayabilecek ve zamanında gelebilecek birine ihtiyacım var. Bu sabahтан sonra, onun bunu yapabileceğine bile ikna olmadım."

Utanc yanaklarıma kadar yükseliyor ve karşılık vermemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok.

Chase'e bakıyorum, elindeki planı öyle sıkı kavramış ki buruşuyor.

Regina devam eder, "Her neyse, tanıştırmaya gerek olmadığına göre, ben gidiyorum. Eminim ikinizin konuşacak çok şeyi vardır. Chase, benim için yaptıklarını Alina'ya da anlatırsan harika olur. Bu hafta içinde kontrol edeceğim." Bana doğru döndü. "Alina, gün bitmeden tamamlaman için sana bir liste bıraktım. Önemsiz görevler, ama herhangi bir sorunuz olursa diye cep numaram en altta yazılı. Yarın zamanında gelmeye çalışalım, olur mu?" Ve böylece kapıdan çıktı.

Oda sessizliğiyle sarsıcı. İlk kırılan olmak istemediğim için bakışlarımı masaya kilitliyorum. Çünkü *her zaman* ilk kırılan ben oldum. Bir zamanlar tanıdığım kız olmadığımı görmesini istiyorum.

"Goldi, ben-"

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim. Benim adım Alina." Elimi kaldırıp nabızı atan alnımı ovuyorum. "Elindekini bana gösterebilir misin, böylece bu işi bitirebiliriz?"

"Evet, evet. Elbette." Ayaklarını sürüyerek kırdığı planın üzerindeki kırıksıklıkları düzeltmeye çalışıyor.

Onu izlerken kollarımı kavuşturuyorum. Üniversitede büyüdüğünü sanıyordum ama belli ki Tanrı başyapıtını yontmayı bitirmemiş. Tarzı değişmemiş, hâlâ siyah tişört ve lacivert kot pantolon içinde rahat. Ama kollarını çevreleyen damarlar ve pamuğun omuzlarını sarması ağzımın kurummasına ve külotumun ıslanmasına neden oluyor.

Onu çekerek . Onu görmeden bu kadar uzun süre geçirdiğim için susuz kalmış gibiyim. Yüzüne ulaştım ve gözlerim onunla buluştu. Nefesim kesiliyor, kalbim yakalandığım için yerinden fırlıyor. Bakışları içimi yakıyor ve midem sıkışıyor. Aramızdaki bağ canlanıyor. Cızırdıyor ve patlıyorlar, yakınlığımızdan memnunlar.

"İyi görünüyorsun, Alina." Sesi boğuk.

Sözleri içimde bir kıpırdanma isteği uyandırıyor ama kendimi tutuyorum; bunca zaman sonra ona verdiğim tepkiden dolayı midem bulanıyor. Yaptıklarından sonra.

"Ve sen benim en büyük pişmanlığım gibi görünüyorsun." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. Yüzünü buruşturdu. Suçluluk duygusu içime doğru süzölmeye çalışıyor ama onu tokatlayarak geri çekiyorum.

Ona en çok ihtiyacım olduğunda yanımda değildi. Annem hastanede ölüirken beni *aldattı*. Pişmanlığımı hak etmiyor.

İç geçiriyor ve masanın kenarını kavrayarak arkasına yaslanıyor. "Bak, burada çalıştığından haberim yoktu ve yalan söylemeyeceğim, bu proje için heyecanlıyım. Ama işleri senin için zorlaştırmak istemiyorum, bu yüzden eğer bu..." elini aramızda ileri geri sallıyor, "bir sorun olacaksa, Sam'e projeye başka birini koymasını söyleyeceğim."

Sam mi?

"Ne?" . "Eve döndün mü?" Ağzı hafifçe kalktı. "Bu kadar heyecanlı olma." "Konu sen olunca hiçbir şey değilim." Omuz silkiyorum.

Ona gerçekten evet, projede başka birini istediğimi söylemek istiyorum. Ama Regina'nın öfke nöbeti geçirdiğimi düşünmesi en son ihtiyacım olan şey, özellikle de ince bir buzun üzerindeyken. "Zaten buradasın, o yüzden kalabilirsin ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Biz arkadaş değiliz. Tanıdık da değiliz.

Biz hiçbir şey değiliz. Aslında, hiçbir şeyden daha azız. Bu süreci mümkün olduğunca hızlı ve acısız hale getirme konusunda anlaşalım."

Başını eğiyor ve başını sallıyor. Çenesindeki kaslar titriyor ve parmakları masanın kenarını sıkıca kavıyor. "Nasıl istersen, Go-Alina."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Güzel, şimdi bana nelerin olduğunu göster."

BİR ŞEKİLDE, günü atlattım. Mutfak masamda oturmuş, özel bir gün için sakladığım şarap şişesine bakıyorum. *Bu* özel durum için. Yeni işimin kutlaması için. Hayatımın geri kalanının başlangıcı. Ama şu anda pek kutlama havamda değilim.

Bin yıl geçse de Chase'in tekrar hayatıma girmesini beklemiyordum ve beni döndürme şeklinden dolayı dengem bozuldu ve midem bulandı. Bunca zaman sonra bile, üzerimdeki etkisi baş döndürücü.

Tırnaklarımı masaya vuruyorum, gözlerim boş şarap kadehinden şişeye, oradan da telefonuma kayıyor. Jax ve Becca aramamı bekliyorlar. Şişeyi elime alıp bir kadeh doldurmaya hazırlanıyorum ama buna fırsat bulamadan telefonumun ekranı aydınlanıyor.

Watering Hole.

Tabii ki. Mükemmel bir gün için mükemmel bir son. Telefonu kabul ederken şişeyi tekrar yerine koyup özlemle bakıyorum.

"Alo?"

"Hey, Lee."

İçimi çektim, "Selam Johnny. Babanı bırakayım mı?"

"Evet. Yolunun kesilmesini pek hoş karşılamıyor. Bu iyi bir gece değil."

Alnımı masaya vuruyorum, uyanmak ve bugünün bir kabus olması için dua ediyorum. "Tamam, geliyorum."

Ben geldiğimde babam barda her zamanki yerinde oturuyordu. Bir bardak suyun etrafında kamburlaşmış, diğer tarafta içki dolduran Johnny'ye bakıyor.

"Babacığım."

Başını yana eğiyor ve puslu gözlerle bana bakıyor. "Gail?"

Gerçekten kötü bir gece.

"Hayır baba, benim. Alina." Elimi sırtına koymak için uzandım ama beni omuz silkti.

Hırlıyor. "Seni hep buraya çağırıyorlar, lanet olası bir bebek bakıcısı gibi. Evine git, ben iyiyim." Sözleri bulanık, ama yılların pratiği kulaklarımı bu bulanıklığı anlayacak şekilde ayarladı.

"İyi değilsin ve Johnny seni buradan men etmediği için şanslısın. Hadi seni eve götürelim, orada güzelce dinlenebilirsin." Tekrar uzandım ve onu tabureden çekerken ağırlığını desteklemek için kolumu onunkine doladım.

Şikayet ediyor ama direnmiyor. Babamı dışarı çıkarırken Johnny'ye "teşekkür ederim" diyorum. Arabama binene kadar tekrar nefes alabildiğimi hissetmedim.

Onu eve yerleştirdikten sonra annemi ziyaret etmek için doğruca mezarlığa gidiyorum. Babam en kötü halindeyken, sadece ruhen bile olsa onun yanında olmak ruhumu rahatlatan tek merhem.

"Hey, anne."

Sırtımı mezar taşına dayadım ve solmaya yüz tutmuş çiçekleri parmaklıyorum. "Lale getirmediğim için üzgünüm, bu tam olarak planlanmış bir ziyaret değildi. Sadece konuşacak birine ihtiyacım vardı sanırım."

Başımı arkaya yaslayıp yıldızlara bakıyorum. "Komik olan ne biliyor musun anne? Son sekiz yıldır yıldızları görüp de Chase'i düşünmediğim tek bir gece bile olmadı. Bir kere bile. Sekiz yıl boyunca. Ama dün gece verandamda oturdum ve o hiç aklıma gelmeden bulabildiğim kadar yıldızı saydım." Bir kahkaha attım. "Şaka yapıyorsun, ha?"

Başka bir şey söylemiyorum, sadece gözlerimi kapatıyorum ve biraz huzur bulmaya çalışıyorum. İçimde dönen fırtınayı dindirebileceğini umuyorum. Avucumu öpüyorum ve onun adının yazılı olduğu kabartmaya bastırıyorum. "Seni seviyorum anne. Orada bir şey var mı diye sormayacağım... bu gece olmaz. Bunu her zamanki ziyaretimize saklayacağım. Farklı bir cevap bulman için sana biraz zaman vereceğim." Kalbimin çatlaklarından sızan kayıp acısını hissetmeme rağmen usulca gülümsüyorum.

Jax eve dönerken aradı. Yine o yapımcı ve kızı hakkında şikayet ediyor. Chase'den bahsederek ruh halini daha da kötüleştirmek istemiyorum. O yüzden açmadım.

Her zaman yarın vardır.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

"W Sorun ne?" Marissa telefonumun ekranından kaşlarını çatarak soruyor.

"Bir yok. Sadece yorgunum, uzun bir gündü."

"Yeni projedeki ilk günün nasıldı?"

Kahretsin. FaceTime'dan aradığımda neden cevap vermek zorundaydım ki? Marissa'yla konuşmak isteyeceğim son şey günümün nasıl geçtiğidir. Goldi'nin geri gelmesiyle tüm dünyanın altüst olduğunu kız arkadaşıma nasıl anlatabilirim ki?

Yatağa uzandım ve kulağa inandırıcı gelmesini umarak rastgele kelimeler tükürdüm. "İyiymi. Sanırım oldukça kolay olacak, sahibi zaten tüm sınıfları kapattı. Sadece boş bir bina, yenilenmeyi bekliyor."

"Bu çok güzel. Birlikte çalıştığınız bir tasarımcı var mı? Yoksa ben mi hizmetimi sunayım?" Kıkırdıyor. Şaka yaptığını biliyorum ama Goldi'yle aynı yerde olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor. "Dinle," diye devam ediyor, "bugün postadan Sam'in emeklilik partisi için bir davetiye aldım. Bana bundan hiç bahsedecek miydin?"

"Ne demek anlatayım? Eve döneli sadece üç gün oldu, Marissa. Parti gelecek aya kadar yok."

"Biliyorum. Ama... Peki, gelmemi ister misin?"

Pek sayılmaz. "Eğer istersen," diye iç geçirdim. "Dinle, bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Yenildim."

"Tamam. O hafta sonu izin almayı planlamaya başlayacağım, böylece gelip kalabilirim. Eğlenceli olacak! Büyüdüğün yeri göreceğim için heyecanlıyım."

Mide bulantısı boğazımdaki gerginlikle savaşıyor. Kız arkadaşım ziyarete geldiği için iyi hissetmeliyim. Kendimi Marissa'yla gerçekten bir şeyler yapma zamanının geldiğine ikna etmeye çalışıyordum. O daha fazlasını istiyor ve benim de mutluluğu bulmamam için hiçbir neden yok. Onun burada olması iyi bir şey olacak. Geleceğe odaklanabilmem için yeni anılar yaratmama izin ver. Geçmişteki duygulara takılıp kalmayayım.

Telefonu kapattım ve tavana baktım. Sam'in emeklilik partisini düşünmemiştim bile. Anna bana bundan daha dün bahsetmişti. Davetiyeleri çoktan gönderdiğinden haberim yoktu. Acaba Goldi de orada olacak mı? Burası küçük bir kasaba ve benim ailem onunkine hep yakın olmuştur.

Ofise girdiğinde hayrete düştüğümü söylemek hafif kalır. Aramızdaki bağın gücü hakkında herhangi bir şüphem varsa bile, onu tekrar gördükten sonra ortadan kalktı. Ruhumun alev alev yanması ve onu karşımda hissetme ihtiyacıyla tenimin karıncalanması için tek gereken bir bakıştı.

Giysilerimden sıyrılarak banyoya doğru yürüyorum. Kirli ve yorgun hissediyorum. Düşün biraz dinlenmeme yardımcı olacağını umuyorum. Su göğsümden aşağı akıyor ve bütün gün Goldi'nin etrafında olmaktan cildime yapışan çaresizliği temizlemeye çalışarak vücudumu sabunluyorum.

Siktir, onu düşünmeyi bırak.

Onu zihnimden uzaklaştırıp yarının yapılacaklar listesine odaklanıyorum. Bir dakikalığına işe yarıyor. Ta ki yarının *da* onun yanında geçeceğini fark edene kadar. Bugün nasıl görüldüğünü hayal ediyorum. Yanakları kızarmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, daracık kıyafetleri kıvrımlarının ne kadar iyi geliştiğini gösteriyor. Kan doğrudan sikime hücum ediyor ve acıyla zonklamasına neden oluyor. Görmezden gelmeye çalışarak inliyorum.

Onu düşünerek mastürbasyon yapmayacağım.

Kelimeleri düşünürken elim çoktan güneye doğru hareket ediyor, şaftımın etrafını sarıyor, bir kez yukarı ve aşağı kayıyor... iki kez... üçüncü kez. Yavaşça okşayarak. Gözlerimi kapatıp Goldi'nin zihnimi tamamen ele geçirmesine izin verirken kendimle dalga geçiyorum.

Siktir, bu iyi hissettiriyor.

Sikim kalınlaşıyor. Yumruğumun içine doğru itmeye başladım, kendimi onun giydiği krem rengi bluzun düğmelerini koparıırken hayal ettim. Göğüslerimin ağırlığını ellerimde hissediyorum. Vücudunu düşündükçe kalçalarım sarsılıyor, lezzetli kıvrımlarının her santimi bana doğru bastırılıyor. Bacağımı onunkinin arasına koyduğumda vanilya kokusu duyularımı istila ediyor, kalçama sürtünürken sıcaklığını hissediyorum. Onun iniltilerini hayal ediyorum, gözleri yarıya kadar açılmış bir şekilde

Zevk, dudaklarında benim adım - ve patlamam için gereken tek şey bu. Dölüm ucumdan fişkirirken coşku vücuduma yayılıyor, orgazmımın gücüyle başım geriye atılıyor.

Başımı duvara yaslıyorum, efordan nefes nefese serin fayans çarpan kalbimi sakinleştiriyor. *Vay anasını*. Yıllardır bu kadar sert boşalmamıştım.

Sis dağıldığında, suçluluk duygusu vücudumda dolaşmaya başlıyor. Duşta bir sapık gibi onunla seviştiğimi bilse benden nefret ederdi -şimdiye kadar ettiğinden daha fazla-. Ama bu beni sabah yine aynı şeyi yapmaktan .

İşe giderken bir kafede durdum. Sırada bir ses menüyü incelememi yanıda kesti.

"Gözlerimin beni yanılttığını biliyorum, çünkü Chase Adams'ın Sugarlake'te durmasına Tanrı'nın yeşil dünyasında imkân yok."

Lanet olsun, mükemmel. Etrafımda dönüyorum. "Selam Becca. Uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil," diye cevap veriyor, yüzünü şeker gibi tatlı bir gülümseme boyuyor.

"Goldi sana döndüğümü söylemedi mi?"

Becca yüz hatlarını düzeltmeden önce gözlerini açıyor ve ben de Goldi'yi otobüsün altına atarak çuvalladığımı fark ediyorum.

"Lee ve benim ne konuştuğumuz seni ilgilendirmez. Aslında Lee'yle ilgili hiçbir şey seni ilgilendirmez." Bana eleştirel bir gözle baktı. "Temelli mi döndün?"

Ona sırtarak başımı sallıyorum. "Korkarım öyle. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Gözleri buz kesiyor. "Bunun bir *şaka* olduğunu mu sanıyorsun?" Parmağı solar pleksusumu dürtüyor, canımı acıtacak kadar sokuyor. "Lee'den uzak dursan iyi edersin, Chase. Şaka yapmıyorum. Yaptığın şeyden sonra onun etrafında dolaşmaya hakkın yok."

Sırada ilerledim ve baristadan kahvemi sipariş ettim. Ödemeyi yaptıktan sonra kenara çekildim ve konuşmadan önce Becca'nın siparişini bitirmesini bekledim. "Dinle, sana bir açıklama borçlu olduğumdan değil ama Goldi'yle birlikteyken çocuktum ve evet, her şeyi berbat ettim. Keşke geri alabilsem ama yapamam. Özür dilerdim ama bu sözleri hak eden tek kişi Goldi ve o da bu sözleri duymaya pek açık değil. Ve bu sorun değil, işlerin nasıl olduğunu anladım. Ama ben buradayım. Bir yere gitmiyorum. Ailemin bana ihtiyacı var ve benim tek endişem bu. Herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum."

Becca gözlerini kısıyor, yüksek topuklu ayağına vururken başını eğiyor. "Sen farklısın."

Ağzım titriyor. "Evet, büyümek insana bunu yapabiliyor." "Her neyse. Ne dediğimi unutma. Ondan uzak dur, Chase. Yaşa ve bırak o kendi hayatını yaşasın. O hayatına devam ediyor ve senin onun kafasını karıştırmaya ihtiyacı yok."

Barista adımı söyleyip kahvemi uzatıyor ama ben tadını unutmuşum.

Sweetwater'a giderken yol boyunca Becca'nın sözlerini düşündüm.

Yıkım ekibimin başı Jack, ben geldiğimde otoparkta beni bekliyor. Bugün arazide standart bir gezinti yapacağız. Yapılması gerekenleri belirliyor ve tehlikeli durumları kontrol ediyoruz. Her şey yolunda giderse, önümüzdeki birkaç hafta içinde ana alanın yıkımına başlayabileceğiz.

"Hey, Jack."

"Chase, seni görmek güzel dostum. Bugün sadece biz mi varız?"

"Evet. Sen ve ben, dostum. Yani, neredeyse. Sahibi en hafif tabirle biraz boğucu. Ofis müdürünü bekçi köpeği gibi üzerimize saldı."

Etrafa bakıp Goldi'nin arabasını kontrol ediyorum. Hâlâ sekiz yıl önce aldığı o boktan Kia'yı kullanıyor. Acaba onu manevi değeri için mi tutuyor, yoksa yeni bir tane alacak parası mı yok? Bu şeyin çalışmasına bile çok şaşırdım. Sanırım Jax'le hâlâ arkadaş olması bunu açıklıyor. Becca'nın veda sözleri aklımdan geçiyor. *Şimdi Jax'le mi birlikte?* Bu düşünce midemi bulandırıyor ve hissetmeye hakkım olmayan bir kıskançlık damarlarıma yayılıyor.

Jack içeri girmeden önce omzumu sıvazlıyor. Goldi'nin arabasına bir kez daha bakıyorum ve zihinsel olarak kendimi onun huzurunda bir gün daha geçirmeye hazırlıyorum. *Bu ay Doc'a verdiğim paranın karşılığını alacağım, orası kesin.*

Gözden geçirme sırasında onu hiç görmüyorum ve bunun için minnettarım. O dikkatimi dağıtacak en kötü şey ve benim elimdeki işe odaklanmam gerekiyor. Ancak birkaç saat sonra dayanamayıp onu bulmak zorunda kalıyorum. Kaydettiğimiz ilerlemeyi ve bulduğumuz bazı sorunları bilmesi gerekiyor.

Ofisin kapısını çaldım.

"İçeri gel."

Sesi midemi bulandırıyor. *Kendine gel.* Masanın arkasında oturuyor, elleri bilgisayar klavyesinde.

"Hey, G-Alina." Kendimi düzeltirken yüzümü buruşturuyorum. Hata yapıp ona Goldi dememek için kendimi zor tutuyorum. Onu tanıdığım tek isim bu ve Alina ismi dilimde zımpara kağıdı gibi duruyor.

Çenesi gerilerek bilgisayarda yazmaya devam ediyor.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, beni görmezden gelmesinden rahatsız oluyorum. "Yenilenen alanların gözden geçirilmesini yeni bitirdik." Hâlâ yanıt yok. "Maalesef bazı sorunlar var."

Parmakları tuşların üzerinde duraklıyor, arkasına yaslandığında masa sandalyesi gıcırıyor. "Ne demek istiyorsun, sorunlar?"

"Özellikle ön odada endişe verici bazı alanlar var. Muhtemelen asbest. Demo liderim Jack şu anda analiz için laboratuara gönderilmek üzere numuneler alıyor."

"Bu ne kadar sürer?"

"Sonuçların çıkması genellikle en az bir hafta sürer. Onları aceleyle getireceğiz ama bu süre zarfında yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Ne demek yapabileceğin pek bir şey yok? Bu alanların etrafında çalışamaz mısınız?"

Kıkırđıyorum ama bana ters ters bakınca duruyorum. "Asbest havaya karışmadığı sürece . Burada bir sorun varsa ve rahatsız edilirse, işte o zaman bir sorun haline gelecektir."

"Asbestin düzenlemeye tabi olduğunu sanıyordum."

"Burası inşa edildiğinde öyle değildi. Bu sabah içeri girerken umutluydum ama bunun bir risk olduğunu biliyordum. Laboratuvardan sonuçlar gelene kadar çalışmaya başlayamayacağız."

İnliyor. "Bunu Regina'ya söyledin mi?"

"Hayır. Benim irtibat noktam sensin, o değil."

"Yani kötü haberi *benim vermemi* mi bekliyorsun?" Elleriyle yüzünü kapatıyor. "Beni kovdurmak için can atıyorsun, değil mi?"

"Eğer bu kadar endişeleniyorsan onu aramamın bir sakıncası yok." Bu gerçekten yapmak istediğim bir şey değil. Regina en hafif tabirle agresif. Tanıştığımız andan beri sikimi içine almak için can atıyor.

Goldi parmaklarının arasından bana bakıyor. "musun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Gününüzü kolaylaştıracaksa hayır."

Öne doğru eğiliyor, dirsekleri masanın üzerine geliyor. "Tamam, evet. Tamam. Tamam. Şey... bekle bir dakika. Eğer ararsan, muhtemelen seni bu işe benim düşünecek. Mesaj iletmekten aciz olduğumu düşünecek. Belki de onu aramalıyım?" Başını sallıyor. "Evet, onu arayıp en iyisini umacağım."

Gülümsememi bastırıyorum. Telefonu almak için uzanırken saçmalamaya devam ediyor. Durduramadan elim onunkini örtmek için fırlıyor. Nefes nefese kalıyor ve bana göz kırpmıyor. Elektrik parmaklarımdan koluma doğru titreşiyor ve kalbimi daha hızlı bir ritme sokuyor.

Dili dışarı çıkıyor, ısırırken dişleri de onu takip ediyor. Burun deliklerim açılıyor, gözlerim hareketi takip ediyor, dilinin o mükemmel dudakların tadına bakmasını çok kıskanıyorum.

"Yapma," diye mırıldanmayı başarıyorum. "Bırak bunu ben yapayım. Ona haberi veren kişinin ben olmak istediğimi söylerim."

"Tamam," diye fısıldıyor. Parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaşıyor ve bakışlarımızı ayırıp bağlandığımız yere bakıyor.

Eli benimkinin altından çekiliyor. "Hepsi bu mu?"

Hâlâ yerimde sayıyorum, zihnim yetismeye çalışıyor. "Ne?"

"Bana söyleyecekleriniz bu kadar mı? Eğer öyleyse, kendin çıkabilirsin." Gözlerimi kaçırarak başını kapıya doğru çeviriyor.

Geri çekiliyorum, çenemi ovuşturuyorum ve dengemi yeniden kazanmaya çalışırken nefes veriyorum. "Evet, bu kadar. Numuneleri bitirmek için bir süre daha burada olacağız ve sonra yakanızdan düşeceğiz."

Başını salladı, beni etkili bir şekilde reddetti.

GÜNLÜK KAYDI #316

Dün gece rüyamda Lily'nin eve geldiğini gördüm. Yüzümde gözyaşları ve göğsümde bir boşlukla uyandığımda bunun sadece lanet bir rüya olduğunu fark ettim. Onu görmeyeli neredeyse on yıl oldu. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama yaşadığına inanıyorum. Pek fazla şeye inancım yok ama bu inanca güvenmek zorundayım.

İşte sana bir tane, Doktor. Konu Lily olunca son zamanlarda ne hissediyorum biliyor musun? Öfke. Lanet olası öfke. Haklı olup olmadığını bile bilmiyorum ama her halükarda var.

Tüm hayatım onu korumakla geçti. Onun için yaptığım her şeyi takdir ettiğini bilmek beni rahatlatıyordu. Ama belki de gerçekten hiç bilmiyordu. Ya da belki bencillik aileden gelen bir özellikti ve hiç umurunda olmadı.

İlk koruyucu ailem güllük gülistanlık değildi. Birçok insanın bu işi çocuk sevgisi için değil, para için yaptığını öğrendiğim yer. Ben

Hala saftı, annemin geri gelip bizi terk ettiği durumdan "kurtaracağına" inanıyordu. Lily sadece korkmuştı. Gerçekte neler olduğunu anlamak için çok gençti. Her zaman tutunduğu yırtık pırtık bir pelüş tavşanı vardı. Bir şeyleri tutabilecek yaşa geldiğinden beri onu gözünün önünden ayırmazdı. Her yırtıldığında beceriksizce dikiğim için her yerinde iplikler vardı ve umutsuzca yıkanmaya ihtiyacı vardı. Ama onu rahatlatıyordu ve bunun için minnettardım.

Görevlimiz bizi ilk evimize götürdü ve orada oynayacak başka çocuklar da olacağını söyledi. Nashville'in dışında normal görünümlü bir banliyöde normal görünümlü bir evdi, evli bir çiftin başka iki koruyucu çocuğu ve kendi on üç yaşında bir oğulları vardı. Biraz mesafeli olmasalar da yeterince iyilerdi. Bizi çoğu zaman kendi halimize bıraktılar.

Ama oğulları pisliğin tekiydi. Savunmasızları avlamaya bayılırdı ve bunu Lily'de en başından beri görmüştü. Linda uslu durmamız gerektiğini söyledi, ben de uslu durursak belki annem daha çabuk döner demek istediğini düşündüm ve bu çocuğu gerçekten görmezden gelmeye çalıştım. Ama bir öğleden sonra Lily'nin ağladığını duydum ve dışarı çıktığında onun tavşanını elinden alıp önünde parçaladığını gördüm. O daha ne olduğunu anlamadan yumruğum suratına inmişti. Serseri kaltak.

Sanırım babası sekiz yaşındaki bir çocuğun genç oğlunu dövebileceğini pek düşünmedi ve bana bir ders vermeye karar verdi. Beni öyle bir patakladı ki kaşımda hala yara izi var.

O aileyle bir yıldan biraz fazla birlikte olduk ve bu süre zarfında bana pek çok "ders" öğretti. Ama öğrendiğim tek şey, zorbaların siz ağladığınızda daha sert vurduklarıydı. Acıdan zevk alırlar. Bu yüzden kendime sıkı sıkıya nasıl kilitleneceğimi öğrettim ve onun dikkati benim üzerimde olduğu sürece Lily'nin üzerinde olmadığını bilerek yüzümde bir gülümsemeyle dayaklara katlandım.

İyi tarafından bakarsak, onu bir daha rahatsız etmedi.

OceanofPDF.com

ALINA

"Y "Kardeşimiz eve geliyor."

Masanın karşısındaki babama göz kırpıyorum. Öyle rahat söylüyor ki, sanki Eli her zaman ziyaret ediyormuş gibi. Çatalım ağzımın yarısına kadar geliyor ama yemeden geri bırakıyorum. "Pardon?"

"Elliot eve geliyor. Kız arkadaşına soruyu patlattı. Ailesiyle tanışmak, büyüdüğü yeri görmek istiyor. Evlenmek için birkaç yere bakmak istiyor."

Ağzım açık kaldı. Uyuyakaldım ve alternatif bir evrende mi uyandım? Babamın şimdiden kafayı bulduğuna yemin edebilirim ama henüz gevelemiyor, o yüzden durumun böyle olmadığını biliyorum. "Eli *evleniyor mu?*"

Babam başını sallıyor, ağzına bir kaşık yemek tıktırıyor.

"Burada mı?"

"Evet, burada. Neden olmasın ki?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de annem öldüğünden beri bizi görmek için eve gelmediği içindir?" Kelimeler bir anda ağzımdan dökülüveriyor ve filtre eksikliğime lanet ediyorum. *Lanet olsun.*

Babamın gözleri kararıyor. tabağa çarpma sesinden irkiliyorum. Lavabonun yanındaki dolaba doğru yürüyüp güvenilir dostu Jack'i çıkarıyor ve bardağını yeniden dolduruyor. Yemek başladığından beri üçüncü bardağı.

"Baba, de yeterince içmedin mi?"

"Ne yeter? Açık konuş kızım. Senin bilmecelerin için zamanım yok."

"Biliyor musun? Annem bunu senin için istemezdi."

Dönüp sırtını tezgâha yaslıyor ve bardağı dudaklarına götürüp büyük bir yudum alıyor. "İyi haberleri paylaşmaya çalışıyorum."

Elliot geri dönüyor ve senin tek konuşmak istediğin annen mi? Bil bakalım ne oldu Alina, o öldü. Geri gelmeyecek. Onu sonsuza dek kaybettiğimizde *senin* resitaline gidiyorduk. Kardeşini affedecek cesareti bulsan iyi olur. Annesinin gitmesinin sebebi sen olduğun halde yanında olmak istemediği için onu suçlayamazsın."

Nefesime odaklanıyorum. Al ve ver. *Öyle demek istemedi. Bu senin hatan değil.*

Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve mırıldanıyorum, "Sadece senin için endişeleniyorum."

Homurdanıyor, burnu çoktan bardağına geri dönmüş, umursamazlığıyla benimle alay ediyor.

Ve böyle devam ediyor.

Eli'nin eve gelişi hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Önce babama söylediği ve beni dahil etmeyi düşünmediği için kızgınım. Dışarı çıkıyorum, telefonumda onun ismini buluyorum ve kendimi ikinci kez sorgulamadan önce gönder tuşuna basıyorum.

"Hey, Lee."

"Evli misin, Eli? Gerçekten mi?"

Telefonda ağır nefesini duyuyorum. "Babam mı söyledi?"

"Evet, babam söyledi. Ne yani, beni arayıp kendin söyleyemez misin? Pis işlerini yapması için kasabanın ayyaşını mı göndereceksin?"

"Ona şeyler söyleme."

"Gerçek bu Eli. Senin bileceğin bir değil." "Bu hiç adil değil."

"Neyin adil olduğu konusuna hiç girmeyeyim." Onun dikkatsiz sözleri karşısında saf, sıcak bir öfke alevlenir. Süslü kızı ve süslü hayatıyla Florida'da olmak güzel olmalı. "Bana kız arkadaşından bahsedecek misin? Sarah, değil mi?"

"Evet, Sarah. Ve anlatacak pek bir şey yok."

. "Anlatacak pek bir şey yok mu? Onun için gerçekten çıldırmış gibisin."

İç çekiyor. "Delilik hissetmek isteyeceğim son şey. Onunla yakında tanışacaksın, üç hafta içinde orada olacağız."

"Üç hafta mı?"

"Babam sana o kısmı anlatmadı mı?"

"Babam bugünlerde bana pek bir şey anlatmıyor, Eli."

Duvara yaslanıp öfkemi yatıştırıyorum ve kendime onun şehre dönmesinin iyi olacağını söylüyorum.

Eve varır varmaz banyo yapıyorum, düğümlemiş kaslarım rahatlamak için sızlanıyor. Suya dalmak anında rahatlatıyor ve yaslanıp suya dalıyorum. Parmaklarım göğsüme sürtünüyor ve ne kadar hassas olduklarını hissederek nefes alıyorum. Hareketi tekrarlıyorum ve meme uçlarım geriliyor. Areolalarımı hafifçe okşarken içimde bir zevk dalgası yükseliyor. İyi hissettiriyor.

Yumuşak dokunuşa devam ediyorum, geçen gün Chase'in dokunuşunun verdiği hissi hatırlarken gözlerimi kapatıyorum. Onun nasırlı parmaklarının benimkilerin yerini alıp narin etime sürtündüğünü hayal ediyorum. Bu düşünceyle içimde başka bir zevk patlaması bir inilti çıkıyor. Elim göğsümden ayrılıyor, aşağı kayıyor, suyun altında ve kıvrımlarımın arasında kayarken tenimi gıdıklıyor.

Orta parmağımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum ve bir nefes çekiyorum. Tekrar üzerinden geçip hafifçe bastırıyorum ve bu his karşısında dudağımı ısııyorum. Chase'in kalın parmağı sürtünüyormuş gibi yapıyorum. Alay ediyor. İçeri kayıyor.

Karnım sıkıştı, kaslarım çırpındı.

Avucumu aşağı bastırıp döndürüyorum, kalçalarım daha fazla sürtünme için öne doğru iterken su şıpırdıyor.

Chase'in arkamda olduğunu, sert göğsünü sırtıma yasladığını, beni yerinde tutup parmaklarıyla oynarken belimi saran gergin kaslarını hayal ettiğimde nefesim hızlanıyor. Kulağıma müstehcen sözler fısıldıyor. Elleri üzerimde olsun istiyorum. Kollarıyla beni sarmasını, diliyle beni tatmasını. Kalınlığı içimde olsun.

"Benim için gel bebeğim, bana ne kadar iyi hissettirdiğini göster."

Sesini duyunca sırtım dikleşiyor ve nefesim kesiliyor. Doruk noktamın dalgası bedenimi sarıyor, damarlarımda beyaz-sıcak mutluluk dalgalanırken merkezim nabız gibi atıyor.

Kıpırdamadan yattım, ellerim bacaklarımın arasında, göğsüm kabarıyor ve kulaklarım uyuşuyordu.

Mantık yavaş yavaş bana geri geliyor. Az önce Chase'i düşünerek mastürbasyon yaptım.

Sanırım hasta olabilirim.

Kendimi kontrol edemediğim için banyom mahvoldu, bu yüzden banyoyu boşaltıyorum ve en rahat pijamalarımı giyip battaniyenin altına kıvrılıyorum. Sabah Becca'yla brunch'ı kaçırmamak için alarmımı kuruyorum ve Chase'in rüyalarımın girmemesi için hızlıca dua ediyorum.

Tanrı dinlemez.

Ertesi sabah lokantanın otoparkına girdim. Geçen haftaki cumartesi brunch'ından beri Becca'yla konuşmamıştım.

telefonumu havaya uçurmak. Arkadaşlarıma Chase'den bahsetmek söz konusu olduğunda kaçınma yöntemini seçtiğimi fark ettim. Ama bugün ortaya çıkmazsam beni öldürür ve artık içimde tutabileceğimi sanmıyorum. Sırlarla aram iyi değildir.

Park eder etmez bana mesaj atıyor.

Merhaba, orada kimse var mı? Bugün seni beklemeye zahmet etmeli miyim? Radyo sessizliğine büründün... Acaba neden?

Şimdi park ediyorum! Sadece meşguldüm.

Aceleyle içeri girdim. Becca telefonuna bakıyor, arka köşedeki her zamanki yerimizde oturuyor. Yüzümde bir gülümsemeyle onun karşısındaki kabine kayıyorum.

"Hey, kızım."

Beni bir kez daha süzerken dudaklarını büzüyor. "O yaşıyor."

Ona el salladım. "Özür dilerim Becca. Biliyorsun, yeni işim ve diğer her şey çılgıncaydı."

"Mmhm." Mimosasından bir yudum alıyor ve kenarından bana bakıyor.

"Nasılsın

yeni iş?"

"Sorun değil. Patronum biraz sert biri ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Mayolarını giymiş sevimli küçük çocukları dört gözle bekliyordum ama tadilat yaptırıyor, o yüzden çoğu gün benden başka kimse yok."

"Mmmm. Kulağa heyecan verici geliyor. İçine kapanık birinin cenneti." Kıkırdıyorum. "Benim için fark etmez."

Etrafımızdaki masalardan gelen konuşmalar sessizliği dolduruyor. Kıpırdanıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kelimeleri kusuyorum. "Chase geri döndü."

Kaşlarını kaldırıyor. "Biliyorum."

Başımı ellerimin arasına alarak inliyorum. "Lanet olsun. Bunu nereden biliyorsun?"

"Geçen gün ona rastladım. Geri döndüğünü bildiğini ağzından kaçırdı."

Suçluluk duygusu göğsümde geziniyor. "Sadece bu konuyu nasıl bilemedim."

Birkaç saniye beni izliyor, tekrar odaklanmadan önce gözleri bulanıklaşıyor. "Anlıyorum, sanırım. Hepimizin sırları var. Onun geri döndüğünü nasıl öğrendin?"

"En kötüsü de bu. Stüdyonun tadilatını yapan müteahhit. İlk günümde içeri girdiğimde beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve orada öylece duruyordu."

"Ne?" Gölüyor. "Bu çok garip bir şans. Eminim Jax'e söylediğinde kafayı yemiştir."

Başım düşüyor. Yırttığım peçete dünyanın en ilginç şeyi haline geliyor.

"Alina... bana Jax'e söylediğini söyle."

"Yemin ederim, bu gece onu arayacağım."

"Kızım, arasan iyi olur."

"Oh, ve başka ne olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Bunun seninle, Logan'la ve bir şişe bir ilgisi var mı?" Sırıttıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, seni sapık. Eli eve geliyor."

Sarsılıyor. "Ne?"

"Beni duydun. Babam dün akşam yemekte bombayı patlattı." "Ne?"

Başımı salladım ve yüzümü buruşturdum. "Biliyorum. Şunu dinle, evleniyor." "Ne?"

"Kırıldın mı?" Şaka yapıyorum. "Tüm söyleyebileceğin bu mu?"

Kolunu karnına doluyor, yüzünün rengi soluyor. Kaşlarım çatıldı. "Hey, iyi misin?"

Başını iki yana sallıyor, ateşli bukleleri yüzünün etrafında uçuşuyor.

"Evet, ben iyiyim. Sadece birden kendimi iyi hissetmemeye başladım. Şu lanet mimozalar yüzünden." Bir parça gülümsüyor. "İyi olacağım, iyi bir yemek ve biraz suyun düzeltemeyeceği bir şey yok."

"Eğer eminseniz."

Masamızın ortasındaki sepetten bir parça ekmek alarak göz kırptıyor ve liseliler hakkında gevezelik etmeye başlıyor. Chase muhabbetinin şimdilik rafa kalktığını bilerek rahatlıyorum.

O gece Jax'i aradığımda cevap vermedi.

OceanofPDF.com

CHASE

I Bugün Pazartesi ve sonuçlar nihayet laboratuvarından geldi. Neyse ki asbest bir sorun değil. *Şükürler olsun.* Bu projeyi fazlasıyla hazırım. Takımımındakilere Sam'in oğlundan fazlası olduğumu kanıtlamak için sabırsızlanıyorum. Ne yaptığımı gerçekten bildiğimi. Saat dördü çoktan geçti ama Jack'e akşama çalışmayı planladığımı söyledim. Kaybettiğim zamanı telafi etmek istiyorum. Bana katılmaya karar verdi ve fazladan çalışmak isteyen birkaç adam daha bulmayı başardı.

Saatlerce.

Gecenin sonunda güzel bir ilerleme kaydettik, bu yüzden adamlara dönüş yolunda yerel bir barda durup benden birer içki içmelerini söyledim. Bar biraz demode, karanlık ve pis, masalar yapış yapış ama şantiyeden çıkan bir grup adam için soğuk bir bira ve birkaç aperatif mutlu olmak için tek ihtiyacımız olan şey.

Günün yorgunluğunu atarken ekipteki gençlerden biri olan Matt arkasına yaslanıp homurdanıyor. "Dostum, burada *hiç* kız yok. Eve dönmeden önce bir tane bulabileceğimi ve ona iyi vakit geçirtebileceğimi umuyordum. Sanırım hafta sonu kızlarımdan birini arayıp Pazartesi gecesi spesiyali için uygun olup olmadığına bakmam gerekecek." Kaşlarını oynatıyor.

Jack kıkırdar. "Evlat, kimi etkilemeye çalışıyorsun? Bu masadaki hiç kimse senin uydurma kız arkadaşlarını umursamıyor. Hayal gücünü elini eğlendireceğin zamana sakla."

Birama sırtıyorum. Jack buradaki en yaşlı kişi, Sam'in yaşlarında. Ekibiyle arasında iyi bir dinamik var. Hayatımı bir kenara bırakıp bu şirketi yönetmek için geri dönme kararımdan emin olmamı sağlıyor.

"Oh, kahretsin. Şu adama bak." Matt gülüyor ve bara doğru işaret ediyor. Bakışlarım onun işaret ettiği yeri takip ediyor. Barmen barın tepesine eğilmiş, çenesi gergin ve elleri gergin. Konuştuğu adamın sırtı bize dönük ama kafasının iyi olduğu belli. Taburesinde olduğu yerde sallanıyor, ayağa kalkmak için hamle yaparken tökezliyor.

"Bahse girerim bu adam her gece burada kendini rezil ediyordur," diye alay ediyor Matt. "İnsanlar neden kendilerini bu kadar özensiz bırakırlar ki? Acınası bir durum."

Başım ona doğru savruldu. "Kapa şu lanet çeneni."

Olası bir içki sorunuyla dalga geçmek benimle iyi geçinmenin yolu değil. Bağımlılıkların neler yapabileceğini gördüm-anlamayan insanların yargılamalarını hissettim. Arkama yaslanıp cahilce yorumlara izin vermeyeceğim.

Yükselen sesler dikkatimi bardaki tartışmaya geri getirdi. "Umurumda değil! Ben lanet olası... Ben para ödeyen bir müşteriyim ve bir tane daha ödüyorum... Lanet olası bir içki istiyorum." Adam elini cebine atıp cüzdanını çıkarırken çırpınıyor ve barın üstüne vuruyor. Sırtı hala bize dönük, ama onda bir şey midemi çekiyor, içindekileri itiyor ve biraz hasta hissetmeme neden oluyor. Tanıdık geliyor.

Barmen ellerini havaya kaldırır ve telefonu alarak uzaklaşır.

Başka birinin dikkatini çekip çekmediğini merak ederek etrafı tarıyorum. Barın etrafına dağılmış birkaç kişi, sanki onun taşkınlıklarına alışmışlar gibi, ona bir bakış atmaktan kaçınıyor. Barı çevreleyen masalarda ise insanlar aval aval bakıyor. Bazıları ellerini ağızlarına götürmüş, kahkahalarını bastırmaya çalışıyor - içkiyle baş edemediği belli olan bu adamla alay ediyorlar. Diğerleri tiksintiyle bakıyor. Öfkem alevleniyor. Tıpkı Matt gibi, onu yargılıyorlar. Onu bir rezalet olarak tanımlıyorlar. Bir utanç kaynağı. Kaidelerinin üzerinde bir saniye durup ondan akan umutsuzluğu göremeyecek kadar meşguller. Onun ayakkabılarıyla bir mil yürüyemeyecek kadar iyiler.

Sakinleşip oturmaya çalışırken gözlerim ona doğru dönüyor. Dengesini kaybedip düşüyor, beton zemine çarpan vücudunun şakırtısı beni irkiltiyor. *Kahretsin*. Yere yayılarak hareketsiz yatarken kahkahalar havada süzülüyor. Ona yardım etmek için yerimden sıçıyorum. Yuvarlanıp ayağa kalkmaya çalışıyor ama dengesini sağlamakta zorlanıyor. Yukarı baktığında sadece birkaç uzaktaydım. Karnım zonklıyor ve adımlarım duraksıyor.

Bay Carson? Ne oluyor lan?

Ona doğru acele ediyorum ve çömelip elimi uzatıyorum. Elimi tutuyor ve kendini oturur pozisyona getiriyor. kalktığında, yakınında duruyorum.

Yerinde sallanıyor ve tekrar düşüp düşmeyeceğinden emin değilim. Sonunda bar taburesine oturmayı başardı.

Yanına oturuyorum, onu içime çekerken derin bir nefes alıyorum. Bitkin görünüyor. Cildi solgun. Koyu halkalar gözlerini gölgeliyor ve kan damarları yüzünü kaplayan derin kaş çatma çizgilerini vurguluyor. Bir zamanlar tanıdığım adam bu değil.

Boğazımı temizliyorum, yaşadığım şokun etkisiyle söyleyecek bir şey arıyorum.

Belki de onu eve götürmeyi teklif etmeliyim? Burada olacak durumda değil. "Bay Carson?"

Homurdanıyor, başı sallanıyor, önünde boş bir bardaktan başka bir şey yok.

"Bay Carson," diye tekrarlıyorum.

Sesimi ararken kafasını kaldırıyor, gözleri cam gibi ve odaklanmadan bana bakıyor. "Sana ne bundan?"

"Beni hatırladın mı? Adım Chase. Sam'in oğluyum."

"Kim olduğunu biliyorum evlat." Kelimeleri o kadar bulanık ki ne dediğini anlamak zor.

Barmen gelip bir bardak su koydu. "Craig, iç şunu ve Tanrı aşkına sakın ol, tamam mı? Seni dışarı atmak istemiyorum ama bu kadarına izin verebilirim."

Barmen onu tanıyor gibi. *Sweetwater'da ne işi var?*

Ona doğru eğildim. "Sizi bırakmamı ister misiniz Bay Carson? İş yerinden birkaç kişiyle geldim ama erken ayrılmamın bir sakıncası yok."

Beni görmezden geliyor ama barmenin gözleri bana doğru bakıyor. "Onu bırakacak biri var. Az önce onları aradım. Ama eğer birbirinizi tanıyorsanız, eminim ona eşlik etmek işine yarayabilir. Onu meşgul edecek bir şey." Bana yalvaran bir bakış fırlattı, ben de çenemi salladım. Arabası gelene kadar dikkatini dağıtmak umurumda değil.

Bay Carson su bardağına doğru el yordamıyla ilerliyor, bir yudum almak için bardağı kaldırıyor ve istediği likör gelmeyince alay ediyor.

"Nasılsınız Bay Carson? Uzun oldu."

Bana bakıyor, kaşlarının çatıklığı derinleşiyor. "Geri döndün... buraya Alina'm için mi geldin?"

Boğazımdaki ani sıkışma nedeniyle kıkırdamaya zorluyorum kendimi.

"Hayır, efendim.

Kızınızın benimle hiçbir şey yapmak istemediğinden oldukça eminim."

Mırıldanıyor. Emin değilim ama sanki ona sahip olabileceğimi söylüyor. Sanki kız onunmuş gibi. *Sanki onu istemiyormuş gibi.* Ama bu delilik.

Çünkü kızına Bay Carson'dan daha çok değer veren bir adam varsa, onu henüz bulamadım.

"Babacığım."

Kalbim göğsümde iki kez atıyor. *Tabii ki, o onun arabası.*

Goldi'nin sesi kendini tekrarlarlarken yaklaşıyor. Bunun için burada olmamdan nefret edeceğini bildiğim için içim cız ediyor. Ama artık çok geç, çoktan onun yanına varmış, kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Chase?" diye nefes nefese kalıyor.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Hey, Alina. Sadece babana biraz eşlik ediyordum. Arayı kapatıyordum."

Dudağını çiğnerken bir ileri bir geri bakıyor, yanaklarının rengi iyice kızarmış. Elini onun koluna koyuyor. "Baba, hadi. Eve gidelim."

Koltuğunda dönerek onu . Kadın tökezleyerek geri çekildi.

Tepki vermemek için barın kenarına tutunuyorum.

"İyileşene ve.. hazır olana kadar gitmiyorum. Ve seninle gitmeyeceğimden eminim. Johnny!" Barın öbür ucuna doğru bağılıyor. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor... lanet olası bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Baba, kes şunu." Tekrar uzandığında sesi çatlıyor ve yine onu tokatlayarak uzaklaştırıyor. Bir nefes veriyorum ve ayağa kalkıyorum. Resmen canıma tak etmişti. Tam müdahale edecekken Goldi'ye bakıyorum. Omuzları gergin ve yüzü taştan bir maskeye bürünmüş. O maskeyi daha önce de görmüştüm. Hatta ben de takmıştım. Altında nefes almaya çalışmanın verdiği boğulma hissini bilirim.

Johnny omzuna bir havlu asmış yürüyor. "Hey, Lee."

İç geçiriyor, yarım ağızla el sallıyor. "Merhaba Johnny. Aradığın için teşekkürler."

"Sorun değil." Sanki söylemek üzere olduğu şeyi söylemek istemiyormuş gibi . "Dinle Lee... Bunun olmasına izin vermeye devam edemem. İş için iyi değil ve dürüst olmak gerekirse, içkiye ihtiyacı olmadığı açık olan birine hizmet etmeye devam etmek benim açımdan sorumsuzluk."

"Anladım." Başını sallıyor. "Ama ne yapmam gerekiyor?" Sesi fısıltı gibi ve gözleri cam gibi. Benim duymamı engellemeye çalıştığından eminim. Babasına doğru dönüyor. "Duydun mu baba? Bu davranışlarınla en sevdiğin barı kaybettin."

Bay Carson tepki vermiyor. Akli yerindeyken barın tepesinde sızıp kaldı. *Tanrım.* Goldi omzunu sallıyor ve

bir homurtu. Göz ucuyla bakıyor, vücudu kaskatı, savunmasızlığına tanıklık etmemden rahatsız olduğu belli. Onu bu yüzden yargılayacak son kişinin ben olduğumu bilmiyor mu?

"Baba, ." Tekrar omzunu sallıyor.

Anlık bir karar veriyorum ve ellerimi hafifçe kalçalarına koyuyorum, onu yana doğru hareket ettirirken temasın parmak uçlarımı yakmasına aldırmiyorum. Babasının kolunu omzuma doladım ve onu yukarı kaldırdım. İtiraz ediyor ama bir bakışımı onu susturuyorum. "Onu tuttum, Alina. Lütfen, yardım etmeme izin ver."

Nefesini içine çekiyor, babasının ağırlığını yanıma yaslayışımı analiz ediyor. Gözlerini kapatıyor ve başını eğiyor. "Evet, tamam. Ön tarafa park ettim."

Bay Carson'ı yarı yürüyerek, yarı taşıyarak dışarı çıkardım ve kapıyı kapatıp ona dönmeden önce onu içeri yerleştirdim. Arkamda duruyor, elinde anahtarlar, çenesi yukarıda. Gözleri savaşa hazırlanır gibi çelikleşmiş. Bana karşı mı yoksa babasına karşı mı, bilmiyorum.

"İyi misin?" diye sordum. "Evet."

"Bir şeye ihtiyacın olursa Sam ve Anna'da kalıyorum, tamam mı?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Bak, sen gittiğinden beri iyiyiz. Aslında sen gitmeden önce de iyiydik. Yıllar sonra tekrar ortaya çıkıp beni kurtarmanı bekleyeceğimi düşünemezsin. Beklemiyorum."

"Olmadığını biliyorum." Omuz silkiyorum. "Ama ne kadar zor olabileceğini biliyorum." Arabada baygın yatan babasını işaret ediyorum.

Kadın sertleşir. "*Hiçbir şey* bilmiyorsun."

Kalbim kurşuna dönüyor, kızgınlığının gücüyle içime batıyor. "Yeterince adil."

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve arabanın etrafında dönmesini izliyorum. Ancak o çoktan gittiğinde nihayet içeri giriyorum.

Birkaç saat sonra eve döndüm, kanalları geziyordum. Hiçbir şey yoktu ama *Hoarders*'da karar kıldım: *Buried Alive*. Goldi'nin yardımımı kabul etmektense sessizce acı çekmeyi edeceğini bilmenin ruhumda yarattığı sızıyı dindirecek bir şeye ihtiyacım var.

Tam bir içki almak üzereydim ki kapı çalındı. Gürültünün Sam ve Anna'yı uyandırmamasını umarak merdivenlerden yukarı bakıyorum. *Bu saatte burada kim olabilir ki?*

Kim olduğunu gördüğümde sessizliğe gömüldüm.

"Selam." Goldi kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve yemin ederim kalbim küt küt atıyor. *O kadar güzel ki.*

"Konuşabilir miyiz?"

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

MAvuçlarımın terlemesi durmuyor. Neden burada, Chase'in oturma odasının ortasında durduğumu bilmiyorum. Babamı sürerken Eve döndüğümde, o gece zihnimde dönüp duruyordu. Johnny'den gelen telefon. Chase'i gördüğümde göğsümün nasıl çöktüğü. Bencilce duygularımın ona yardım etmeme engel olmasına izin vermem.

İşte buradayım. Özür dileyecek kadar gururumu bastırmaya çalışıyorum. *Buraya ne söylemeye geldiysen onu söyle.* "Bu gece sana haksızlık ettim."

Kaşları kalkıyor ama aldığım tek yanıt bu oluyor. Endişem arttıkça dişlerimi gıcırdatıyorum. Gördüklerinden duyduğum utanç beni boğmakla tehdit ediyor. "Yardımın için sana minnettar olduğumu söylemeliydim. Babama yani."

Sessiz. Hâlâ odanın diğer ucundan bana bakıyor. "Bir şey söyle!" Kalçalarım vuruyorum.

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum, bana sürtük de ya da... ya da olmadığını söyle. Beni affettiğini söyle."

İç geçiriyor, elini ağzına götürüyor. "İkimiz arasında, Alina, günahlarının bağışlanmasına ihtiyacı olan sen değilsin."

Sözleri beni şaşırtıyor. Kafamın içinde dönüp duruyorlar ve ben hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmak istiyorum. Ama göğsümdeki sancı bunun tam olarak doğru olmadığını anlamamı sağlıyor. Ne olursa olsun, geçmişimizin günahları hakkında konuşmak için burada değilim. "Bunların hiçbirisi hakkında konuşmak istemiyorum. Babamı eve getirdim ve sonra sana hiç teşekkür etmediğimi fark ettim. O yüzden teşekkür ederim sanırım. Yaptığın şeyi yapmak zorunda değildin."

Ayaklarımı sürüyerek ellerimi arka ceplerime götürüyorum. Gözleri yakıyor, beni çiğ ve açıktaki bırakıyor. Bu rahatsız edici. Nihayet, birkaç işkence dolu dakikadan sonra, bakışlarını kırıyor ve duvardaki raftan anahtarlarını alıyor. "Benimle bir yere gelir misin?"

"Ne?" Nefes alıyorum. Buraya özür dilemek için geldim, onun yanında saatler geçirerek kendime eziyet etmek için değil. Onun yanındayken üzerimdeki yaralar onun tarafından yapılmamış gibi davranabilir miyim bilmiyorum.

"Sadece... benimle bir yere gel. Konuşmamıza devam etmek istiyorum ama Sam ve Anna'yı uyandırmak istemiyorum. Lütfen."

Gitmeliyim. Geri dönüp o kapıdan çıkmalıyım. Buraya söylemem gereken şeyi söylemeye geldim. Suçluluk duygusu azaldı. Ama bunun yerine, burada bir aptal gibi duruyorum.

Hayır de. "Tamam."

Yüzünü bir sırtıma kaplıyor ve o lanet gamzeler ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Onu dışarıda takip ediyorum ve garaj yolundan parlak, karartılmış Ford F250'sine biniyorum. Sessizce sürüyoruz. Sanki tüm bu durum tamamen delice değilmiş gibi sakın görünüyor. Tanıdık bir bölgeye giriyoruz ve bizi göle götürdüğünü fark ediyorum. Otoparkı atlıyor, bizi doğrudan kumun üzerine sürüyor, kamyonunun kasası suya bakacak şekilde geri geri gidiyor. Gecenin bir yarısı göle hiç gitmemiştim. *Beni neden buraya getirdi?*

Motoru kapatıyor ve dışarı atlıyor. Sanırım onu takip etmeliyim ama koltuğumda dönüp duruyorum, arkama bakıyorum ve suya hayran hayran bakıyorum. Mürekkep gibi siyah yüzeyinin durgunluğuna hayret ediyor, dinginliğinin bir kısmını kendime alabilmeyi diliyorum. Yolcu kapısı açıldığında koltuğumda zıpladım. Chase orada duruyordu, elini uzatırken yüzünde çocuksu bir sırıtış vardı. "Dışarı çıkıp manzaranın tadını çıkarmayacaksak burada olmanın pek bir anlamı yok."

Uzattığı avucuna bakıyorum. O ellerin yaptığını hayal ettiğim şeyin anısı içimde bir sıcaklık yaratıyor. *Muhtemelen ona dokunmamalıyım.* Etrafında manevra koltuktan yere kayarak etrafımı kolaçan ediyorum. Burası ıssız. Sanırım pazartesi gece yarısı göl müdahavimleri için yoğun bir zaman değil.

Chase hareket ediyor ve suya doğru yürümeye başlamasını bekliyorum ama onun yerine kamyonetinin arkasına gidiyor. Bagaj kapağını indirip kendini yukarı kaldırıyor ve ellerini kalçalarına koyarak bana bakıyor. "Hadi, Alina May. Biraz daha kalalım."

Yan tarafa yürüyorum ve yatağın içine bakıyorum, büyük, kalın yeşil bir battaniye serdiğini izliyorum. *Bunu sadece burada mı tutuyor?* "Bunu çok yapıyorsun, değil mi?"

"Sloganı biliyorsunuz. Her zaman hazırlıklı ol." Sırıttıyor.

Kaçan kahaahama engel olamıyorum. "Şimdi anladım ki sen palavracısın. Büyürken pek çok şey yaptın ama izci mi oldun? *Bunu* hiç yapmadın." "Evet, gereken pek çok şey vardı. Sanırım dersleri öğrenmekte biraz geç kalmışım."

Kamyonun kenarına geldi.

Yataktan kalkmama yardım etmek

için uzandı. Bu sefer elini tutuyorum.

Yerleşiyoruz, battaniyenin üzerine uzanıp gökyüzüne bakıyoruz. Bu gece hava açık. Huzurlu. Yıldızlar parlıyor, ısıltılarıyla bana eziyet ediyor.

Birbirimizin yanındayken aramızdaki boşluk her zaman olduğu gibi dolu. Sesi sessizliği deliyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?... Baban."

Evet. "Pek sayılmaz."

Başını salladı. "Ben de düşünmüştüm. Bazen konuşmak berbattır." "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Biliyor musun, eskiden hep buraya gelirdim. Genellikle gecenin bir yarısı seni terk ettikten sonra." Bana doğru bakıyor. "Tıpkı şu anda olduğu gibi uzanır ve yeterince iyi olmadığım tüm yolları düşünürdüm. Hayatımdaki insanları nasıl yüzüstü bıraktığımı." Sesi ağırdı. "*Seni* başarısızlığa uğratmaktan korktuğum tüm yolları."

Gözlerimi kapatıyorum, yanmanın geçmesini istiyorum. "Konuşmanın berbat olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Ben yaptım. Etkiliyor da. Ama bunun da yardımcı olduğunu öğrendim."

"Konuşuyor musun?" Ağzımın kenarı kalktı. "Buna inanmıyorum." Kıkırdıyor. "Bu gerçekten o kadar şaşırtıcı mı?"

"Uhh... evet. Aslında öyle."

Mırıldanıyor, elleri karnının üzerinde birleşiyor. "Evet, sanırım öyle olurdu."

"Her zaman bu kadar kötü değildi, biliyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

Chase'in başı bana doğru dönüyor, ela gözleri delip geçiyor. "Baban mı?"

Dişlerimi emerek başımı sallıyorum. "Evet. İlk başta, bu onun için sadece bir başa çıkma yoluydu. Annemi kaybetmek onun için çok zor oldu, biliyor musun? Onsuz nasıl yaşayacağını öğrenemedi. Kontrolden çıktığını fark ettiğimde çoktan gitmişti. Bir şişenin dibinde kaybolmuştu."

Chase hiçbir şey söylemiyor ve bunun için minnettarım. Birinin bana nasıl hissetmem gerektiğini söylemesine ya da babamın yaptıklarını haklı göstermeye çalışmasına ihtiyacım yok. Ama gerçeklerimi yüksek sesle söylemek katartık bir şey.

"Aptal ben, ha?" Bir kahkaha attım. "Sadece düşündüm ki..." Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumrunun etkisiyle konuşamıyorum.

"Yeterli olacağını mı ?" diye fısıldıyor.

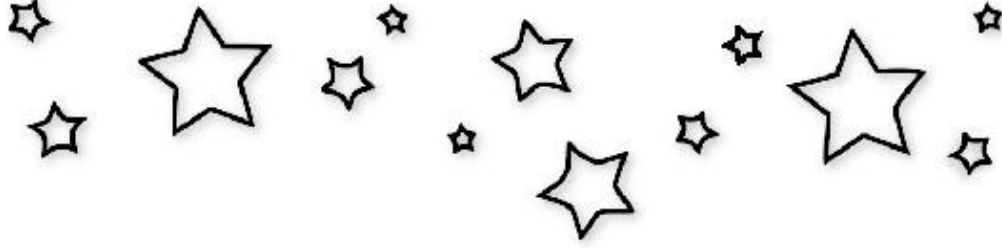
"Evet." Sesim çatlıyor, yüzümün kenarından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Yeterli olacağımı düşünmüştüm."

Ellerimizi birleştirmeden önce tereddüt ederek uzanıyor. Sıcaklık içime yayılıyor, tüm kırık parçalarımı rahatlatıyor. Ve en azından bu gece için, bu yeterli.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

T Bugün, umutlu hissederek uyandım. Alışık olduğum bir duygu değil, ama orada, bu yüzden sıkı sıkıya tutunuyorum. Eğer biri bana Birkaç ay önce Goldi tekrar hayatımda olsaydı, inanamayarak güler ve onun adını duymanın göğsümde zonklamayı görmezden gelmeye çalışırdım. Ama şimdi buradayım ve o da burada. Ve ilişkimizin nereye gidebileceğine dair görkemli fikirlerim olmasa da, geri dönmemin Sam'in emekliliğinin ötesinde bir nedeni olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Sam'in bana Bay Carson'ın içki içtiğinden bahsetmemesine biraz şaşırdım. Onun bilip bilmediğini, buradaki herhangi birinin gerçekten bilip bilmediğini ya da Goldi'nin babasının sorunlarının yükünü tek başına taşıyıp taşımadığını merak ediyorum.

Uyumaya gittiğimde aklımda olan buydu. İşe giderken de aklımda olan bu. Bugün Tiny Dancers projesine geri döndüğümüz ilk resmi gün. Demo günü. Demo günlerine *bayılırım*. Goldi'yi tekrar göreceğimi bilmek başımı döndürüyor. Hayat onunla daha parlak. Renkler daha canlı, kuşlar cıvılcıvılcı. Renkli bir hayat yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

Kahve dükkanına uğradım ve ekip için biraz kafein aldım. Düşüncesizce Goldi için de biraz aldım. Elimde kahvesiyle arka ofise doğru yürüdüm. Ofisin kapısı aralıktı, ben de iterek açtım ve içeri baktım. Goldi uzak köşede duruyor, dizüstü bilgisayar çantasına benzeyen bir şeyin üzerine eğilmiş, ceplerden birinde bir şey arıyor. Gözlerim onun kalçalarının yuvarlaklığını ve giydiği olağanüstü dar eteğin içindeki kıcının kıvrımlarını gördükçe açgözlü bir hal alıyor. Başka tarafa bakmam gerektiğini biliyorum ama *lanet* olsun. Yapabileceğimi sanmıyorum. Sertleşmeye başlıyorum, kendimi ayarlayacak boş bir elim olmadığı için bu bir sorun.

Onun ne kadar yenilebilir olduğundan başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Yanağımın iç kısmı ısırduğım yerden acıyor, ama kendimi gidip yüzüme oturmasını istemekten alıkoymak için acıya ihtiyacım var. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, dikkatini çekmek için boğazımı temizliyorum.

Dik durur ve omzunun üzerinden bakar. "Chase, merhaba." Hafifçe gülümsüyor ve gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına atıyor.

"Hey, Go-Alina. Dün gece geç saate kadar ayakta olduğuna dair bir söylenti duydum. Biraz kahveye ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Göz kırpyorum, sonra da bunu yaptığım için zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. *Göz kırpmak mı, seni lanet olası pislik?*

Bir an için yere bakıyor, avuç içlerini kıyafetinin üzerinde gezdiriyor, kırışıklıkları düzeltiyor. Masum bir hareket ama ellerimi onun vücudunda nasıl gezdirmek istediğimi düşündürtmüyorsa ne olayım.

"Oh... um, evet. Teşekkürler." Yanıma geldi ve kahveyi aldı. Parmak uçlarımız birbirine değdi. Temas bir saniyeden kısa sürüyor ama içimde bir sarsıntı oluyor, kalbim boğazıma fırlıyor. Hızla geri çekiliyor, masanın etrafında dönüp otururken kahveyi de yanında götürüyor. Karşı duvara yaslanıp onu izlerken fincanımdan yudumlar alıyorum. Kâğıt yığınlarını üst üste yığıyor ve klasörlerin etrafında dolaşıyor, parmakları beceriksizce hareket ediyor.

Duraklıyor, kafasını kaldırıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Tavrındaki değişimi hissettiğimde içim daralıyor. "Böyle mi olacak Alina? Her zaman sıcak ve soğuk mu?"

İç çekmeden önce tavana bakıyor. "Dinleyin. Benden ne beklediğinizi bilmiyorum. Ama bunu yapamam." Aramızda bir ileri bir geri işaret ediyor.

Göğsüm sıkışıyor. Bu sabah hissettiğim hafiflik, onun sözlerinin ağırlığıyla yok oluyor. "*Bununla* ne demek istiyorsun?"

"Bu! Biz! Bana öylece kahve getirip, tatlı ve çekici davranamazsın. Bu sen değilsin. Benim hatırladığım Chase bu değil."

"İnsanlar değişebilir, Alina. Belki de yeni beni tanımalısın."

"Seni tanımak istemiyorum. Dün gece bir hataydı. Seninle asla gitmemeliydim." Başını sallıyor.

Siktir, acıyor.

İçimde uçuşan umut balonu patlıyor ve tekrar yere çakılıyorum.

Ruhum onun sözlerine karşı öfkeleniyor, içimi dövüyor ve ona ulaşmak için derimi yırtmaya çalışıyor. Ona hatırlatmak için. Saçlarımı kavriyorum.

Köklerin acısı beni toprakta tutuyor. "Tamam."

"Tamam mı?"

Elim yanıma düşüyor ve onu affetmesi için yalvarma isteğimi, lanet *olası* ihtiyacımı yutuyorum. Hatalarımın kefareтини ödememe izin vermesi için. "Tamam. Anlıyorum. Anlıyorum. Belki ilerleyebiliriz diye düşünmüştüm. Arkadaş olabiliriz. Orada olmamızı ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Ama uzak durmamı istiyorsan, bunu yaparım. Mesafemi koruyacağım... ama bana bir iyilik yapar mısın?" Bir kâğıt parçasının köşesini yırtarak yanına gittim ve bardak tutucusundan bir kalem aldım. Numaramı yazıp ona uzatıyorum.

Onu aldı. "Nedir bu?"

"Bu benim numaram. koy, ya da iyisi, telefonuna programla. Sadece... Sende olmasını istiyorum. İhtiyacın olursa diye."

Çenesini dışarı çıkarıyor. "Yapmayacağım."

"Ve bu iyi. Ama fikrini değiştirirsen, ben buradayım."

Küçümsüyor. "Bunu daha önce de duymuştum."

Damarlarımda ateş kıvılcımları. Beni olduğum gibi görmesine duyduğum ihtiyaç dilimi keskinleştiriyor. "Bunu, önemli olan her şeyi hafife alan aptal bir çocuktan duydun. Hayatındaki en iyi şeye nasıl tutunacağını bilmeyen bir çocuktan." Öne doğru eğildim, eklemlerim masaya bastırıyor, gözlerim sözlerimdeki gerçeği görmesi için ona yalvarıyor. "İnan bana, o çocuk artık yok."

Nefesini içine çekiyor, bebek mavisi bakışları araştırıyor.

Avucundaki kâğıt parçasını gösteriyorum. "Al bunu. Ne olur ne olmaz."

Dönüyorum, kapıdan çıkıyorum, kulaklarımda kan pompalanıyor ve kalbim hararetle çarpıyor.

Gözlerini tekrar üzerimde hissettiğimde günün sonuna kadar değil. Terden sıırsıklam olmuşum. Diğer tüm çocuklar gitmişti ama ben burada kalmış, daha önceki konuşmamızdan kaynaklanan hayal kırıklığımı duvarlardan çıkarmıştım. *Balyozun varken kimin doktora ihtiyacı var ki?*

Çekici yere bırakıyorum, ona bakarken gövdem bükülüyor.

Odanın ortasında, yıkıma aval aval bakıyor. Ona gülümsüyorum. "Beklediğin gibi değil mi?"

Odanın etrafına bakar. "Hayır. Pek sayılmaz. Burası çok dağınık." Gözlerini kısar. "Size bunun için mi para ödüyoruz?"

Gözlüğümü çıkarıp başımın üzerine koyarken kıkırdıyorum. Alnımdaki teri silmek için gömleğimi kaldırıyorum. Gözleri içime bakıyor, ağzını ayırıyor

Karnıma bakıyor, kumaşın tekrar aşağı düşmesini izliyor. *Kahretsin*, bakışlarının yakıcılığına bayılıyorum. "Denemek ister misin?"

Ağzı kapanıyor, gözleri açılıyor. "Ne? Hayır, bunu yapamam." "Neden yapamazsın?"

"O şeylerden birini daha önce hiç tutmadım bile. Çocukken babam yanlarına yaklaşmama izin vermezdi." Yerdeki balyozu işaret ediyor. "Ne yapacağımı bilemezdim."

"Pek bir şey yok." Omuz silkiyorum. "Buraya gel, sana göstereyim." Geri çekildi. "Ben gerçekten iyiyim."

"Bu seni daha iyi hissettirecek." "İyi hissetmediğimi kim söyledi?"

Başımı eğip ona bakarken kaşlarım kalkıyor.

"Peki. Sadece şu aptal şeyi bana ver." Onu almak için yanımdan geçti ve ben de hiç düşünmeden onu belinden kavradım. Dondu kaldı, nefesleri ağırlaştı. Bırakmam gerektiğini biliyorum ama o kadar iyi hissettiriyor ki. Eğildim, dudaklarım kulağına değdi. "O kadar hızlı değil."

Kafamdaki gözlüğü tutuyorum, kolumu onun beline dolayarak yüzünü bana dönene kadar onu döndürüyorum. Yakınlaştık. Enerjimiz birlikte örülüyor, aramızda vızıldıyor, mıknaş gibi birbirimizi çekiyoruz. Gözlüğü gözlerine geçirirken kalbimin göğsümde attığı gümbürtüyü görmezden gelmeye çalışıyorum.

Parmak uçlarım kulağının kıvrımı boyunca kayıyor ve boynuna dayanana kadar aşağı iniyor. Nefesleri ağırlaşıyor ve gözlerim dudaklarına kayıyor. Eğilip onu tatmak *çok* kolay olurdu. Bana izin vereceğini biliyorum. Bunu ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. Ama pişman olacağını biliyorum. İstedğim son şey olmasına rağmen ellerimi bırakıp geri çekiliyorum.

"Devam et, al onu." Balyozu işaret ediyorum. Hâlâ orada duruyor, bana göz kırparken göğsü kabarıyor. *Siktir, Goldi. Bana öyle*.

Başını hafifçe sallıyor ve onu almak için dönüyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne yapmalıyım?"

Ellerimi ceplerime sokup, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Onu tekrar kollarıma almamak için kendimi zor tutuyorum. "Seni kızdıran şeyi düşün ve sallan."

"Bu mı?"

"İşte bu "

Duvara doğru döner, çekici başının üzerine kaldırır ve indirir. Teknik olarak uygun bir yol değil ama iyi olacak. Bu arada

Üçüncü denemede, işi bitirdi. Gerçekten kendini bıraktığı anı söyleyebilirim, öfkesi her vuruşta serbest kalıyor. Kargaşası içinde bir tanrıça gibi. Kalbim onun için atıyor.

Hiç durmadığını düşünmekle aptallık etmişim.

GÜNLÜK KAYDI #320

Öğretmenim evde bir şeylerin yolunda gitmediğini ilk kez fark ettiğinde birinci sınıftaydım. Adı Bayan Grady'ydi. Beni her zaman bir kenara çeker ve hayatım hakkında sorular sorardı. İlgiye o kadar açtım ki, öğrenmek isteyecek kadar benden hoşlandığını düşünerek şeker gibi yedim.

CPS'in kapımızı çaldığı gün aynı zamanda eve ilk resmi "karnemi" getirdiğim gün oldu. Hepsi A'ydı. Bayan Grady benimle ne kadar gurur duyduğunu söyledi ve ben de o gurur duyuyorsa annem nasıl duymasın diye düşündüm. Ona göstermek için heyecanla otobüsten indim ama eve girdiğimde yabancı insanlar vardı. Annemin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve beni içeri buyur etti, ellerini omuzlarıma koyarak beni onlarla tanıştırdı. İsimlerini hatırlamıyorum, sadece gözleriyle beni yıpranmış ayakkabılarımdan kafamdaki kırışmış saçlara kadar süzüyorlardı. Beni rahatsız ettiler ve destek için anneme yaslandım. Omuzlarımı sıktı, tutuşu morartıyordu.

Onlar gittikten sonra gülümsemesi düştü ve gözleri tüm sıcaklığını kaybetti. Bana onu ne kadar utandırdığını söyledi. Böyle olmasının en benim suçum olduğunu söyledi. Etrafında olmasaydım bu kadar çok ilaca ihtiyaç ve ne cüretle onu sorun olarak göstermeye çalıştığımı. Belki daha iyi bir evlat olsaydım, onun yükünü hafifletmek için biraz daha fazla çalışırdım.

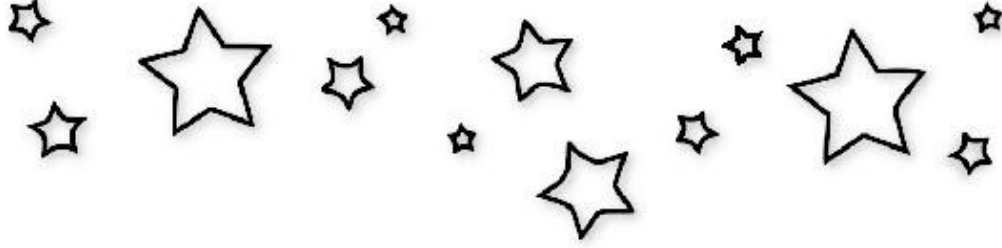
Altı yaşında bir çocuk için, bu bok sizi derinden etkiler. Hayatınızın geri kalanında yanınızda taşıyacağınız yara izleri oluşturur. O gece odamda ağladım, yatağıma uzandım ve yastığımdaki karnem gözyaşlarımı yakaladı.

Onun bu halinin benim suçum olmadığını anlamam çok uzun zaman aldı. Onun yalanlarına inandığım için çok fazla ilişkim mahvoldu ve çok fazla zaman kaybettim. Asla benim olmaması gereken bir sorumluluğu taşımaktan.

Ebeveynlerin sözleri çocuklarının iç sesi haline gelir. Bunu görmezden gelmeyi öğrenmek çok zor bir şey.

OceanofPDF.com

ALINA

"Lunchtime!" Stüdyoya girerken söyledim. Kollarımı kaldırıp Chipotle poşetlerini gösteriyorum. Bugün cuma ve Jack bana ekip için bir şeyler almaya istekli olacağını söyledi. Ofiste saklanmaktan memnundum ama öğle yemeğimin karşılanacağını söyledi ve bir burrito kasesine hayır diyemezdim. Ayrıca, Chase'den sonsuza kadar kaçamam.

Beni öyle bir hale getirdi ki başımla ayak parmaklarımı ayırt edemiyorum. Ne zaman onun yanında olsam görünmez bağımız titreşerek canlanıyor ve bu sefer bağımızı koparmaya çalışan o değil. Beni kendinden uzaklaştırmayan bir Chase'le nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu kafa karıştırıcı. Bir an onu boğmak istiyorum, onun beni incittiği kadar ben de onu incitmek istiyorum. Sonra kendimi arkadaş olabileceğimize ikna ediyorum.

Yiyecekleri duvar boyunca uzanan temiz bir masaya yerleştirdim, burrito kasemi aldım ve köşedeki katlanabilir sandalyeye oturdum. Bir şantiyede bulunmayalı uzun zaman olmuştu ve bu sürecin neye benzediğini unutmuşum. Bana babamı hatırlatıyor ama o adam artık var olmadığı için bu anılar acı veriyor, bu yüzden uzak durmaya çalıştım. Şimdi, kelimenin tam anlamıyla duvarları yıktıktan sonra, kendimi inşaatın ortasında oturup her şeyi içime çekmek isterken buluyorum.

Chase odaya girdiğinde midem zıplıyor. Kendime onu izlemeyi bırakmamı söylüyorum ama gözlerim takipçi gibi ve başka tarafa bakamıyorum. Odayı ve tüm yiyecekleri inceliyor. Bakışlarımız kilitleniyor. Çiğnemenin ortasındayım ve orada öylece oturuyorum, ağızımda yemek unutulmuş, ona bakıyorum. Elimde değil. Döndüğünden beri bininci kez beynim ve kalbim birbiriyle savaşıyor. Onun yanında olmak zor. Ama geçmişini düşünmediğim anlar da oluyor ve bu olduğunda, onunla birlikte olmak

Nefes alıyor. Şüpheleri, sesleri susturuyor. Ama bunu tekrar yaşamama izin veremem. Gökkuşağının sonundaki şeyin bir küp altın olmadığını biliyorum. Chase Adams.

Birkaç genç adam içeri giriyor ve Chase başını arkaya atarken gözleri kırışıyor. Gırtlaktan gelen kahkahası, bacaklarımın arasında aniden alevlenen ağrıya karşı bacak bacak üstüne atmama neden oluyor.

Saatime bakıp zamanı kontrol ediyorum. Jax'i havaalanından almak için bugün erken çıkıyorum. Kaliforniya'ya dönmeden önce iki haftalığına eve geliyor. Ona ulaşmak çok zor.

-Arada bir mesaj atıyor, o yüzden onu Chase konusunda uyarma fırsatım olmadı.

Regina yarım gün izin almam gerektiği konusunda şaşırtıcı derecede anlayışlıydı. Berbat ilk izlenimimden sonra, tamamen beceriksiz olmadığımı anlayınca işler düzeldi. Mürettebata hâlâ tek başlarına güvenmiyor, bu yüzden "işlere göz kulak olmak" için kendisi gelene kadar beklememde ısrar ediyor.

Saati tekrar kontrol ettiğim sırada kapıdan içeri giriyor ve ofise giderken bana şöyle bir bakıyor. *Tamam, sanırım bu benim işaretimdi.* Çöpümü atarken Chase'i duvara yaslanmış beni izlerken yakalıyorum. Yanaklarımda ateş çiçekleri açıyor. Bana bakışından nefret ediyorum. Bu tadilatın bitmesini ve biraz yalnız kalmayı bekleyemiyorum. Şu anda zor nefes alıyorum.

"TATLİM."

"Dişler!" Kollarına atlamak için arabamın etrafında koşarak bağıriyorum. "Bu sefer gideli çok uzun zaman oldu."

Genişçe gülümsüyor, beni yere bırakıyor ve yüzümü büyük avuçlarının içine alıyor. "Görünüşe göre bensiz de hayatta kalmışsın."

"Zar zor." Işınlıyorum.

Arabaya yerleştikten sonra kıkırdıyor ve Kia'mın ön panelini okşuyor. "Bu şeyin hâlâ çalıştığına inanamıyorum."

"Hey, ağzından çıkanı kulağın duysun. O bir sevgi emeği, hepsi bu. Onu gururlandırdın ve ben de ona nazikçe biniyorum." Göz kırpiyorum. "Peki büyük zaman nasıl, Bay Hollywood?"

İç geçiriyor, dağınık sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Bunca yıldır hiç değiştirmemiş. "Beklediğimden farklı."

"Nasıl yani?"

"Bu bir sürü saçmalık ve bürokrasi. Yani, beni kızdırmak için çok şey gerekiyor, bunu biliyorsun... ama tüm ipleri elinde tutan adam, James Donahue, tam bir pislik."

"Binlerce kez söylediniz. O zaman neden onunla çalışıyorsun?"

Sırıttırıyor. "Çünkü o bu topraklardaki en büyük sık. Tek istediğim arabalarımı büyük ekranda görmek ve bunu gerçekleştirmenin yolu da o."

Sözlerine başımla eşlik ediyorum. "Mantıklı. Kızı hâlâ kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinde mi dolaşıyor?"

"Evet." Gülümsemesi büyüyor. "Ona bir kez alıştığında o kadar da kötü değil."

Gözlerimi açtım. "Onu şikayet etmek için sayısız saat ve mesaj harcadıktan sonra bu oldukça büyük bir tavır değişikliği."

"Evet, şey..." Omuz silkiyor. "Buralarda neler oluyor? Annem Sam'in emeklilik partisi verdiğini söyledi. Emekli olduğunu bile bilmiyordum."

Sinirden ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. Chase'den bahsetme zamanım gelmişti. "Evet. Hayat sürprizlerle dolu."

Kaşlarını kaldırıyor, kolunu destekli dizine dayıyor. "Şimdi mi?"

"Mmhm."

"Naber Lee?"

"Neden şeyler olduğunu düşündün?" Parmaklarım direksiyona vuruyor.

"Kıpır kıpır davranıyorsun."

Yüzümü buruşturuyorum. "Fidgety?"

Parmaklarıma sivri bir bakış atıyor. "Fidgety."

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum, alt dudağım ısırđığım için acıyor. "Chase geri döndü."

"Ne dedin tatlım?"

Ona baktım. "Sanırım beni duydun."

"Oh, söyledim. Ama tekrar etmeni istiyorum çünkü az önce Chase'in döndüğünü söylediğine yemin edebilirim."

"Evet, beni iyi duydun."

Tepkisini ölçmek için ona bir kez daha baktım. Chase'i kaybetmek onun için de zor oldu. Chase'in ölümünden dolayı her zaman büyük bir suçluluk hissettim.

arkadaşlığımız sona erdi. Ne de olsa Chase *ona* yanlış yapmamıştı.

Yüzü ciddi, çatık kaşları mükemmel yüz hatlarını gölgeliyor. "Seni rahatsız mı ediyor?"

Zorla bir kahkaha attım. "Ne?"

Hayır." "Yani, onu görmedin mi?"

"Var," diyorum yavaşça.

"Tatlım, burada gerçekten sabrımı korumaya çalışıyorum ama şifreli cevaplarınla bunu pek kolaylaştırmıyorsun."

Sinirlerimin geri kalanını yutuyorum ve karnımın dibine yerleştiklerini hissediyorum. "Tiny Dancers'ın bir tadilat yaptırdığını söylemişim ya? Sam'in inşaat şirketini tuttu ve Chase de işin başında."

"Seninle mi çalışıyor?"

Yaltaklanıyorum. "Benimle değil. Sadece... etrafımda."

"Büyük fark var, Lee." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bak. Bunu ben istemedim, tamam mı? Ama sorun değil. Eskisinden daha farklı biri." Göldeki gecemiz düşüyor aklıma hiç beklenmedik bir anda. Düşündükçe kurtulmak isteyen sırtışıma bastırıyorum. Hissettiğim huzur. Verdiği rahatlık. *Lanet olsun.* Chase'i düşündüğümde gülümsemek istemiyorum.

Jax'in gözleri kocaman, bakışları içimi görüyor. "Alina. Bana buna kanmadığını söyle."

"Ne için

düşüyorsun?" "Onun

bokuna."

"Düşecek şey yok." "Alina."

"Jax."

Bir elini yüzüne sürerek nefesini veriyor. "Onunla konuşmak istiyorum."

Sinyal veriyorum ve direksiyonu çevirmeye odaklanıyorum. "Bu senin ayrıcalığın."

"Öyle." Başını sallıyor. "Onun kıcını tekmelemek de benim ayrıcalığım."

Homurdanıyorum. "Oh, lütfen. Onunla olanlar uzun zaman önceydi. Sorun yok. *Ben* iyiyim."

"Öyle olmadığını söylemedim." Beni izliyor, orman yeşili bakışları her kıpırdanışımı fark ediyor. "Sadece ondan uzak duracağına söz ver."

Kalbim durdu. Ona bunun sözünü veremem ve daha da kötüsü, bunu isteyip istemediğimi de bilmiyorum. "İşimi bırakmamı beklemiyorsan bunu yapmak zor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Lee. Tekrar incindiğini görmek istemiyorum."

Chase'den uzak durmak hiç de zor *olmamalı*. Ama duygularım o kadar karmaşık bir hal alıyor ki, kararları aklım mı yoksa kalbim mi veriyor anlayamıyorum. Bu yüzden söz vermiyorum. Yalancı olmak istemiyorum.

Jax bana geri geldi ve akşamı Becca ile takılarak geçirdik. Bize Kaliforniya'dan hikayeler anlatıyor. Gülmekten karnımda oluşan ağrı, genelde orada olan boşluktan güzel bir soluklanma oluyor. Jax'in etrafında eskisinden farklı bir enerji var. Belki de sadece onunla benim aramda hissettiğim şeydir. O kadar sıkı sarılmıyor ve ben bu değişimle ne yapacağımdan emin değilim. Bütün gece neyin değiştiğini düşündüm ve tam olarak ne olduğunu tespit edemesem de, belki de ona sağlıklı ya da normal olandan biraz daha fazla bağımlı olduğumu fark ettim. Annemin ölümünden sonra bana sımsıkı sarıldı ve kollarını geri çekmesine asla izin vermedim.

Birkaç saat sonra onları dışarı atıyorum, rahatlamaya ve küvetimde iyi bir kitapla ıslanmaya hazırım. Banyo yaptıktan on dakika sonra telefonum çalıyor. Ekranı bakıyorum, içimden kim olduğunu zaten biliyorum. *Watering Hole. Tabii ya*. Uzun zamandır ilk defa iyi bir gün geçiriyorum. Bir şeyin gelip her şeyi mahvetmesi çok doğal.

Johnny istemeyerek de olsa babam gitmezse polis çağırmak zorunda kalacağını söyledi. Yine olay çıkardı ve bu bardağı taşıran son damla oldu. Johnny artık evlerine girmesine izin verilmediğini söylüyor ve gitmesini istediklerinde de dinlemiyor. *Bu nasıl benim hayatım oldu?* Tutuklanmasına izin vermeliyim ama yapmayacağımı biliyorum. Tüm bunların benim hatam olduğunu söylediğinde buna inanan yanımda beni zorluyor.

Annem burada olsaydı böyle olmazdı. Küçük çocuklarımdan resitaline gelmeselerdi de öyle *olurdu*.

Anahtarlarımı elime alıyorum ve yine bununla uğraştığım gerçeğine hayıflanıyorum. Jax ve Becca hâlâ evde olsalardı ne yapardım? *Her zaman yaptığın şeyi. Bir bahane uydur ve gitmelerini sağla*.

Arabama ulaştığımda iç lambanın açık olduğunu fark ettim. "Hadi, hadi, hadi. Benimle çalış," diye mırıldanıyorum, anahtarı çeviriyorum ve gösterge panelindeki ışıkların titremesini izliyorum. Tıkırtılar duyuyorum ama motor sesi yok. *Ateş et*.

Jax'i aramalıyım ama ararsam nereye gittiğimi sorar ve babamı öğrenmesine hazır değilim. Kimsenin onu bilmesine hazır değilim. Başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Sende kalsın. Ne olur ne olmaz."

Kelimeler kafamdan süzülürken gözlerim hızla açılıyor ve Chase'in numarasının yazılı olduğu kâğıdı almak için çantamı karıştırıyorum. Vücudumdaki her kemik bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor ama ailemin kirli çamaşırlarını ortaya dökmek istemiyorsam başka seçeneğim yok.

Titreyen parmaklarımla numarasını çevirdim. "Goldi?"

Lakabı duyunca midem sıkışıyor ama onu düzeltmiyorum. "Ben olduğumu nereden bildin?"

"Liseden beri aynı numarayı kullanıyorsun. Hafızama kazındı. Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Alnımı yashıyorum. "Arabam çalışmıyor." "Oh. Gelip bakmamı ister misin?"

"Hayır. Babam The Watering Hole'da sorun çıkarıyor ve gidip onu almam gerekiyor. Ben sadece... Arayacak başka kimsem yoktu." Başımı kaldırdım, gözlerimi kaldırdım ve gözyaşlarımla uzakta kalmasını diledim.

Hat sessiz ve hâlâ bağlı olduğundan emin olmak için telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum. Diğer uçta bir hışırtı ve arka planda mırıldanan bir kadın sesi duyuyorum. Midem bulanıyor. *Şu anda biriyle mi birlikte?* "Oh, meşgulsün. Aramamalıydım."

"Hayır," diye bağılıyor. "Hayır, meşgul değilim. *Her zaman* arayabilirsin. Sadece nerede olduğunu söyle, orada olacağım."

Göğsüm rahatlamayla ve tanımlamayı reddettiğim başka bir şeyle ısınıyor. Nerede yaşadığımı anlatıyorum. Babamı almaya kendi başına gitmeyi teklif ediyor ama ona daha fazla yük olamam.

Sokaktan gelen farları görene kadar arabamda bekledim. Muhtemelen aptalca ama onu dairemde istemiyorum. Şehirde bana onu hatırlatmayan tek yer burası ve öyle kalmasını istiyorum.

Park ettiğim yerin arkasına yanaşılıyor ve o daha motorunu kapatmadan ben kapıdan çıkıp kamyonetinin yanına gidiyorum.

"Merhaba," diyorum emniyet kemerimi takarken. O da gülümsüyor. "Selam."

Saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınık. Sanki parmakları çekiştirmiş gibi. Kıskançlığa çok benzeyen bir şey boğazıma dolanıyor ve telefondaki kadının sesini hatırladıkça beni sıkıyor. "Bunun için teşekkürler. Her ne yapıyorsanız böldüğüm için özür dilerim."

Bana baktı. "Hiçbir şeyi bölmedin."

"Az önce telefonda bir kadın sesi duydum ve..."

Yüz hatları geriliyor ama sessiz kalıyor. *Sanırım sorunun cevabı.* Zaten bilmek istememeliydim. Bu benim işim değil.

Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bugün işten erken mi çıktın?" "Evet. O kadar meşgulken fark etmene şaşırdım." "Seni hep fark ediyorum."

Asi kalbim hopluyor.

"Peki nereye gittin? Yoksa bunu sormayabilir miyim?"

"Yapabilirsin." Ona yan gözle bakıyorum. "Jax'i havaalanından aldım." "Gelip arabana bakmasını istemedin mi?"

"Hayır, ben... seyahat etmekten yorulmuştu. Onu rahatsız etmek istemedim." Ellerime bakıyorum, sıcaklık yüzüme hücum ediyor.

"Hmm."

Yolun geri kalanı sessiz ve buna şükrediyorum. The Watering Hole'a vardığımızda, babamın dışarıda duvara yaslandığını görüyorum. Chase kaldırıma yanaşırken iç çekiyor. "Gidip onu yakalayayım. Sen burada kal, tamam mı?"

Emniyet kemerimi çıkarmaya başladım. "Hayır, ben-"

"Alina. Güven bana, burada kal." Elleri benimkileri kapatıyor ve kemerimi çözmemi engelliyor. Ona güvenmemeliyim. Bunu biliyorum. Ama yine de arkama yaslanıp başımı sallıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, babamı hiç telaşlanmadan arkaya bindirdi. Dışarı çıksaydım babamın olay çıkarabileceğini düşündüm. Belki Chase de bunu biliyordu.

Koltuğumda dönmeden önce tekrar yola çıkana kadar bekliyorum. Babam henüz gitmiş gibi görünmüyor. Muhtemelen ona servis yapmadıkları içindir. "Baba, iyi misin?"

Beni görmezden geliyor ve Chase'e bakıyor. "Sanırım... onun için dönmeyeceğini söylemiştin."

Görünmez bir yumruk içime saplanıyor. *Bunu o mu söyledi?* Öne doğru oturup ön camdan dışarı bakıyorum. Konuşmalarına dikkatimi veremiyorum, duymanın neden bu kadar acı verdiğini düşünmekle meşgulüm.

Chase dikiz aynasına bakar. "Bunu hatırlamanıza şaşırdım, efendim. Ama yine de doğru, ben ."

Göğsüm sıkışıyor, nefesim kesiliyor.

Babam homurdanıyor ve sonunda beni onaylıyor. "Johnny'nin seni buraya çağıracağını bilmeliydim."

"Beni aradıkları için minnettar olmalısın baba. Eğer ben olmasaydım, polisler olurdu. O zaman nerede ? Bu şekilde eve gidebilirsin,

"Uyuyun."

Chase sessiz. Belki de babamla onun önünde tartıştığım için utanmalıyım ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Sürekli ortaya çıkamayacağını biliyorsun, değil mi? Seni orada istemiyorlar baba."

Beni başından savdı. "Hep öyle derler. Sorun değil. Ben onların en iyi... en iyi müşterileriyim."

"Bara gitmek yerine neden gelip benimle takılmıyorsun? Sonunda gelip evimi görebilirsin."

Tekrar arkamı dönüp tepkisini izliyorum. Gözleri buz gibi. "Sana yeterince baktım zaten."

Onun yumruklarına ne kadar sık maruz kalırsam kalayım, yine de bir çürük bırakıyorlar. Chase'in parmakları direksiyonun etrafında sıkılaşıyor. Kalbimi tekrar göğsüme bastırırken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. "Sadece söylüyorum, belki de bir süre bara gitmemeyi denemelisin."

"Bana ders verme, kızım. Burada ebeveyn olan benim, sen değilsin."

Bir kahkaha attım. "Beni kandırabilirdin."

Öne doğru eğiliyor, viskiyle ıslanmış nefesi yüzümü ısıtıyor. "Öyle mi? Şey... Sahip olduğun tek kişi benim. Bunun için kendine teşekkür edebilirsin."

Zaten yıpranmış ve hırpalanmış ruhum onun sözleriyle daha da sakatlandı.

"Bu kadar yeter." Chase'in sesi keskin, gözleri buz gibi, bana bakıyor.

Babam dikiz aynasında.

Sakinleşmesi için elimi Chase'in koluna koydum. Bugünlerde ne kadar öfkeli olduğunu bilmiyorum ama benim tanıdığım Chase'in çabuk sinirlenen biri olduğunu biliyorum. Hafifçe sıktığımda kasları parmak uçlarımda altında geriliyor. "Sorun yok Chase. Baban öyle demek istemedi."

"Umurumda değil. Bu bokun uçmasına izin vermeyeceğim, Alina." Araba kırmızı ışıktaki durdu ve bu Chase'e babasına odaklanmak için mükemmel bir fırsat verdi. "Beni duyuyor musunuz, Bay Carson? Sizi eve götürmek istiyorum ama kızınıza bir daha saygısızlık ederseniz sorun yaşarız."

"Onun zaten bilmediği bir şey söylemiyorum."

Utanç yanaklarımı yakıyor. Chase'in ağzı açılıyor ama kolunu daha sıkı sıkıyorum. "Lütfen... bırak onu." Sesim bir fısıltıdan ibaret.

Chase bana bakıyor, omuzları gergin ve çenesi seğiriyor, sonra sertçe başını sallayıp gözlerini tekrar yola dikeyyor. Babamı eve tek parça halinde getirdik. Chase'e arabada beklemesini söyledim ama bunu duymak istemedi. Yardım etti.

Babam içeride, bir bardak su ve ibuprofen ile onu koltuğuna oturtuyor.

Kamyonetine döndüğümüzde rahatladım. Babamın sorunlarının ve bunlara neden olduğum için duyduğum utancın ağırlığı üzerime çöküyor. Tek başıma sefalet içinde debelenmeye hazırım.

Chase iki eli direksiyonda oturuyor ama motoru çalıştırmıyor. "Arabayla gezmek ister misin?"

Yolcu kapısının kolunu tutuyorum. Bir yanım kapıyı açıp ondan kaçmak için çığlık atıyor. Ama daha büyük bir parçam teslim olmak istiyor. Bu yüzden evet diyorum.

Ne olduğunu anlamadan göle döndük, yıldızların altında uzanıyorduk.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

Marissa hafta sonu ziyaretiyle bana sürpriz yaptı. İlişkide olduğum kadının burada olmasından heyecan duymalıyım. Bu , sinirliyim. Bu Yeni evimdeki ilk hafta sonumdu ve yalnızlığın tadını çıkarmayı planlıyordum. Ama ben tam bir pislik değilim, bu yüzden yüzümde bir gülümsemeyle onu içeri aldım. Ne yapsaydım, gitmesini mi söyleseydim?

"Büyüdüğün yeri göreceğim için çok heyecanlıyım," diyor ve koltuğuma yerleşiyor.

"Mmm." Onun yanına oturdum.

" oldu? Geldiğim için üzgün müsün?"

"Üzgün değilim, sadece... Keşke önce sen arasaydın."

"Bunun hoş bir sürpriz olacağını düşündüm. Ne zaman telefonda konuşsak gergin oluyorsun. İyi bir *stres* giderici olabileceğimi düşündüm." Aşağı uzanıp kucakımı avuçlarken hınzırca gülümsüyor. Bütün hafta boyunca Goldi'yi düşünmekten yarı sertleşmişim, bu yüzden vücudumun tepki vermesi uzun sürmedi, aletim onun dokunuşuyla sertleşti.

Marissa'nın düşündüğü gibi stresli değildim, sadece Goldi'yi düşünmekle meşguldüm. Babasıyla nasıl başa çıktığını. Onun ruhundaki üzüntüyü almayı ne kadar çok istiyorum. Bu benim görevim değil. Onun Becca'sı var. *Jax*.

Onları birlikte düşündüğümde kıskançlık tüylerimi diken diken ediyor. Ona her zaman yarı aşıktı, eminim duyguları daha da artmıştır. Ama bu önemli değil. Benim Marissa'm var. Bana dünyayı vermek isteyen muhteşem, başarılı bir kadın. Zaten kaybettiğim biri için düşüncelerimi boşa harcayarak ne halt ediyorum? Goldi benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Bunu kabullenmemin zamanı geldi.

Marissa'nın eli hâlâ kucagımda ve ben uzanıp bileğini kavıyorum. Elimi kolundan yukarı, ensesine doğru götürüyorum, parmaklarımı saçlarına doluyorum ve ağzını ağzıma getiriyorum. Eğer stresimi azaltmak istiyorsa, ona izin vereceğim.

Tüm bastırılmış enerjimi Marissa'yı sikmeye harcıyorum. Hem de çok. Ama kendimi kirli hissediyorum. *Goldi*'yi aldatmışım gibi. Ki bu gerçekten de boktan bir durum. Tam tersini hissetmeliydim, çünkü beni boşaltan altımdaki kadın değil, bal sarısı bukleler ve yemyeşil kıvrımların görüntüsüydü.

Elimi saçlarımın arasında gezdirirken, yanımda yatan ve hâlâ çıplak olan Marissa'ya bakıyorum. Baktığımı görüyor ve bana doğru yuvarlanıyor, parmakları göğsümdeki saçlarla oynarken bacağını kalçamın üzerine atıyor. "Mmm... Buna alışabilirim."

Bunun alışabileceğim bir şey olup olmadığını düşünürken dalgınca sırtını ovuyorum. Kendimi burada onunla birlikte görebilir miyim? Yatağımı ısıtması hiç de tatsız değil. Ziyafet çekmek için güzel bir amcık ve konuşmak için zeki bir zihin. Eve gelmek için daha kötü şeyler de var.

Telefonum sehpanın üzerinde titreyerek beni düşüncelerimden uyandırıyor. Marissa ekrana bakmak için başını kaldırıyor. Tanımadığı rastgele bir numaraydı. Ama ben tanıyorum. Kalbim hızlanıyor ve cevap vermek için doğrulduğumda Marissa'yı üzerimden itiyorum.

"Goldi."

Bana ihtiyacı olduğunu söylüyor ve saniyeler içinde yataktan çıkıyorum, kıyafetlerimi giyerken telefonu kulağımla omzum arasında tutuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Marissa dirseklerine yaslanarak soruyor.

Birazdan cevap vereceğimi bilmesi için parmağımı kaldırıyorum. Eminim telefonda kimin olduğunu merak ediyordur ama benim aklım sadece Goldi'de. Tam bir tünel görüşü. Daha önce bana ihtiyacı olduğunda defalarca çuvallamıştım, bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Ona numaramı verdiğim için çok mutluyum.

Adresini aldıktan sonra telefonu kapattım.

Cüzdanımı ve anahtarlarımı alırken ellerim belime dolanıyor. *Kahretsin. Marissa'nın burada olduğunu nasıl unuttum?*

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet. Bir arkadaşımın yardımı ihtiyacı var. Araba sorunu var."

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Akşam 10'da mı?"

"Öyle görünüyor."

"Peki, bir saniye bekle. Ben de seninle geliyorum." Geri adım atarak elbisesini yerden aldı.

Panik beni boğuyor. "Hayır, hayır. Sen burada takıl. Bunun ne süreceğinden emin değilim."

Elbisesi elinde gevşekçe sallanıyor. "Emin misin?"

Evet, eminim. Kalbimi isteyen kadının, onu asla elde edemeyecek olmasının sebebi ne? Zor pas.

Gözleri kısıldı. "Arkadaşın kim?" "Neymiş o?"

"Yardım edeceğin arkadaşının kim olduğunu sordum. İş yerinden biri mi?"

"Oh. Hayır, bu..." Bu durumla nasıl başa çıkacağımı tartışıyorum. Bu neden bir soru ki? Yanlış bir şey yapmıyorum ve yalan söylemek için bir nedenim yok. "Eskiden burada yaşadığım zamanlardan bir arkadaşım. Alina."

Gözleri parlıyor. "Alina. Çok güzel bir isim." Elini çıplak vücudunun ön kısmında gezdirerek bana doğru yaklaşıyor. Özgüven Marissa'da eksik olan bir şey değil ve eğer başka bir zaman olsaydı, tüm dikkatimi ona verirdim. "Arayabileceği başka biri yok mu? Başka bir arkadaşı, kendi erkek arkadaşı?"

Omuz silkiyorum ama sözleri beynimi işgal ediyor. *Erkek arkadaşı var mı?* Tanrım, acınacak haldeyim. İlişkide olduğum kadın tam dururken Goldi'yi merak ediyorum. "Bilmiyorum, ama bana ihtiyacı olduğunda onu görmezden gelerek bir pislik olmayacağım."

Marissa oflayıp pufluyor, ellerini göğüslerini okşadıkları yerden indiriyor. "Peki. Ben burada senin dönmeni bekleyeceğim."

Kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama kalmamı gerektirecek kadar değil. "Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Emin değilim. Ne kadar sürerse, sanırım. Acıkırsanız yemek sipariş edin, burada pek bir şey yok."

"Tamam." Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarıma kalıcı bir öpücük bırakıyor.

Goldi'ye gezintiye çıkmak isteyip istemediğini sorduğumda, sonunda göle planlamamıştım ama işte buradayız. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Ama susuyorum çünkü duymak istediği şeyin bu olmadığını biliyorum.

Telefonum cebimde titiyor. Görmezden . Marissa'nın onuncu kez nerede olduğumu sorduğuna eminim, ona zaten söylemiş olmama rağmen. Cevap vermediğim için kendimi boktan bir erkek arkadaş gibi hissediyorum ama Goldi'ye bakınca umursamak zor geliyor. Bu gece ilk kez rahatlamış görünüyor. Suyu bakarken dirseklerinin üzerine yaslanmış. Onu böyle görmek hoşuma gidiyor.

"O şerefsiz Reed ile çıktığın randevuyu hatırlıyor musun? Seni buraya, göle getirdi."

Yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Evet. Harika bir randevuydu."

Alay ediyorum, onlarca yıllık kıskançlık hafızamdan kemiklerime sızıyor. "Randevudan *sonra* harikaydı demek istiyorsun."

Gülüyor. "Görüyorum ki zaman egonuzu azaltmamış."

"Çok kıskanmıştım. Sana dokunduğunu düşünmek beni deli ediyordu. Tek düşünebildiğim buydu. Ve seni buraya getirdiğini öğrendiğimde..." Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Onun yerini almayı bu kadar çok istediğim için delireceğimi düşünmüştüm. Seninle yapmak istediğim şeyleri yapıyordu. Benim yapmama izin vermediğim şeyleri." Anıların içinde kaybolurken sesim kısılıyor. *Ne kadar aptalmışım*. "Birlikte olduktan sonra bile kendime asla izin vermedim. Senin ihtiyacın olan şeyi yapacak cesaretim yoktu."

Başını çeviriyor, yorgana yaslanıyor ve hüznü gözlerle beni izliyor.

Dişlerimi emiyorum. "Sanırım artık bir önemi yok." "Beni neden buraya getirdin?" diye soruyor.

"Çünkü hayat gürültülüdür. Ve ben çocukken... senin odandayken, o yapışkan neon çıkartmalarınla derme çatma gökyüzünün altındayken, dünya sessizleşirdi. Belki bu da senin için aynı şeyi yapar diye düşündüm." Kolumu Tennessee yıldızlarına doğru sallıyorum.

Bana bakıyor ve yutkunurken boynunun narin eğimini izliyorum. "Bazen... bazen sana bakıyorum ve yüzüne yumruk atmak istiyorum."

Benden kahkahalar yükseliyor. "Şekerleme , lanet olsun." Gülümsüyor. "Gerçek bu."

Gülümsemesi soluyor. "Ama sonra... sonra başka zamanlar da var, şimdi olduğu gibi. Geri döndüğün için mutlu olduğum zamanlar. Ve bu beni deli gibi hissettiriyor çünkü seni hayatıma almaktan daha iyisini bilmeliydim."

Sözlerinin neden olduğu duyguları bastırmaya çalışıyorum. Mutluluk etrafımda dönüyor, benim de bir başka kötü karar olduğumu düşündüğünü bilmenin verdiği yıkımla karışıyor. "Alina, seninle işleri berbat ettim. Bunu biliyorum. Seni ben koymadım

Birincisi. Senin her *zaman* benim yanımda olduğun gibi ben de senin yanında olamadım. Hayatımın geri kalanını bu pişmanlıkla yaşayacağım. Sana her şeyi berbat ettiğimi anlattığım bir konuşma yapmak isterdim ama benden istediğinin bu olmadığını biliyorum. Şu anda değil."

"Buna asla hazır olmayabilirim, Chase."

Kalbimin parçalandığını duymamasını umarak başımı öne eğiyorum. "Buna saygı duyuyorum ama bir şey söylememe izin ver."

"Chase, ben-"

Uzanıp parmağımı dudaklarına koydum. Mükemmel dudaklarına. Gözlerim söylemek üzere olduğum kelimelerin ağırlığıyla doluyor ve parmağımın titrediğini hissedebildiğini biliyorum. "Özür dilerim, Alina. Çok özür dilerim. Bunların sadece kelimeler olduğunu ve hiçbir şeyi telafi etmediğini biliyorum. Sekiz yıl geç kaldıklarını biliyorum. Ama işte buradalar."

Sözlerimin içine işlemesini izliyorum. Nefes almak için ayrılan dudaklarını parmağımın altında hissediyorum. Çaresizlik beni pençeliyor. Günahlarımı affetmesinden daha çok istediğim bir şey yok. Ama bunu istemeyeceğim. Affetmek benim talebim değil, onun vereceği bir şey.

Elimi bırakıyor ve yüzünü gökyüzüne dönüyor. Ben de onu takip ediyorum, battaniyeye uzanıyorum, ömrüm aramızdaki boşlukta kalıyor.

"Teşekkür ederim," diye konuşuyor sessizliğin içinde. "Özrün için... ve beni buraya getirdiğin için. Yardımcı oluyor."

Öyle olmasını umuyordum. Babasının ciddi bir sorunu var ve onunla bir pislik gibi konuşuyor. Onun omuzlarına yükleyemeyeceği şeyler için onu suçluyor. Bunun bir insanın ruhuna ne yapabileceğini biliyorum.

Yanağımın içini çiğneyerek göz ucuyla ona bakıyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

Başımı sallıyorum. Söylemek istediğim milyonlarca şey var. *Sen çok güzelsin. Seni hâlâ seviyorum. Annenin ölümü senin suçun değil.* Dilimi ısııyorum. Onun yerine uzanıp elini tutuyorum, onun da benimkini tutup tutmayacağını görmek için beklerken kan pompalıyor.

Öyle.

OceanofPDF.com

CHASE

I Pazar sabahı ve ben Nashville'e dönüyorum. Bu hafta sonu en hafif tabiriyle göz açıcı oldu. Doktorla randevum var ve sonra bu akşam Nar-Anon grubuna katılacağım. Marissa bütün hafta sonu kaldı. Cuma gecesi eve geldiğimde çok kızmıştı ama gidecek kadar kızmamıştı. Onun yerine evim için mobilya siparişi vermekle meşguldü. Tüm zamanımı kendimi garip hissederek geçirdim çünkü beni yatağa atmaya çalışıyordu ve ben... yapamıyordum. Goldi için hissettiklerimin kısmını Marissa için hissetmeye çalışıyordum. Ama . Marissa iyi bir kadın. O bana göre bir kadın değil. Şimdi, tek yapmam gereken

Ona söylemenin en iyi yolu.

Değiştirebileceğim şeyleri değiştirmek için cesaret. Arkasına park edip onu evine kadar takip etmeden önce huzur duasını tekrarlıyorum.

Burada bu kadar güzel bir düzeni varken Sugarlake'e taşınmakla ilgili ipuçları vermesine şaşırdım. Böyle hissettiğine göre ilişkimize ne kadar bağlı olduğunu düşününce midem bulanıyor.

"İçecek bir şey ister misin?" Marissa buzdolabına doğru yürür.

Mutfak adasına yaslanıp başımı sallıyorum. "Hayır, fazla kalamam. Ama biraz konuşabilir miyiz?"

Eli havada duraklıyor, bardak dolabının yarısına kadar geliyor. "Ne hakkında konuşacağız?"

"Burada ne yaptığımız hakkında. Bununla. Bizimle."

"*Bizimle mi?*" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu konuda başarılı olduğumuzu sanıyordum, o yüzden ne hakkında konuşmamız gerektiğinden emin değilim."

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun? Dürüstçe orada durup bana her şeyden yüzde yüz mutlu olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet. Çok uyumluyuz." Sesi derinleşiyor.

Lanet olsun. Bunu hiç kolaylaştırmayacak. "Son birkaç yıl eğlenceliydi, harika bir arkadaş oldun ve evet, seks harika."

Adanın etrafında dolanıyor ve bana doğru adım atıyor. "O zaman neden her şeyi mahvetmeye çalışıyormuşsun gibi hissediyorum?"

Saçlarımın uçlarını çekiştiriyorum. "Benden daha iyisini hak ediyorsun." "Daha iyisini istemiyorum."

"Senin *için* daha iyisini istiyorum."

"Ben büyük bir kızım, Chase. Neyi ve kimi istediğime kendim karar verebilirim."

Midem sıkışıyor, endişem beni boğmakla tehdit ediyor. Vicdanımda başka bir kadının incinmesini istemiyorum ama o bunu anlamıyor. "Marissa, ciddi ol. Sana defalarca söylememe rağmen vermeye hazır olmadığım şeyler için beni zorluyorsun."

"Bana ihtiyacım olan şeyi veriyorsun." Elini göğsüme koydu. "Aramızda ne olduğunu hissettiğini biliyorum Chase."

Acı gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek için çenemi sıkıyorum. Hissetmiyorum. Belki başka bir hayatta - eğer Goldi var olmasaydı, Marissa'nın sağladığı rahat sıcaklık yeterli olurdu. Ama ateşin içindeyken sıcaklığı takdir etmek zor.

Elini göğsümden çekiyorum. "Seni önemsiyorum. Ama sen sana her şeyi verebilecek birini hak ediyorsun. O adam ben değilim."

"O adam sen değilsin." Sözlerimi tekrarlıyor, gözleri kapanıyor. "Bu o kızla mı ilgili?"

Kalbim çarpıyor. *Hay sikeyim.* "Hangi kız?"

"Bu hafta sonu için beni ektiğin Leah denen kız."

"Alina." Cevabım otomatikti. İşleri daha da kötüleştirdiğimi bildiğim için utanıyorum.

Gülüyor, bir adım geri çekiliyor. "İnanılmaz. Saatlerce ayrılıp sonra bana dokunmak istemediğinde bunu görmezden gelmeye çalıştım. Sabahın birinde yüzünde bana hiç göstermediğin bir ifadeyle eve geldiğinde affettim."

Yüzümdeki suçluluk duygusunu göstermemek için kendimi zor tutuyorum. Bir pisliğin resmini nasıl çizeceğini gerçekten biliyor.

"Onu becerdin mi?"

"Pardon?"

"Yaptım. Sen. Siktin mi?"

Onu?" "Hayır." *Ama*

yapmak istedim.

"Sana inanmıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Pisliğin teki olabilirim ama aldatan biri değilim... ve bu onunla ilgili değil.
Bu benim sana istediğini veremememle ilgili."

Patladı. "Tek istediğim sensin!"

Bir nefes üflüyorum. "Seni incitmemeye çalışıyorum."

"Boktan bir iş yapıyorsun."

"Ne yapmamı istiyorsun, Marissa? Seninle evcilik oynamaya devam mı edeyim? Seni asla sevmeyeceğimi çok iyi bildiğim halde hayatını mahvetmene ve benim yanıma taşınmana izin mi vereyim?" Kelimeler fiç gibi ağzımdan çıktı.

Olduğu yerde dondu kaldı. *Kahretsin*. Son kısmı yüksek sesle söylemek istememiştim.

Gözleri parlıyor ve omuzları dikleşiyor. "Çık dışarı." İçimi çektim.

"Uzun en iyisinin bu olduğunu göreceksin, Marissa."

"Defol. Dışarı!" diye bağırıyor. Ayakkabısını çıkarıp fırlatıyor, kapıya çarparken beni kıl payı ısıtıyor. *Tanrım*.

İkimiz için de en iyisinin bu olduğuna onu ikna etmek istiyorum ama sözlerimi daha fazla duymak istemediği açık. O yüzden gidiyorum. Umarım zamanla olması gerekenin bu olduğunu anlar. İlişkimizin bitmesine üzülüyorum. Tek hissedebildiğim rahatlama.

Doğruca Doktor'la olan terapi randevuma gidiyorum, onu kucaklamak için kendime çekiyorum ama karşılık vermiyor. *Cimri herif*. "Kahretsin, Doktor. Seni görmek güzel." Geri çekiliyorum, kanepesinde rahatıma bakmadan önce ona sırtıtıyorum.

"Chase. Nasılsın?"

"İyi, gerçekten iyi." Öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Keyfin yerinde görünüyor."

Yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. "Bulduğum şantiyede kimin çalıştığını asla tahmin edemezsin."

Ağır bir kaş kaldırıyor. "Goldi."

"Hmm. Peki bu nasıl?"

"Bu... inanılmaz. Ve sinir bozucu. Ve eziyet verici." Duraksadım, yukarı baktım. "Evli misiniz, Doktor?"

Başını sallıyor.

"Karınızı seviyor musunuz?"

"Çok seviyorum."

"Onun yanında olduğunuzu ve sizden nefret ettiğini bildiğinizi hayal edebiliyor musunuz? Ona dokunamamanın... onu öpememenin nasıl bir his olduğunu?"

Sessiz.

"Aslında buna cevap vermeyeceğinizi biliyorum. Sanırım bu retorik bir soru. Ama lanet olsun, Doktor. Nasıl bir his olduğunu unutmuşum, biliyor musun? Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki nefes alamıyorum. Onu gülümsetmek." Başımı sallıyorum. "Ama bunun olmayacağını biliyorum. Artık arkadaş sayılırız, sanırım?" Onunla yaşadığım bu garip arafi düşünüyorum. "Buna gerçekten öyle diyebilir misin bilmiyorum. Yaşadığı bazı şeyler var ve ben onun gözlerinde hayatım boyunca saklamaya çalıştığım o lanetli bakışı görüyorum. Onun yanında olmak istiyorum. Tüm acılarını dindirmek için yanıp tutuşuyorum."

"Orada istediğin gibi olmana izin veriyor mu?" "Bazen."

Omuz silkiyorum.

Not defterine yazıyor.

"Marissa'dan ayrıldım."

Gözlüklerinin üzerinden bana bakarken kalemi duraklıyor. "Öyle mi?"

"Evet." Elimi başımın üzerinde gezdiriyorum. "Asla arkadaştan öte bir şey olmamalıydık. Benden çok şey istedi ve ben bunu ona vermek istemedim. Ona evlatlık olduğumu bile söylemedim. Onunla nasıl bir hayat kurabilirdim ki?"

"Marissa ile olan geçmişinizden hiç bahsetmediniz mi?" Doktor şaşırmış görünüyor. "Tabii ki hayır. Marissa hikayelerimi paylaşmak isteyeceğim bir insan değil."

Bu yüzden harikaydı. Hiç zorlamazdı. Tamamen fizikseldi ve ben de bundan hoşlanıyordum." Kaşlarımı çattım. "En azından başlarda."

"Hmm... bir an için rotayı değiştirelim. Sugarlake'e geri dönmek kız kardeşine karşı bir şeyler hissetmeni sağladı mı?"

Damarlarımda buz dolaşüyor ve ağzım kapanıyor. Lily'yi dile getirmek benim için hâlâ zor. Terk edilmesinin açtığı yaralar çok derin. Bu çok zor. Onu özlüyorum ve ona çok kızgınım. Belki bir gün onun hakkında konuşabilirim ama bugün o gün değil.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"O zaman umarım bu konuda yazmayı düşünürsünüz."

GÜNLÜK KAYDI #327

Eve dönmek uykuya dalmayı zorlaştırıyor. Lily rüyalarımnda öne çıkıyor, beni anısıyla boğuyor. Ama gerçeği kabul ettim.

Onu kendinden kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İnsanlar kendi mutluluklarından sorumludur. Bu sorumluluğu başkalarına yüklemek haksızlıktır.

Ama bu kabusları durdurmuyor.

Bazı günler nerede olduğumu bilmeden soğuk terler içinde uyanıyorum ve evlat edinilmeden önceki o son koruyucu aileye geri döndüğümü düşünüyorum. Odasına gizlice girebileceğini ve kimsenin fark etmeyeceğini düşünen o tombul orospu çocuğu. Ama ben fark ettim. Ne zaman uyusam bilinçaltımda tekrarlanıyor. Ama rüyalar, gerçeği hatırladığımdan farklı. Neyin gerçek olup neyin olmadığından emin kadar dönüp dolaşıp birbirine karışıyorlar.

Hâlâ gençti. Bir yıldan biraz fazla orada kaldık. Bana hiçbir şey olmayacağına dair söz verdi. Ama rüyalarımnda ağlıyor, onu neden daha önce kurtarmadığımı soruyordu.

Bazen, gerçekten berbat gecelerde, annemin hayaline geçip bana ne kadar boktan bir kardeş olduğumu söylüyor. Sanırım onları bu kadar çok sevmeme neden oldukları için ikisinden de nefret ediyorum. Ama bu nefret onları bulma isteğimi ortadan kaldırmıyor.

Belki de yeterince dikkat etmedim. Lily'nin kendi gerçekliğinden kaçmak için neden uyuşturucuya ve kötü insanlara başvurma ihtiyacı hissettiğine dair hâlâ hiçbir yok. Yıllarca mutlu olduğuna herkesi inandırdığı bir gerçeklikten. Bilmiyorum dostum. Belki de cevapları asla bulamayacağım ve bunu kabul etmek benim için çok zor.

Umarım her neredeyse, güvendedir.

OceanofPDF.com

ALINA

I Daha arşamba ve ben çok yorgunum. Logan's, çalışma ve gece evde kalmasını sağlamak için doğruca babama koşma arasında tükenmiş durumdayım. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Babam nasıl keseceğini çok iyi biliyor, dikenleri derinden kesiyor ve ben de onun altında yaşarken nasıl hayatta kaldığımı merak ediyorum. onunla aynı çatı altında uzun süre.

Regina ve Chase'in toplantısı var, ben de ofisteki koltuğa mahkum oldum. Regina'nın kontrol manyağı olduğu söylenemez, o yüzden bu durum pazartesiden beri devam ediyor. Chase sürekli bana bakıyor, muhtemelen esnememi durduramadığım için. Sonunda , Regina kapıdan çıkmadan önce bana yapmam için bazı görevler verdi. Hiç kalmıyor, sadece ihtiyaç olduğunda gelip gidiyor. Sahibi olmak güzel olmalı. Bir gün, belki ben de oraya ulaşırım.

Ben ofis koltuğunda otururken Chase arkasına yaslanıp masaya yaslanıyor. Kaşlarını atıyor.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum. "İyi misin?"

"Evet, neden ki?"

Omuzları kalktı. "Yorgun görünüyorsun."

İgdlerim savunmaya geçip gerçeği saklamak yönünde ve gerçek şu ki babamın hapse girmemesini sağlamak zor bir iş. Ya yorgunluktan ya da stresten çökmek üzereyim. Hangisinin beni önce ele geçireceğinden emin değilim. Endişesini başından savmak için ağzımı açtım ama sonra Chase'in babamı zaten bildiğini hatırladım. Ondan saklamak için bir sebep yok.

Başımı elime yaslıyorum ve i çekiyorum. "Yorgunum. Her gece doğruca babamın yanına .

sorun. İki içmesini engelleyemem ama en azından onu evde ve güvende tutmaya çalışabilirim. Eğer Johnny'nin barına geri dönerse, onu hapse atarlar."

Chase kollarını kavuşturuyor, dudakları büzülüyor. "Karşı mı koyuyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Babam benimle kavga etmek için yaşıyor ve nefes alıyor. Yani evet, kolay değil. Ama *hiçbir şey* yapmadan duramam."

Boynumdaki bir kısıtırma, bükülmeyi ovmak için geriye uzanmamı sağladı. "Misafir yatağının ne kadar rahatsız olduğunu fark ettiğimi hiç sanmıyorum."

Kaşları kalkıyor. "Orada mı uyuyordun?"

"Uyumak çok zor. Misafir odasında yatıyorum ve bütün geceyi alkol zehirlenmesi geçirecek ya da uyanıp gitmeye çalışacak diye endişelenerek geçiriyorum." Gülüyorum ve tavana bakıyorum. "Ben ne zaman ebeveyn oldum?"

"Neden odanda kalmıyorsun?"

"Babam bütün eşyalarını oraya taşıdı ve ben taşınır taşınmaz odamı bir 'erkek mağarasına' çevirdi." İfademi beni rahatsız etmiyormuş gibi geiştiriyorum. "Her neyse, Eli şehre gelene kadar bekleyemem. Babamla birlikte evde kalacaklar. O zamana kadar kendimi gerekiyor." Gülümsemeye çalışıyorum ama daha çok yüzümü buruşturuyorum.

"Hmm." Mırıldanıyor, o lanet bakışları iliklerime kadar işliyor. Bir şey saklamıyorum, ama her halükarda beni rahatsız ediyor.

Ders dışı aktivitelerimin de beni yorduğundan bahsetmiyorum. Öğle tatilinde rekreasyon merkezine gidip Logan'la şipşak seks yapıyorum. Normalde orgazm olmak için bu kadar çaresiz olmazdım ama Chase'in geri dönmesi beni allak bullak etti ve biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Sık sık.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve bu Chase'le aramızdaki tuhaf bakışmayı kesmek için mükemmel bir bahane oluyor. Yere bakıyorum ve sanki onun var olduğunu dşnmşm gibi Logan'dan bir mesaj geliyor.

Bugün sürpriz bir ziyaretin var mı? Saat 3'e kadar merkezde olacağım.

Sırıtıyorum, yanıt vermek için ekran kilidini açıyorum.

Öğle tatilinde 12:30'da uğrayabilir miyim? abuk olmak zorunda.

şanslı günümde olmalıyım. Saat 1:30'a kadar müşterim yok. Erkekler soyunma odasına gizlice girmek ister misin?

Dudağımı ısırıyorum. İçimdeki heyecanı inkar edemem. Halka açık yerlerden hoşlanacağımı hiç düşünmezdim ama geçen hafta bunun beni fena halde tahrik ettiğini fark ettim. Bir boğaz sesi duydum ve başımı kaldırdım. Chase masanın önünde durmuş bana bakıyordu. Vücudu, ne hakkında mesajlaştığımı biliyormuş gibi gergindi. *Bu imkansız.*

Yanaklarım kızarak ona mahcup bir gülümseme veriyorum. "Üzgünüm, öğle yemeği planları yapıyordum. Ne hakkında konuşuyorduk?"

Gerçekten unutmadım ama umarım konuyu kapatır. Hayatımı yaşamaktan yeterince yorulduğum, bir de bunun hakkında konuşmaya devam etmek istemiyorum.

"Önemli bir şey değil. İşe geri dönmeliyim." Parmak eklemlerini masanın üstüne vuruyor. "Biraz dinlenmeye çalış, tamam mı?" Sırıttıyor ama gözlerine ulaşmıyor.

Onu bir daha görmedim ve tuvalete gitmek için ayrılırken de onu aramadım.

rec.

Logan'la şipşak tam da ihtiyacım olan şeydi. Sakin ol. Bağ yok, acı yok. Tam da doktorun istediği gibi.

Buluşmamızın keyfi iş günümün geri kalanında da sürüyor. Markette yürürken bile etkisi geçmeye başlıyor. Bütün gece babam gizlice dışarı çıkacak diye endişelenmekten korkuyorum. Eli'nin şehre gelmesini *bekleyemiyorum*. Bunu daha ne kadar emin değilim. Babamın yardıma ihtiyacı var ve ben bunu ona verecek durumda değilim. Hayatımı toparlamaya çalışıyorum ama nedense kendimi onun düşmanlık duvarlarına çarpıp duruyorum.

Akşam yemeğinde hamburger yemeye karar veriyorum, umarım çoktan kafayı bulmamıştır. Belki onu ızgaranın başına geçmeye ikna edebilirim - ona kendini içkiye vermekten başka yapabileceği bir şey olduğunu hatırlatabilirim.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde tamamen bitkin düşmüştüm ve yatağımı istiyordum. Dikiz aynasına bakarken yanaklarımı sıkıyor, yüzüme biraz renk gelmesini sağlamaya çalışıyorum. *Bu kadar iyi olabilirdi*. Gözlerimi kaplayan koyu halkaları ya da gözeneklerimden sızan yorgunluğu gizlemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ön kapıya yönelmeden önce yiyecekleri kollarıma yüklüyorum. Kolu çevirecek boş bir elim olmadığı için zili çalmam gerektiğini fark ediyorum ve babamın hâlâ cevap verecek kadar akli başında olması için dua ediyorum. *İyi bir gece olsun. İyi bir gece olsun*. Çantaların ağırlığını görmezden gelmeye çalışarak ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Kapı açıldığında zihnim boşalıyor.

Cevap veren babam değil, Chase.

Sırıttıyor. "Merhaba."

"Merhaba. Burada ne yapıyorsun?"

Kapıyı açtı ve kollarımdan yiyecekleri aldı. Onun varlığıyla tartışamayacak kadar sersemlemiştim. Arkasını dönüyor, alışveriş malzemelerimi yükleniyor ve koridorda yürüyor. Ağzım açık onu takip ediyorum. *Sorumu görmezden mi gelecek?*

"Chase, burada ne yapıyorsun?" Mutfğa vardığımızda tekrar ediyorum. Çantaları tezgâhın üzerine bırakıyor ve bana doğru dönüyor.

"Uğrayıp babana eşlik edeyim dedim." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki ağzından çıkan kelimeler tamamen normalmiş gibi.

Etrafımda dönüp babamı arıyorum. "Nerede o?" "Arka verandada takılıyoruz."

"Sen sadece... musun?" "Evet."

Babam arka kapıdan içeri giriyor ve dikkatimi ona veriyorum. "Merhaba baba."

Göz teması kuruyor ve gözlerinin henüz camsı olmadığı gerçeğini gözden kaçırmıyorum.

"Yemekte ne var?" diye soruyor. Selam alamıyorum ama bu beni şaşırtmıyor. Sesinin sertliğinin neden olduğu acıyı görmezden geliyorum. Beni her gördüğünde çıkardığı o tatlı tınıyı özlüyorum.

"Hamburger yapabiliriz diye düşünmüştüm. Izgara yapmaya var mısınız?" Dostane bir ruh hali içinde olduğunu umarak genişçe gülümsüyorum.

Çoktan başını sallamaya başlamıştı ama o bir şey söyleyemeden Chase araya girdi.

"Tabii ki. Umarım bana da yetecek kadar vardır." Sırıttıyor. "Bana bir iki şey öğretebilir misin, ihtiyar?"

Şaşkınlıkla babamın dudaklarında bir sırıtış görüyorum. *Bu da ne böyle?*

"Izgara yapmanın bir sanatı var evlat. Bunun için biçilmiş kaftan olduğundan emin değilim." Onu bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Seni tanıdığım için şanslıyım o zaman." Chase bana baktı ve göz kırptı. "Tabii meydan okumaya hazır değilsen."

Gözlerim onların arasında gidip geliyor. Babam propane kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve tekrar arka kapıdan çıkıp kayboluyor. Mutfğın ortasında durmuş, şaşkınlık içindeyim. Ne *hahlar* dönüyor burada?

"Umarım burada olmam sorun değildir." Chase bana doğru ilerliyor, gözlerimin içine bakmak için başını eğiyor.

"Uhh... evet. Evet, . Ne-nasıl..."

Sözcüklerimin arasında bocalarken gözleri keyifle parıldıyor.

"Sam ve Anna'daydım, yürüyerek geleyim dedim. Babana eşlik eder, seni rahatlatır."

Kalbim titriyor. "Benim için mi geldin?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor ve omuzlarını kısa süreliğine kaldırıyor. "Dinlenmeye ihtiyacın var." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi söylüyor, sanki bunu herkes için yapabilecekmiş gibi. Belki de yapardı. Chase'i gerçekten hiç tanımadığımı fark ediyorum.

"Bu..." Minnettarlık aniden ortaya çıkıyor ve ben onu bastırmak zorunda kalıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldamayı başarıyorum.

Chase kalıyor. Güldüğünü duyduğum babamın yanında ızgara yapıyor. Tanrı şahidim *olsun, gülüyor*. Bu sesle kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Babam kendini içkiye verdi ve yemek sırasında gevelemeye başladı. Ama en azından bu gece evde kaldı. İyi bir gece geçirdi. Beni görmekten nefret ediyormuş gibi davranmadı. Masanın karşısındaki Chase'e bakıyorum, ona baktıkça vücudum karıncalanıyor. Minnettarlık iliklerime kadar işliyor. Zamanını böyle geçirmek değildi. Ama o burada. Benim için ve belki biraz da babam için.

Masadan ilk kalkan ben oluyorum, kirli tabakları toplayıp lavaboya götürüyorum. Babam koltuğuna oturup televizyon seyretmek için dışarı çıkıyor. Chase'in arkamda hareket hissedebiliyorum, ellerimiz birbirine ne kadar yakınsa o kadar parazit yapıyor. Uzanıyor, arabanın anahtarlarını avucuma koyarken parmaklarımı yavaşça açıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Eve git, Alina. Biraz uyu. Ben temizlerim. Ben burada kalacağım ve babanın yerinde kalmasını sağlayacağım. Misafir yatağını dene," diye takılır.

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Hayır, hayır, bunu yapmana gerek yok. Yeterince yaptın zaten." Saçlarımdan bir tutam öne düşüp yanağımı gıdıklıyor. Kulağımın arkasına doğru fırçalıyor, parmakları öylece kalıyor. Avuç içi çenemi kavradığında midemde kelebekler uçuşuyor. Ağzımı açıyorum, içime çektiğim nefes dişlerime çarpıyor.

"Bırak da bir kez olsun biri *seninle* ilgilensin Goldi." Başparmağı ağzımın içinde gezinirken gözleri parlıyor. Ağzımdan kaçmaması için dilimi ısıyorum. Dudaklarımda onun dokunuşunu tatmak istiyorum. Elimdeki anahtarları o kadar sıkı tutuyorum ki derim kırılacak diye korkuyorum. Gerçekliğe tutunmam gerekiyor.

Geri çekiliyorum. Kendine gelip elini indirmeden önce eli bir an havada kalıyor. Ön kapıya doğru işaret ediyor. "Evine git. Her şey kontrolüm altında."

Teklifini kabul etmemeliyim. Ona daha önce de güvenmiştim ve bak beni nereye getirdi. Dikişli kalbimin ritmi, onu nasıl paramparça ettiğini hatırlıyor. Ama çok yorgunum. Bu yüzden tüm şüphelerimi yutup başımı sallıyorum. "Tamam. Ama bir şey, *herhangi bir şey* ters giderse beni ara. Eve dönmek istersen de arayabilirsin, haber ver yeter, ben de buraya gelirim. Fark etmez-"

"Alina." Kıkırdıyor. " değil."

"Tamam." Bir nefes veriyorum ve koridora doğru geri geri gitmeye başlıyorum, gözlerim Chase'inkilerden hiç ayrılmıyor. "Teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve o gamzeleri beni de gülümsetiyor. Her seferinde onlara bayılıyorum.

Eve döndüğümde, başımı yastığa koyar koymaz dışarı çıkıyorum. Yıllar sonra ilk kez mışıl mışıl uyuyorum ve tazelenmiş olarak uyanıyorum. İşteyken Chase'le konuşmuyorum ama gözlerini üzerimde hissediyorum. Beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı.

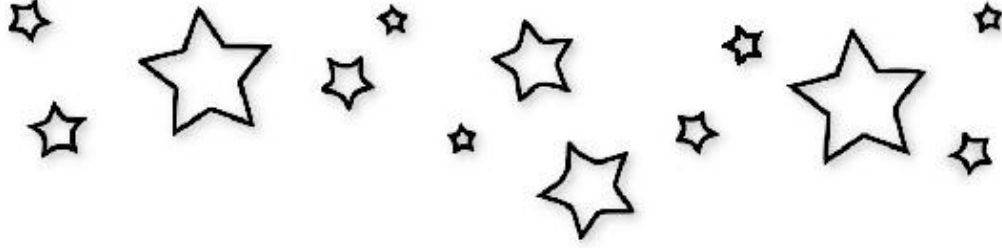
O gece babamın evine gittiğimde Chase yine oradaydı. Akşam yemeğini hazırlıyor ve beni kapıdan dışarı itiyordu.

Cuma günü, Chase'in babama viski yerine Dr. Pepper içirmesini izlerken, benim olsaydı nasıl olurdu diye hayal ettim.

Olması gerektiği kadar nefret etmiyorum.

OceanofPDF.com

ALINA

"**W** Bu akşam sinemaya gidelim mi?" Jax soruyor.

Becca'ya bakıyorum, ikinci mimozasını yudumluyor ve ağzına krep tıktırıyor. Başını iki yana sallıyor. "Yapamam. Randevum var."

"*Sen mi?* Randevun mu var?" Gözlerimi kısarak onu işaret ediyorum. Becca erkekleri sever ama flört edecek tipte biri değildir. Büyürken, her türlü bağıllığın zaman kaybı olduğuna inanan biriydi. Artık bir yetişkin olduğuna ve hâlâ babasının -yani kilisenin- parmağı altında yaşadığına göre, bu bağıllık eksikliği daha da artmış durumda. Hayatımda onu gerçek bir randevuya çıkarken gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

"Evet." Kafasını kaldırdı ve ikimizin de ona baktığımızı fark etti. "Ne?" diye mırıldanıyor bir ağız dolusu krepin etrafında.

Jax gülüyor. "Böyle bir şey söyleyip daha fazla bilgiye ihtiyac duymamızı bekleyemezsin. Randevu kiminle?"

Yutkunuyor, tabağına bakıyor. "Onu tanımıyorsun, Chattanooga'dan."

Gözlerimi kısıyorum. "Adı ne? Onunla nasıl tanıştın? Hadi ama kızım, o bombayı attıktan sonra bizi öylece bırakıp gidemezsin, biliyorsun."

Parmaklarını kıvrıcık saçlarında gezdiriyor. "Adı John ve onunla internette tanıştım."

Jax hâlâ kıkırdıyor ama Becca'nın ona doğru gönderdiği bakışı görünce yüzü düşüyor. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Hayır. Şaka yapmıyorum. Ondan hoşlanıyorum, iyi biri."

"İyi biri mi?" Jax ile bir bakış daha paylaşarak haykırıyorum. "Sen kimsin ve en iyi arkadaşına ne yaptın?"

"Ben hâlâ buradayım." Kollarını havaya kaldırıyor. "Hayatı daha ciddiye almamın zamanı gelmedi mi sence? Yuva kurmaya çalışmamın? Yaşlanıyoruz artık."

Yüzüm buruşuyor. "İyi hissediyor musun? 'Bağlanmam' diyen Becca'ya ne oldu?"

"Sanırım büyüdü." Mimosasını alıyor ve sunucuyu aramadan önce mideye indiriyor.

"Okaaaay..." Jax diyor ki. "John adında bir adamla meşgul olan Becca'dan hayır cevabı geldi." Gözlerini bana doğru çeviriyor. "Geriye sen ve ben kalıyoruz, tatlım. Bu gece çılgınlık yapmak ister misin?" Dirseklerini masaya dayayarak sırtıyor. "Belki akşam yemeği ve sinema?"

Gülümsüyorum ama neden hayır dediğime dair bir bahane bulmaya çalışırken midem bulanıyor. Sarhoş babama bakıcılık yapmamı ve Chase'in bana yemek pişirmesine izin vermemi içermeyen bir bahane. "Gelemem. Babamla yemek yiyeceğim ve Eli için misafir odasını hazırlamasına yardım edeceğim."

Jax alt dudağını dışarı çıkarır. "Peki hanımlar. Beni tek başıma bırakın. Geceye doğru at süren yalnız bir kovboy."

Becca homurdanıyor. "Eminim bu gece için yerine birini bulmakta zorlanmayacaksın. Sizi *götürmek* için çok istekli olacak biri."

Jax kalbini sıkar. "Bu gerçekten acıtıyor, Becs. Ben devasa aletimden daha fazlasıyım."

"Oh? Sen de mi yakalayıcısın?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Özel faaliyetlerden bahsetmiyorum." Jax gülümseyerek göz kırpmıyor. "Hiç merak etmedin mi?"

"Uhm... hayır."

"Jackson ekspresinde hiç tek yön bilet istemedin mi?" Kaşlarını oynatıyor.

Becca gülüyor. "Sevgilim, treni ." Tatlı çayıma kıkırdıyorum ve bir yudum daha alıyorum.

"Her neyse," diyor Jax dikkatini bana çevirerek. "Eli ne zaman geliyor, tatlım?"

"Bir haftadan biraz daha az. Aklıma gelmişken, Becca, sence baban onlarla oturup düğünlerini kilisede yapmaları konusunda konuşabilir mi?"

Becca'nın gözleri büyür. "*Babamın* onlarla evlenmesini mi istiyor?"

"Neden olmasın? Eli geçen gün bana bunu sordu. Ben sadece elçiyim."

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

Alnım çatlıyor. *Bu kadar ne var?* "Yaz tatili başladığından beri kiliseye yardım etmiyor musun? Bundan bahsettim ve o da sormamı söyledi."

Gözleri alev alev yanıyor, yanakları saçları kadar kızarıyor. "Yani Eli yardım edeceğimi biliyordu ve yine de sana mı sordurttu?" Vücudunu sandalyenin arkasına çarpıyor.

"Tamam, bu kadar, psikopat. Eli ile aranızda ne oldu? Eskiden onunla hiç sorunun yoktu ama ne zaman ondan bahsetsem tuhaflaşıyorsun."

Gözlerini deviriyor, saçlarını parmaklarının arasında dolaştırıyor. "Tuhaflaşmıyorum. Sadece kardeşinin bir pislik olduğunu düşünüyorum. Buraya geri döneceğini hiç düşünmemiştim, hele de aşklarını kasabada sergilemek isteyen küçük bir aşüfte kız getireceğini hiç düşünmemiştim."

"Bu biraz sert oldu," diye azarlıyorum. "Onu tanımıyoruz bile."

Ellerini havaya kaldırır. "Ugh. Biliyor musun? Gitmem gerekiyor. Randevum için hazırlanmalıyım."

"John ile. 'Becca terbiyecisi'," diye araya giriyor Jax. Hiç yardımcı olmuyor.

Becca ona ters ters bakıyor ve elindeki peçeteyi masaya fırlatıyor. "Sırf bunun için, brunch'ın parasını ödeyebilirsin. Sonra görüşürüz."

İkimiz de büyük gözlerle onun restorandan ayrılışını izliyoruz. "Bu da neydi böyle?" Jax soruyor.

"Beni yeniyor. Son zamanlarda garip davranıyor. Sanırım Eli'yle Florida'dayken bir şeyler yaşamış olabilirler."

"Hiç bir şey söylemedi mi?"

Omuz silkiyorum. "Hayır. Florida hakkında bildiğim tek şey, orada süresiz olarak yaşamayı planladığı ve sonunda eve döndüğü. Bunun dışında, bu konu hakkında konuşmaz."

"Hmm. Kim bilir." Yemeğinden bir ısırık alır. "Bu gece gelemeyeceğine emin misin? Beni gerçekten yalnız mı bırakacaksın?"

"Sen büyük bir çocuksun, Jax. Yapacak bir şeyler bulacağına eminim." "Sanırım bulmam gerekecek," diye somurtuyor.

Brunch'ın geri kalanında dikkatimi Jax'e vermeye çalışıyorum ama zihnim Becca'nın hareketlerini tekrarlamakla meşgul. O her zaman inatçı biri olmuştur, bu yüzden bir şey hakkında konuşmak istemediğinde fikrini değiştirmek mümkün olmuyor. Ama bana Florida'dan bahsetmesini isterdim. Eli'ı sadece bir kez gördüğünü sanıyordum.

birkaç kez, ama onun tepkisi daha fazla gibi görünüyor. Bir dahaki sefere Eli ile konuştuğumda ona sormak için aklıma bir not alıyorum.

Chase'in izniyle Cumartesi akşamı için menüde enchiladas var. Bütün hafta boyunca tek bir şey bile pişirmedim ve her gece sekiz saat uyudum, bu yüzden uzun zamandır olmadığım kadar iyi hissediyorum. Yine de Chase ve babamla olan bu tuhaf aile dinamiği kafamda alarm zillerinin çalmasına neden olmalı. Belki de bu bulanık rahatlık hissi kulaklarımı çınlamalara karşı hissizleştiriyordur.

Kapı çaldığında enchilada'dan ilk ısırığımı almıştım. Kaşlarımı çatarak babama bakıyorum. "Birini mi bekliyorsun baba?"

"Kimi bekliyor olabilirim ki, Alina?" diye bağıyor.

Zil tekrar çaldı. Chase benden önce ayağa kalkıyor ve beni yerimde tutmak için elini omzuma koyuyor. Kim olduğunu duyabilmek için kulaklarımı gergin tutarak tekrar oturuyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Tüh. Bu sesi tanıyorum. Çatalım tabağa düşüyor ve gözlerimi kapatıyorum. Bunun olacağını bilmeliydim. Durumu yatıştırmak için ne yapacağımı düşünmeden, ayak sesleri koridordan geliyor ve öfkeli bir Jax mutfığa giriyor.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim?" diye sıkılmış dişlerinin arasından tışıyor.

"Elbette." Sandalyemi geri çekip peçetemi masanın üzerine koyuyorum. Chase, Jax'in arkasında duruyor, yumrukları sıkılı ve ela gözleri fırtınalı bir şekilde ikimizin arasında gidip geliyor.

Jax yanından geçerken omzuna çarptı. Chase'in tepki vermesini bekleyerek irkildim ama . Soğukkanlı bir şekilde duruyor, sadece çenesinin seğirmesi kendini tuttuğunu anlamamı sağlıyor. Jax'i ön verandaya kadar takip ediyorum, orada dönüp bana ters ters bakıyor.

"*Bu* yüzden mi *bu* gece benimle takılamadın?"

"Sana burada babamla olacağımı söylemiştim." Sesim zayıf. Jax'i hiç bu kadar üzgün görmemişim.

"Ve Chase ile evcilik oynadığından bahsetmeyi düşünmedin mi?" "Onunla *evcilik oynamıyorum*. Sadece ortaya çıktı. Yardım ediyor.

Dışarı. Onu ben davet etmedim ki."

"Ama ona gitmesini söylemedin."

Yere bakıyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Hayır."

Elleri başının üstünde, inanamayan bir kahkaha atıyor. "Buna inanamıyorum Lee. Bu *da* ne demek oluyor?"

Suçluluk duygusu, ses tonunda kızınlığa dönüşüyor. Chase için üzülmelerini anlıyorum ama bu onun kararı değil. Bu onun hayatı değil. "Dinle, bana kızmaya hakkın yok Jax. Sana söylemedim çünkü bu seni ilgilendirmez."

Arkasına yaslandı. "Beni *ilgilendirmez* mi? Onu her ziyarete gittiğimizde ağlamak için omzumu kullandığında beni ilgilendiriyor muydu?"

"Jax-"

"Hayır." Elini havada gezdiriyor. "Sana bir şey sorayım Lee. Annenin öldüğü gece seni becerdiğinde... seni tutan kimdi? Çünkü o olmadığı kesin. O zaman bu beni *ilgilendirir* miydi?"

Gözlerim doluyor, kelimeler dilimde can çekişiyor. "Jax..." Fısıldıyorum.

Yanakları öfkesinden pembeleşti ve sesini alçaltarak bana yaklaştı. "Gerçekten bu kadar kolay mı?"

"Bu kadar kolay mı?"

"Onu affetmek mi? Hiçbir şey olmamış gibi onu geri almak için mi?"

"Onunla birlikte değilim, Jax. Öyle bir şey değil, yemin ederim. Sadece arkadaşlık ve-"

"Bana bir şans vermen için yıllarca bekledim, Alina. Beni *görmene* izin verecek kadar kalbinin üzerindeki hakimiyetini gevşetmesini umarak." Göğsünü dövüyor. "Sana bok gibi davrandı ama sen yine de onu bana tercih ettin. Her seferinde. Döneli bir aydan az oldu ve sen kollarını ona açtın." Yüzünü gökyüzüne kaldırıyor. "Bana elini bile vermedin."

Kusacakmışım gibi hissediyorum. Boğazımdaki düğümün etrafında yutkunuyorum, bunu düzeltmek için kelimeler arıyorum. Onun kalbini kırmamak için. "Jax, ben... seni sevdiğimi biliyorsun."

Burnunun kenarını sıkarak bir nefes veriyor. "Sadece senin onu sevdiğin kadar değil, değil mi?"

Nemli ellerim birbirine dolanıyor. "Yapma bunu. Bu farklı bir şey."

Başını hafifçe sallayarak asarken parmakları boynundaki zincirle oynaşıyor. "Ben gidiyorum."

Yanımdan geçip gidiyor ve ben de uzanıp gömleğinin arkasından tutarak onu kendime bağlamaya çalışıyorum. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Sadece arkadaşın olmak *istemiyorum*."

Gözlerimi kapatıyorum, sözlerinin gerçekliği beni bıçaklıyor. Bunu biliyordum ve duygularına çok daha önce bir vermeliydim. "Benden nefret mi ediyorsun?" I

Hıçkırık.

Dönüyor, uzanıp gözlerimin altını siliyor. "Senden asla nefret edemem, tatlım. Sorun da bu zaten." İç çekerek alnıma bir öpücük konduruyor ve verandanın merdivenlerinden iniyor. Garaj yolundan çıkışını çaresizce izliyorum. O gidene kadar yere yığılıyorum ve hıçkırıklarımı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

Bu acıtıyor.

Dışarıda oturup Jax'in olduğu boş yere bakarak ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Ama kapının açıldığını duyunca sersemliğimden kurtuluyorum.

Chase yanıma oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş, gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Gitmemi istiyor musun?"

Başımı salladım.

"İyi misin?"

Başımı tekrar sallıyorum. Çoktan ağladığımı sandığım gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. Chase kalın kolunu bana dolayarak beni yanına çekiyor. Ona yaslanıyorum, kucaklamasını kabul etmemem gerektiğini biliyorum ama yine de tesellinin tadını çıkarıyorum.

Sonunda içeri dönüp yemeği bitirdik. Babam çoktan tutarsızlaşmıştı ve onu izlerken Jax'in etrafta dolaşmamasından dolayı rahatlamış hissediyordum. Babamın sorunlarını ondan sakladığımı fark etseydi işler çok daha kötü olurdu. Midemdeki yarık daha da genişliyor ve beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor.

Bu gece ayrılırken mutluluk hissetmiyorum.

Kendi yatağımda mışıl mışıl
uyuyamıyorum.

Bunun yerine, gözyaşlarımın içine uzanıyor ve başarısızlıklarımın içinde boğulmamaya çalışıyorum.

HER PAZAR OLDUĞU GİBİ, annemin mezarını ziyaret ediyorum. Bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesinden daha çok istediğim bir şey yok. Acımı hafifletmek için kırık kalbimi onun anısına kusmakla yetineceğim.

Gece için babama gittiğimde kendimi biraz daha toparlanmış hissediyorum. Chase yemeğe gelmiyor, Pazar günleri Nashville'de bazı işleri var. Burada olmaması iyi bir şey. Patlamadan sonra

Jax ile biraz nefes almaya ihtiyacım var. Duygularımın içinde kayboluyorum ve geçen sefer yolumu bulmanın ne kadar zor olduğunu unutuyorum.

Ama sanırım özdenetimim zayıf çünkü ona mesaj atma dürtüsüne teslim olmadan önce akşam yemeğini ancak bitirebiliyorum.

Sanırım baban seni özlüyor.

Gönder tuşuna basıyorum ve başımı masaya koyup inliyorum. *Bunu neden yaptım ki?*

Telefonum titriyor ve kolum dışarı fırlayıp onu almak için çabalıyor.

Chase: Sadece o mu?

Karnım zonkluyor.

Evet, sadece o. Biz konuşurken koltuğunda somurtuyor. Senin burada olmana alıştı ve sen yokken aynı şeyi hissetmiyor.

Üç noktanın tekrar tekrar belirip kaybolduğunu görüyorum. *Aptal, Lee. Sen aptalsın.*

Chase: Ben de seni özledim.

Boğazımda kelebekler uçuşuyor. Keşke burada olsaydı ve bunu istemek benim için tehlikeli bir şey. Aklım onun evinde duyduğum kadın sesine gidiyor. *Bir ilişkisi mi var? Bu yüzden mi geri döndü?*

Ben: Nashville'de ne var? Arkadaş ziyareti mi?

Dudağımı çiğniyorum ve sonraki on dakikayı gözlerimle telefonumda bir delik açarak geçiriyorum. Cevap vermiyor ve ben de meraklı halime lanet etmeye başlıyorum. *Şu anda onunla birlikte mi?* Başka bir kadının onun tüm ilgisini çektiği düşüncesi damarlarımda kıskançlık kabarcıkları oluşturuyor. Onun dokunuşunu hissetmek.

Özür dilerim, sorduğumu unuttum. Beni ilgilendirmez. Umarım iyi bir hafta sonu geçirirsiniz.

Kendimi telefonumu kaldırmaya zorladım. Ancak o gece misafir odasında yatarken, yastıkların üzerinde Chase'in kokusunu bulmaya çalışırken, kontrol etmek için geri çıkarıyorum.

Chase: Bana ne istersen sorabilirsin. Sabah erkenden terapistimle bir toplantım var, sonra da yarın akşam bir grup şeyim var. Sevmediğin bir sürü saçma sapan konuşma.

Damarlarımdan rahatlama akıyor. *Bir terapist. Benim hakkımda konuşuyor mu?* Bu düşünceyle başımı sallıyorum. Neden ki? Biz çok kaldık ve geçen hafta onun yerinde kesinlikle bir kadın vardı. Daha biz ayrılmadan o hayatına devam etti.

Bu düşünce kalbime bir hançer gibi saplandı.

Pislik.

İşte böyle, özlediğim öfke başını kaldırıyor. Geçmişimize odaklandıkça ne kadar saf olduğumu daha iyi anlıyorum. Jax haklıydı. Benimle oynamasına izin verdiğim için çok aptalmışım, sanki zaten tüm iplerimi koparmamış gibi.

Mesajlaşmamızdan çıkıyorum ve onun yerine Jax'in mesajını açıyorum.

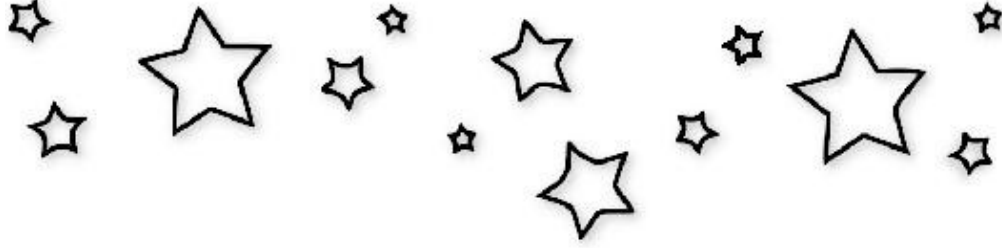
Ben: Konuşabilir miyiz?

Bütün gece bekledim ama cevap gelmedi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

T Geçtiğimiz hafta sonu biraz gerçeküstü geçti. Goldi ve babasıyla yeni bir normale girdim. Oraya ilk kez gittim çünkü Goldi'nin yüzündeki gerginliği. Omuzlarının çöküşünden ve gözlerinin altındaki halkalardan bunu hissedebiliyordum. Bu gece ona izin vermek istedim, biraz dinlensin diye. Devam ediyorum çünkü kendime engel olamıyorum. Konuşmalarımızı dört gözle bekliyorum, Bay Carson'la olanları bile. Tanınmayacak kadar sarhoş olmadığında, altında hala gerçek adamın ipuçları var. Goldi hâlâ benim her şeyim ve onun yanında olmak acı tatlı bir işkence olsa da kendime engel olamıyorum. Yükünü hafifletmeme izin verdiği için çok heyecanlıyım.

Cuma günü kapıyı açtığımda Jax'in diğer tarafta olduğunu gördüğümde duygularım gökkuşağına döndü. En iyi arkadaşımı özlemiştim ama Goldi'ye sahip olduğunu bildiğim için duyduğum öfke ve kıskançlık üzüntümü yok ediyordu. Dışarı çıktıklarında aralarında ne konuşulduğunu bilmiyorum ama içeride, duvarların arasından boğuk boğuk yükselen sesleri duymak çok kolaydı. *Ona benden bahsetmedi mi?* Bu düşünce kendimi kirli hissettiriyor. Lanet bir sır gibi. Sanırım ilk kez Goldi'nin yıllar önce ilişkimizi karanlıkta sakladığımda nasıl hissettiğini anlayabiliyorum.

Söylemeye gerek yok, Doktor'u görmeye fazlasıyla hazırım. İçimi dökmem gereken binlerce şey var ve günlüğümden okuyacağı daha da fazlası. Umarım bana biraz rehberlik edebilir. Özellikle de Marissa konusunda. Geçen Perşembe'den beri ondan mesajlar alıyorum. Masumca başladılar, nasıl olduğumu sordular, hala arkadaş olup olamayacağımızı merak ettiler. Cevap verdim çünkü onu daha fazla incitmek . Eğer arkadaş olabilirsek, belki de bunun acısını hafifletebileceğimizi düşündüm.

ayrılık. Mesajlar artmaya başlayınca hatamı hemen anladım. Otel odamda Doc'u görmeye hazırlanırken ilk kez amının resmini gönderdi. Bununla ne yapmam gerekiyordu? Resmi sildim ve cevap vermedim. Gün boyunca daha fazlası geldi, saat gibi - saat başı - sonunda ona kesmesini söyleyene kadar.

Bütün hafta sonu Sugarlake'e dönmek için sabırsızlandım. Goldi'ye dönmek. Şimdi Pazartesi olduğuna göre, doğruca çocukların zaten çalışmakta olduğu stüdyoya gitmek istiyorum ama önce ofiste durup birkaç şey yapmam gerekiyor.

Sam içeri girdiğinde masamdaki kâğıtları karıştırarak koşuşturuyorum. Bileğini dizinin üzerine koyarak ofisimdeki koltuğa yerleşiyor.

El sallıyorum. "Hey."

"Selam, evlat. Sadece kontrol . Tiny Dancers ile işler nasıl gidiyor?"

"Harika. Programın ilerisindeyiz."

"Bunu gördüm. Parkın dışına çıkacağını biliyordum. hiç tepki aldın mı?"

"Hayır, onu pek sık görmüyorum." Gözlerimi ona diktim. *Goldi'nin orada çalıştığını biliyor mu?* "Ofis müdürünün kim olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Kim?"

"Alina."

Öne doğru oturuyor, bacaklarını açıyor. "Craig'in kızı Alina mı?"

Onu düşündükçe yüzümdeki mutluluğu hissedebiliyorum. *Kahretsin, onu görmek için sabırsızlanıyorum.*

Sam beni izliyor, çenesi her an daha da sıkışıyor. "Dikkatli ol, Chase."

"Ne demek 'dikkatli ol'?"

"Yani... Alina ile işler en son kötüye gittiğinde, sekiz yıl boyunca ortadan kayboldun. Seni daha yeni geri aldık. Eğer tekrar gidersen Anna'nın kalbi kırılır."

Gülümsemem midemle birlikte düştü. İlişkimizin çöküşünün benim yüzümden olduğunun aşikâr olduğunu sanıyordum. Aksini ima ediyor olması tam bir çılgınlık. "Alina'yı mı suçluyorsun?"

Beni dikkatle izliyor. "Ben koşulları suçluyorum. Anna hâlâ Alina'nın seni şehirden kovduğunu kabullenmekte zorlanıyor."

"Beni kasabadan kovmadı. Kusura bakma ama Sam, Anna ve senin neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikriniz yok."

"Çünkü bize hiç söylemediniz," diye belirtiyor. "Temkinli olduğum için beni bağışla, kendi varsayımlarımızı yapmak zorunda bırakıldık. Kalp kırıklığın yüzünden okunuyordu Chase."

Eminim öyleydi. Nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum - başkalarına nasıl geldiğini hayal bile edemiyorum.

Sam'in gözleri yumuşar. "Alina'yı her zaman sevdim, bunu biliyorsun. Sadece ikinizin ayrı olmasının birlikte olmasından daha iyi olabileceğini söylüyorum. Çocukluğunuzdan kalma bazı duygular yüzünden uğruna çalıştığınız her şeyi tehlikeye atmayın."

Aklım bir kasırgada. Bunun bir konuşma olmasına bile şaşırdım.

"Pek çok şey oldu ve sana ya da Anna'ya hiç açılmadığımı biliyorum. Ama şunu söyleyeceğim ve bunu Anna'ya da söyleyeceğim... ve lütfen beni iyi dinle çünkü bu konuşmayı tekrar yapmak istemiyorum. Sorun Alina değildi. O mükemmele yakındı. Sorun bendim. *Berbat* olan *bendim*. Eğer suçu bir yere atacaksan, doğru yönde olduğundan emin ol."

Sam başını sallarken ensesini ovuşturuyor.

"Alina'dan bahsetmişken, neden bana Bay Carson'dan bahsetmedin?"

Sam'in yüzü gerilir. "Ne demek istiyorsun?"

Yaklaşımında temkinli olmam gerekiyor. Muhtemelen hiçbir şey söylememeliydim çünkü bilmediğine dair bir his var içimde ama yine de biraz kurcalamaktan kendimi alamıyorum.

Çenem kalkıyor ve gözlerimi kısıyorum. "Ne demek istediğimi sanıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye gülüyor Sam. "Gerçek şu ki, sen gittikten sonra Craig'le yakın kalmak bizim için zor oldu. O yas tutuyordu ve Alina'nın etrafında olmak bizim için zordu. Özellikle de Anna için. Kıza bakıp da hem senin hem de Lily'nin kaybını hissetmemek mümkün değil."

Kalbim onun sözleriyle ağırlaşıyor, yaptıklarımın Bay Carson'la olan ilişkilerini ne kadar etkilediğini fark edince midem bulanıyor. *Goldi ile*. "Ama yine de Bay Carson'ı burada işte gördün, değil mi?"

Sam'in başı sallanıyor ve dudaklarını büzüyor. "Gail'in cenazesinden sonra özel izin aldı ve bir daha geri dönmedi. Yıllar boyunca milyonlarca kez ulaşmayı düşündüm ama ne diyeceğimi hiç bilemedim. Başka bir

Onu mahallede gördüğümde orada burada el sallıyorum ama pek konuşmadık."

Bay Carson'la daha fazla uğraşmadıklarına çok şaşırdım. Dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığına uğradım. Ama bu benim sorumun cevabı.

Sam'in içkiden haberi yok.

GOLDI BENDEN KAÇIYOR. Damarlarımı ısıtan utangaç gülümsemeler ve göz teması yerine, soğuk omuzlara ve çevrilmiş kafalara geri döndük. Bunun Jax yüzünden olduğuna bahse girerim. Bir kez daha kendimi onun küçük kirli sırrı gibi hissediyorum ve bu berbat bir duygu. Onunla Jax'in arasına girmek istemiyorum, her ne kadar onları birlikte düşünmek beni delirtiyor olsa da. *Tamam, bu bir yalan.* Aralarına girmeyi çok isterdim -birbirimiz için yaratılmış anlamasını sağlamak ama bunu yapmayacağım. Eğer onu mutlu , hayatımın geri kalanında onun arkadaşlığına ve memnun olmanın bir yolunu bulacağım.

İşler yoğun, bu yüzden Goldi ile konuşmak için zorlamıyorum. Eğer yine yabancıymışız gibi davranmak istiyorsa, ona izin vereceğim. Ama bu gece babasına gitmeyeceğimi sanıyorsa, büyük bir şok yaşayacak. Yardım edebildiğim sürece, edeceğim.

Yemek sırasında pek sohbet olmuyor. Bay Carson'ın keyfi yerindeydi ve Alina'ya söyleyecek güzel bir şeyi yoksa çenesini kapalı tutması gerektiğini çabuk öğrendi - en azından ben etraftayken. Goldi'yle aramızda kaybolmaya yüz tutmuş bir gerilim var. Şimdi geri döndü, bir fener gibi ışıltıyor ve aramızın iyi olmadığını bana bildiriyor. Bu ani bir-sekizlik değişimi yapmak için ne yaptığımı anlamak için beynimi zorluyorum.

Yemeğimizi yedikten sonra babasını koltuğuna oturtuyorum ve onunla biraz takılıp sohbet ediyorum. Uyuklamaya başlıyor ve ben de Goldi'yi kontrol etmek için mutfığa dönüyorum. Lavabonun başında, kollarına kadar sabunlu suyla bulaşıkları yavaşça yıkıyor. Transa geçmiş gibi görünüyor, pencereden dışarı bakıyor, düşüncelerinde kaybolmuş.

Yanına yaklaşıyorum, buzdolabının köşesiyle tezgah arasına sıkışıyorum ve ıslak sünger kirmızı bir tabağın yüzeyine sürmesini izliyorum.

"Nasıl hissediyorsun, Goldi?" Ne zaman onun lakabını kullansam, nefesimi tutup kızıp kızmayacağını bekliyorum. Birkaç kez hata yaptım ve beni bu konuda aramadı, bu yüzden şimdi suları test etmek için kullanıyorum.

Kolları duraklıyor ve çenesi geriliyor ama beni düzeltmiyor. Sadece tabağa bakıyor ve yıkamaya devam ediyor.

Kollarımı kavuşturup buzdolabına yaslanıyorum. "Yine bu konuya mı döndük?"

Seni üzecek bir şey mi yaptım?"

Bana bakıyor ama bir şey söylememek için dudaklarını ısırtıyor.

Kıkırdıyorum. "Şimdi bir şeyler olduğunu anladım. Kendini tutmak sana göre değil. Sonunda o filtreyi nasıl bileyeceğini öğrendin mi?" Dalga geçmeye çalışıyorum ama tabağı ve süngerini suya bırakıp başını bana bakınca hedefi ıskalıyor. Gözlerinin etrafında dönen öfkeyle bile çok güzel.

"Şirin görünmeye çalışma," diye tıslıyor ve sabunlu parmağını bana doğrultuyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve kendimi gösteriyorum. "Ben mi? *Ben* ne yapıyorum?"

"Ne yaptığını çok iyi . Buraya gelip, hakkın varmış gibi benimle ve babamla ilgileniyorsun. Tekrar gözüme girmeye çalışıyorsun. Bana geçmişi unutturmaya çalışıyorsun. Senin oyunlarını oynamaktan bıktım, Chase."

"Whoa... yapmaya çalıştığım şey bu *değil*. Burada bir art niyet yok Goldi."

Ellerini lavabonun kenarına vuruyor. "Bana öyle demeyi *kes*! Artık bana böyle hitap edemezsin. Bu kafa karıştırıcı. Sanki hala..."

"Hâlâ ne?" Ona yaklaşarak soruyorum.

Nefes veriyor. "Hâlâ biziz."

Sözleri içimi yakıyor ve onun yanına geçiyorum. "Biz her zaman biz olacağız Goldi."

Başı sarsıldı. "Bunu kabul etmiyorum."

"değilsin." Omuz silkiyorum. "Bu gerçeği değiştirmez."

Ofluyor. "Gerçekler, ha? İşte bir gerçek. Annem *ölürken* sen başka biriyle yatıyordun." Titrek bir nefes alıyor. "Yani buraya öylece gelip her şeyin sihirli bir şekilde yoluna girmesini bekleyemezsin."

Midem ayaklarıma kadar indi. *Ne düşünüyor? Sence...* Ağzımı kapatıyorum, son sekiz yılımı onu aldattığımı düşünerek geçirdiğini fark etmek boğazımı yakıyor. *Ne oluyor lan?*

Ellerim kalçalarını kavrayıp vücudunu bana doğru çeviriyor. Beni itmeye çalışırken sabunlu elleri gömleğimi ıslatıyor ama omuzlarını sıkıca kavrayıp onu yerine sabitleyene kadar avuçlarımı yanlarına doğru kaydırıyorum. Onu burada tutmalıyım. Söyleyeceklerimi duyduğundan emin olmalıyım. Bu çok önemli.

"Bebeğim..." Bu sevecenlik onun savaşmayı bırakmasını sağlıyor. "Konu sen olunca pişman olduğum pek çok şey yaptım. *Bize* karşı. Kafamın içinde kayboldum ve sana olduğun gibi davranmak yerine parmaklarımın arasından kayıp gitmene izin verdim. Bunun için suçlu olduğumu biliyorum."

Yan tarafa bakıyor. Parmaklarımı çenesinin altına koyuyorum ve yüzünü geri çeviriyorum. Bunun için gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum. "Seni *hiç* aldatmadım. Bu dünyada sahip olduklarımız yerine hızlı bir heyecanı seçmeme neden olacak hiçbir şey yok. Hâlâ sahip olduklarımıza."

"Sana inanmıyorum," diye fısıldıyor.

İçim daralıyor ama sözleri beni şaşırtmıyor. "Facebook'taki o resim kötü görünüyordu. Resitalini kaçırmak kötüydü. Lindsay'in beni manipüle etmesine göz yummak, aramıza girmesine izin vermek kötünün de ötesindeydi. Ama hepsi buydu, Alina. Lindsay'in manipülasyonları ve onun benim kefaretim olduğunu düşünen boktan beynim. Lily ve annemle olan hatalarımı düzeltmenin bir yolu."

Gözlerinden yaşlar akıyor. Onun dikkatini çekmişken hepsini dökmek için çaresizim. "O gün bayılmıştım. Biraz kestirmek olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?" Başını sallıyor. "Lindsay de oradaydı, kabul ediyorum, çok aptalcaydı. Hareketlerimi haklı çıkarmıyorum. Telefonumu kapattı ve yatağıma girdi. Ama bebeğim, ben *uyuyordum*. Bilmen gerek-" Sesim kesiliyor ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Lindsay korkunç bir hataydı ama o öyle bir hata değildi. Bunu sana asla yapmayacağımı bilmelisin."

Bana bakıyor, gerçeği arıyor. "Öyle mi? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Artık bilmiyorum."

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. biz olduğumuzda Goldi, birbirimizi her zaman tanıyacağız." Elim çenesinin altından boynuna doğru iniyor, parmak uçlarımın altında nabızı atıyor. "Tüm hayatımızı konuşmadan geçirebiliriz ve ben yine de seni bir sonrakinde tanırım."

Nefes veriyor ve ben alnımı onunkine yashıyorum. Elleri hala göğsümde ve birini tutup avuç içi kalbimin üzerine gelene kadar hareket ettiriyorum.

"Bunu hissediyor musun?" Fısıldıyorum. "Kalbimin ne kadar hızlı attığını hissediyor musun? Bana ne yaptığını hissediyor musun?"

Bana karşı başını sallıyor.

"Kalbim senin için çarpıyor Goldi. O yüzden lütfen birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranma. Varlığımın tek sebebi seni tanımak. Bu hayatta ya da bir sonraki hayatta. Hiç fark etmez."

Parmakları gömleğimin kumaşını sıkıyor.

"Senden beni affetmeni istemiyorum. Birlikte olmamızı bile istemiyorum, yine de eğer istediğin buysa, elini tutarım ve asla bırakmam." Elini daha sıkı tutup kendime doğru itiyorum. "Ama fark etmez. Buna kismet de, kader de, ne dersen de. Ruhunun benim için yaratılmış olduğu gerçeğini değiştirmez. Emin olduğum tek şey seni *tanımak*." Kalbim göğsüme çarpıyor, derimi yarıp kendini onun ellerine bırakmaya çalışıyor.

Arkasına yaslanıyor. "Gerçekten Lindsay ile yatmadın mı?"

"Bütün bunlardan çıkardığın bu mu?" Boynundaki elimi yanağına götürüp avucumun içine alıyorum. İçine dönüyor ve lanet olsun, hayatımın geri kalanında her geceyi sadece bu dokunuşla geçirebilirim ve yemin ederim yeterli olur. "Hayır. Onunla hiç yatmadım. İstedğim tek kişi sensin."

Hava yoğunlaşıyor, etrafımızı sarıyor ve yaklaşırsam patlayacağımdan emin olana kadar sıkılaşıyor. Tutuşum güçleniyor, onu kendime doğru çekiyorum. Parmak uçlarında yükselip elini çenemdeki kirli sakala sürterken elleri gömleğimi daha sıkı kavırıyor.

"Chase-" diye nefes alıyor.

Gözlerim ağzına kilitlenmiş, onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyor. Başımı aşağı eğip dudaklarımı hafifçe onunkilere değdiriyorum. Bu dokunuş vücudumda bir karıncalanma yaratıyor. *Bana bunun iyi olduğunu söyle, Goldi.*

Eli yüzümden enseme doğru ilerliyor, parmakları saçlarımın ucuna dolanıyor. Midem beklentiyle takla atıyor.

Slam.

Oturma odasından gelen çarpma sesi bizi ayırıyor. Goldi bana bakarken gözleri açılıyor, eli dudaklarına değiyor. Dönüp oturma odasına koşuyor, ben de onu takip ediyorum.

Babası koltuğundan düşmüş, yerde baygın yatmaktadır. İç çeker ve ona doğru yürür.

"Baba," diyor. Ama ikimiz de biliyoruz ki, bir kere çıktı , bir daha çıkmaz.

Birkaç saniye öncesine dönmek istiyorum ama onu kollarıma almak yerine Bay Carson'a yöneliyorum. Onu yatağına yerleştirip oturma odasına geri döndüğümde, o çoktan gitmişti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

K Chase'in Lindsay ile yatmadığını bilmek kalbimdeki yaralara merhem oldu. Belki de ona inanmamalıyım. Ne de olsa, birinin sözlerinin sadece sözden ibaret olması kolaydır. Kelimeler. Bilmeliyim, Chase'in sözlerine milyonlarca kez kanmışımdır. Ama bunca yıldan sonra öfkeye tutunmaya çalışmak çok yorucu, özellikle de tek şey huzurken. Ayrıca, o bir zamanlar tanıdığım çocuk değil. Değişti, büyüdü.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen benden daha fazla. Bir *terapiste* gidiyor. Bu benim şimdiye kadar yaptığımdan daha fazla ve Tanrı biliyor ki bir tane kullanabilirim.

Neredeyse öpüşmemizden sonra Chase'in yüzüne bakamadığım için Salı günü işe hasta olduğumu bildirdim. O gece babama gelmemesini rica eden bir mesaj gönderdim ve dinleyeceğinden emin olmasam da . Asıl can sıkıcı olan, o yokken onu özlemiş olmamdı. Sanırım ondan kaçtığım için haklı çıktım. Bir şekilde, her bir parçamın içine geri döndü ve artık onunla savaşmak istemiyorum.

Yapmayacağıma karar verdim.

İş yeri tüm kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmek için en iyi yer değil, bu yüzden bu akşam babama geleceğini ve yemekten sonra konuşabileceğimizi umuyorum. Jax ya da Becca'ya nasıl söyleyeceğimi düşünmedim bile. Jax'in hala benimle konuşmadığını görünce, bunun daha sonra düşüneceğim bir şey olduğunu anladım. Tepkileri konusunda biraz gerginim ama her halükarda bir fark yaratmıyor. Chase beni mutlu ediyor. Çocukken de öyleydi, işler boka sarmadan önce de öyleydi ve eğer izin veririm beni hayatımın sonuna kadar mutlu edeceğini iliklerime kadar biliyorum. Onun da dediği gibi, birbirimizi tanımamız gerekiyor.

Tiny Dancers'a girip Chase'in kamyonetini gördüğümde karnımda kelebekler uçuşuyor. İçeri girdiğimde onu arıyorum ama ön tarafta olmadığını biliyorum. O yanımdayken havadaki çekim kayboluyor.

Ofise girdiğimde kısa bir süre duruyorum. Chase masa sandalyesinde oturuyor, ayaklarını kaldırmış, bileklerini çaprazlamış, siyah saçları dağınık ve dünyada umurunda değilmiş gibi görünüyor. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ona ne söyleyeceğimi düşününce midem de bulanıyor. Onu istediğimi. Onu affettiğimi.

"Merhaba." Gergin enerjim yanaklarımda kendini gösteriyor.

"Dün seni burada özledik." Masanın etrafında dolaşırken gözleri lazer gibi bana bakıyor. "Dün gece de seni özledik."

Yaklaştı. Kalbim hızlanıyor, öyle sert atıyor ki her an göğsümden fırlayacakmış gibi geliyor. "Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Vücudumun envanterini hissetmek için ona bakmama gerek yok. Bu sabah hazırlanmak için fazladan zaman harcadım. Umarım fark eder.

"Bu gece beni yine uzak tutmayı mı planlıyorsun?" Sesi alçak. Seksi.

Başımı hayır anlamında sallarken yüzümü ona doğru kaldırıyorum. Daha da yaklaşıyor, uçları ayakkabılarımdan kapalı parmaklarına sürtünüyor, göğsü her nefes alışımında bana .

"Yani *düşünmek* için yeterince zamanın oldu mu?" diye homurdanıyor.

Aramızdaki enerji çatırdarken ağzım kuruyor. İçim yanıyor, bacaklarımdan arasındaki sıcaklık beni tüketmekle tehdit ediyor ve tam burada, bu ofiste ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum. Bu acıyı hafifletecek herhangi bir şey.

Kapı çalındı ve birbirimizden ayrıldık. *Hay aksi. İnsanların sözümüzü kesmesinin nesi var?*

"Açık," diye bağıyorum.

Jack kapıyı açar ve kafasını içeri uzatır. "Patron? Bir dakikan var mı? Fazladan bir çift el işimize yarayabilir, Matt bugünlük hasta olduğu için eve gitti." Chase boğazını temizler. "Evet, hemen . Sadece Alina."

Jack başını sallar ve uzaklaşırken kapıyı açık bırakır.

Chase yılmıyor, Jack gider gitmez tekrar içime giriyor.

Ellerim göğsüne doğru uçuyor, kendimi durduramadan parmaklarım belirgin kaslarını okşuyor. "Bu gece konuşabilir miyiz?"

"İstediğin her şeyi yapabiliriz, bebeğim."

Bebeğim. Kalbim göğsümün içinde dans ediyor ve dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum. "Güzel. Akşam görüşürüz o zaman."

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verirken gamzeleri ortaya çıkıyor. Sert eli uzanıp yanağımı kavlıyor ve omurgamda bir ürpertiye neden oluyor. Bir öpücük tenime değiyor, dudaklarıma o kadar yakın ki onun tadını alabiliyorum. Yanaklarımdan ayak parmaklarıma kadar ısı yayılıyor.

"Bu gece görüşürüz," diye fısıldıyor.

Cevap vermeme beklemeden yanımdan geçip gidiyor ve kapıyı kapatıyor.

Günün geri kalanında gerginim. Ellerim terliyor, dizlerim titriyor, vücudum uğulduyor, gerginim. Kendimi yeniden ergen gibi hissediyorum, kimsenin onaylamayacağını bildiğim bir şeye atlamak üzereyim. Chase ve benim hala halletmemiz gereken şeyler var, bunu biliyorum. Onun sebep olduğu gibi acılar bir gecede geçmez. Ama bir çocuğun günahlarını bir adamın ruhuna karşı tutmaya devam edemem.

Her zamanki gibi babama benden önce gitti. Arkasına yanaştığımda kamyonetini görüyorum. Ön kapıdan kahkahalar süzülüyor ve ben gülümsüyorum, babamın konuşacak biri olduğu düşüncesiyle mutluluk damarlarıma yayılıyor. Chase'le ilerlemenin doğru seçim olduğu gerçeğini daha da pekiştiriyor. Onu burada istiyorum. Bizimle birlikte. *Benimle* birlikte.

Mutfığa giriyorum ve kahkahanın Chase'den gelmediğini fark ettiğimde ayaklarımın üzerinde tökezliyorum.

Eli'dan geldi.

Kapı aralığında donmuş bir şekilde manzarayı izliyorum. Eli ve babam mutfak masasında otururken Chase ocağın başında, tavada bir şeyler soteliyor. İkisinin de önünde bir bira ve Eli'nin yanında oturan çilek sarısı güzel bir şey var. Burada olduğumu fark etmediler ve ben de uzun zamandır kayıp olan kardeşimi özümsemek için zaman ayırıyorum. Uzun zaman olmuştu.

Her zaman fit bir adamdı-basketbol insanı fiziksel olarak en üst seviyede tutuyor ama onu en son sekiz yıl önce görmüştüm. Büyümüş. Onun yetişkinliğe geçişine tanık olamadığım için içimde bir burukluk var.

Rahatlamış görünüyor. Bacakları önünde uzanmış, masanın diğer tarafına degecek kadar uzun. Saçları -benimkiyle aynı bal sarısı tonunda- eskiden olduğundan daha uzun. Arkaya doğru kaymış şehir stili olmasaydı, saçlarının alnına düşeceğini hayal ediyorum.

Beni kapıda gördüğünde Eli'nin gözleri hâlâ gülmekten kırışıyordu. "Bebeğim! Tam zamanında geldin. Baban ve ben senin utanç verici hikâyelerini anlatmaya başlamak üzereydik."

"Eli." Chase'e bakıyorum. Ocağın başında olduğu için sırtı bana dönük ama dönüp göz kırpmıyor. Belli ki yemeği o pişiriyor. *Hepimiz* için. Bu... garip.

Masadaki en yakın sandalyeye çöktüm. "Cumaya kadar gelmeyeceğinizi sanıyordum."

"Erken gelmeye karar verdik. Beni gördüğünüz için heyecanlı değil misiniz?" Eli kıkırdıyor. Sanki yeni gelmiş olması *komikmiş* gibi. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi babamla oturup gülebiliyor. Kızgınlığım artıkça tırnaklarım kalçalarımın üst kısımlarına batıyor.

"Sadece şaşırdım, hepsi bu." Nişanlısı olduğunu tahmin ettiğim kişiye doğru başımı sallıyorum. "Büyük şehir hayatı sana görgü kurallarını unutturdu mu Eli? Tanıştırmayı düşünüyor musun?"

Eli'nin gülümsemesi düşer. Sarışın elini uzatarak ona doğru uzanıyor. "Senin hakkında çok şey duydum, Alina. Ben Sarah, bu büyük adamın kadınıyım." Sözleriyle dirseğini Eli'nin göğsüne saplıyor.

Elini tutuyorum, onun rahat doğasına gülümsüyorum. *İyi birine benziyor.* "O zevk bana ait, Sarah. Sonunda ismine bir yüz eklemek güzel. Sugarlake'e hoş geldin."

Uzun, parlak, düz saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken gök mavisi gözleri parıldıyor. "Burada olduğum için çok heyecanlıyım! Buraya iki gün erken gelmemiz tamamen benim hatam. Dügün detaylarını belirlemeye başlamadan önce etrafı gezmek için zamanım olsun istedim."

Yüzüme yayılan sırıtmayı bastırıyorum ve Chase'in omuzlarının titrediğini görmek için ona bakıyorum. Sugarlake'i "gezebileceğini" düşünmesi, Eli'nin memleketi hakkında ne kadar az konuştuğunu gösteriyor.

"Eminim size sunduğumuz her şeyi görmek için bolca vaktiniz olacaktır." Eli ile göz göze geldiğimde sırıtıyorum. "Dügün detaylarından bahsetmişken, size Becca'nın numarasını vereceğim, böylece onu kendiniz arayabilirsiniz."

Eli'nin omuzları sertleşir. "Ne? Bunu yapmak istemiyorum, neden senden istediğim gibi benim için onunla konuşmuyorsun?"

Ses tonu sinirlerimi bozuyor. "Bir kere Eli, ben senin kölen değilim. İkincisi, ona sordum ve tam olarak yanıt vermedi." Konuyu açtığımda ne kadar tuhaflaştığını hatırlıyorum. "İkinizin arasında ne oldu?"

Eli elini Sarah'nın kalçasına koyar, gözleri sertleşir. "Önemli bir şey değil."

Gülüyorum. Yıllarca uzak kaldıktan sonra aksanı neredeyse hiç fark edilmiyor. "Ne zaman senden bahsetsem psikopatlaşıyor. Ondan yardım istediğim için şeytanın ta kendisiymişim gibi davrandı. En iyi arkadaşımı kızdırmak gibi bir işim yok, o yüzden dediğim gibi... Sana numarasını vereceğim."

Eli dudaklarını sıkarken burun delikleri alevleniyor. Sarah kalçasındaki eli okşuyor ve bana gülümsüyor. "Bu harika olur, Alina. Onu arayıp bir şeyler ayarlamaktan hiç çekinmem."

Ben de ona sırtıyorum ama göz ucuyla Eli'nin yüzünü buruşturuşunu izliyorum.

Şimdilik bu konuyu geçiştirdim, seyircilerin önünde bu sohbeta dalmak istemiyordum. "Buraya nasıl geldiniz?"

"Babam bizi birkaç saat önce aldı," diyor Eli.

Başım hızla babama doğru dönüyor. "Onları almak için havaalanına mı gittin?"

"Neden ki? O benim oğlum, bana ihtiyacı olursa orada olacağım."

Dişlerim gıcırıyor. Elbette Eli için orada olacaktı. Onun için burada olan tek kişi *ben olsam* bile. "Yani bugün geleceklerini biliyordun ve bana söylemedin mi?"

Omuz silkiyor ve birasına sarılıyor. Onları almaya gitmeden önce kaç tane içtiğini merak ediyorum. Yolda olmak için çok fazla, bu kesin.

Kucağıma bakıyorum, kabarmak isteyen gözyaşlarımı engellemeye çalışıyorum. Eli'nin gözleri aramızda gidip geliyor, kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşiyor.

Babam arkadaşlarına karşı pek iyi davranmaz. Ne kadar denerse denesin, savaşı her zaman içki kazanır. Kahve ve tatlı içtiğimizde, viskiye geçmiştir ve tutarlı olma yolunda ilerlemektedir.

"Yarın bizimle gelmek ister misin Lee? Sarah'ya şehri göstermeme yardım eder misin?" Eli sorar.

Kahvemde boğuluyorum, beni davet etmesine şaşırıyorum. Hiç zaman geçmemiş gibi takılabileceğimizi düşünmesine sinirleniyorum.

"Gelemem. Çalışmak zorundayım."

Alına bir şaplak atar. "Doğru. Seni büyümüş görmek çok garip. Bazen unutuyorum."

"Aradaki onca yıl boyunca yanımda olsaydın belki de bu kadar tuhaf olmazdı." Gülümsememi sabit tutmak için harcadığım çabadan yüz kaslarım yanıyor.

"Alina. Davranışlarına dikkat et. Misafirimiz var." Babamın sesi yüksek ama bulanık. Viski dilini kalınlaştırıyor ve zihnini halsizleştiriyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak alay ediyorum. "Ben sadece gerçeği söylüyorum, baba."

Eli sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Alina."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi? O zaman neden beni aydınlatmıyorsun ağabey?"

"Sormak için zaman ayırsaydın sorardım," diye tersliyor.

Ağzım bir karış açık kaldı, şaşkınlıktan dilim . *Soruyorum...*

Öyle değil mi?

"Annen. Seni hayal kırıklığına uğrattırdı kızım." Babam parmağıyla beni işaret ediyor, yüzünde her zamanki alaycı ifade.

Masa sessizliğe gömülüyor. Chase arkamda durup omuzlarımı sıkarken sandalyesi yere sürtünüyor. "Bay Carson, kusura bakmayın ama şu anda Bayan Carson'ın hayal kırıklığına uğrayacağı kişi Alina değil."

Babamın gözleri parlıyor ve kahve fincanını masaya çarpıyor. "Sana izin verdiğim için benimle bu şekilde konuşabileceğini mi sanıyorsun... sen... burada kızım ile evcilik oynuyorsun?"

Chase geri adım atmaz. "Sanırım kızınıza saygısızlık etmeniz asla hoş göreceğim bir şey olmayacağını açıkça belirttim. Nerede olursak olalım."

Babam sandalyesinden kalkıp Chase'i işaret ediyor. Yalpalıyor, ayaklarının üzerinde duramıyor ve masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyor.

"Babalık, iyi misin?" Eli yarı ayakta, gözleri üçümüz arasında gidip geliyor. Sarah onun yanında oturuyor, ağzı bir karış açık. *Aileye hoş geldin.*

"Tabii ki iyi değil. O hiçbir zaman iyi değildir," diye tıslıyorum. "Son sekiz yılda burada on dakikadan fazla zaman geçirmiş olsaydınız bunu bilirdiniz."

"Abla-"

"Bana 'abla' deme, Eli."

"Ben iyiyim, lanet olsun!" Babamın sesi kükrüyor, tartışmayı kesiyor ve odayı kaplıyor. "Ve ben lanet olası bir yetişkinim. *Ben* ebeveynim ve burası *benim* evim." Chase ve beni işaret etti. "Siz ikiniz, hadi... gidin. Sizi burada istemiyorum."

"Baba," diye seslendi Eli.

Gözlerim doluyor ama omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. "Peki. Zaten buna ihtiyacım yok." Eli'ye bakıyorum. "Babanla özlediğın yılları yakalamanın keyfini çıkar. Eminim o ve bu kasaba geri dönmene çok sevinecektir. Sarah, seninle tanışmak güzeldi. Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Ayağā kalktım ve Chase'le yüzleştim. "Hadi, biraz gezelim."

"Nereye gitmek istersen, bebeğim." Elini kolumdan aşağı kaydırıyor, parmaklarımızı birbirine doluyor ve beni kapıdan dışarı çıkarıyor. İşlevsiz ailemden uzağā.

Onlarla yarın ilgileneceğim.

Bu gece, sanırım yıldızların altında uzanmak ve kalbimi her zaman ait olduğı adama geri vermek istiyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

B Pazar gecesi neredeyse öpüştüğümüz gün ile Çarşamba sabahı arasında düşünmek için çok zamanım oldu. Goldi hakkında. Benim hakkımda. Geçmişimiz hakkında. Geleceğimiz hakkında.

Onun ne kadar mükemmel olduğunu ve bana izin verse hayatımın geri kalanını onu severek geçireceğimi.

Eskiden onu hak etmediğimi düşünürdüm. Olmamı istediği kişi olamayacağımı. Hâlâ yanıldığımı düşünmüyorum. O çocuk Goldi'yi idare edecek durumda değildi. Ama artık bir erkeğim. Fırtınaları atlattım ve onsuz bir hayatın enkazını kaldırdım. Artık bu tür bir boşluğu bilmek istemiyorum.

Jax'le birlikte olabilir ama o önce benimdi.

Hasta olmadığını bilmeme rağmen işe gelmediğinde şaşırmadım. Aramızda neredeyse olanlardan korkup kaçacağını düşündüm. Neredeyse aramızda olan şey. Kemerini bağlasa iyi olur, çünkü onun için savaşmaya karar vermeden önce benimle baş etmenin zor olduğunu düşünüyorsa, şimdi ne kadar zor olacağıma dair hiçbir fikri yok.

Ofiste ona dokunmama izin veriyor. Ona Goldi dememe izin veriyor. *Bebeğim*. Tavrındaki ani değişim başımı döndürüyor ama bu istenmeyen bir şey değil. Başım dönüyor.

"Konuşmamız" için hevesle babasının evine gittim. Eli ve kızını mutfak masasında oturmuş, Bay Carson'la gülüşürken ve anılarını bira içerek paylaşırken gördüğümde endişeden midem bulanıyor. Goldi'nin neye bulaşmak üzere olduğunu bildiğini sanmıyorum. Ama lanet olsun, iyi ki buradayım, böylece bununla tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacak.

Yemek boyunca gözümü ondan ayırmadım. Yüzünü değerlendiriyor, vücut dilini izliyorum. Yay kırılmadan önce kırılmak üzere biliyorum. I

baskı uygulayanın babası olacağını tahmin etmeliydim.

Bay Carson'a saygı duyuyorum ve ona yardım etmek istiyorum. Ancak hastalığının Goldi'ye kum torbası gibi davranması için bir bahane olmasına izin vermeyeceğim. Karısının ölümünden sonra iyileşemediği çok açık ve Goldi de bunun yükünü çekti. Annesini, babasını, kardeşini ve beni tek seferde kaybetti. Katlanmak zorunda kaldığı şeyler için kalbim ağlıyor.

Aile dinamiğinin zehirli ortamını beslemek yerine bizi bu durumdan kurtarmaya karar verdiğinde ona minnettar oluyorum. Arabayla gitmek istemiş olsa da, gerçekten nereye gitmek istediğini, neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Bizim hakkımızda konuşmak için doğru kafa yapısında olduğundan emin değilim, ama biraz rahatlamayla onu o noktaya getirebileceğimizi umuyorum. Onu böyle boktan şeylerle uğraştırdıkları için ailesini sikeyim. Bininci kez, Jax ve Becca'nın neden bu yükü taşımasına yardım etmek için yanında olmadıklarını merak ediyorum. Onlara söylemediğinden oldukça eminim. Onu suçlamıyorum, utanç çok kötü bir duygu. Annemle her gün bunu hissettim.

Göle vardık ve her zamanki yerimize, kıyıya yanaştım. Goldi'ye baktım. Yüzü asılmıştı ve düşüncelerinde kaybolmuştu. Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. *Bana geri dön, bebeğim.*

Dönüyor, gülümsüyor. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu nereden bildin?"

"Bana inanmaya başlamadan önce seni tanıdığımı kaç kez söylemem gerekiyor?"

Derin bir nefes alır, kamyonundan atlar ve arka tarafa doğru koşar. Yatağa atlıyor ve yorgani sermeye başlıyor. Onu izlerken kalbim küt küt atıyor. Kamyonetimde, yanımda, eşyalarımla o kadar rahat ki. *Benimle birlikte.*

Bakmakla o kadar meşgulüm ki yerimden kalkmak için bir hareket bile yapmıyorum. Saçlarını yüzünden itiyor ve elleri kalçalarında bana bakıyor.

Yüksek sesle konuşuyor, arka camdan her kelimeyi duyduğumdan emin oluyor. "Chase Adams... orada öylece oturacak mısın, yoksa buraya gelip bana kur yapmayı mı planlıyorsun?"

Kapımı açıp kollarımı kamyon kasasının kenarına yaslayarak etrafta dolaşırken midem takla atıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Kim kur yapmaktan bahsetti ki?"

Gözleri parıldayarak örtünün üzerine oturuyor. "Yaptım. Az . Kulakların mı kırıldı?"

"Belki de kur yapmıyorumdur. Biliyorsun bu hiçbir zaman benim güçlü olmadı," diye takılıyorum.

Dizlerinin üzerinde yükseliyor ve kamyonun yanına yaklaşıyor. "Pratik yapmak için burada bana sahip olduğun için şanslısın, ha?"

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Bu yani? Alıştırma mı?"

"Hayır," diye fısıldıyor, vücudunu kamyonun metal çerçevesine doğru itiyor.

"Asıl olay bu."

Gözlerim kollarımdan yukarı kayan ve omuzlarımda dinlenen parmaklarını takip ediyor. Onun dokunuşuyla tüm sinirlerim aydınlanıyor. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Yanakları çiçek açıyor ve birden pembe en sevdiğim renk oluveriyor. Alnını alnıma yaslıyor ve nefesi yüzümü okşuyor. "Sana kızgın olmaktan yoruldum."

Kırılan ruhumun sivri parçaları titriyor, onarılmaya hevesli. "Öyle misin?" Başını sallıyor.

"Onun yerine ne olmayı tercih ederdin?"

"Senin."

Bir sonraki nefeste onun üzerindeyim, sözlerinin kalıntılarını çalıyorum. Bağışlayıcılığında boğuluyorum. Ağzı hemen açılıyor, ılık bal ve vanilya duyularımı kaplıyor ve damarlarımdan geçerek beni içten ısıtıyor.

Sikeyim.

Dili benimkine karışıyor ve tüm varlığım onun tadıyla inliyor. *Nihayet.*

Onu kendime çekmek için başının arkasına uzanıyorum, parmaklarım saçlarında düğümleniyor. Saç tellerini çekestiriyorum ve o da bana en tatlı iniltisini veriyor. *Yoluma çıktığı için bu kamyonu sikeyim.*

Dizlerinin üzerinde yükseliyor, göğüsleri göğsüme bastırana kadar kenara doğru eğiliyor, ağzı benimkine daha sert bastırıyor. Dili daha derinlere iniyor, sonra geri çekiliyor ve yerini alt dudağımı ısırın dişlerine bırakıyor. Sikim zıplıyor, ağzımı kısıkanıyor.

gelen kahkaha sesleri öpüşmemizi yavaşlatıyor, kendime gelmeye çalışıyorum. Elleri gömleğimin kumaşını kavırıyor, beni geri çekiyor. Sanki daha fazlası için çaresizmiş gibi. Bu anın hayalini kurmuştum, bu yüzden teslim oluyorum, kendimi onun dokunuşunun coşkısına kaptırıyorum.

Sonunda, göğsüm kabararak ayrılıyorum.

Goldi bana sırtıyor, gözleri parlıyor, kiraz dudakları şişiyor.
Ruhum şarkı söylüyor.

Arkama yaslanıyorum, dudaklarını gagalıyorum ve yüzü boyunca bir dizi
öpücük izliyorum. Elim ensesini kavırıyor, ağzım kulağının kabuğuna
dayanıyor. "Benim olduğuna söz verir misin?"

Gülümsemesini yanağımda hissediyorum. "Kalbimi çapraz tut ve ölmeyi
umut et."

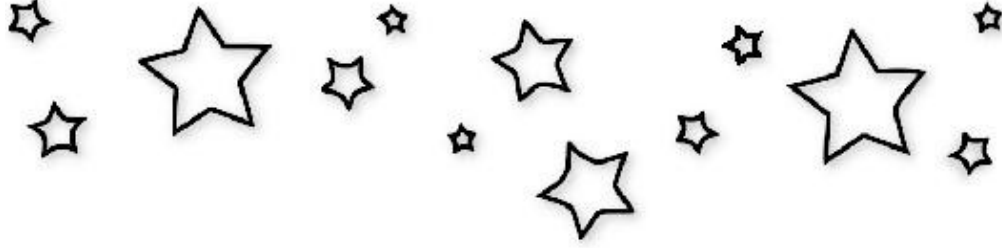
GÜNLÜK GİRİŞİ #347

O benim. Onu bir daha asla kaybetmeyeceğim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

C Hase ve ben öpüşerek tekrar bir araya geldik ve tek istediğim onu evime sürükleyip kayıp yılları telafi etmek. Ama beni kapıma kadar geçiriyor ve orada bırakıyor. Sadece bastırılmış büyük bir top hormonlar ve nemli külotlar. Centilmen olmaya çalıştığını söylüyor.

Nazikliği bırakabilir. Ben adamı alacağım.

Ne olursa olsun, küçük dairemde bir bulutun üzerinde süzülüyorum. Yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Chase Adams'ın kızı olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum ve mutluluğun tadını çıkarıyorum. Hâlâ halletmemiz gereken pek çok şey var. Üstesinden gelmemiz gerektiğini bildiğim şeyler. Ama bu gecenin geri kalanını sevincimin içinde kaybolmuş olarak geçireceğim.

Jax hâlâ benimle konuşmadı ama şehirde olduğunu biliyorum. Becca onu takip ediyor. Her gün arıyorum ve mesaj atıyorum ama tek yanıt biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylemesi oluyor. Bu berbat bir şey ve onu incittiğim için nefret ediyorum.

Chase ve beni öğrendiğinde ne yapacağından korkuyorum. Onu kaybetmek istemiyorum ama artık bir başkasını memnun etmek için mutluluk şansından vazgeçmek istemiyorum. Jax'i bile. Bununla birlikte, hayatımdaki en iyi şey değilmiş gibi hayatımdan kaybolmasına izin vereceğimi düşünmesini de istemiyorum. Ona mesaj göndermek için telefonumu aldım. Tekrar.

Cevap vermek zorunda değilsin. Zaten muhtemelen vermeyeceğini biliyorum. Sorun değil. Sadece seni incittiğim için üzgün olduğumu tekrar söylemek istedim. Ve umarım Cumartesi günü brunch'ta olursun. Seni özledim, Teeth.

Hüzün göğsümde fokurduyor, mutluluk bulanıklığımı kırıyor. Telefonu ağzıma dayayıp bir yanıt almak için dua ediyorum. Ama gerçekten bir cevap beklemediğim için dudaklarıma değip titrediğinde irkiliyorum. Telefonum yere düşüyor ve onu almak için hızla eğiliyorum.

Chase: Eve sağ salim döndüm.

Gölümsüyorum.

Güzel. Seni şimdiden özlemem garip mi?

Chase: Hayır. Son sekiz yılımı seni özleyerek geçirmem garip mi?

Kalbim küt küt atıyor. Keşke benim evimde kalsaydı.

Yarın gece boş musun? Evim küçük ama tamamen benim. Ve... rahat.

Chase: Kahretsin, keşke yapabilseydim. Anna'ya yarın akşam Sam'in emeklilik partisi için yardım edeceğime söz verdim.

Hayal kırıklığımlı bastırmaya çalışıyorum. Ailesine bu kadar yakın olduğu için mutluyum. Eskiden ben de onlara çok yakındım. Anna benim için ikinci bir anne gibiydi ama Lily kaçtıktan sonra işler değiştı. Annem öldüğünde ve Chase temelli gittiğinde, ailelerimiz konuşmayı tamamen bıraktı. O zamanlar fark etmemiştim. Ya da her umursamazdım. Yine birkaç kez Anna'yı geçerken gördüm ve gözlerindeki soğukluk canımı yaktı. Eskiden orada sadece sıcaklık vardı.

Telefonum tekrar titreyerek beni düşüncelerimden uyandırıyor.

Chase: Cuma akşamı bana gelmeye ne dersin? Sana yemek yaparım. Şu "kur yapma" olayı üzerinde çalış.

Evet, bu iyi bir fikir. Pratik yapmaya gerçekten ihtiyacın var. Yarın görüşecek miyiz?

Chase: İstesen de beni uzak tutamazsın.

Sırıtarak dudağımlı ısırıyorum. Bu iyi hissettiriyor.

Ofisteki bilgisayara bakmaktan gözlerim yanıyor ve baş ağrım migrene dönüşmek üzere. Bugünün bitmesi için fazlasıyla hazırım. Her zamanki gibi önemsiz işler yapıyorum ama nedense bugün işimden memnun olmak normalden daha zor. Tek yapmak istediğim şey dans etmekken burada sıkışıp kalmış bir şekilde kağıtları itiyorum. Bir iç çekiyorum ve avuç içlerimi göz çukurlarıma sürterek baskıyı hafifletmeye çalışıyorum. Telefonum yanımdaki masanın üzerinde. El altında tutuyorum çünkü Regina nedense iş numarası yerine cep telefonumu aramayı seviyor.

Titriyor. Cevap vermiyorum, sadece masanın üzerinde dans edişini izliyorum. Arayanın patronum olabileceğini anlayacak kadar şaşkınlığımdan sıyrılıyorum ve telefonu kapıp ekranı aydınlatıyorum.

Jax.

Saat öğleden sonra üç. Cevap verebileceğim bir zaman değil, muhtemelen bu yüzden şu anda aradı. Sesli mesaj bıraktığını bildiren bir uyarı çıkıyor. Dudaklarım büzülüyor, içim burkuluyor ve ne yazacağını düşününce kalbim hızla çarpıyor. Sanırım dinlemek için eve gelene kadar bekleyeceğim. Beni bir daha asla görmek istemediğini ya da hayatında yaptığı en büyük hatanın ben olduğumu söylemesi gibi korkunç bir şey olma ihtimaline karşı. Kalbim bu tür bir acıyı kaldırabilir mi bilmiyorum. Son yirmi dört saattir bu kadar mutluyken olmaz.

Chase'i düşünüyorum ve midemdeki endişe çözülüyor, iplikler tamamen farklı bir nedenden dolayı içimi burkana kadar etrafta yüzüyor.

Ayağa kalkıyorum, dizlerim çatırdarken inliyorum, kaslarım gerilmekten yanıyor. Saatlerdir ofiste oturuyorum ve biraz kafein almak için can atıyorum. Koridordaki dinlenme odasına doğru ilerliyorum ve taze demlenmiş kahveyi görünce neredeyse ağlayacaktım. Kendime bir fincan doldurmayı henüz bitirmiştım ki eller belime dokunuyor ve sıçramama neden oluyor. Sıcak sıvı bardağımın kenarından akarak Formika tezgahın üzerine dökülüyor. Karnımın derinliklerinde hissettiğim bir kaynamayla yatışmadan önce midem sarsılıyor. Bana yaslanan sert bedene doğru eğildim.

"Şu anda ne kadar seksi görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?" Chase'in sesi kulağımda gürlüyor, burnu boynumun uzunluğunu takip ediyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Bu his karşısında gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum.

Parmakları geriliyor ve kalçalarını içime doğru itiyor. Kalem eteğimin arkasına bastırdığı her bir sert santimini hissedebiliyorum. *Nasıl bu kadar uzun süre onsuz kalabildim?* Karnımdaki su kaynamaya başlıyor.

Chase inliyor. "Benimle alay etmeyi seviyorsun, değil mi? O daracık etekle etrafta dolanmak, buradaki her erkeğin benimkine dokunmak istediğini bilmek." Kalçalarımın kıvrımlarını izliyor, göğüslerimin alt kısmıyla alay edene kadar yukarı doğru hareket ediyor. Aldığım her kesik kesik nefeste elleri yükselip alçalıyor.

Açık kapıya baktım. *Herkes geçerken bunu görebilir.* Bu düşünce beni tahrik ediyor, bacaklarım kararsızlaşıyor

aceleden. Başparmakları meme uçlarımı okşuyor. Dokunuşunun hayaleti bana işkence ediyor. Keşke bluzumu yırtıp atsa da onu tenimde hissedebilsem. Eğiliyor, boynumu nazikçe ısırırken saçlarının uçları omzumu gıdıklıyor. Bir iz bırakabileceği düşüncesi dudaklarımdan bir iniltinin süzülmesine neden oluyor.

"Siktir, Goldi." Alnını sırtıma yaslıyor, derin ve düzensiz nefes alıyor. Onu ne kadar etkilediğimi hissetmek için çaresizce ona doğru geri itiyorum. İnliyor, kalın aletini içime bastırıyor, hafifçe itiyor. Kalçalarımın arası kayganlaşıyor. Bacaklarımı birbirine bastırıyorum, ıslaklığımın ne kadar tahrik olduğumdan aşağı damlayacağından endişeleniyorum.

Ayak sesleri bizi ayırıyor. Öne eğildim, unutulmuş dökülmeyi temizliyormuş gibi görünmek için bir peçete kaptım. Chase yanıma geliyor, kalçasını tezgâha dayıyor.

Jack ve birkaç adam daha odaya girer. Birden hava boğucu bir hal alıyor. Yanaklarımdaki sıcaklığı hissedebiliyorum, Chase'in dokunuşundan duyduğum heyecan hala içimde kabarıyor ve diğer herkesin gerginliği hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Görmek için kafamı kaldırmaya cesaret edemiyorum.

Chase ise hiç rahatsız olmuyor. Ona gizlice bakıyorum ve gamzeleri ne kadar yalamaya müsait olduklarını göstererek beni kızdırıyor.

Boğuk bir konuşma var ama kulaklarımdaki uğultudan ne söylendiğini anlayamıyorum. Derin nefesler alıyorum, parmaklarım hâlâ elimde tuttuğum ıslak peçeteyi sıkıyor. Jack ve çocuklar odanın ortasındaki küçük yuvarlak masada oturuyorlar. Chase kollarını kavuşturmuş. Bana sırtıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatmaya çalışıyorum.

Chase'in gülümsemesi genişler. "Ben bir şey söylemedim."

"Yapmak zorunda değildin." Gözlerimi kısıyorum, yüzümü bir sırtıma kaplıyor.

"Mmmm," diye . Bir fincan ve cezveyi kaparak yaklaşıyor. Hareket ederken kolu koluma değiyor ve ben bir nefes çekiyorum. Vücudumdaki ateş öfkeleniyor, hala onun önceki dokunuşundan dolayı yanıyor.

"Bu gece babana mı gidiyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. Şu anda babamı ya da Eli'ı düşünmek istemiyorum. Chase balonumun içinde kaybolmayı tercih ederim. "Hayır. Eli burada, bana neden ihtiyacı olsun ki?"

Chase bardağının kenarından bana bakıyor.

Boğazım acıyla sıkılıyor. Eli benimle konuşmaya bile çalışmadı. Sarah ve babasıyla meşgul olduğunu biliyorum ama en azından diye düşündüm. Bu

Kendi kanından olanı tanımadığını fark etmek üzücü. Dün geceki sözleri kısa bir süre aklımdan geçiyor ama onları bir kenara itiyorum. Onu tanımamak benim suçum değil. Mesafesi için beni suçlamasına izin vermeyeceğim.

Chase bana bilmiş bir bakış attı. "Gecenin büyük bölümünde Sam ve Anna'larda olacağım ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ya da sadece konuşmak istersen. Merhaba de. Sesini duyayım."

Sırıttıyorum ve gözleri parlıyor. Kahve fincanını tezgâhın üzerine koyarak yaklaşıyor. "İşe dönsem iyi olacak."

Bardağına baktım. Hiç içmemiş bile. Eli yan tarafıma değiyor, sıkıyor. Çıkarken çocuklardan birinin kafasına şakacı bir şaplak atarak uzaklaşıyor.

Ancak işten eve döndüğümde Jax'ın sesli mesajını dinleyecek cesareti bulabiliyorum.

"Selam tatlım. Kusura bakma, telefonlarına cevap veriyorum. Ben... şey, bilirsin işte. Her neyse-" Boğazını temizliyor. "Seni özledim kızım. Bu gece boşsun diye umuyordum, belki konuşmak için uğrayabilirim? Ne bileyim işte. Bana haber ver."

Telefonumu kurcalıyorum, parmaklarımın onu geri arayacak kadar düzgün çalışmasını sağlamaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. *Tabii ya*. Sürekli telefon ebelemesi oynuyoruz. Onun yerine mesaj gönderiyorum.

Ben: Evet! Bütün gece evde olacağım. Ne zaman istersen uğrayabilirsin. Ben de seni özledim.

Cevap yazmadı ama birkaç saat sonra kapı çaldı. Pijamalarımı giymişim, bir film maratonunun başındayım ve elimde bir kutu dondurma var. Ayağa fırladım, sinirlerim gerilmişti.

Kapıyı açıyorum. Jax gülümsüyordu. Onu görünce paniğim dağılıyor ve rahatlayarak iç geçiriyorum. "Selam, Teeth."

"Hey, tatlım. Büyük bir gece mi planlıyorsun?" Kıyafetime kaşlarını çatıyor ve ben de yere bakıyorum. Sugarlake Lisesi dans takımı gömleğimde çikolatalı dondurma lekesi olabilir de olmayabilir de ve saçlarımın kafamda düğüm düğüm olduğunu biliyorum.

Omuz silkiyorum. "Ne alırsan onu alırsın. İster al, ister alma, ahabap. İçeri gelmek ister misin?" Kapıyı daha geniş açıyorum ve içeri giriyor, doğruca kanepeye gidiyor ve rahatına bakıyor. *Güzel. Bu iyiye işaret.*

Oturup bacaklarımı altına katlarken onu yakından izliyorum. Bacak bacak üstüne atmış, kolunu koltuğun arkasına atmış öylece bakıyor.

Kanepe. Rahatlamış görünüyor. Bir şey söylemesini bekleyerek dudağımı çiğniyorum.

İç çekiyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Beni geriyorsun, tatlım. Kes şunu. Kızgın değilim."

Parmaklarımı karıştırdığım yerden başımı kaldırıp bakıyorum. "Sen değil misin?"

"Hayır. Yani... Öyleydim. Chase ile vakit geçirmene *kızmıştım*. Ama yaralarımı sarmak için birkaç güne ihtiyacım vardı. Sakinleşince ne kadar hıyar olduğumu anladım."

"Jax, sana geri alamayacağım şeyler söyleyen bendim. Uzun zamandır benim her şeyimdin ve ben seni hafife aldım. Ve özür dilerim-" Sesim kesiliyor. "Sana hissettirdiklerim için çok özür dilerim."

Gözleri benimkileri tutuyor, içlerinden duygular akıyor. "Seni affediyorum. Bana gelememişsin gibi hissettirdiğim için de özür dilerim. Sanki bana Chase'den bahsedemezmişsin gibi." Öne doğru eğilip ellerimi avuçlarının içine aldı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Alina May. Seni seviyorum. Ve her ne kadar benim olmanı çok istesem de, sen içinde olduğun sürece hayatımın geri kalanını mutlu yaşayacağım."

İçimdeki rahatlama sel gibi akıyor, karnımdaki yanan ağrıyı bastırıyor. Ellerini sıkıyorum. "Sen sevginin her türlüşünü hak ediyorsun, Teeth."

Kıkırdıyor, geri çekiliyor ama ben ellerini daha sıkı tutuyorum. "Bir gün onu bulacaksın. Sözlerimi unutma, seni yere serecek ve ben tam orada, ön sırada olacağım. En sert tezahüratı yapacağım. Sadece bekle ve gör."

Yüzünden bir damla gözyaşı süzülüyor ve kalbim sıkışıyor. Jax'i daha önce hiç ağlarken görmemiştim.

"Kahretsin, sen bir sürtüksün. Hayatımı kurtarmak için sana kızgın kalamam." Gülüyor.

Gülüşünü yakalamak ve canımı kurtarmak için ona tutunmak istiyorum çünkü söylemek üzere olduğum şey onu benden çalabilir.

Yaltaklanıyorum. "Bilmen gereken bir şey var."

İnliyor, vücudunu kanepeye yaslıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. "Bana söyleme, Lee."

"Yapmak zorundayım."

"Ona geri döndün, değil mi?" Parmaklarının arasından bana bakıyor.

"ve seni seviyorum Jax, ama bunun için özür dilemeyeceğim."

Elleri kucağına düşüyor, dudaklarından bir iç çekiş çıkıyor. "Benden özür dilemene gerek yok, tatlım. Umarım ne halt ettiğini .

yapıyor. O seni hak etmiyor."

Onun da böyle hissedeceğini bildiğim için başımı sallıyorum. "Eskiden olduğu çocuk beni hak etmiyordu. Ama o değişti, Jax. Gerçekten değişti. Onunla konuşmalısın, sen de göreceksin."

"Evet, şey... Gelecek hafta sonu Sam'in emeklilik partisinde olacağım, yani eminim şansım olacak." Yüzünü buruşturuyor. Belli ki affetmeye hazır değil.

Akıllı bir kadın olsaydım, aramızdaki bu ağır anı alır ve tüm sırlarımı dökerdim. Ona babamın nasıl bir mücadele denizi olduğunu ve benim onun dümen suyunda boğulduğumu anlatırdım.

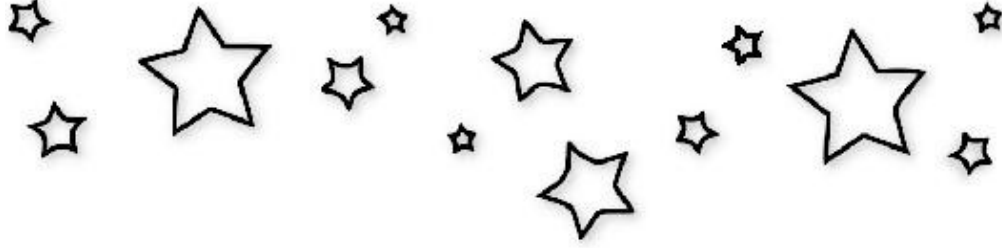
Ama benim yok.

Bu gece gözlerinde zaten keder gördüm, bir de acıma görmek istemiyorum. Onun yerine kumandamdaki play tuşuna basıyorum ve gecenin geri kalanını mutlu sonla biten masalların içinde kaybolmakla geçiriyoruz.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

I Regina'ya patlamak üzereyim. Çalışanı olarak iyi bir görüntü değil, ama Chase'den bir adım uzaklaşıp o hoochie'yi bir kenara bırakmazsa- Anne dekoltesi, kendimi kaybedebilirim. Son yirmi dakikadır dans stüdyosunun bir köşesinde durmuş "toplantı" yapmalarını izliyorum. Regina bugünlük söyledi, ama içeri girdiğinden beri erkeğime baktığı için buna pek ihtimal vermiyorum.

Ona yukarıdan aşağıya baktım. Puma gibi çekici bir kadın. Evli olduğunu sanıyordum ama alyans takmıyor. *Eminim yeni çıkarmıştır.*

Chase beni akşam yemeği için evine götürüyor ve ben de planladığım gibi eve gidip kendime çeki düzen vermek yerine kıskanç bir kız arkadaş gibi onları izliyorum.

Konuşmaları duyamayacak kadar uzaktayım ama önemli değil. Bu hafta için tamamladıkları her şeyi gözden geçirdiğini biliyorum. Regina ana dans stüdyosuna tavandan tabana yepyeni pencereler takılmasını istedi. Sokaktaki insanların doğrudan içeri bakıp dersleri görebilmelerinin işlerin açılmasına yardımcı olacağını söyledi. Pencereler bugün takıldı ve tabii ki Regina'nın da gelip görmesi *gerekliyordu*. Burası onun yeri olduğuna göre mantıklı. Ama gerçekten de önceden bluzunun fazladan düğmelerini açması gerekiyor muydu?

Saatler gibi gelen bir süre boyunca kıkırdamasını ve süslenmesini izliyorum, ta ki sonunda gidene kadar. Ama Chase'e kişisel cep telefonu numarasını vermeden önce değil. "İhtiyacı olabilecek başka bir şey aklına gelirse diye." *Lütfen.*

Bana tuhaf bir bakış atıp kapıdan çıkıp gidiyor. Chase önümde durdu, kaymağı yiyen kedi gibi gülümsüyordu.

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı çatıyorum. "Neden bu kadar memnun görünüyorsun?"

Ön kapıya baktı. Etrafın temiz olduğunu görünce elleri doğrudan kalçalarımın gidiyor. Sıkıyor, eğiliyor ve bir öpücük çalıyor. "Kadınımı görmekten memnun olamaz mıyım?"

Midemde kelekler uçuşuyor ama bakışlarımı kaçırmıyorum. "Sadece onu cesaretlendirmemen gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu."

"Kim, Regina mı?" Gülüyor, bir adım geri çekiliyor. "O kadın ilk günden beri beni yakalamaya çalışıyor Goldi. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum. Teşvike gerek yok."

Hah. Sanırım Chase'i görmezden gelmekle o kadar meşguldüm ki işaretleri kaçırdım. Muhtemelen en iyisi buydu. Onun için salyalarını akıttığını fark etseydim, bu beni kıskançlıktan yemyeşil yapardı.

"Gitmeye hazır mısın?" Artık Regina'yı düşünmek istemiyorum. Duvara yaslandı. "Acelen ne?"

Omuz silkiyorum, ellerimi iki yana açıyorum. "Aç değil misin?" "Açlıktan ölüyorum." Doğrulurken gözleri kararıyor.

Bana doğru geliyor.

Bir adım geri çekiliyorum.

Bir adım atıyor. Bir adım daha geri atıyorum.

Şimdi pencerelere dayanmış durumdayım, ellerim göğsüne bastırıyor. "Yeni camları lekeleyeceksin."

Başını eğiyor ve boynumu ısıyor. "Umurumda değil."

Daha iyi erişebilmesi için başımı yana eğerek, "Belki de *öyle*," diyorum.

"Mmm... öyle görünüyor." Bana doğru bastırıyor, sırtımı cama yaslıyor.

Avuç içleri yanlarımda geziniyor, vücudu da onları takip ediyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve elinin tersini bacağımın iç kısmında gezdiriyor. Sonuna kadar. Eteğim kalçalarımın etrafında toplanıyor. Serin hava iç çamaşırlarımın kırmızı danteline doğru esiyor. *İyi ki iyi iç çamaşırlarımı giymişim.*

"Ne yapıyorsun?" Omuzlarını gönülsüzce itiyorum. "Yemek yiyorum." Eğiliyor ve dantelin arasından klitorisimi öpüyor.

Kaslarım tutuldu.

Elleri külotumun dışında geziniyor, külotum çıkana kadar bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Savunmasızım. Teşhir ediliyorum. *Onun merhametine kalmışım.* Dili buluşuyor. Tamamen sıcak ve ıslak ve beni yaladığında yemin ederim

Aşağıdan yukarıya doğru dilini dolaştırıyor, cennete en çok yaklaştığım andayım.

"İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle bebeğim," diye mırıldanıyor. Dili yarığımdan yukarı kayıyor ve geziniyor. Onu gerçekten istediğim yerin hemen yanında. Ona ihtiyacım olan yere çok *yakın*.

Burnu bana değiyor ve ileri geri hareket ettiriyor. "*Kahretsin*, mükemmel kokuyorsun."

Kelimelerimi bulamıyorum. Başının arkasını tutuyorum, onu kendime çekerken parmaklarım saçlarına dolanıyor. Tenime karşı sırtıyor, çenesindeki kıllar kalçalarımın içini çiziyor. Sonunda, dili ona umutsuzca ihtiyaç duyduğum yere gidiyor. Klitorisimin etrafında dönüyor.

Evet.

"Oh, Tanrım." Gözlerim kapanıyor, zevkin içinde kayboluyorum. Girişime kadar öpüyor, uyarılmışlığımı yalıyor.

Ellerinden karnımın üzerinde, beni pencereye doğru sıkıca bastırıyor. Diğer eli yan tarafımda, bacaklarımın arasında geziniyor.

Geri çekiliyor. "Tadın çok güzel Goldi. Hatırladığımdan bile daha iyi." Parmakları beni okşuyor, acımı dindirmeyen dokunuşlar.

Parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor. "Chase, lütfen..."

"Lütfen, ne?" Bir parmak içeri dalıyor, zar zor. Alay ediyor. Beni çıldırtıyor. Saçlarımı yumrukluyorum, arzuyla sayıklıyorum.

"Beni boşalt... Boşalmaya ihtiyacım var." sözlerimden dolayı kıpkırmızı oldu. Daha önce hiç açık saçık konuşmamıştım.

Chase'in gözleri cızırdıyor ve parmakları içime dalıyor, kıvrılıyor ve o nokta. Klitorisimi ağzına alıyor. Yalamıyor. *Emiyor*.

Başım cama çarpıyor ve çılgılığımı durdurmak için dudağımı ısırıyorum. Bana yaptıklarından başka hiçbir şeye odaklanamayana kadar karnımda basınç oluşuyor.

Biraz daha.

Parmakları içimde makas yapıyor ve kalçalarım öne doğru sarsılıyor. Çok ileri gitmiştim. Yüzüne sürüyorum. Elimde değil. Tekrar inliyor, titreşim vücuduma zevk dalgaları gönderiyor. İçimdeki bobin sıkılaşıyor.

Dokunuşu kayboluyor. İtiraz etmek üzereydim ki kalçalarımın tutup beni yukarı kaldırdı. Bacaklarım omuzlarına doğru sarkıyor ve işte böyle,

beni cama yapıştırıyor. Elleri altımda ve yüzü kalçalarımın arasında.

Cam, sıcak tenime karşı soğuk. Başım ileri geri sallanıyor, bedenim titriyor. Çok yaklaştım. *Çok yakınım*. Parmaklarını tekrar içime sokmuyor ama buna ihtiyacı yok. Dilini bir kez daha geçiriyor ve ben çözülüyorum.

Bu his içime işliyor ve kalçalarım başının etrafında sıkışıyor. Aşağıya dalıp sularımı içtiğini hissediyorum. Bu kirli ve mükemmel ve beni çok ama *çok* ateşli hissettiriyor.

Yavaşça dünyaya geri dönüyorum. Chase bacaklarımı indiriyor ve topuklarının üzerine yerleşiyor, genişçe sırtıyor ve dudaklarını yalıyor. Yüzü orgazmımdan dolayı parlıyor ve yüzünü öpmek için çok güçlü bir dürtü duyuyorum. Ben de öyle yaptım. Pencereden fırlayıp kollarına atılıyorum ve onun güçten geriye düşmesine neden oluyorum. Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum, kalınlığı bana baskı yapıyor. Bu ve dilindeki zevkimin tadı arasında, ikinci raunda hazırım.

Sonunda nefesimi tutmak için durmak zorunda kalıyorum. Dans stüdyosunun zemininde onun göğsüne yaslanırken içimde bir mantık süzülüyor. Chase'in Regina'nın yepyeni penceresinin önünde, güpegündüz beni yemesine izin verdim.

Pişman değilim. *Bunu bana her yerde yapmasına izin verirdim.*

Ayağa kalkarken bacaklarım hâlâ titriyor ve sonra eğilip külotumu yerden alıyorum. Onları tekrar giyiyorum ve yeniden düzenliyorum, Chase'e sırtırken saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. "Bu beklenmedik bir şeydi."

"Şimdiye kadar yediğim en iyi yemek." Göz kırıyor. "Gitmeye hazır mısın? *Seni* besleme sırası bende."

Akşam yemeğini kastettiğinden eminim, ama sözlerindeki çifte anlam beni kötü şeyler düşünmeye itiyor. Onu ağzımda hayal ediyorum ve içimde bir karıncalanma hissediyorum. Kalın... zonklayan... benim.

Gitmeye fazlasıyla hazırım.

Chase'in evine vardık ve evinin ne kadar güzel olduğuna şaşırdım. Kasabanın kenarında, iki yatak/iki banyolu, tek katlı bir ev. Ne beklediğimden emin değilim. Belki bir bekar evi? Bu kesinlikle öyle değil. Erkeksi ama aynı zamanda ev gibi. Rahat. Masif meşe mobilyalar ve koyu kahverengi deri ile dolu.

Etrafımda dönüp açık kat planını inceliyorum. Oturma odası mutfığa açılıyor, granit bir ada iki alanı birbirinden ayırıyor.

"Şaşırdın mı?" Chase buzdolabının önünde durmuş, biranın açıyor.

"Evet. Beklediğim bu değildi." Etrafıma bakıyorum. Burası bir ev gibi. *Bunu nasıl bu kadar hızlı yapabildi?* "Dekoratör mü tuttun?"

Birası boğazına kaçıyor, öksürüyor ve kekeliyor. Gözlerim kısıldı. "Şey... sayılır. Pek sayılmaz. Eski kız arkadaşım bir iç mimar."

Merhaba zemin, kalbimle tanış. *Eski kız arkadaşım*. Umursamamalıyım. Yıllardır ayırız. Bu süre içinde hayatına devam etmediğini düşünmek gerçekçi değil. Ama hala yanıyor. Ne kadar kızgın olsam da, ondan nefret ettiğimi düşünsem de, kendimi asla başka birine bu şekilde veremedim. Bağlantısız ilişkiler mi? Elbette. Ama bir ilişki, *duygular* olduğu anlamına gelir. Bir zamanlar sadece bana ait olan duygular. Bugün ikinci kez kıskançlık içimi kemiriyor.

Gerçekten ne kadar "eski" olduğunu merak ediyorum. Daha önce ondan hiç bahsetmedi, gerçi ona ne zaman şans verirdim emin değilim. Ama burayı tasarlamasına yardım ettiyse... döneli o kadar uzun zaman olmadı.

"Oh." *Etkilenmemiş gibi davranarak iyi iş çıkardın, Lee*. "Yani burada seninle birlikteydi ve süslendi mi? Bu... çok hoştu."

Başını sallıyor. "Hayır, o sadece mobilya sipariş etti. Biraz yardım etti. Burada fazla zaman geçirmedim." Bir ağız dolusu birayı daha yutuyor.

"Telefondaki kadın mıydı?" Ağzımdan kaçırdım.

Başını eğiyor. "Daha spesifik olmanız gerekecek."

"O gece, gelip babam konusunda bana yardım ettiğin gece. Arka planda bir kadın sesi vardı."

"Vardı," diye kabul ediyor.

"Bu o muydu?" Deli gibi davranıyorum ve bunun farkındayım. Ona böyle şeyler sormaya hakkım yok.

"Öyle olsaydı seni rahatsız eder miydi?"

"Evet. Hayır... belki? Bilmiyorum, Chase. Bu beni rahatsız *etmemeli* çünkü sen benim değildin. Ama yalan söylemeyeceğim ve acıtmadığını söyleyemem."

Tezgâhın etrafında yürüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Gözleri karanlık, kaşları çekik. "Ben hep senin oldum."

Söylemeye hakkım olmayan şeyleri söylememek için yanağımı ısıırıyorum.

"Jax'le birlikte olduğunu bilmek beni delirtmiyor mu sanıyorsun?" Jax'in adını mırıldanıyor ve midem boğazıma düğümleniyor. Sözlerine şaşırarak başımı geriye attım. *Jax'le birlikte olduğumu mu düşünüyor?*

Kollarını kavuşturur. "Bizden haberi var mı Goldi? Endişelenmem gereken biri mi?"

"Bu fikre nereden kapıldın? Ben asla Jax'le birlikte olmadım." Alnı kırışıyor. "Ne? Bu değil... Ben emindim."

Başımı sallıyorum, ona doğru adım atıyorum ve ellerimi kollarında gezdiriyorum. "O benim en iyi arkadaşım ve evet, daha fazlasını istiyor." Suçluluk duygusu damarlarımda dolaşüyor. "Ama onun için hiç böyle hissetmedim. Hiç kimse için böyle hissetmedim. Sadece sana karşı."

"Hiç başka biriyle birlikte olmadığını mı söylüyorsun?"

Aklım Logan'a gidiyor. "Bunu söylemiyorum... ama şimdiye kadar yaşadığım tek ilişki sensin." Sanki bu gerçek beni tamamen zavallı göstermiyormuş gibi omuz silkiyorum.

Yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Bunu sevdiğimi söylemem beni bir pislik yapar mı?"

"Evet. Ama sen her zaman bir pislik oldun." Gülümsüyorum, onu öpmek için eğiliyorum. "Peki, bu 'eski' ne zamandır eski? Eğer o-"

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Hemen sözümü kesti. "Bize odaklanmak istiyorum." Kanepenin arkasına çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor. Dili dudaklarımda geziniyor, sonra ağzıma daldırıp beni derin derin öpüyor. Sızlanıyorum. *Ben neden bahsediyordum ki?*

Öpüşmeyi kesiyor, elimi tutuyor ve beni mutfığa götürüyor. "Babanın evinde hazırladığım yemeklere bakarak düşündüğünün aksine, ben bir mutfak dehası değilim. Umarım ev yapımı makarnayla aran iyidir." Sanki bir şefmiş gibi parmaklarını öpüyor.

"Duruma göre değişir. Sarımsaklı ekmek olacak mı?"

Göğsünü tutuyor. "Bunu sormana bile alındım."

Kıkırdıyorum. Buna bayılıyorum.

Yemek yaparken onu mutfakta dolaşırken izliyorum. Chase yemek yapmayı öğrenmemiş gibi davranabilir, ancak büyürken sahip olduğu becerilerle karşılaştırıldığında, işler büyük ölçüde gelişti. Dürüst olmak gerekirse, pizza sipariş edebilirdi ve ben onun yanında yediğim sürece bunun gurme bir yemek olduğunu düşünürdüm. Ama gerçekten çok lezzetli.

Sandalyemde arkama yaslanıp karnımı okşuyorum. "Çok fazla yedim. Patlayacakmışım gibi hissediyorum."

"Seksi." Kaşlarını sallıyor.

"Umarım öyledir. Burada gerçekten çaba sarf ediyorum." Gülüyorum.

"Sakin bana tatlı için yer ayırmadığını söyleme." Tabakları toplayıp lavaboya götürüyor.

"Duruma göre değişir." Çenemi elime dayayıp onu izliyorum. "Menüde ne var?"

Tiz bir ses konuşmayı böldü. Damarlarımdaki kan buza . Bu zil sesini biliyorum.

"Babam The Watering Hole'da olmalı." Kaşlarımı çattım.

Chase bulaşıkları yıkamayı bırakıp bana doğru döndü. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onlar aradığında çaldığım zil sesi bu. Gecenin bir yarısıysa beni uyandıran tek şey bu." Dişlerimi gıcırdatarak çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

"Hey, Johnny. Dur tahmin edeyim."

"Lee... polisler burada. Üzgünüm, yapabileceğim bir şey yoktu. Sahibim bu gece burada ve bunu kabul etmedi."

Alnımı ovuşturuyorum, baş ağrım gözlerimin arkasında şiddetleniyor. "Bunun için endişelenme. Babam bunu kendi kendine yapar. Oraya mı gideyim yoksa istasyona mı?"

Chase sözlerim karşısında daha dik durdu.

"İstasyon. Üzgünüm, Lee. Elim kolum bağlı."

"Özür dilemeyi bırak, Johnny. Özür dilemesi gereken tek kişi babam. Aradığınız için teşekkürler."

Telefonu kapatıyorum, hayal kırıklığı gözyaşlarım taşıyor. Chase bana doğru koşuyor, bacaklarımın arasına diz çöküyor. Elleri dizlerimi sıkıyor ve ben onun dokunuşuna odaklanıyorum.

"Çok özür dilerim. Randevumuz mahvoldu ve ben dört gözle bekliyordum-" Sesim boğuluyor, elim ağzımı kapatmak için yukarı kalkıyor.

"Hey, hey... Sorun yok, bebeğim." Saçımı geriye doğru taradı. "Randevumuz mahvolmadı. Bu işi halledeceğiz ve sen de hemen buraya geri döneceksin. Benimle birlikte. Ait olduğun yere. Tamam mı?"

Hıçkırıyorum. "Tamam."

Başka soru sormuyor. Yola çıkıp nereye gideceğimizi öğrenene kadar. Yol boyunca bana dokunuyor. Dizimi ovuyor, elimin arkasını okşuyor. O sadece orada. Beni destekliyor. Yalnız olmadığımı bilmemi sağlıyor. Artık o da benimle birlikte.

Chase Adams'a ilk kez ne zaman aşık olduğumu hatırlamıyorum. Büyürken hissettiğim diğer duyguların arasına karışmıştı.

Yu
kar Ama bu sefer? Bu sefer hatırlayacağım.
1.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A S E

G Oldi'nin babası, dostum. Onu Sweetwater County Gözaltı Merkezi'nden almak zorunda kalmamıza şaşırmamalıydım ama . Eli'nin babasının sorunlarını ciddiye alacağını sanmıştım. Goldi bana durumun böyle olmadığını söyledi. Belki bu Eli'nin ihtiyacı olan uyandırma çağrısı olur çünkü burada işler yolunda değil. Goldi'yi omuzlarında büyük bir yükle bıraktı. ve taşımak zorunda kalmaması gereken bir yük.

Yalnız.

Goldi kızgın. Kelimeleri söylemedi ama babasıyla konuşmaya bile çalışmadığında anladım. Onunla konuşmaya çalıştığından değil. Hiç konuşmadığını fark ettim. Bunu düşündüğümde midem yanıyor. Bağımlılığın insanların sevgisini nasıl çaldığını tecrübe etmesi gerektiği için üzgünüm.

Babası ön kapıya doğru yürümekte zorlanıyor. Kolum beline dolanıyor, o da omuzlarıma. Bu dansın adımlarını çoktan öğrenmiştik. Sık sık pratik yapıyoruz. Tüm bunlar olurken Goldi savaşa hazırlanıyor. Bunu yüz hatlarındaki sertlikten ve kapıdan içeri adım atışından anlıyorum.

Eli ve nişanlısı Sarah oturma odasındaki kanepede oturmuş
TELEVIZYON.

Goldi'yi görünce ayağa fırlar. "Abla, ne yapıyorsun?
Burada mı?"

Ona doğru yürür ve omuzlarını iter. Adam tökezleyerek geri çekiliyor, bacakları mobilyalara çarpıyor.

"Ne oluyor Lee?"

"Ne zaman anlayacaksın, ha?" diye tıslıyor. "Geri dönmenin görmeni sağlayacağını düşünmüştüm. İşlerin ne kadar kötü olduğunun farkına varırsın sanmıştım, ama işte sen

Baban şehirde koşturup kendini aptal yerine koyarken kızınla güzel güzel oturuyorsun."

"Ben onun bakıcısı değilim. Babam yetişkin bir adam."

Alay ediyorum. Elimde değil. Bu adam çok kör davranıyor.

"Az önce nereden geldiğimizi biliyor musun Eli?" Goldi soruyor.

Hâlâ kapının girişinde duruyorum, Bay Carson kollarımda. Yer değiştiriyor, ağırlığı bana batıyor. İlerleyip onu koltuğuna oturtuyorum. Kamburlaştı, kendinden geçti. Sarah, Bay Carson'ın durumunu fark edince nefesi kesildi. Eli bakışlarını Goldi'den bana ve bok suratlı babasına çeviriyor.

Ağzını açıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ne oldu?"

Goldi bir kahkaha atar. "Sence ne oldu Eli? Her zaman olan şey. Eğer babamın bakıcısı yoksa, direksiyon başına geçer, zil zurna sarhoş olur ve kendini en sevdiği barda bulur. Sadece en sevdiği bar onu *yasakladı* çünkü her zaman olay çıkarıyor."

Eli . "Lee, bilmiyordum..."

"Sana binlerce kez söyledim!" diye bağıyor, kollarını havaya kaldırıyor. "Sana yüz kere daha yalvardım. *Dinlemiyorsun* Eli. Duymak istemiyorsun."

Eli babasına bakıyor, keder gözlerine çökmüş. "Bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim," diye fısıldıyor. "Babam arkadaşlarıyla buluşacağını söyledi. Annem öldüğünden beri, annem gittiğinden beri her şeyi kontrol etmeyi sevdiğini söyledi."

Goldi başını sallıyor, yorgunluk yüz hatlarını örtüyor. "Babamın tek dostları Jim, Jack ve Johnny. Bir de bu gece onu yakalayıp tutuklayan polisler."

Eli'nin gözleri . "Tutuklandı mı?"

Goldi'nin gözlerinden yaşlar süzülüyor ve bu midemi bulandırıyor. Bu acıyı onun için dindirmek için her şeyi yapardım. Keşke yapabilsem. Buna alışkınım, hayatım boyunca bununla yaşadım. Daha fazlası beni incitmez. Bunun onun ruhunun derinliklerine işleyip yerleşecek bir şey olduğunu biliyorum. Günlerinin geri kalanında taşıyacağı bir şey. Onu bundan kurtaramam. Tek yapabileceğim kalp kırıklığını atlatmasına yardımcı olmak.

"Gözlerini açmalısın. Babam her zaman gördüğün gibi bir kahraman değil. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyor gözlerinin altını silerek. Yanımızdan geçip mutfağa girdi.

Hava sessiz ama ağırdır. Eli kanepeye yığılır. Sarah ona yaklaşır, elini sırtında aşağı yukarı gezdirirken, o da eliyle öne doğru eğilir.

başını ellerinin arasına aldı.

Eli yukarı bakar. "Onunla gittiğin için teşekkürler dostum."

Dilimi ısıtıyorum. Söylemek istediğim çok şey var. Esas olarak, hangi cehennemde olduğunu ve ne halt düşündüğünü sormak istiyorum.

"Sence biraz aşırı tepki mi veriyor?" Sarah'ya bakıyor, bu yüzden sorusunun ona yönelik olduğunu varsayıyorum.

Nefesimi üflüyorum, sorusuyla birlikte az da olsa kendimi tutma gücüm kayboluyor. "Bunu duymak istemiyor olabilirsin ama siktir et. Sorunu görmezden gelmek onu ortadan kaldırmayacak Eli. Durdurmayacak. Sadece kontrolden çıkmaya devam edecek ve sonra bir gün... bir gün uyanacaksın ve ne halt düşündüğünü merak edeceksin. Nasıl bu kadar kör olabildiğini merak edeceksin."

Göğsümdeki ani acıyla nefes almak için duraklıyorum. "İnan bana, o gün geldiğinde? Pişmanlık seni içten içe çürütecek. Çünkü bileceksin ki, şansın varken onları kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmadığını *bileceksin*. *Hiçbir şey* yapmadın." Başımı sallıyorum. "Umarım o zamandan önce uyanırsın."

Eli bana göz kırpmıyor. Söylediklerimi duyup duymadığını bilmiyorum ama öğrenmek için etrafta dolaşmıyorum. Goldi'yi bulmak için odadan çıkıyorum. Banyodan çıkıyor, gözleri şiş ama yüzü temiz.

Beni gördüğünde gülümsüyor. "Buradan çıkmaya hazır mısın?" Başımı sallayıp elini tutuyorum. "İyi misin?"

İç çekiyor, parmaklarımı sıkıca kavırıyor. "Evet, ben iyiyim. Sadece gitmeye hazırım."

Onu ön kapıdan çıkarıp kamyonetime götürüyorum. Onu eve götürmeye ve zihnindeki ağırlığı atmaya hazırdım. Babası gecemizi bölmeden önce çok iyi bir başlangıç yapmıştık.

Yemin ederim dudaklarımda hâlâ onun tadı var. Açık alanda onun amcıyla ziyafet çekmek planım değildi, ama lanet olası kıskançlığı beni tahrik etti. Ben benim durumumdaki her erkeğin yapacağını yaptım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve dilimle ona taptım.

Bir trafik lambasına yaklaşırken göz ucuyla Goldi'nin emniyet kemerini çözdüğünü görüyorum. Onu izlemek için döndüm. Konsolun üzerinden eğilip boynuma öpücükler kondururken bana hınzırca gülümsüyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Eli göğsümde geziniyor ve ben sırtıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Bana bakarken alt dudağı şişiyor. "Bana tatlı sözü vermiştin."

Zaten yarı sertleşmiş durumdayım ve onun sözleri sikimi kot pantolonumdan fırlayacak kadar sertleştiriyor. Belki de yapılacak en doğru şey ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylemektir. Ona beklemesini söylemek. Az önce ailesiyle duygusal bir an yaşadı ve olanlardan pişmanlık duymasını istemiyorum. Ama konsolumun üzerine eğilmiş, başı kucağımda çok seksi görünüyor, bu yüzden ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı kaldırıyorum.

Işık yeşile dönerken parmak uçlarını kot pantolonumun bel bandında gezdiriyor. Her dokunuş vücuduma bir karıncalanma gönderiyor ve direksiyona konsantre olmamı zorlaştırıyor. Tokamın şingirtisi ve fermuarımın sesi beklentiyle yanağımı ısırmama neden oluyor. Gözlerim yolda olduğu için ne yaptığını göremiyorum ama *lanet olsun*, hissedebiliyor muyum?

Pantolonumun içine uzanıyor, avucu her saniye büyüyen şişkinliğe sürtünüyor. Goldi hiç vakit kaybetmeden parmaklarını aletimin etrafına doluyor. Elinin soğukluğu sistemimde bir şok etkisi yaratıyor ve sikim onun elinde zıplıyor.

Başka bir kırmızı ışığa yanaşıyoruz, saat dokuzu çoktan geçmiş olmasına rağmen arabalar etrafımızı sarıyor. Damarlarımda ateş kıvılcımları çakıyor ve kanımın geri kalanı kasıklarımın hücum ediyor. Goldi onaylarcasına mırıldanıyor ve başını eğip sikimin ucunu dondurma külâhı gibi yalarken ona bakıyorum.

Bir nefes çekiyorum ve saçlarını avuçlayarak yüzünden uzaklaştırıyorum, böylece beni yutarken ne kadar muhteşem görüldüğünü izleyebiliyorum. Tekrar ışığa bakıyorum. *Kırmızı kal. Kırmızı kal. Kırmızı kal.*

Yeşil yanıyor. Hızlanıyorum, araba kullanırken sikimin Goldi'nin ağzında olmasının ne kadar ateşli olduğundan başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Benim için çok açgözlü. Bu beni çok tahrik ediyor.

Alay ediyor, bir yandan yukarı diğer yandan aşağı yalıyor, dilini başının etrafında döndürüyor. Kendimi onun içine sokmak istediğim için çıldırmak üzereyim. Ağzına. Amına. Lanet olsun, bu olduğu sürece umurumda değil.

Başını eğdiğinde dudağımı ısıriyorum, saçlarını tutan elim hareketi takip ediyor. Bu güzel manzaraya bakıyorum. Beni derinlemesine emiyor ve diline karşı zonkluyorum. Boğazının arkasına vuruyorum, boşalmamak için dişlerimi sıkıyorum.

"Lanet olsun, Goldi." Elim saçlarında sıkılaşıyor. Mırıldanıyor. Sikimin dibinde mırıldanıyor ve ben de birazcık daha alabilecek miyim diye itiyorum.

biraz daha derine. Etrafımda yutkunuyor ve ayağım gaz pedalında sarsılıyor.

Başını kaldırıyor, geri kayarken dilini düzleştiriyor ve beni serin havaya maruz bırakıyor. Gözlerimi yoldan ayırıp ona bakıyorum. Tükürük alt dudağını şaftıma bağlıyor, tükürük uzunluğunu kaplıyor ve parlak hale getiriyor. *Vay be.* Çok pis ve ben buna bayılıyorum.

Daha da sertleşiyorum, onun tekrar aşağı dalışını izlerken taşaklarım sıklaşıyor. Yavaş başlıyor, ama sokağıma döndüğümüzde bir ritim tutturmuş, başını sallıyor ve beni çok iyi çalıştırıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, tekrar ve tekrar - tamamen mutluluktan uçuyorum.

Onu becermek istiyorum. Hem de çok. Durmasını istiyorum. Eğer durmazsa, döllerimi boğazına fıskırtacağım ve bunun için taşaklarımı amının derinliklerine sokmayı tercih ederim. Ama kelimeleri oluşturmamıyorum. Zevk vaadi her şeyi yapabilme yeteneğimi çalıyor.

Ağzı benden ayrılıyor ve ben protesto için inliyorum.

"Ver onu bana," diye hırıldayarak beni tekrar boğazından aşağı yutuyor. Ellerini kullanmıyor ama kullanmasına da gerek yok çünkü ağzı mükemmel. *Hiç* kimse beni onun kadar derine götürememişti.

Onun sözleri, emerken yanaklarının çukurlaştığı görüntüsüyle birleşince her şey halloluyor.

Sikim sarsılıyor ve zonkluyor, ağzına doğru fırlıyor. Bizi yoldan çıkarma korkusu kanımı pompalıyor ve hissi artırıyor. Bir elimle direksiyonu sıkıca kavriyorum, diğer elim hâlâ onun saçlarına dolanmış durumda. Dili sikimin alt tarafına masaj yapıyor, her damlası için beni sağlıyor.

Beni serbest bırakıyor, tekrar kot pantolonumun içine sokuyor ve kumaşın üstüne bir öpücük bırakıyor. Arkasına yaslandı, gözleri parlıyordu. Her nasılsa, araba yoluma kadar gelebildim.

"*Tanrım, Goldi.*" Göğsüm kabarıyor, beynim sisin içinden çıkmaya çalışıyor.

Dudağının kenarını siliyor, başparmağını ağzına götürüyor ve göz kırpmıyor. "Leziz."

Sikim seğiriyor.

Onsuz yaşayabileceğimi nasıl düşündüm?

Kamyonetten atladı, o tatlı kıcını sallaya sallaya ön kapıma kadar geldi. Onu orada karşılamak için acele ettim ve kollarıma aldım. Ciyaklıyor, ellerini boynuma doluyor ve gülüyor.

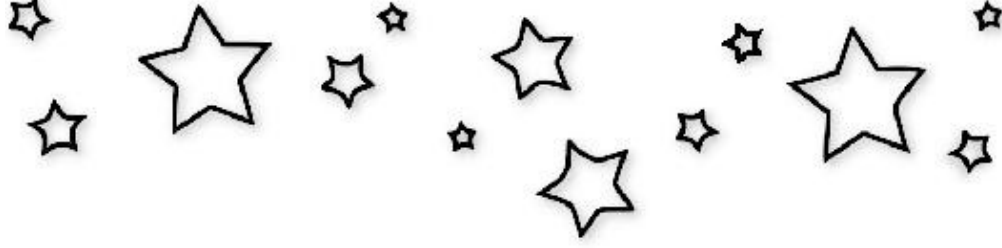
Ona gülümsedim. "Başın çok büyük belada."

Onu içeri götürdüm ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

T Kan hala tüm uzuvlarıma dağılmamıştı. Kapıyı tekmeleyip kapattığım anda Goldi yine üzerime atladı, dilini ağızma soktu. ve kendini sikime sürüyordu. Tökezleyerek mutfağa gidiyorum ve onu oturma odasına bakan adaya yerleştiriyorum. Ellerim kalçalarını kavırıyor ve bacaklarının arasında, onun tadında kayboluyorum. Az önce boğazından aşağı boşaldım ve bir şekilde tekrar sertleştim.

Dudaklarımı . "Gerçekten bizim için tatlım var."

Gözlerim onun ağır nefesleriyle yükselip alçalan göğüslerine takılıyor. Tişörtünü yırtıp çıkarmak ve meme uçlarını emerek boşalmasının ne kadar süreceğini görmek istiyorum. *Sikeyim. Bir arada tut.*

"Tatlı ister misin? Çikolatalı. Çikolatalı. Kek," diye kekeliyorum.

Eli boynuma dolanana kadar gövdemden yukarı kayıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. Dudaklarımız birbirine değiyor. "Aklımda başka bir şey vardı."

Alt dudağımı dişleriyle ısırıyor ve geri çekiliyor, ama yüzünü ellerimle kavrayıp onu geri getiriyorum. *Tadı çok güzel.*

"Öyle mi? Neymiş o?" Öpücükler arasında sormayı başarıyorum.

Eteği kalçalarının etrafında kıvrılıyor ve kendini aletime doğru bastırıyor. Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Beni yatak odana götür, sana göstermekten mutluluk duyarım. Bu, gösterilirse biraz daha iyi olacak bir şey."

Kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

Onu tezgahtan kaldırıyorum, bacaklarını belime doluyorum, sikim ona karşı sert ve kalın. Boynumu emmeye başlıyor ve *kahretsin*, bizi mümkün olduğunca çabuk bir yatak odasına, herhangi bir yatak odasına götürmem gerekiyor. Kısa bir süre onu duvara fırlatıp koridorda sikmeyi düşünüyorum,

Ama ilk seferimiz için bunu istemiyorum. Bacaklarım hızla hareket ederek bizi odama götürdü. Onu yatağa bırakıyorum, vücudum onunkini örtüyor. Hemen bana karşı sürtünmeye başladı. Cehennem gibi agresif ve bu hayatımın en büyük tahriki olsa da, bunu yavaşlatmak istiyorum.

çıkart.

Acele etme.

Her dokunuşu hafızanıza kaydedin.

Kollarını etrafımdan çözüyorum ve ayağa kalkıp ona hayranlıkla bakıyorum. Midem takla atıyor, sinirlerim tepeme çıkıyor. Ona böyle sahip olmayı çok uzun zamandır bekliyordum. *Çok uzun zamandır.*

Bacağı uzanıyor, belime dolanmaya ve beni geri çekmeye çalışıyor.

Bileğini elimle kavriyorum ve ipeksi tenini öpüyorum. ", bebeğim.

Bütün gece bizim."

Elimi baldırında gezdiriyorum. Dudaklarım onu takip ediyor, bacağına öpücükler konduruyor. Dizinin iç tarafına. İç uyluğuna. Bana verdiği şey lanet bir hediye - bedenini ruhunu sevdiğim kadar sevmeye şansına sahip olmak.

İnliyor ve kıpırdanıyor. Onu yerinde tutmak için ellerimden birini karnına bastırıyorum. Dudaklarım eteğine değiyor. Etek ucunu tutup dişlerimle yukarı çekiyorum ve dantelle kaplı amını ortaya çıkarıyorum.

Lezzetli.

Titriyor. Bluzunun düğmelerini açmaya başladım. Yavaşça. Metodik olarak. Her düğme açıldıktan sonra altındaki teni öpüyorum. Onun her mükemmel santimine tapmak istiyorum. Gömleği açılıyor ve onu içime çekmek için duruyorum. İç çamaşırına uyan kırmızı dantelli sütyeniyle sergilediği göğüsleri muhteşem ve meme uçlarının sert olup olmadığını bilmek için can atıyorum.

Eteğinin bel bandını öpüyorum, parmaklarımla tutup aşağı çekiyorum. Yardım etmek için kalçalarını kaldırıyor. Tadı *çok* güzel. *Lanet olsun. Güzel.*

Sütyenin kaplarını çekip onu zevkim için ortaya çıkarıyorum. Dilim dışarı çıkıyor, areolasının etrafında dönüyor, sonra ağzımda sertleştiğini hissedene kadar emiyor. İnliyor ve ereksiyonumun içine doğru itiyor. Birinin içinde olmayı hiç onun içinde olmayı istediğim kadar kötü istememiştim.

Elleri aşağı uzanıp kemerimi çözdü. Beceriksizce davranıyor, ben de yardım ediyorum, pantolonumun fermuarını açıyorum ve iterek çıkarıyorum. Ağzım göğsünden hiç ayrılmıyor, sadece diğer meme ucunu yalamak için yoluma devam ediyorum.

Parmaklarını boxerımın üzerinden sikimin etrafına doluyor ve *Tanrım*, eli şimdiye kadar sahip olduğum tüm amlardan daha iyi hissettiriyor. Avucunu yukarı kaydırıyor ve

aşağı, yavaşça - kumaş sürtünme yaratıyor ve sikim daha fazlası için ağlıyor. Külotumun üzerinde ıslak bir nokta oluşuyor ve eğer durmazsa, bunun gerçekten başlamadan biteceğini biliyorum.

"Chase..." diye yalvarıyor.

Mırıldanıyorum, elim klitorisine bastırmak için aşağı uzanıyor. Külotunun içinden bile parmaklarımı ıslatıyor.

Kulağıma üflediği nefesi vücuduma bir ürperti gönderiyor. "Chase," diye fısıldıyor. "Beni *becermen*i istiyorum."

Tüm vücudum kasılıyor. Goldi'nin sikiş dediğini duymak hayatımın en erotik anlarından biri.

Sikimi daha sıkı kavırıyor, bana çok iyi masaj yapıyor. "Seni hissetmeye ihtiyacım var... lütfen."

Alnımı göğsüne yaslayıp kasıklarımda oluşan ısyı kontrol etmeye çalışıyorum.

"*Tanrım*. Tamam, bir prezervatif alayım."

Eli duraklıyor. "Bir tane kullanmanı istemiyorum."

Kalbim küt küt atıyor, midem bulanıyor. Daha önce hiç çıplak sevişmemiştim ve Goldi'yi çıplak hissetme düşüncesi sikimin zonklamasına neden oluyor.

"Emin misin?"

"Evet. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve hiç... Hiç hapsiz yapmadım. Aramızda bir şey olmasını istemiyorum." Yanakları pembeleşti.

Sözleri beni çözdü. Külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyorum, amı çıplak ve sergileniyor. *Çok güzeldi*. Bakışlarımla onu yiyip bitiriyorum. Belden aşağısı çıplak, bluzu açık ve sütyeninin kupları göğüslerinin altında toplanmış. Yanakları pembeleşmiş, bal rengi saçları yatak örtümün siyahıyla kontrast oluşturarak onu bir melek gibi gösteriyor. *Benim* meleğime.

Benimkini.

Dirseklerine yaslanmış, onu izlememi seyrediyor. Ellerim kollarından yukarı kayıyor, bluzunun altından geçip omuzlarından aşağıya kaydırıyor. Boynuna öpücükler konduruyorum, sütyenini çıkarırken kulak memesini ısıyorum. Sütyen vücudundan düşüyor ve ben manzaranın sarhoşu oluyorum. Dışı da içi kadar güzel.

Onu yatağa ittim, üzerine süründüm. Boxerımı indirdi ve gömleğimi başımın üzerinden yırttım.

Şimdi de Goldi bakıyor. Dudaklarını yalıyor, gözlerinden sahiplenici bir parıltı süzülüyor. *Bu doğru, bebeğim. Ben de en az senin kadar*

Sen benimsin. Sikimi kavırıyor ve uzunluğu amının sıcaklığına değene kadar beni kendine doğru çekiyor. Dokunduğumuz yere bakıyorum. İleriye doğru itiyorum, ucum klitorisini sıyrana kadar her santimini kedi dudaklarından sürüklüyorum. Nefes nefese kalıyor ve dudağımı ısıyorum.

Kalçalarımı geri çekiyorum, sikim onun sıcaklığından uzaklaşıyor ve kendimi onun girişine hizalıyorum. Duraklıyorum, nefesim ciğerlerimde kekeliyor. Bu anı sonsuza dek hatırlamak istiyorum.

"Chase, lütfen," diye tekrar yalvarıyor.

İlerlerken gözlerini kendiminkilerle tutuyorum, yavaşça içine giriyorum. Santim santim. Sıcak, sıkı ve çok ıslak ve lanet olsun, bunun olduğuna inanamıyorum. Amı kasılıyor ve vücudum tepki vererek içine gömülüyor. Derine indim. Hem de çok. Lanet olsun. Derine. Bağlantımızın ipleri beni aydınlatıyor, her sinir ucunda zonkluyor. Onu seviyorum. Onu *seviyorum*. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Goldi gözlerini kapatıyor, başını çevirip çarşafın içinde inliyor. Elim çenesini kavramak için uzanıyor. "Hayır, bebeğim. Bana bak."

Sadece ucum içine girene kadar kalçalarımı geri çekiyorum. Bekliyorum.

Gözlerini açıyor.

Derine ve sertçe dalıyorum, her santimimi hissettiğinden emin oluyorum. Bir ritim tutturuyorum. Uzun, derin vuruşlar. Her hamlede amcığı şaftımı kucaklıyor. İnliyor, kasları tekrar kasılıyor ve orgazmımın yakıcılığı içimi yalıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Klitorisine sürtünerek soruyorum.

"Evet, aman *Tanrım*. Chase... hissedebileceğimi bilmiyordum."

Boynunu emmek için eğiliyorum, ağızımda onun tadına ihtiyaç duyuyorum - tüm duyularımı tüketmesini istiyorum. Göğsümü itiyor ve bizi döndürmeye çalışırken vücudunun sıcaklığından ayrılıyorum. İsteyerek gidiyorum, kontrolü ele almak istemesi beni tahrik ediyor. Dirseklerimin üzerine yaslanıp, kalçalarım binerek üzerimde pozisyon alışını izliyorum. Gözlerim onu yutuyor. O kadar seksi ki.

Nefesim efordan ağırlaşıyor ve bakışlarım güzel amcığını üzerime gömdüğü yere yapışıyor. Sıkı amcığı santim santim uzunluğumu yutuyor. İçine girmemek için çarşafımda yumrukluyorum. Kontrol ondayken ne yaptığını görmek istiyorum. Onun üstteki görüntüsü, mükemmel göğüsleri ve beni çok iyi emen o ayık dudaklarıyla beni çıldırtıyor.

Kucağıma oturana kadar aşağı iniyor. Kalçaları dönüyor. İçimde bir karıncalanma oluyor.

Yere bastırıyor. Ellerim kalçalarına gidiyor.

Ayağa kalkıyor ve ben de onun uyarılmışlığının sikimin uzunluğunu kaplamasıyla kendimden geçiyorum.

Elleri, göğüslerini avuçlayana kadar karnı boyunca ilerliyor. Diğer eli saçlarına dolanıyor ve bana binerken saçlarını sıkıca kavırıyor. *Vay anasını.* Keşke fotoğrafını çekebilseydim çünkü bu hayatımın açık ara en seksi görüntüsü.

Sikim kabarıyor.

"Kahretsin, Goldi. Durman gerek."

Başını sallıyor, bana daha hızlı biniyor. Vücudumdaki her kas geriliyor. Onu yavaşlatmaya çalışarak kalçalarını tutuyorum. Yapmıyor, bunun yerine etrafımda sıkıyor ve bir inilti bırakıyorum, gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor. *Hay sikeyim.*

Sırıttıyor ve tekrar yapıyor. Onu ters çevirip bileklerini elimle kavrayıp başının üstünde sabitlediğimde tutuşum daha da sıkılaşıyor. Ani pozisyon değişikliğine şaşırarak keskin bir nefes alıyor.

Ona sırtıtıyorum. "Benim sıram."

Sertçe itiyorum. Birlikte hareket ederken terden oluşan hafif parlaklık vücutlarımızı birbirine karşı kayganlaştırıyor. Dudaklarımız o kadar yakın ki aynı havayı soluyoruz ve bu her şeyi daha da güçlendiriyor.

O nefes veriyor, ben nefes alıyorum.

Acaba ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlayabiliyor mu?

Kalçalarım durmaksızın içine giriyor ve onunkiler de beni ite ite karşılamak için altında yükseliyor. Dişlerim ağzını, çenesini, boynunu, göğsünü sıyrıyor. Ulaşabildiğim her yere. Onun için çıldırıyorum.

"Onu bana verecek misin, Goldi?" Ağzlarımız fırçalandı. "Sikimin üzerine boşalmanı ."

Vücudu kasılırken gözlerini kapatarak içime doğru eğiliyor, iç duvarları beni sımsıkı kavırıyor, etrafımda kasılıyor. Bu his beni sarıyor ve zevk beni altına almakla tehdit ederken gözlerimi açık tutmak için savaşmak zorunda kalıyorum. Benim için parçalanışının her saniyesini görmek istiyorum. Benim yüzümden. Benimle *birlikte*.

Orgazmım diken diken olurken taşaklarım yukarı kalkıyor. "Siktir, bebeğim. Lanet olsun." Goldi gözlerini açtı. "İçime gel."

Orgazmım içimi kavuruyor, her sinir ucumu kızartıyor ve görüşümü beyazlatıyor. Gidebildiğim kadar derine itiyorum, horozum kaplarken sarsılıyor

onun içinde.

Vay anasını.

Üstüne yığılıyorum, saçlarım alnıma yapışıyor ve göğsüm kabarıyor. Goldi parmaklarını sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Artçı şoklar içimde dolaşıyor, vücudum onun dokunuşuyla sıcıyor.

Saniyeler ya da dakikalar sonra olabilir, ama sonunda onun üzerinden yuvarlanıyorum.

Kıkırdıyor.

Başımı çevirdim. "Komik bir şey mi var?"

"Ben sadece... bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti. *Bunu* kaçıracağımı bilseydim onca yılımı boşa harcamazdım."

Ona sırtıyorum. Şu anda tek yapabildiğim bu, vücudum hâlâ jöle gibi. Ama evet. Kesinlikle hayatımın en iyi seksiydi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

B Chase'le birlikte olmak düşündüğümde çok daha fazlasıydı. Aramızdaki ilişkinin patlayıcı olacağını hep biliyordum ama bu başka bir seviyeydi.

Daha önce hiç vücudumu kontrol eden ve neye ihtiyacım olduğunu bilen biri olmamıştı.

Dang, tekrar yapmak istiyorum.

O iri yarı. Logan'dan daha iri olduğu kesin. Beni, gerilmenin iyi hissettireceğini bilmediğim şekillerde gerdi. Onun yatağında yatarken, parmaklarım göğsünde gezinirken, başım kolunun kuytusunda dinlenirken yorgun ve mutluyum. Saçlarıma bir öpücük konduruyor ve ben de gülümsememi onun yanına saklıyorum.

"Bu hafta sonu için planın var mı?" diye soruyor.

"Hayır. Neden?" Yarı doğru. Teknik olarak Becca ve Jax ile brunch planım var ama bir haftalığına iptal edebilirim.

"Benimle Nashville'e gelmeni istiyorum. Seni götürmek istediğim bir yer var."

Ona bakıyorum. "Bunca zamandır nerede olduğunu bana gösterecek misin?"

Sırıttırıyor. "Pazar günleri gittiğim bir şey var. Benimle gelmeni istiyorum."

"Öyle mi? Ne tür bir 'şey'?"

"Bir toplantı." Sözleri rahatlığımı bozan ciddi bir hava taşıyor. "Bana çok yardımcı oldu ve belki sana da yardımcı olabileceğini düşündüm."

Göğsümdeki sıcaklık soğumaya başlıyor. Onu itiyorum, uzaklaşıyorum. "Bana yardım mı edeceksin? Neden yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Beni hemen geri çekiyor, yanaklarıma öpücükler kondururken güçlü kollarıyla beni kucaklıyor. Yüzeyin altında tehdit eden öfke eriyip gidiyor.

"Öyle demek istemedim," diye güvence veriyor. "Bu, bağımlılıktan etkilenmiş insanlar için bir grup."

Alay ediyorum. "Ben bağımlı değilim, Chase. O babam. Bunu bana söyleyecek bir gruba ihtiyacım yok."

"Biliyorum bebeğim. Burası destek için bir yer."

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum ve Chase bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Bunun yapmak istediğin son şey olduğunu biliyorum. Yani, benim de yapmak istediğim son şeydi. O yüzden anlıyorum. İnan bana. Ama bu seni yargılayacak bir grup değil. Bir şey söylemene gerek yok. Kimse babanı bilmek zorunda bile değil."

Sözlerini kafamda evirip çeviriyorum. "Bir şey söylememe gerek yok mu?"

"Hayır." Başını sallar. "Yine de gelmeni isterim. Bu benim önemli bir parçam. Ve sen de önemli bir parçasın. *En* önemli parçası. Bunu seninle gerçekten paylaşmak istiyorum."

Bu hafta sonu meşgul olup olmadığımı sorduğunda aklımda olan şey bu değildi, ama ayrı kaldığımız yıllarda Nashville'de onun için nasıl bir yer olduğunu merak ederek taşan merakımı inkar edemem.

"Tamam. Ben giderim."

Gecenin bir yarısı, Chase tekrar içime girdi. Ağrım olmasına rağmen direnmedim. Ve sonra bu sabah, beni duş duvarına doğru götürdüğünde, acıdan zevk alıyorum.

Kahvaltıdan sonra beni eve bırakıyor, böylece Nashville'e gitmek için bir gece çantası hazırlayabiliyorum. Becca ve Jax'e mesaj atıp brunch'ı iptal ettim. Becca'ya Chase'den henüz bahsetmediğim için kendimi suçlu hissediyorum, bu yüzden ona uğramasını rica ediyorum. Ona söyleyeceğim için gergindim. Becca yumuşak konuşması ya da anlayışlı olmasıyla tanınmaz. En başından beri Chase ve benim yanımda olan oydu. İlk karşılıksız aşktan, o gittikten sonra beni yutan ruhumu parçalayan kayba kadar. İlişkimiz hakkında üzölmeye hakkı olan biri varsa, o da odur.

O geldiğinde kıyafetlerimi çantama atıyordum. Sanki buranın sahibiymiş gibi kapıdan içeri girdi.

"Beni ve Jax'i brunch için ekebileceğini düşündüğünü biliyorum ama seni gitmeye zorlamak için geldim."

Gömleğimi katlayıp çantama yerleştirirken sırtıyorum. "Gidemem Becca. Bu gece için şehir dışına çıkıyorum."

Kaşlarını çatarak yatağıma uzandı. "Oh. Kiminle?"

Ona bir bakış atıyorum, sinirlerim göz temasını imkânsız kılıyor. İşte başlıyoruz. *Yara bandı gibi söküp at.* "Chase."

Becca bana bakıyor, yüzü bomboş. Odamda dolaşmaya devam ediyorum, bir günlük yolculuk için ihtiyacım olmayan kıyafetleri çantama atıyorum. Onun bakışlarının ağırlığını hissetmemek için her şeyi yapıyorum.

Mümkün olan her gardırop kombinasyonunu gözden geçirdikten sonra, sessizliğe daha fazla dayanamıyorum. "Bir şey söyleyecek misin? Beni geriyorsun."

Becca başını eğiyor, gözlerini kırıştırıyor.

"Pekâlâ." Ellerimi kaldırıyorum. "Bu konuda söyleyecek *bir şeyin yok* mu?"

İç geçiriyor, bakışını kesiyor ve tırnaklarını karıştırıyor. "Ne söylememi istiyorsun Lee? Belli ki kararını çoktan vermişsin. Sen büyük bir kızsın, senin için savaşmama gerek yok."

Gözlerimi kocaman açtığım için gözlerim yanıyor. Elimin tersiyle alnına bastırıyorum. "İyi hissediyor musun? Küstahça bir cevap yok mu? Esprili bir karşılık yok mu?"

Elime vurarak uzaklaştırdı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, bu konuda bir sürük gibi davranmamı mı *istiyorsun*?"

Yatağa oturuyorum, sorusu karşısında yüzüm buruşuyor. "Bilmiyorum... Bilmiyorum. Tepkin kafamı karıştırdı. Kendimi savunmaya hazırdım ve sen burada planlarımı bozuyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Endişelenmem gereken başka şeyler var Lee. Onaylamadığımı zaten bildiğin bir yola girmek istiyorsan, bu senin sorumluluğunda. Kaçınılmaz olarak her şeyi berbat ettiğinde gözyaşlarını silmek için burada olacağım. *Yine.*"

Dudağımı çiğniyorum. "Gerçekten yine işleri berbat edeceğini mi düşünüyorsun?"

Omuzlarını kaldırıyor. "O bir erkek. Erkekler böyle yapar." Ellerini karnının üzerinde kavuşturarak yatağıma uzandı. "Hey, nasıl oldu da numaramı verdin, Lee?"

Kaşlarım içeri çekildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bana ters ters bakıyor. "Benim numaram. Eli'nin şeyine vermişsin." Elini havada salladı. "Samantha ya da adı her neyse."

"Sarah," diye

düzeltiyorum.

"Her neyse."

"Uhm. Tamam, özür dilerim. Önemli bir olduğunu düşünmemiştim." "Ama öyle," diyor kollarını kavuşturarak.

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu ona verdim çünkü kardeşimle aranızda neler döndüğünü çalışmaktan yoruldu. Bu çok *yorucu* Becca. Hazır konu açılmışken söyleyeyim... Ben aptal değilim."

Yüzü soluyor ve saçlarını atkuyruğu yapıyor, diğer omzuna götürüp bırakıyor. Gergin olduğu zamanlarda hep saçlarıyla oynardı. Şu anda bunu yapıyor olması büyük bir işaret.

"Neden böyle şeyler söyleyip duruyorsun anlamıyorum. Kardeşin pisliğin teki ve hep öyleydi. Onu bazen kampüste görüyordum. Söylediğim şeylerden hoşlanmıyordu ve ben de seni terk etme şeklinden hoşlanmıyordum. Pek anlaşılamazdık."

"Tamam. Sarah'nın nesi var o zaman?" "Ondan hoşlanmıyorum." Omuz silkiyor.

"Mhm. Şey, özür dilerim. Eli'ı beri tanıyorsun. Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim."

Saçlarının uçlarını parmaklarının arasında döndürerek nefesini üflüyor. "Sorun değil. Sadece sinirliyim çünkü babam benim için yapacak bir şeyler bulduğu için çok heyecanlı. Bana sürekli 'boş eller Şeytan'ın oyun alanıdır' der."

"Yani sana yardım mı ettiriyor?"

Alay ediyor. "Tüm törenin sorumluluğunu bana veriyor."

Çenem düştü. "bir şey yapmak istiyor musun ki? Baban yirmi altı yaşında olduğunu ve kendi kararlarını verebilecek kapasitede olduğunu fark etmeli."

"Evet, şey... bu başka bir günün kavgası."

Ellerine bakıyor. Onu izliyorum, onu bu kadar melankolik yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Yüzüne bir gülümseme yapııştırarak bana bakıyor. "Yüzyılın pisliğinin seni nereye götürdüğünü bana hiç söylemedin."

Eli konusunda onu sıkıştırmaya devam etmek istiyorum. Hikâyesine inanacak kadar aptal olduğumu düşünüyorsa çıldırmış olmalı, ama konuşmayı farklı bir yöne çekmesine izin veriyorum. Düşün töreninden sorumlu olduğu için, onları birlikte izlemem için pek çok fırsat olacak. Ayrıca, gelecek hafta sonu ikisinin de Sam'in emeklilik partisinde olacağından eminim. Şehirdeki herkes gidiyor. Babam bile.

Chase ile yapacağımız bu mini geziden ne bekleyeceğimden emin değilim. Sadece bir geceliğine buradayız ve Nashville'de görülecek neredeyse her şeyi zaten gördüm, bu yüzden görkemli fikirlerim yok. Chase'in bensiz hayatının nasıl olduğunu biraz olsun tecrübe etmek için sabırsızlanıyorum. Yaraları bana hala kanadığımı hatırlatan insanlarla dolu bir odada oturmak anlamına gelse bile, onun bu yönünü görmek istiyorum.

Oda servisi sipariş edip etmemeyi tartışıyoruz. Nashville gece hayatını deneyimlememenin utanç verici olacağını düşündüm, bu yüzden şehir merkezinde rahat bir yere gidiyoruz. Verandada bir grup çalışıyor, bu yüzden içeride hala konuşabileceğimiz bir masaya yönlendirildiğimiz için minnettarım. Kabine geçip çevremize bakıyorum. Kalabalık ama yine de Cumartesi gecesi olduğu için şaşırmamalıyım. Duvarlar parlak renklerden oluşuyor. Neon yeşiller ve morlar koyu beton zeminle çarpışıyor. Burası belli ki estetiğiyle tanınmıyor.

"Nashville'deki en sevdiğin restoran burası mı?" Alay ediyorum.

Gülümsüyor. "Gerçekten bir favorim yok. Ama bazen bira içmek için buraya gelirdim. Yemekleri de iyi. Ayrıca seni lüks bir yere götüremem. İtibarımı zedelemek ve sana kur yapmaya çalıştığımı düşünmeni istemem."

Göz kırpıyor ve ben kıkırdıyorum. "Hayır, öyle bir şansım yok." Menüye bakıp seçenekleri gözden geçiriyorum.

"Beğendiğin bir şey var mı?" diye soruyor.

Masanın karşısından ona sırtıyorum. "Bu mükemmel. Kızarmış yeşil domatesleri var, mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şey bu."

Garson gelip bize içki getiriyor ve siparişlerimizi alıyor. Göreceli bir sessizlik içindeyiz, sadece dışarıdaki grubun bas davulu kulaklarımızda çınlıyor. Aklının çalıştığını görüyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Beni buraya getirdiği için pişman mı? Eski sevgilisini mi düşünüyor? *Onu* buraya o mu getirdi?

Kes şunu.

"Yarın beni götüreceğin şu şeyden bahsetsene."

Birasını yudumluyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bu bir grup toplantısı. Bir kilisenin bodrumunda bir araya gelip hikayelerimizi paylaşıyoruz. Aslında terapistim birkaç yıl önce gitmem için beni teşvik etti ve bana... her konuda yardımcı oldu, gerçekten."

Chase'in bir terapistle gitmesini hâlâ aklım almıyor. Milyonlarca kez hayal etmeye çalıştım ama hep yetersiz kaldım. "Ne sıklıkla gidiyorsun?"

"Her hafta sonu. Aslında artık ben yönetiyorum." Gurura çok benzeyen bir şey gözlerini dolduruyor. Onu dinlerken yaşadığım şok tüm sistemime yayılıyor. "Bu iş için en iyisinin ben olduğuma nasıl karar verdiler bilmiyorum. Ama işte buradayım."

Garson araya giriyor, kızarmış yeşil domateslerimizi bırakıyor. Nefis kokuyorlar ama kendimi kaptırıp anı mahvetmek istemiyorum.

Bunun yerine, devam etmesi için onu teşvik ediyorum. "Nasıl yardımcı oluyor?"

"Kolay soru." Sırıttıyor, parmakları birasını sıkıca kavırıyor. "Bir bağımlının oğlu olmanın getirdiği tüm duyguları hiç işlemedim. Hiçbir zaman gerçekten hissetmeme izin vermedim." Başı eğik ama gözleri bana bakıyor. "Bunu çevreleyen utanç. Tam bir başarısızlık duygusu. Anneme karşı duyduğum öfke... Lily'ye karşı."

Kalbim öyle keskin bir acıyla sızlıyor ki ayak parmaklarıma kadar vuruyor. Benim hakkımda konuşmasa da, sözleriyle içim sızlıyor. Her hece, sakladığım duygularımı çekip çıkarıyor.

"Hayatım boyunca bu bokla yaşadım, Goldi. Her yerime bulaşmasına izin verdim. Ve bu gruba gidip diğer insanların hikayelerini dinleyene kadar - diğer insanların yüzlerindeki acıyı, öfkeyi ve yersiz utancı görene kadar..." Birasından bir yudum daha alarak başını sallıyor. "Bu bok her şeyi bir perspektife oturtmanızı sağlıyor. İlk defa yalnız olmadığımı fark ettim."

Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Onunla bu toplantıya gitme düşüncesi -görmezden gelmeye çalıştığım duygulara tanık olma düşüncesi- midemi bulandırıyor. Ama endişemi bastırıyorum. Bu onun için önemli. Hayatının bu hassas bölümünü paylaşmak istemesinden onur duyuyorum.

"Lily'yi hiç buldun mu?" O bir zamanlar benim en iyi arkadaşımdı ve onunla olan ilişkiyi nasıl idare ettiğim konusunda büyük bir suçluluk duyuyorum. Endişelerimi dile getirmeden önce görmezden geldim. Gerçekte neler olup bittiğini bilemeyecek kadar saf, fırsatım varken de konuşamayacak kadar aptaldım.

Ağzı hüznü bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sam ve Anna hâlâ arıyorlar mı bilmiyorum. Bu beni şaşırtmazdı. Nereye bakmaya başlayacağımı bile bilmiyorum." Dağınık saçlarının uçlarını çekiştiriyor. "Her yerde olabilir, biliyor musun? Bensiz hayat yaşadığı için çok mutlu olabilir. Ya da

Belki de bir çukurda ölmüştür." Yüzünün etrafında dönen ve ela gözlerini karartan azabı görüyorum.

Bu düşünce nefesimi kesiyor. "Öyle düşünme. Tekrar bakmayı hiç düşündün mü?"

"Lily için mi?"

"Evet. Yani, nasıl çalıştığını bilmiyorum. Ama bunu yapabilen özel dedektifler -ya da her ne deniyorsa- yok mu? İnsanları avlayan?"

"Huh." Parmaklarıyla çenesinin üstünü kaşıdı. "Bunu yapmayı hiç düşünmedim. Onu bulmak isteyeceğimden bile emin değilim. Bu beni boktan bir insan mı yapar?"

"Hayır. Bu seni sadece insan yapar Chase."

"Gittiği için ona çok kızgıyım. Bir yanımda, geri dönüş yolunu bulmak için bolca zamanı olduğunu düşünüyor. Ama bulamadı, bu yüzden yalnız kalmak istediğini varsaymak zorundayım. *Bu* da beni boktan bir kardeş yapıyor." Parmağını göğsüne sapladı. "Dünyanın altını üstüne getirmeliyim, değil mi?"

"Belki." Bir domatesi ısırırken omzumu kaldırıyorum.

Bir kakhaha atıyor. "Evet, belki."

"Kız kardeşin hiçbir zaman alçakgönüllülüğüyle tanınmadı, Chase. Bunu çok senin anlayabilmen gerekir. Belki de eve gelmek istiyor ama gelemeyeceğini hissediyordur. Ya da belki de haklısındır ve seninle hiçbir şey yapmak istemiyordur."

İrkildi ve sözlerimin bu kadar açık seçik olmasından pişmanlık duydum. Ama gerçek bu ve bunu duyması gerekiyor. Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Ama... belki de Lily neye ihtiyacı olduğunu *bilmiyordur*. Ya da belki de mesele o değildir. Eğer onu bulmak sana huzur verecekse, bunu yapmaya değer."

Beni dinlerken gözleri yumuşuyor.

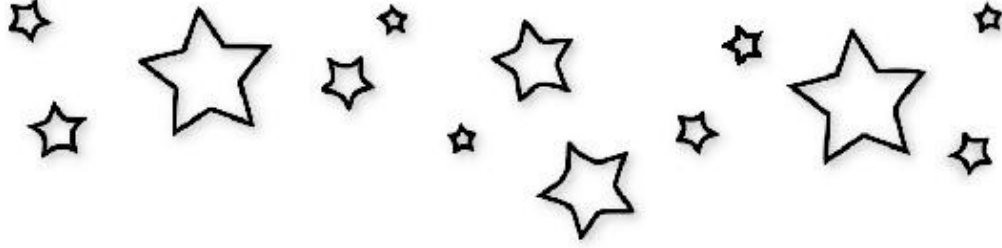
"En azından ailenle konuş. Belki bir şeyler biliyorlardır," diye yalvarıyorum.

Başını sallıyor, elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. Artık bundan bahsetmiyoruz, konuyu daha hafif bir şeye çeviriyoruz. Bizi kim olduğumuzun en karanlık kısımlarına götürmeyen bir şey. Yüzeydeki konuşmayı yakalıyorum ve sıkıca tutunuyorum.

İçimden bir ses yarın yine karanlıkta kalacağımızı söylüyor.

OceanofPDF.com

CHASE

I Goldi'yi Nar- Anon toplantısına götürmek anlık bir karar değildi. Yanlış anlayacağından korktuğum için neredeyse ona sormayacaktım. Yanılmamışım, savunmaya geçti ama en azından burada. Bunun için çok minnettarım. Ama aynı zamanda sabırsızım. Metali yeniden düzenledim. Sandalyeler daire çizer, yarım daire çizer, sonra tekrar döner.

Biz herkesten önce geldik, ama şimdi birkaç aile içeri süzülüyor. Goldi yeni gelenlerin broşürlerinden birinde kayboldu, bu yüzden ben her şeyi hazırlamayı bitirirken onu huzur içinde okuması için bırakıyorum.

Bu gece yaklaşık yirmi kişilik bir grup var. Bazı yetişkinler, bazı aileler ve birkaç yalnız genç. Kendi istekleriyle burada olan gençleri kıskanıyorum. *Keşke o zamanlar ben de burada olsaydım.*

Hikâyemi anlatmayalı uzun zaman oldu ama bu gece paylaşmayı planlıyorum. Goldi'ye hiç görmediği parçalarımı göstermek istiyorum - çocukken onu sevemeyecek kadar kırılmış olan parçalarımı. Söylemeye gerek yok, çok gerginim. Bir grup isimsiz yabancıya anlatmak yeterince zordu, ama Goldi'nin önünde her şeyi ortaya dökmek? Bu tamamen farklı bir oyun.

Cesaretimi kaybetmeden hemen konuya giriyorum. Çoğu kişi hikâyeyi duymuş olsa da Lily hakkında konuşuyorum. Annemden ve asla iyileşmeyecek yaralar açtığından bahsediyorum. Bu kadar genç yaşta omuzlarıma yüklenen sorumluluğun ağırlığından bahsederken mırıldanan onay seslerini duyuyorum. Annemin şeytanlarının kendi şeytanları olduğunu hatırlamanın *her gün* nasıl bir mücadele olduğunu. Hissettiğim suçluluk duygusunun yersiz olduğunu. Onun mutlu olmasını sağlamak asla benim görevim olmadı. Zırhımı çıkarıp altımdaki çıplak adamı gösterirken Goldi'nin gözleriyle karşılaşıyorum. Bu ham. Bu gerçek. Bu benim.

Her şey hakkında konuşuyorum ve sonra dinliyorum. Başkalarının kederlerini paylaşmalarını dinliyorum.

Bazıları umutla konuşurken, diğerleri kayıplarından bahsediyor.

Bağımlıları düşünmek kolaydır. Hastalıklarına sempati duymak, ölümlerinin yasını tutmak kolay. Bunun ne kadar büyük bir trajedi olduğunu ve uyuşturucu krizi konusunda nasıl bir şeyler yapmamız gerektiğini anlatan bir tweet atmak kolay. Ama kimse geride kalan insanları düşünmeyi hatırlamıyor. Düştüğümüz yerden dizlerimizin tozunu almamız ve sanki paramparça olmamışız gibi hayatlarımıza devam etmemiz bekleniyor. Sanki acı içinde nefes almak için her şeyi göze almak gerekmiyormuş gibi.

Bizler unutulunanlarız. Mücadele etmek zorunda bırakılanlar bizler olsak da.

İşte bu an, yabancıların bir araya gelip ruhlarını ortaya koydukları an, Goldi'yi getirmemin nedeni buydu. Böylece yalnız olmadığını görebilecekti. Görünmez olmadığını. Suçlanması gereken o değil.

Goldi, son kişi de gittikten sonra uzun süre yerinde oturuyor. Ona doğru ilerliyorum, karşısına otururken sandalyenin metal ayakları sürtünüyor. Yüzü kuru ama gözleri gözyaşlarının hikâyesini anlatıyor. Ağzını açıyor, sonra kapatıyor, dudakları birbirine yapıyor.

"Ben... Ben..." Boğazını temizliyor. "Böyle olacağını düşünmemiştim."

Başımı sallıyorum çünkü anlıyorum. İlk toplantımda ben de aynı şekilde hissetmişim.

"O insanlar," diyor. "şeyler..." Gözyaşları tekrar doluyor ve avuçlarını gözlerine bastırıyor. Ellerini indiriyor ve bakışlarıyla beni delip geçiyor. "*Sen* güçlüsün. Benim olabileceğimden çok daha güçlü."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun Goldi. Yaptığın her şeyde güç görüyorum." "Hissetmiyorum," diye fısıldıyor.

"Bence bu normal." Öne doğru eğildim, parmaklarımızı birbirine doladım ve dizlerimin üzerine koydum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ellerimize bakarak başını sallıyor. "Pek sayılmaz."

Ben zorlamam. Bir şey söylemek zorunda kalmayacağına söz verdim. Ama umarım bir gün söyler.

PAZARTESİ GÜNLERİ HER ZAMAN YOĞUNDUR ve bugün de bir istisna değil. Tiny Dancers'daki tadilatı tamamlıyoruz. Hedefe bağlı kaldığımız sürece bitecek.

Önümüzdeki hafta, her şeyin yolunda gitmesinden mutlu olsam da içimi dolduran hayal kırıklığına engel olamıyorum. İşlerin bitmesi demek artık hafta içi Goldi'nin olmayacağı anlamına geliyor. Artık dar etekler ve bugün her fırsatta yaptığım gibi onu nefessiz öpebileceğim gizli köşeler yok.

Ofise geri dönüyorum. Günün sonu geldi ve Goldi'ye ayrılacağımı haber verip akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğini sormak istiyorum. Odada volta atıyor, telefonu kulağında.

İçeri girdiğimde dönüyor ve gülümsüyor. "Evet, kulağa hoş geliyor, Jax."

Jax.

Acı midemi ekşitiyor. Kaçınılmaz olarak birbirimizle karşılaşmaya devam edeceğiz. Hayatımın aşkıyla en iyi arkadaş. Ama o *benim* ilk en iyi arkadaşımdı. Bu arkadaşlığın kaybı hâlâ aklımdan çıkmıyor. Onu neden bu şekilde koruduğunu anlıyorum ve itiraf etmek benim için ne kadar zor olsa da ona sahip olduğu için minnettarım. Ama bir yanımın ihanete uğramış gibi hissetmesine engel olamıyorum. Beni bırakması onun için çok kolay oldu. Bunca yıl sonra bile acıtıyor.

Goldi'ye doğru yürüyorum, onu duvara yaslıyorum. Göğsümü itiyor, telefonu işaret ediyor, gözleri açılıyor.

Ben de benimkini ona doğru genişletiyorum. "Umurumda değil," diyorum.

Vücudunu öpüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerim kıvrımlarını okşuyor. *Bu lanet etekleri beni öldürecek.* Kalçasına doğru yalayıp ilerliyorum.

"Seni sonra ararım, Jax." Telefonu takırdıyor.

Saçımı tutup çekiyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" "Çoklu görev becerilerini kontrol ediyorum. Biraz çalışmaya ihtiyaçları var."

Gülümseyerek omzuma vuruyor ve beni itiyor. Gülmekten geri çekiliyorum.

Masanın arkasına doğru yürür. "Regina yolda, o yüzden bir süre burada kalacağım. Bugünlük gidiyor musun?"

Pantolonumun tozunu alarak ayağa kalkıyorum. "Çok yazık. Eve dönerken dilimde senin tadının olmasını istiyordum."

Yanakları çiçek açıyor. Onu kızartmanın tüm yollarını seviyorum. Ona doğru adım atıyorum ve kolları boynuma dolanıyor.

"İstersen daha sonra gelebilirim?" diyor.

"Bunu çok isterim." Onu derinden öpüyorum, ayrılmak istemiyorum çünkü kollarımda çok iyi hissediyor. "Sanırım bu beni oyalamak zorunda kalacak."

Ayrılırken adımlarımda bir sıçrama var, sadece birkaç saat içinde onu tekrar kollarıma alacağım için heyecanlıyım. Kamyonetimi çalıştırıyorum, benzin depomun boş olduğunu fark ettiğimde inliyorum. Sweetwater'da benzin almaktan nefret ediyorum - fiyatlar eve döndüğümde daha yüksek - ama yirmi dakikalık yolculuğu yapacak kadar benzinim olduğunu sanmıyorum. Otoyolun girişinden önce bir istasyon var, ben de orada duruyorum.

İçeri girdim, hangi pompada olduğumu görmek için arkama baktım. Kasada çalışan adamdan başka kimse yok. Biraz su aldım ve ödeme yapmak için ön tarafa gittim.

"Seni tanıyor muyum?"

Suyu tezgâha koyup cüzdanımı karıştırırken kasiyere bakıyorum. *Benimle mi konuşuyor?* "Hiç sanmıyorum, dostum."

"Huh. Emin misin? Gerçekten tanıdık geliyorsun. Bir yüzü asla unutmam." İşaret parmağını kafasına vuruyor, sanki lanet bir bilgeymiş gibi.

Onu tanıyabilir miyim diye daha yakından bakıyorum. Sıska -neredeyse çok sıska, yüzünde çürükler ve boynunda gösterişli altın zincirler var. *Bu bir şey var.* Saçları kısa ve uçları buzlu. Kaşlarım çatılıyor, gömülü bir anı zihnimin arkasına iğneleniyor.

"Önemli değil, sanırım. Hepsi senin için mi?" Uzanıp karnını kaşıyor.

Şimşek tüm vücuduma çarparak beni olduğum yere mıhlıyor. Yıkık dökük bir evde, baygın bir Lily'yle yaşayan sıska, yara bere içinde bir adamın anısı gözlerimin önüne geliyor.

Orospu çocuğu.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde tezgâhın üzerine çıktım ve onu öldürmek istediğim zincirlerinden yakaladım.

"Evet. Beni tanıyorsun, seni lanet sürtüğ. Lily Adams. Bir şey çağrıştırdı mı?" Bu sefer işaret parmağım kafasına saplanıyor.

Gözleri açılıyor ve kıpırdanarak elimden çalışıyor. Zincirlerini bükerek daha sıkı çekiyorum.

"Oh, lanet olsun. Sen o kardeşsin, değil mi? Dinle... Şu anda onunla hiçbir ilgim yok, yemin ederim!"

Panikliyor, parmakları ellerimi tırmalıyor. "Kameralar var dostum. Bil diye söylüyorum. Bana zarar verirsen, yanına kâr *kalmaz.*"

Sırıyorum. düşünmesi çok dokunaklı.

"Seni bu tezgahın üzerine çekeceğim ve aldığın son nefeste zevkten dört köşe olacağım, işim bittiğinde kameralara gülümseyeceğim. Eğer nerede olduğunu biliyorsan, eğer

Bir şey biliyorsan bana söylesen iyi olur. Tamam. Lanet olsun. Şimdi."

Sarsılarak uzaklaştı ama onu geri çektim. Zincirler derisini kesiyor, boynundan aşağı kan damlıyor. Bu pisliği elime geçirmek için uzun zamandır bekliyordum. Hiçbir yere gitmiyor.

"Dostum, hadi ama. Bilmiyorum! Yıllardır burada yaşamıyor. Son bildiğimde Arizona'ya gitmişti."

"Bu ne zaman oldu?" Dişlerimin arasından tıslıyorum.

"Birkaç ay önce bir arkadaşımı aradı... ah, bırak!"

Kapının zili çalıyor ve bu, ucuz zincirleri kırarak elimden kurtulmasına yetecek kadar dikkatimi dağıtıyor.

Kasaya doğru koşup telefonu aldı ve bana doğrulttu. "Polisleri aramadan önce git buradan. Sana bildiklerimi anlattım. Artık Lily'ye bulaşmam, yıllardır bulaşmadım."

Yumruklarımı sıkıyorum. Onu pataklamak için içimde güçlü bir istek var ama kendimi tutuyorum ve kafamda huzur duasını tekrarlıyorum. Dükkâna giren adam temkinli bir şekilde etkileşimimizi izliyor.

"Çok şanslısın," diye .

Arkamı dönüp kamyonetime doğru hızla yürüyorum, çıkarken birini omzundan vuruyorum. Koltuğuma oturup avuçlarımı direksiyona çarpana kadar nefes almıyorum.

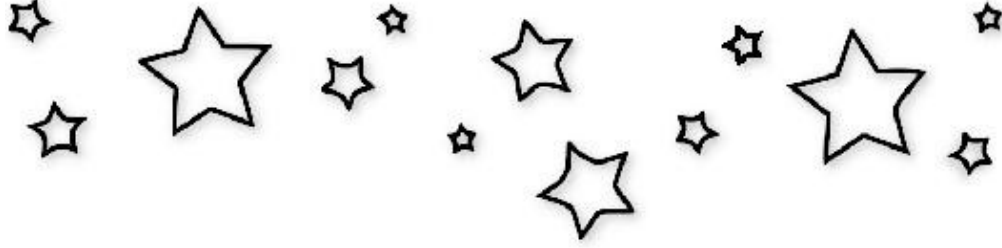
"Siktir. Siktir. *Siktir!*"

Kalbim hızla atıyor ve zihnim dönüyor.

Arizona'da. Arizona'da.

OceanofPDF.com

ALINA

I Sanırım şoka girmiş olabilirim. Lily aşırı doz alıp ortadan kaybolduğunda çok şey söylenmemişti. Chase ve ben de onu zorlamaktan korktuğum için ayrıntıları duymadım. Saatlerce aradığını ve sonunda onu bulduğunda ölümün eşiğinde olduğunu fark etmedim. Chase bu anıyı beynine kazıyarak yaşadı ve ona işkence etti. Hayatının geri kalanını şekillendirecek koca bir deneyim ve ben bunun derinliği hakkında hiçbir fikre sahip değildim. *Hiç bilmiyordum.*

Kalbim parçalanıyor, çünkü hiç düşünmedim

Sor.

Bana benzin istasyonundan bahsediyor. Söylediği her cümleyle birlikte gözlerim büyüyor. Bir çift basketbol şortu ve tişörtüyle rahatım, kanepesinde oturmuş, oturma odasının zemininde bir delik açmasını izliyorum.

"Yani, bir şeyler yapmalıyım, değil mi?" diye soruyor.

"Hiçbir şey yapmak *zorunda değilsin*. Sence yapmalı mısın?"

Kalın, siyah saçlarını koparıyor. Saç tellerinin yıllarca maruz kaldığı kötü muameleden sonra kafasında bir şey kalmasına şaşırıyorum.

"O orospu çocuğunu öldürmeliydim. Geri döneceğim. Sence hâlâ orada mıdır?" Odanın ortasında durup bana doğru dönüyor. Yumrukları iki yanında açılıp kapanıyor.

"Bence derin bir nefes almalısın." Nasıl yapıldığını göstermek için nefes alıp veriyorum. O da beni taklit ediyor ve duruşundaki sertliğin bir kısmı gidiyor. "Şimdi buraya gel. Otur ve bunu konuşalım." Yanımdaki yeri okşuyorum.

Kanepeye uzandı. Kenarda durması için onu öne doğru itiyorum ve arkasına geçip parmaklarımla omuzlarındaki gerginliği yoğuruyorum.

İnliyor, bana daha iyi erişebilmek için başını eğiyor.

"Ailenle bu konu hakkında hiç konuştun mu? Yani, Lily'den hiç bahsettin mi?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Hayır. Onun hakkında konuşmuyoruz."

Ellerim hareketlerini durduruyor. Sözleri beni şaşırttı. "Asla mı?"

"Asla."

"Peki... o zaman bence ilk adım bu. Onlarla konuşmalısın. Bildiğimiz kadarıyla, onunla temas kurmuş ve size söylememiş olabilirler."

Omuzları gerildi. "Bunu yapmazlar."

"Oh, hayır mı? Onlara onun hakkında bir şeyler duymaya açık olduğunuz izlenimini mi verdiniz?"

Sessizleşiyor. Eski Chase, Lily'nin adı her geçtiğinde susar ve konuyu değiştirirdi. Ailesi Lily'den bahsetmeye korkuyorsa hiç şaşırmam. Ama yanılıyor olabilirim çünkü bu yeni Chase bir muamma. Geçmişte olduğundan daha açık biri - Nashville'deki bu hafta sonu bunu kanıtladı.

Nar-Anon toplantısı beklediğimden farklıydı. Son yirmi dört saatimi düşünerek geçirdim ve hala nasıl hissettiğimden emin değilim. Adsız Alkolikler'i duymuştum. Babamı bin kere ikna etmeye çalıştım. Ama arkadaşlar ve aile için bir destek grubu olduğunu duymamıştım.

Hikayeleri üzücüydü, derinlere iniyor ve gömülü tutmayı tercih ettiğim çirkin duyguları ortaya çıkarıyordu. Sadece yalnızken ortaya çıkardığım hamlığı açığa çıkarıyordu.

Chase'in hikâyesini anlatacağı bir gün olacağını hiç düşünmemiştim. Yıllarımı onun dertlerini paylaşmasını umarak geçirdim. Şimdi bunu neden sakladığını anlasam da, iyileşmek için ihtiyaç duyduğu şeyin ben olmadığım gerçeği yutulması zor bir hap.

Kalbin unutamayacağı bazı şeyler vardır. Chase'i sevmek bunlardan biri. Onun tarafından incitilmek başka bir şey. Ama babamı şeytana kaptırmak anlamamı sağlıyor. Chase'in annesi ruhunu mahvetti ve onu parçaları toplamak zorunda bıraktı ve bir şey hırpalandığında ve zedelendiğinde yetenekleri körelir. Bu onun davranışlarını mazur göstermez. İhanetlerinin hayalet acısını azaltmıyor. Ama yardımcı oluyor.

"Söylediğin şeyi düşünüyordum," diye ağzından geçiriyor.

"Bir sürü şey söylüyorum." Parmaklarımı boynundaki bir düğüme bastırıyorum.

"Bir özel dedektif hakkında. Lily'yi bulmak için. Bir şey yapmayı planlamıyordum ama belki de evren bana onu bulmam gerektiğini söylüyordur."

"Bunun ne düşünüyor musun? Tanrı'dan bir işaret mi?" Tanrı. Evren. Bana kalırsa aynı şey.

"Bilmiyorum amına koyayım." Saçlarını tekrar çekiştiriyor, bana doğru eğiliyor. "Sence ne yapmalıyım?"

Gözlerindeki kayıp bakış bende onu bulmak için dünyayı arayıp bulma isteği uyandırıyor. Sözlerimi düşünerek dudağımı çiğniyorum. "Sanırım bir şeye karar vermeden önce ailenle konuşmalısın."

Arkasına uzanıp kalçamı avuçluyor. "Evet, muhtemelen haklısın. Benimle gelir misin?"

Gözlerim şişti. "Ailenle konuşmak için mi?"

"Evet. Bunu yalnız yapmak istemiyorum." Sesi çatlıyor.

"Tamam. Ben giderim." Ellerimi göğsüne doğru kaydırıyorum, bacaklarımı beline dolayıp sıkıca sarıyorum.

Onları görme düşüncesinin midemi nasıl bulandırdığını ona anlatmıyorum. Anna'yla her karşılaştığımda havanın nasıl soğuduğunu. Sam'in babamı, acısını dindirmesine yardımcı olmak için zahmete girmemiş gibi bırakıp gitmesine duyduğum kızgınlıktan bahsetmiyorum.

Bunların hiçbirinden bahsetmiyorum. Ama bunları düşündüğüme eminim.

Taze kahve beni uyandırıyor ve derin bir nefes alıp kaslarımı gererken inliyorum. Chase'in yatağından kalkmak için acele etmiyorum, gözlerimdeki uykuyu siliyorum. Telefonumu sehpanın üzerinden alıp saate bakıyorum. Uyuyakalmadığım için rahatlamıştım. Regina'nın orada olma ihtimaline karşı işe geç kalmak istemiyorum.

Gece çantamdan giysilerimi alıp, en-suite odaya gidiyorum. Diş fırçası dışında hiçbir tuvalet malzemem yok, bu yüzden elimde ne varsa onu kullanmak zorundayım. Bütün gün Chase gibi kokma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Duşumu alıp giyiniyorum, biraz kafein ve erkeğimden öpücük almak için mutfığa gidiyorum. Chase tezgâha yaslanmış, bir yandan kahvesini yudumlarken bir yandan da telefonunu karıştırıyor. Kafasını kaldırıyor ve gülümsüyor. Kalbim küt küt atıyor. *Şu lanet gamzeler.*

"Bugün nasıl hissediyorsun Goldi?" diye soruyor. Sorusu karşısında içimi saf ve parlak bir sevinç kaplıyor. Bunu duymayalı uzun zaman olmuştu.

"Merhaba." Sırıtarak dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Kendimi harika hissediyorum."

Büyük eli beni arkamdan kavıyor ve sıkarak daha da içine çekiyor. "Kahretsin, sabahları burada olmana bayılıyorum. İyi uyudun mu?"

Başımı sallıyorum, kahvesini alıp bir yudum içiyorum. Dilime çarptığında mırıldanıyorum. Sabahları ilk yudumda yenemeyeceğim bir şey var. Tadını çıkarırken Chase'in yanımda olması da işin tuzu oluyor. Buna alışabilirim.

Beni izlerken gözleri kararıyor. "Şunu kessen iyi olur."

"Neyi keseyim?" Bir yudum daha alarak mırıldanıyorum.

"Yaptığın her şey. Seni bu tezgâhın üzerine yatırmak istememe neden oluyorsun ve bunun için zamanımız yok."

Onun arkamda, kalçalarımı granit doğru ittiğini hayal ettiğimde vücudum ısınıyor. Kayıyorum ve dudağımı ısıyorum, uyarılma bacaklarımın arasında zonkluyor.

Hayalimi yarıda kesti. "Bütün gün merkez ofiste olacağım. Sam'le bu akşam yemekte buluşmak için konuşacağım. Senin için uygun mu?"

Başparmağımı dudaklarına sürüyorum. "Evet, benim için çalışıyor."

Dişlerini parmaklarıma geçiriyor ve ben ciyaklayarak elimi geri çekiyorum. Kıkırdıyor ve tezgahın anahtarlarını almak için ayağa kalkıyor.

"Gitmem gerek." Elleri yüzümü çevreliyor, dili dudaklarımı ayırıyor ve hızlı bir tat için ağzıma dalıyor. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve aramızdaki bağın ipleri dans ediyor; sonunda birlikte olduğumuz için mutluyum.

"İstedığın kadar kal, kendini evinde hisset," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Parmaklarım bileklerinde dolaşüyor. "Belki işten sonra doğruca buraya gelirim... eğer sorun olmazsa?"

"Bebeğim, yarın buraya taşınsan da benim için sorun olmaz." Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor ve bana son bir öpücük bırakıyor.

O gece Sam ve Anna'nın araba yoluna girdik ama ben üç kapı aşağıdaki eve bakakalmıştım. Kavgamızdan beri Eli ya da babamla konuşmadım. Eli mesaj attı ve aramaya çalıştı ama cevap vermeden önce sakinleşmem gerekiyor. Aksi takdirde ağzımdan kim bilir neler çıkacak. Pişman olduğum şeyler söyleyebilirim. Ya da babamın beni terk etmesine izin verirken ne düşündüğünü sorabilirim.

bir bara gitmek. Ya da nasıl oluyor da en iyi arkadaşım evlendiği için aptal gibi davranıyor.

"Hey, iyi misin?" Kalçamı sıkınca şaşkın şaşkın baktığımı fark ettim.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Evet, ben iyiyim. Sadece endişeleniyorum."

"Yemekten sonra oraya uğramak ister misin?" Başını baktığım yere doğru eğiyor.

Öyle mi? Evet. Hayır. Belki. Bundan iyi bir şey çıkmaz, ama babamı özlemekten kendimi alamıyorum. Onun beni özlemediğini bilsem bile.

"Olabilir. Her seferinde tek bir şeyle uğraşalım."

Ön kapısına giden patika yolda yürürken, Sam ve Anna'yı göreceğim düşüncesiyle sinirlerim on kat artıyor. Chase beni de yanına çekerek içeri giriyor. Uzun zaman sonra burada olmak biraz gerçeküstü. Buraya bağlı çok fazla anı var ve ben yıllarımı onları unutmaya çalışarak geçirdim.

Güzel ev yemeklerinin kokusu annemi özlememe neden oluyor. Pazar günü haftalık ziyaretimi kaçırdım ve eve döndüğümde buna öncelik için kendimi suçlu hissediyorum. *Yarın, zaman yaratacağım.*

"Evde kimse var mı?" Chase bağılıyor.

Anna köşeyi dönüyor, uzun sarı saçları Chase'in kollarına koşarken dönüyor.

"Selam, tatlım." Onun yanaklarını avuçluyor. Kalbimde annemin sevgisinin olduğu yerdeki delik ağrıyor.

"Hey, Anna." Chase ışınlıyor. "Burası güzel kokuyor, bizi ağırladığınız için teşekkürler."

Omzuna vurarak onu susturuyor. "Burası senin evin, kapımız sana her zaman açık." Mavi gözleri soğuyarak bana bakıyor. "Alina. Nasılsın?"

Kibar biri - güneyle kökleri güçlü, ama misafirperverliği bu kadar. Chase aramıza bakıyor, uzanıp beni yanına çekiyor. Anna'nın gözlerinin beni tuttuğu yere kaydığını kaçırmıyorum. Dudakları büzülüyor.

Heyecanlıyım, onun yargısı avuçlarımı terletiyor. "Anna, beni ağırladığın için çok teşekkürler. Nefis kokuyor."

"Mmm. Benim için zevk." Gülümsemesi acı verici görünüyor.

Chase'e doğru dönüyor, beni koridorda unutarak kollarını birleştiriyor ve mutfağa doğru yürüyor. Arkasından gidiyorum, midem

Onun umursamazlığı karşısında batıyordum. *Benden bu kadar nefret etmesi için ne yaptım?*

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Etrafıma bakınarak soruyorum.

Anna bana bir bakış bile atmadı. "Her şeyi hallettim, teşekkürler. Kendinizi evinizde hissedin."

Chase bana doğru yürümeye başlıyor ama Anna onun kolunu tutuyor ve yeni katıldığı yoga grubundan bahsederken dikkatini geri çekiyor. Onun omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben de el sallayarak onu uzaklaştırıyorum.

Şimdi ne halt edeceğim? Sürgülü arka kapıdan dışarı bakıyorum ve Sam'in bir sandalyeye uzanmış, bira şişesini dudaklarına götürdüğünü görüyorum. Ona doğru yöneldim.

Geldiğimizden beri ilk kez dışarı çıktığımda rahat bir nefes alıyorum. Alacakaranlık gökyüzü yeri turuncu-pembe tonlarla yıkıyor ve günün diğer saatlerinde eksik olan güzelliği sergiliyor. Sam'in yanındaki şezlonga oturuyorum.

"Güzel bir akşam, değil mi?" Gülümsüyor.

"Gördüğüm en iyi Tennessee günbatımlarından biri," diye katılıyorum. "Bu övgü bir yerliden geliyor."

"Gördüğüm gibi söylüyorum Bay Adams."

Başını eğiyor, kehribar rengi gözleriyle bana bakarken gri benekli, kumral saçları dalgalanıyor. "Bana ne zaman Sam'den başka bir şey dedin Alina? Birkaç yıl geçti diye şimdi resmiyete başlama."

"Tamam Sam." Dudaklarım kıvrılıyor, içimdeki düşmanlık beni takip etmediği için rahatlıyorum.

"Ee, ? Uzun zaman oldu."

"Harikayım, sorduğun için teşekkürler." Bu otomatik bir yanıtıdır ve yüzde yüz doğru olmasa da alacağı tek yanıt budur.

Başını sallıyor, ufka bakıyor. "Peki ya baban?"

Tereddüt ediyorum. İlk tepkim onun iyi, harika olduğunu söylemek oluyor. Her zamankinden daha iyi. Ama onun için yalan söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. Artık söyleyemem.

"O... mücadele ediyor."

Sam kaşlarını çatı. Ellerime bakıyorum, gerçeği kusma dürtüsü beni bastırıyor, ama fırsat bulamadan arka kapı açılıyor.

"Akşam yemeği hazır, millet!" Anna şarkı söylüyor.

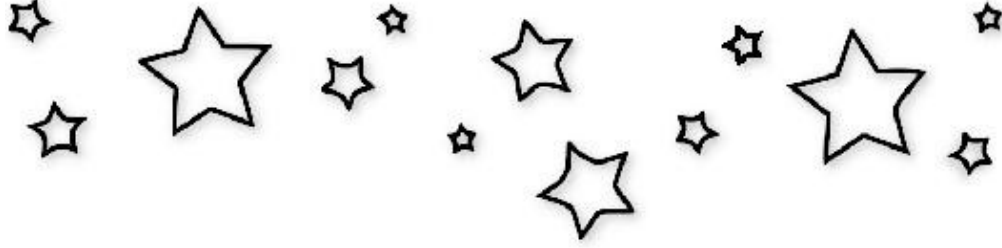
Sam konuşmaya devam etmemi ister gibi bakıyor, ama ben ona küçük bir gülümseme veriyorum ve önemli bir şey değilmiş gibi başımı sallıyorum.

Babanın sırrı başka bir gün için güvende.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CHASE

I Goldi'nin arka güverteye çıkıp Sam'in yanına oturmasını izliyorum. Onu takip etmek istiyorum ama Anna ile bir dakika yalnız kalmak istiyorum. Birkaç tane

Akşam yemeğinden önce iletmem gereken şeyler var. Goldi'ye karşı beslediği düşmanlığı gözden kaçırmadım ve Sam beni uyarmış olsa da bunu kendi gözlerimle görmek hayal kırıklığı yarattı. İşler kötüye gittiği için Goldi'yi suçlayacakları hiç aklıma gelmemişti ve zamanda geriye gidip geçmişteki yanlışları düzeltemesem de gelecekte devam etmemelerini sağlayabilirim.

Anna'nın domates doğramasını ve yoga hakkında gevezelik etmesini izliyorum. Söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum ama dikkatimi veremeyecek kadar sinirliyim. Bu andan önce sevgi ve hayranlıktan başka bir şey hissetmemiştim; bu kadar çabuk lekelenmesi sarsıcı.

"Anna," diye sözünü kesiyorum.

Doğrama tahtasından dönüyor ve cümlesinin ortasında duruyor.

"Neydi o?" Sesimi alçak tutuyorum, arkamdan bir şey duyulmasını istemiyorum. İsteyeceğim son şey Goldi'nin bu konuşmayı duyması.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Anna güverteye doğru bakıyor ve aslında neden bahsettiğimi bildiğini bana bildiriyor. Domateslerini doğramaya devam ediyor.

"Goldi'yi kastediyorum ama sanırım bunu biliyorsun."

Alay ediyor. "Ona her zaman davrandığım davranıyorum."

Bakışlarımın ağırlığını hissettiğinden emin olmama rağmen göz temasından kaçınıyor. Sorun değil, bir şey söylemesine gerek yok. Sadece dinlemesi gerekiyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Anna? Sam'i seviyor musun?"

" biliyorsun." Gözleri yumuşar.

"Hayatınızı onsuз yaşamak zorunda kalsaydınız nasıl olurdu hayal edebiliyor musunuz? Hayatının aşkının bir yerlerde olduğunu ve yaptığıın şeyler yüzünden seninle hiçbir şey yapmak istemediğini bilmek nasıl bir his olurdu?"

Anna'nın elindeki bıçak duraklar.

"Ve sonra bir mucize eseri ikinci bir şansınız olduğunu hayal edin. Bu *Sonunda* ruhunun diğer yarısı tarafından seilmeyi deneyimleyeceksin."

"Chase, bilmiyorum-"

Sözünü kestim. "Sana hiç açılmadığımı biliyorum. Bu benim hatam ve sana yaşattığım acılar için özür dilerim."

Gözleri parlıyor ve dudaklarını içeri kıvırıyor, eli göğsüne doğru yükseliyor.

"Ama sana bunu söylerken beni dinle Anna, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Goldi benim için *o*. O her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak. Geçmişte olan her şey, geçmişte olan *her şey* benim üzerimde. O hiçbir yere gitmiyor. Onu bir kez kaybettim, bir daha kaybetmeyeceğim. Eğer bunu kabullenemiyorsan," diye nefesimi üflüyorum. "Beni bir seçim yapmaya zorlarsan... Onu istenmediğini hissedeceği bir yere götürmem."

Anna gözlerinin altını siler. "O Lily'nin *en iyi arkadaşıydı*, Chase. Lily'nin başına gelenlerle hiçbir ilgisi olmadığına gerçekten inanıyor musun?"

Kaşlarımla birlikte çenem de yükseliyor. "Böyle mi düşünüyorsun?" "Başka bir şeye inanmakta zorlanıyorum."

"Lily gerçeği hepimizden sakladı, Anna. Bizimle yaşadı ve biz bilmiyorduk. Ya da belki de biliyorduk ve gözümüzün önünde olana karşı kör olmayı seçtik." Başımı sallıyorum. "Her iki durumda da, bunu Goldi'ye yansıtmak doğru değil." Bir adım daha yaklaşp başımı eğerek onun gözlerini kendi gözlerimle yakalıyorum. "Suçlanması gereken o değil. Lily için değil. Benim için de değil."

Anna kaşlarını çatar. "Seni uyandırdı ve bizi terk etti. Kanayan kalbin gözlerinden akmadan Sugarlake kelimesini bile duyamazdın. Ne istersen söyleyebilirsin ama... Çocuk sahibi olmak için *yıllarca* mücadele ettim ve sonunda iki çocuğum oldu. Eğer o olmasaydı" -bıçağı arka güverteye doğru tutuyor- "belki hala ikinize de sahip olurdum."

Yüzümü soğukkanlı tutuyorum ama içimde kalbim onun sözleriyle kurumaya yüz . Bu basit bir yanlış anlamadan çok daha derin bir mesele. Anna ve Sam'in yıllarca süren doğurganlık sorunları vardı. Eğer çocuğunun kaybı için Goldi'yi suçluyorsa

Çocuklar, yıllarca mücadele ettikten sonra - bu, akşam yemeğinden önce on dakikalık bir sohbetten daha fazlası olacak.

"Bu adil değil," diye karşı .

Omuz silkiyor, gülümsemesine rağmen gözleri hüzünlü. "Öyle olmayabilir ama ben böyle hissediyorum."

Çenem sıkıştı. "Lily'ye kızgın ol. Bana kızgın ol. Hayatın sana dağıttığı ele kız... ama lütfen arkama yaslanıp hıncını Goldi'den çıkarmana izin vereceğimi düşünme. Onu buraya saygısızlık görsün diye getirmeyeceğim."

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Onu bizi sevdiğinden daha çok seviyorsun."

Onun sözleriyle midem bulanıyor. *Bundan nefret ediyorum.* "Seni seviyorum. Bir erkeğin isteyebileceği en iyi anne oldun."

Nefesi kesildi. Bu kelimeleri ilk kez söylüyorum. Ona ilk kez anne dedim. Onu kucaklamak için kendime çektim ve göğsüme yığıldı. Yıllardır yaptığım hatalar ve onun özlemi gömleğimde gözyaşı lekeleri olarak doruğa ulaşırken, ona sınımsız sarılıyorum. Birkaç dakika sonra burnunu çekti ve geri çekildi.

Onu omuzlarından tutuyorum. "Ben ona aşığım. Anlamaya çalış Anna, *lütfen*. Dünyam çok uzun zamandır karanlıktı, biliyor musun?"

"Ve o ışık mı?" Anna usulca sorar. "O gökyüzündeki her yıldız."

Anna başıyla onaylıyor, gözyaşlarını siliyor ve Sam ile Goldi'ye yemek vaktinin geldiğini haber vermek için arka verandaya yöneliyor. Masayı hazırladım, Anna'nın yemeklerinin kokusundan midem gurulduyordu. Yıllardır en çok özlediğim şeylerden biri bu. Beni beslemek için orada olmadığından hayatımda çok fazla paket servis var.

Yemeğin ilk yarısında Sam'in emeklilik partisi hakkında konuşuyoruz. Bu cumartesi, Anna son dakika detaylarını halletmeye çalışıyor. Heyecanlı, konuşurken neredeyse koltuğundan zıplıyor. Öte yandan Sam heyecanlı değil. Emekli olmayı hiç istemediğini biliyorum ama bunu Anna'yı yatıştırmak için yapıyor. *Mutlu eş, mutlu hayat.* Goldi ile parti hakkında konuşmadık bile, ama şaşırmış görünmüyor, bu yüzden ailesinin davet edildiğini varsayıyorum. Acaba Bay Carson gitmeyi planlıyor mu? Kimse onun içki içtiğini bilmiyor ve ben de artık içiyormuş gibi yapamayacağından eminim.

Konuşmada bir durgunluk var ve bunun benim şansım olduğunu biliyorum. Mide bulantısı içimi kasıp kavuruyor ve gerginliğimden dizim masanın altına çarpıyor. Önemli değil, sinirlerim beni bundan alıkoyamayacak. Artık Lily'nin Arizona'da olduğunu bildiğime göre, onun iyi olduğundan emin olana kadar rahat edemeyeceğim.

"Yani." Boğazımı temizliyorum. "İlginç bir şey oldu. Sizinle bu konuda konuşmak istiyorum ama konuyu nasıl açacağımdan emin değilim." Çatalımı sıkıyorum, metal avucuma battıkça batıyor.

Anna peçetesini kucağına koyar. "Bize her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, Chase."

"Doğru." Başımı salladım. "Lily'yi tanıyan birine rastladım."

Masa sessizleşir. Anna'nın gülümsemesi düşer ve Sam'in omuzları sertleşir.

Goldi uzanıp parmaklarımızı birleştiriyor ve bana devam etme gücü veriyor. "Bana onun Arizona'da olduğunu söyledi. Ya da en azından birkaç ay önce orada olduğunu."

Sam öne eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış, dikkat kesilmişti. "Bunu nereden biliyor? Hâlâ onunla konuşuyor mu?"

"Bilmiyorum, soru sormak için pek uygun bir ruh halinde değildim." O orospu çocuğunu düşünmek bile damarlarımdaki öfkenin kabarmasına neden oluyor.

"Hmm." Sam'in gözleri hesap yapıyor. Anna hâlâ oturduğu yerde donmuş, yüzü asık.

Aralarına bakıyorum. "Siz hala onu arıyor musunuz? Size hiç ulaştı mı?"

Sam'in gözleri, sorduğum için hayal kırıklığına uğramış gibi düştü. "Gerçekten bunu sana söylemeyeceğimizi mi düşünüyorsun evlat?"

"Onun hakkında bir şeyler duymaya pek açık değildim. Onun hakkında konuşmak benim için zor." Goldi'nin elini sıkıca kavıyorum, beni sabitlemesi için onu kullanıyorum. "Bir özel dedektif tutmayı düşünüyordum."

Sam koltuğunda arkasına yaslanıp iç geçiriyor. "Birkaç yıl önce birini işe almıştık. Bir yıldan fazla aradı ama hiçbir şey bulamadı."

Goldi araya giriyor. "Sence kızın Arizona'da olabileceğini bilmesinin bir faydası olur mu? Bilirsin, devam etmek için somut bir şey?"

Sam onun sözlerini değerlendirir. "Bu mümkün." Kıpırdamadan duran, bir kuzu gibi sessiz olan Anna'ya bakar. "Sanırım adı Don gibi bir şeydi. Nashville'de yaşıyor. Biraz keyifsiz biri ama görünüşe göre en iyisi. Bilgilerini bulup sana vereceğim. Belki bizden daha şanslı olursun."

Başımı sallıyorum, Lily'yi bulma düşüncesiyle kalbim boğazıma kadar yükseliyor. Eve gidip uyuduktan ve ertesi gün işe gitmek için hazırlandıktan sonra bile göğsümde durulmuyor.

Yemekten sonra Goldi'yle her şeyi konuşabileceğimi düşündüm. Ama sonra Becca aradı. Arabanın şoför mahallinden cıgıllıklarını duyabiliyordum.

Goldi endişeli bakışlarını bana çevirdiğinde, onu bu gece için en iyi arkadaşına kaptırdığımı anladım.

Bugün onu henüz görmedim. Öğle yemeğine çıkmam gerekiyordu ama Sam'in az önce telefonuma gönderdiği iletişim bilgilerine bakakalmış durumdayım. Görünüşe göre şu Don Calhoun denen adamı aramak üzereyim. Sam beni tekrar uyardı, biraz kabataslak biri. Kız kardeşimi bulabildiği sürece dünyanın en sinsi dolandırıcısı bile olsa umurumda değil.

Titreyen parmaklarımla arama tuşuna basıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. Çalışıyor... bir kez... iki kez... üç kez, durmadan önce.

"Mason."

Telefonu kulağımdan çekip gözümü kısarak ekrana bakıyorum. *Mason mı?*

"Evet, merhaba. Don Calhoun'a ulaşmaya çalışıyorum. Bana iletişim bilgilerinin bu olduğu söylendi."

"Uh-huh. Peki Don'dan ne istiyorsun?" "Bunun

Don ve benim aramda kalmasını tercih ederim."

"Numaramı arayıp *bana* sorular sorduğunuzu düşünürsek, bu sizi herhangi bir talepte bulunmak için çok iyi bir noktaya getirmiyor, değil mi?"

Bu adam ciddi mi?

İçimi çekiyorum, zaten bıkkınım. "İş için arıyorum. Geçmişte ailem için bazı işler yaptı ve onu tekrar işe almak istiyorum."

"Mmm. Birini mi arıyorsun yoksa kaybolmak mı istiyorsun?"

Kaşlarımdaki çizgiler kırışıyor. "Birini bulmam lazım. Dinle, Don'u telefona verebilir misin ya da mesaj falan atabilir misin? Bütün bu gidip gelmeler için gerçekten zamanım yok."

"Korkarım Don görevde değil. Artık yetkili benim, yani ister benimle konuşun ister telefonu kapatın. Her iki durumda da benim için pek bir şey fark etmez."

"İyi bir iş modeline benziyor," diye mırıldanıyorum.

Gırtlaktan bir kıkırdama geliyor. "Sen en iyisiyken iyi bir iş modeline ihtiyacın yok. Senin için birini bulabilirim, sorun değil. Ama bir bedeli var. Ve detayları konuşmadan önce yüz yüze görüşmeyi tercih ederim."

Yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum, bu düşündüğüm kadar kolay ve basit olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğruyorum. "Tamam, sorun değil. Ama Pazar gününe kadar şehir dışına çıkamam."

"Hayır."

"Ne demek 'hayır'?"

"Yani, Pazar günü olmaz. Cumartesi uygun."

"Cumartesi meşgulüm," diyorum sıkılmış dışlerimin arasından. "Ben sana gelirim."

Teklifini değerlendirdim. Bütün gün Sam'in emeklilik partisiyle meşgul olacağım ama siktir et. Birkaç dakikalığına ortadan kaybolabilirim. Ona bilgileri veriyorum ve bir değişiklik olursa arayacağını söylüyor.

Bir adım daha yaklaştık.

GÜNLÜK GİRİŞİ #352

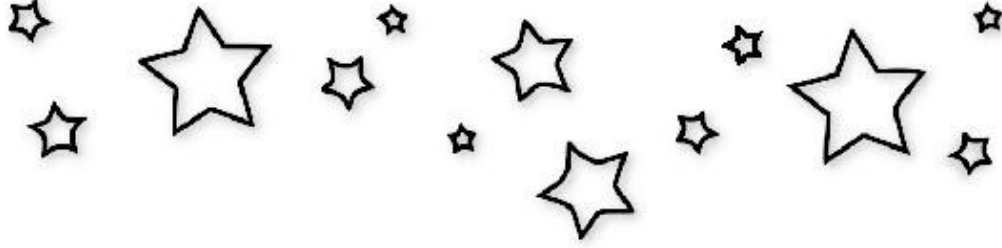
Muhtemelen Lily ile ilgili olan biten her şeyi yazmalıyım, bu günlük kayıtları bunun için değil mi? Şeytanlarımı kovmak falan. Ama bunları düşünmekten yoruldum. O yüzden Doktor, eğer bunu okuyorsan, sanırım oraya gittiğimde içimi dökecek ruh halinde olmamı umman gerekecek.

Ama Goldi hakkında yazacağım. Onu özledim. Ve bu beni biraz zavallı hissettiriyor çünkü onu bugün erken saatlerde gördüm. Kendime işleri ağırdan almam gerektiğini hatırlatıp duruyorum. Yani... fiziksel olarak değil tabii ki. Artık sikim onun amcığı olan cenneti hissettiğine göre, bir daha onsuz yapabileceğimi sanmıyorum. Ama evet diyeceğini bilseydim, onu yarın evime taşırdım. Onun yanında olmak istiyorum. Her zaman. Sürekli burada olması için çok mu erken? Böyle hissetmek normal mi? İlk seferinde her şey yoğundu ama bu kadar bunaltıcı olduğunu hatırlamıyorum. Tek gördüğüm o. Dilimde onun anısının tadı var. O yokken bile vanilya kokusu alıyorum. Çıldıırıyorum.

Ama umurumda değil. Onun için deli olduğum sürece hayatımın geri kalanını deli gibi yaşayacağım.

OceanofPDF.com

ALINA

"Y kardeşimiz bir pisl k!" Becca  ı lık atarak  n kapıyı arkasından kapatıyor.

Sırıtır m, elimdeki şarap kadehini uzatıyorum, doldurdum ve bekliyorum. Chase ve ben onun evine doğru gidiyorduk ki o tela la aradı. Eli ve Sarah'yla ilk resmi "toplantısı" bug nd  ve geldiğinde evde olmazsam bana zarar vermekle tehdit etti.  şte buradayım, bir    e şarap ve dinleyen bir kulak.

"Sanırım i ler iyi gitmedi?" Sırıti ımı gizlemeye çalışıyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Hayır.   ler *iyi gitmedi*. Karde in kelimenin tam anlamıyla tanımaktan hoşnut olmadığım en kötü insan."

Ka larım  atıldı.

"Yani, bu kadar... bu kadar... biriyle büyürken nasıl hayatta kaldın?"

" zel mi?" Sanırım.

"Delilik!" diye bağırıyor. "Ugh!"

Şarap kadehini yudumlarken yüzümü buru turuyorum. *  ren *. Kırmızı  arabın tadı çıkarılmalı, bir   renci gibi yudumlanmamalı.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama yine de a zımdan dökülüyor. Eli ile aramız iyi olmasa bile, onun hâlâ o olduğunu bilmek güzel. Günün uzunluğu kadar seçici ve gelgitlerle ay kadar kontrollü.

"Seni etkilemesine izin vermemelisin, Becca. Bunu bilerek yapıyor. İnsanları kızdırmayı seviyor."

"Kı ına soktu um zaman aya ımı kaldıracak," diye mırıldanıyor ve kadehini yeniden doldurmak için şarap    esini kapıyor.

"Siz her zaman yağ ve su gibiydiniz. Çocukken seni ne kadar sinirlendirdiğini hatırlıyor musun?" Anılara gülümsüyorum. Kalbim sıkışıyor, ağabeyime olan özlemimi dile getiren melankolik bir şarkıya dönüşüyor.

"Sarah ona nasıl katlanıyor bilmiyorum. Ben *asla katlanamazdım*. Gerçekten, bırakın onunla yaşamayı, o adamla evlenebilmemin bile imkanı yok. Bu korkunç bir karar olurdu."

Midem boğazımda düğümleniyor, az önce dudaklarımdan geçen şarap kadehime geri fırlıyor. "Yine mi geldin?"

Elini yüzünde gezdirerek esniyor. "Ha?"

"Bunun korkunç bir karar *olacağını* söylemişsiniz. Bu ifadeyle tam olarak neyi kastediyorsun? Evlilik kısmına mı, yoksa birlikte yaşama kısmına mı?"

Omurgası dikleşir. "Ben öyle demedim. Beni yanlış duydun."

"Ne dedin o zaman?"

"Hmmm?" Şarabını yudumluyor. *Tekrar*. "Hey, Chase ile yolculuğun nasıldı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır. Asla olmaz. Konuyu böyle değiştiremezsin Becca."

Başını arkaya atarak inliyor. "Artık Eli hakkında konuşmak istemiyorum."

"Buraya gelmenin tek sebebi bu!" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Şey, sadece içimi dökmem gerekiyordu. Yaptım ve şimdi işim bitti." Omuz silkiyor, kıvrık saçlarını omzunun üzerinden atıyor.

Yine saçıyla oynuyordu. "Biliyor musun, sen ve Eli beni gerçekten kızdırmaya başladınız. İkiniz de bana neler olup bittiğini anlatmazken ikinizin arasında olmaktan hoşlanmıyorum."

Becca hiçbir şey söylemiyor, sadece kırık uçlarını karıştırıyor.

Elini tuttum. "Bana anlatabilirsin, biliyor musun? Sen benim en iyi arkadaşımsın Becca. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Sadece *lütfe*n bana neler olduğunu anlat."

"Hiçbir şey olmuyor, Lee." Sesi fısıltı gibi. Sorduğum sorulardan dolayı bitkin görünüyor.

Tüm soruları soran kişi olmayı denemeli.

Sezgilerim etrafta uçan ve beynimi kemiren sinir bozucu bir sivrisinek gibidir. Ama Becca tanıdığım en inatçı insan. Onu konuşturmaya çalışmaya devam etmek ölü bir atı dövmek gibi olur.

Gözlerimi kısıyorum. "Sen öyle diyorsan."

Becca geceyi burada geçirdi ve Eli ile ilgili her türlü konuşmadan kaçınmaya karar verdikten kısa bir süre sonra kanepemde sızdı. Ne duyduğumu biliyorum.

Ama inanmak için çok çılgınca. Onun gibi biri için fazla inatçıdır ve ona sahip olmak için o değerli kontrolünün bir kısmından vazgeçmesi gerekir. *Evet, doğru.* Ayrıca, Tanrı aşkına Becca'nın kardeşimle birlikte olup da bana söylememesine imkan yok.

Ertesi gün ofiste oturup Tiny Dancers web sitesi için bir blog yazısı yazarken hala bunu düşünüyorum. Chase düşüncelerimi bölerek içeri giriyor ve tüm vücudum gülümsememle doluyor.

Onu seviyorum.

Bu düşünceyle kalbim kanatlanıyor, göğsümün etrafında çırpınıyor.

"Hey, bebeğim." Eğildi ve beni öptü. "Kahretsin, seni özledim. Lütfen bana bu gece seni görebileceğimi söyle."

"Bu gece beni göreceksin," diyorum dudaklarına karşı.

"Gidip bir şeyler yemek ister misin? Çocuklarla kanat yemeye gitmek üzereyim, sen de gelmek ister misin diye sorayım dedim."

Burnumu kıvırıyorum. Kanatları sevmiyorum. "Bleh. Almayayım. Yine de teşekkürler."

Yüzü hayal kırıklığıyla asılıyor ama ben öğle yemeğine kadar çalışmayı ve annemin mezarına giderken laleler için duracak zamanım olmasını tercih ederim.

"Tamam. Ama bu gece görüşürüz? Göle gitmek ister misin? Güzel bir gece olacak."

Bu düşünce beni heyecanlandırdı. "Bunu çok isterim."

Sırıyor. "Tamam, seni evinden alırım."

"Biraz daha geç geleceğim. Annemi ziyarete gideceğim."

Gözleri ela rengine bir hü­zün katıyor. Henüz "Anne" muhabbetine girmedik ve bu sorun değil. Konuyla birlikte gelen ağırlığı özellikle umursamıyorum.

"Tamam, bebeğim. İhtiyacın olursa beni ara." Şakağıma bir öpücük konduruyor, sonra uzanıp elini eteğimin altına sokuyor ve bir avuç derimi yakalıyor.

"Hey! Elinize dikkat edin bayım." Güldüm, onu tokatlayarak uzaklaştırdım. "Denediğı için bir adamı suçlayamazsın." Göz kırıyor.

Aynen böyle, ağırlığı kaldırır.

Birkaç saat sonra, ayaklarım anneme giden yolu çevreleyen yeni sulanmış çimlerin üzerinde kayıyor.

Mezar taşının önünde dururken kalbim çarpıyor. Dağınık olmasını bekliyordum - solan çiçekler, temizlenmesi gereken birkaç yaprak. Ama tertemizdi. Hiç görmediğim kadar temiz, sanki biri tüm kiri ve pisliğı titizlikle temizlemek için zaman ayırmış gibi. Taze laleler vazoda duruyor.

Altında da bir zarf vardı. Yaklaşıyorum ve yazıya bakıyorum.

Sevgili anne.

Kalbim sıkışıyor, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Eli onu görmeye geldi. Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Ona karşı hissettiğim tüm öfke akıp gidiyor ve ağabeyim için ağlıyorum.

"Hey, anne." Getirdiğim çiçekleri mezar taşının dibine bıraktım. "Görüyorum ki başka bir ziyaretçin daha var. Eminim onu çok özlemişsindir, değil mi?" Bağdaş kurup oturuyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum. "Yıllardır Eli'yi eve getirmeni istiyordum ve sonunda bunu yaptın. Sanırım teşekkürler. Yine de böyle beklemiyordum." Kıkırdıyorum.

"Evleneceğini biliyor muydun?" Çenemi elime dayadım. "Eminim onun aşık olduğu her saniyeyi gözetliyordun, kendine engel olamadın."

Annemin Eli ve onun "yalnız kalbi" için telaşlandığı anılar gözlerimin önünden kayıp gidiyor.

"Chase'i de mi bana geri gönderdin?" Dizime bir yaprak çarpıyor ve ben onu alıp narin yeşilliği parmaklıyorum.

"Listede aşağılara doğru ilerliyorsun, ha?" Kaşlarımı çatarak dudağımı çiğniyorum. "Babama ne zaman ulaşacaksın? Bir süreliğine onun koruyucu meleği olabilir misin? Onu da en az seni özlediğim kadar özliyorum. Neredeyse o kadar uzun süredir."

Esinti artıyor, tenimde yılın bu zamanı için alışılmadık bir serinlik bırakıyor. Gözlerimi kapatıp bu his üzerine meditasyon yapıyorum; annemin ruhuna ulaşmaya ve onunla bir bağlantı kurmaya çalışıyorum. Sonunda bir araba kapısı çarparak beni hayallerimden uzaklaştırıyor.

Adına bir öpücük kondurup .

Arabama gittiğimde beni bekleyen bir mesaj vardı. Telefonumda Jax'in adını görünce gülümsedim. Sonunda bana ulaşıyor. Onu varlığımla boğmak istedim ama biliyorum ki bazı şeyler hâlâ çok taze. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylüyor, ben de bunu ona vermeye çalışıyorum.

Jax: Selam tatlım. Ne ? Bu gece buluşabilir miyiz?

Bazı haberlerim var.

Ben: Bu gece meşgulüm, ama yarın akşam tamamen seninim! Dışarı mı çıkmak istersin, evde mi kalmak?

Jax: Kahretsin, yarın yapamam.

Ben: Cumartesi günü Sam'in partisine gidiyor musun?

Yakında Kaliforniya'ya dönmek için şehirden ayrılacak ama umarım o dönmeden önce onunla en az bir hafta sonu daha geçirebilirim.

Jax: Evet. Gösteriyi çalmak için orada olacağım.

Sırıyorum.

Gölde güzel bir gece. Ama Chase ile oradayken hep öyledir. Bir kez daha, onun siyah kamyonetinin arkasında battaniyenin üzerinde uzanıyoruz. Ama bu sefer, duygularımla savaşmak zorunda değilim. Uzanıp elini tutmadan ya da dönüp başımı göğsüne koymadan önce tereddüt etmeme gerek yok.

Bana özel dedektifin geleceğinden bahsediyor ve ben de babamla ilgili korkularımı dile getiriyorum. Özellikle de emeklilik partisinde Sam için bir "tebriği" bir araya getiremeyecek olmasından. Bizi aşağı çeken şeylerin ağırlığını hafiflettikten sonra rahatlayabiliyor ve yıldızların altında birlikte olmanın getirdiği huzurun tadını çıkarabiliyoruz.

Öpücükleri boynumdan aşağı doğru iniyor ve bedenim onun dokunuşuyla titriyor. Eli yazlık elbisemin altına indiğinde karnım geriliyor.

"Sana her zaman etek ve elbise giymeni ne kadar çok *sevdiğimi* söylemiş miydin?" Kumaşın altından kayıyor ve kıvrımlarımın arasından geçerek dokunuşundan ve sözlerinden içime sızan ıslaklığı yayıyor.

"Nedenmiş o?" Kekeliyorum.

"Kolay erişim." O konuşurken nefesleri boynuma çarpıyor ve bu da tüylerimi diken diken ediyor.

"Chase," diye nefes alıyorum. "Halkın içindeyiz." "Burada bizden başka kimse yok, bebeğim."

Köprücük kemiğimi ısırtıyor, dişlerinin geride bıraktığı izlerden bir sızı oluşuyor. Kalın bir parmağını içime sokuyor, dokunuşuyla nefes nefese kalırken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Parmağını yavaşça içeri ve dışarı pompalamaya başlıyor, vücudumda şehvet kıvılcımları çakıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor. "Sanırım etrafımızdaki insanların seni elimin üzerine boşaltmak üzere olduğum gerçeğinden habersiz olması hoşuna giderdi." Konuşurken avucunu bana sürtüyor.

Ağzım açık kalıyor, gözlerim geri kayıyor. Ben söylemeden beni neyin tahrik ettiğini bilmesine bayılıyorum. *Bu yüzden mi herkesin görebileceği yerlerde bir şeyler yapmaya devam ediyor?* Bu düşünceyle damarlarımda sıcaklık dolaşüyor. Bir parmağını daha sokuyor ve daha hızlı hareket ederek beni altında kıvrandırıyor. Bacaklarımda arasında karıncalanmalar başlıyor.

Eğiliyor, vücudumda aşağı doğru ilerlemeden önce dilini alt dudağımın uzunluğu boyunca kaydırıyor. Elbisemi daha da yukarı itiyor, başı elbisemin altında kayboluyor. Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve hâlâ yalnız olup olmadığımı görmek için kıyı şeridini tarıyorum. Emin olamadan, ağzının etrafında kapandığını hissettiğimde görüşüm bulanıklaşıyor. Tam da dokunulmak için yalvaran o sinir yumağının üzerinde. Yalanmak. Okşanmak.

Dilini parmaklarıyla birlikte döndürüyor, kalbim uyarılmışlığımın nabzına göre atıyor. Kendimi tutamayarak geri çekiliyorum, içimde titremeler yayılıyor. Bacaklarım onu sarıyor, yüzü bacaklarımda arasına tam oturuyor.

Elbisemi yukarı kaldırıyorum, böylece onu kalçalarımda arasında sallanırken izleyebiliyorum. Aşağı uzanarak saçlarını avuçluyorum ve yüzünü kendime doğru itiyorum. Karşılık olarak hırlıyor, parmakları bükülüyor. İçimden elektrik fişkırıyor.

Gözlerim kapalıydı ama zorla açıyorum, beni nasıl parçalara ayırdığını izlemek istiyorum. "Chase... Yapmak üzereyim..."

Dili daha hızlı hareket ediyor. Daireler çiziyor. Fiske vuruyor. Sonra *sertçe* emiyor ve patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Parmaklarının hızı, eline damlayan uyarılmışlığımdan duyulabiliyor.

Saç tellerini daha sıkı kavriyorum, sırtım kavislenirken onları büküyorum ve kendimi yüzüne doğru daha da itiyorum. Sanki hayatında yediği en güzel yemekmişim gibi inliyor.

Çok yaklaştım ve sadece biraz daha...

Devamı...

Uzaktan gelen sesler havayı dolduruyor ve kalbimi ele geçiren panik beni uçurumun kenarına itmek için tek ihtiyacım olan şey.

İnlemenin arttığını hissediyorum ve Chase'in eli sesi bastırmak için havaya kalkıyor. Çığlık atmamak için avucunu ısııyorum. İç duvarlarım parmaklarının etrafında kenetleniyor, zevk havai fişekleri vücudumda patlayıp cızırdarken onu daha derine çekiyor.

Ben nefesimi tutup bedenime geri dönerken o beni kucaklamaya devam ediyor.

"Vay anasını," diyorum nefes verirken.

Ayağa fırlıyor ve gülümsüyor, ağzı parlıyor. "Sanırım burada biri varmış."

"Sen en kötüsüsün." Gülüyorum, kıyafetlerimi yeniden düzenliyorum. "Beni seviyorsun."

Bir nefes çekiyorum ve yüzündeki kaygısız gülümseme kayboluyor. Sözleri aramızdaki boşlukta asılı kalıyor.

Ona sevdiğimi söylemek istiyorum. Onu gerçekten seviyorum. Hiç durduğumu sanmıyorum. Ama dilim damağıma yapışıyor ve kelimeleri çıkaramıyorum.

"Hey, ateşiniz var mı?" diye bir ses bakışmamızı bölüyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Chase dönüp bana bakmadan önce, "Hayır dostum, üzgünüm," diye cevap veriyor. "Buradan çıkmaya hazır mısınız?"

"Elbette."

Elimi tutuyor, arkasından öpüyor ve bu hareketiyle gerginlik bedenimi terk ediyor. "Tamam, hadi gidelim."

Evime giderken çok sessizdik. Chase'in en sevdiğim yanlarından biri de bu. Havayı boş düşüncelerle doldurmuyor. Onun sessizliğinde, başkalarının sözlerinde bulduğumdan daha fazla rahatlık buluyorum.

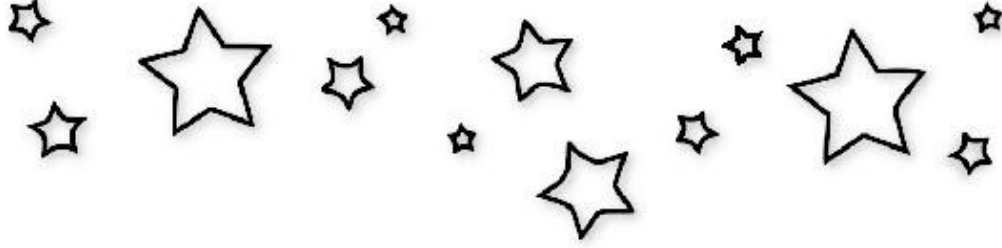
Binamın önüne yanaştık ve vedalaştık. Tam kamyonetin kapısını açarken telefonunun çaldığını duyuyorum. Dönüp baktığımda ekrana kaşlarını çattığını görüyorum. Ona bir öpücük vermek için eğildim ve kolu sarsılarak telefonu benden uzaklaştırdı.

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

Sormadım. Bunun yerine ona veda öpücüğü verip içeri koşuyorum, gecenin geri kalanında telefonunda ne sakladığını düşünüyorum.

OceanofPDF.com

CHASE

Lani bir tepkiydi. Verdiğim için kendime kızdığım bir tepki. Elim titrediğinde Goldi'nin yüzündeki ifadeyi gördüm ama lanet olsun, ekranımda ne olduğunu görmesini istemedim. *Lanet olası Marissa*. Her şeyin kontrol altında olduğunu sanıyordum; ona çıplak resimlerle uğraşmayı bırakmasını söylediğimde beni dinlemişti. Bu çok doğal. saçmalıklarına tekrar başlamaya karar verirse, Goldi'nin yanındayım.

İçim karmakarışık. Goldi'ye her şeyi açıklayana kadar sakinleşmeyecekler ama bunu yüz yüze yapmam gerekiyor. Gözlerinin içine bakmak ve telefonumu çektiğimde bunun onu bu görüntüden kurtarmak için olduğunu anladığını bilmek istiyorum. Başka bir sebepten değil. Ne yazık ki açıklamam beklemek zorunda çünkü onu bugün göremeyeceğim. Merkez ofiste sıkışıp kaldım ve bu gece ve yarın Sam'in emeklilik partisi için hazırlık yapmam gerekecek.

Yine de iyi olduğumuzdan emin olmalıyım. Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Günaydın bebeğim. Umarım gecen göl rüyalarıyla doludur. Ve bizim. Tercihen ikincisini. Bugün iyi bir gün geçir. Bu gece planladığın bir şey var mı?

Lanet olsun, bu çok sevimsizdi.

Sam içeri girdiğinde başımı kaldırıp ona sırtıyorum. "Selam ihtiyar, seni görmeyi beklemiyordum. Emekli hayatına erken başlayacağını sanıyordum."

"Uzak duramıyorum." Masamın önüne oturup rahatına bakıyor. "Sadece seni kontrol etmeye, sohbet etmeye geldim."

Telefonuma son bir kez bakıp kenara itiyorum ve Sam'e tüm dikkatimi veriyorum. "Her şey hakkında nasıl hissediyorsun? Yeni yavaş ve sıkıcı hayatına hazır mısın?"

Parmaklarını ağarmış saçlarında gezdiriyor, kıkırdıyor. "Hiç hazır olacak mıyım bilmiyorum. Sonrasında hayatın nasıl olacağını hiç düşünmedim, biliyor musun? Tüm hayatımı bir hedef için çalışarak geçirdim. Kendi şirketime sahip olmak. Ve sonra o şirketi kalıcı bir şey haline getirmek."

"Artık başardın." Gülümsüyorum.

"Evet." Kollarını yana doğru kaldırarak iç geçiriyor. "Hayalleriniz gerçekleştiğinde ne yaparsınız?"

"Biliyorsam ne olayım. Sanırım yeni bir hayal kuruyorum. Parti için hazır mısın?"

Elleriyle gömleğinin önünü silerken bir omzunu kaldırıyor. "Sanırım. Bu benden çok Anna'nın yararına."

"Sanırım bunu hepimiz biliyoruz." Sandalyemde rahatlıyorum.

"Aslında sizinle konuşmaya gelmemin nedeni parti. Şirketimizden herkes orada olacak. CEO'luk görevini devraldığınızı resmi olarak açıklayacağım."

Kalbim daha hızlı atıyor. *CEO*. Bunun olacağını biliyordum ama yine de sistemde bir şok etkisi yarattı. Gençken bunun gerçekleşmesini hayal ederdim. Bir erkek olduğumda, bu hayalin hatalarımın akıntısında yıkanıp gittiğini düşündüm.

Dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum, ikinci şansım için minnettarlıkla dolup taşıyorum. Sam'in gözleri yumuşuyor ve anladığını biliyorum. Bu büyük bir an. Telefonuma tekrar bakıyorum, *tüm* anlarımı paylaşmak istediğim kadından bir mesaj var mı diye merak ediyorum.

Telefonum nihayet üç saat sonra çaldı.

Özür dilerim! Bunu yeni gördüm. Regina bugün burada ve ekstra özel davranıyor. Umarım günün güzel geçer. Sam'in partisine birlikte gitmek ister misin? Yoksa Jax'le mi gitmeyi planlayayım?

Onun benimle gelmesini istiyorum, Jax'in değil. Becca'yla değil. Ama erkenden orada olmalıyım ve onu Anna'yla daha fazla baş başa bırakmayacağım.

Ben: Ben dinlenme salonunda takılacağım, sen bütün gün burada takılmaktan sıkılacaksın. Seninle orada buluşuruz. Günün iyi geçiyor mu?

Goldi: Burada olsan daha iyi olurdu.

Midemdeki düğüm çözülüyor ve içime bir memnuniyet yayılıyor. Partiden önce olanlar hakkında konuşmak için iyi bir fırsat olmayacak. Yine de, bunun görmezden gelmemiz gereken bir şey olmadığını bilmesini istiyorum. İlişkiler konusunda uzman falan değilim. *Çok açık*. Ama her iki tarafın da her zaman iyi iletişim kurması gerektiğini biliyorum. Geçen seferki en büyük başarısızlıklarımdan biri buydu.

Partiden sonra bana gelir misin? Seninle kollarımda uyumak istiyorum. Ayrıca dün gece ne olduğunu açıklamak istiyorum. Aptalcaydı ve endişelenmen gereken bir şey değil. Görmen gerektiğini hissedersen sana ne istersen gösteririm.

Yazı baloncukları çıkıyor, siliniyor, sonra tekrar çıkıyor.

Goldi: Tamam.

Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi tepsiler dolusu yemek taşıyordum. Anna parti için yerel bir lokantaya yemek siparişi verdi, ancak onların getirmesi yerine hepsini taşımam için bana hizmet teklif etti - ki bu sorun değil, gerçekten umurumda değil. Ama lanet olsun, bugün hava cehennem gibi sıcak ve sanki tüm dükkânın siparişini verdi.

Odanın kenarı boyunca masalar kurulmuş, getirdiğim yiyeceklerle yavaş yavaş doluyor. Son yükü bırakıp Anna'yı arıyorum. Onu odanın karşısındaki bir adamla konuşurken buluyorum. Başını arkaya atıyor ve adamın söylediği bir şeye gülüyor. O kadar mutlu görünüyor ki, ayak işlerine bakan bir çocuk olmaktan duyduğum kızgınlık eriyip gidiyor. Onlara doğru yürüdüm.

"Şimdi işkencenin bir sonraki aşamasını düşünme zamanın, Anna. Birkaç tur daha attıktan sonra tüm yiyecekler getirilmiş olacak," diye takılıyorum ona yaklaşıırken.

Gülüyor. "Oh, seni meşgul edecek bir sürü şeyim var. O küçük güzel kafanı bu konuda yorma."

Yanında duran adam, "Fazladan bir çift ele ihtiyacınız varsa yardım etmekten çekinmem," diye araya giriyor.

Ona bakarken gözlerimi kısıyorum. Tanıdık geliyor ama onu nerede gördüğümü çıkaramıyorum. Buna şaşırmadım. Sugarlake gibi küçük bir kasabada, herkesi bir noktada görmüş olmanız kaçınılmaz. Muhtemelen aynı okula gitmişizdir, benim yaşlarımda görünüyor.

"Oh!" Anna haykırır. "Harika! Alabileceğimiz tüm elleri kullanabiliriz." Bana doğru döndü. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Çenesini bana doğru kaldırdı. "Chase, değil mi? Okula beraber gitmiştik." Onu hatırlamaya çalışırken alnım çatlıyor. O yılların çoğunu unutmaya çalıştığım için hafızam biraz bulanık.

Elini uzatıyor. "Ben Logan. Hatırlamamana şaşırmadım, pek aynı çevrelerde bulunmadık."

Elini sıkıdığımda ampul söndü. *Logan*. Futbol oyuncusuydu sanırım. Kesinlikle hatırladığım o dangalak Reed ile *takılıyordu*.

"Doğru. Evet, dostum. Benim hatam. Madem teklif ediyorsun, gelip son yemek tepsilerini getirmeye yardım edebilirsin."

"Yolu göster." Sırıttıyor.

İşimiz bittikten sonra ikimize de biraz su getirdim. Yerde duvara yaslanıp oturuyoruz, Anna bize bir sonraki işi vermeden önce mola veriyoruz.

"Sen Sam ve Anna'nın oğlusun, değil mi?" Logan soruyor.

"Onun gibi bir şey." Ona baktım. "Anna'yı nereden tanıyorsun?" "Ben burada kişisel antrenörüm. Yogasını tanıtmak için yardım istedi. benden haberi yaymamı istedi." Su şişesinin vidasını açıyor ve bir yudum alıyor.

"Bu geceki partiye gelmen için seni ikna etti mi?" Bir kahkaha attı. "Bunu biliyorsun."

"Tüm kasabayı davet ettiğine eminim. Eğer gelmezsen garip bir adam ."

Gözleri parlıyor. "Bütün kasaba, ha? Belki benim parçam da orada olur."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. *Onun parçası mı?*

"Öyle mi? Kız arkadaşın var mı?"

Omuz silkiyor, elindeki su şişesini havaya fırlatıyor. "O benim kız arkadaşım değil. Yani... havalı biri ama sadece vakit geçirmek için iyi bir yol. Gerçi onu birkaç haftadır görmedim."

Cevap vermiyorum çünkü bu adamın sikinin ıslanmasını hiç umursamıyorum.

"Peki ya sen? Bir kız arkadaşın var mı?"

İşte bu . "Evet."

Bana bakıyor. Ayrıntı vermediğimde kıkırdayarak başını sallıyor. "Çok konuşmuyorsun, değil mi?"

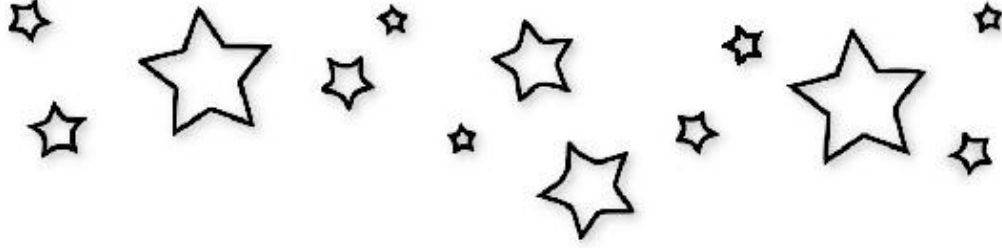
Başımı duvara yaslıyorum. "Söyleyecek fazla bir şey olmadığında değil."

"Yeterince adil." Ayağa kalkıp pantolonunun tozunu alıyor. "Ben gidip Anna ve başka neye ihtiyacı olduğuna bak."

Goldi'yi ve onun tamamen benim olduğu için ne kadar mutlu olduğumu düşünerek beni geride bırakıyor.

OceanofPDF.com

ALINA

I Jax ile brunchtayım. Becca, Eli ve Sarah ile kilisedeki toplantıya gitti, yani bugün sadece ikimiz varız. Onu ilk kez görüyorum.

Konuşmamızdan bu yana onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bu akşam Sam'in partisine gitmeden önce günü birlikte geçireceğiz. Bu Jax'in Kaliforniya'ya gitmeden önceki son gecesi ve beni kapıda bırakmak zorunda kalsa bile benimle gelmek istediğini söyledi.

"Taşınıyorum," diye geveliyor Jax.

Ellerim masanın kenarını kavıyor, onun sözleriyle dengem aniden bozuluyor. "*Hareket ediyorum* da ne demek?"

"Kaliforniya'ya. Zaten zamanımın çoğunu orada geçiriyorum ve... beni burada tutan pek bir şey yok."

Benim yüzümden hareket ediyor. Kalbim göğsümde çatlarken ağlıyor.

"Oh," diye fısıldıyorum. Sözleri ruhuma bir başka sivri kesik atıyor, insanların gidiş yollarının çetelesini tutuyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu istediği gibi sevemesem de yine de *seviyorum*. Bencil yanımda bunun yeterli olmasını diliyor.

Uzanıp elimi sıkıca kavıyor. "Yine de ziyarete geleceğim. Tatilimi onunla geçirmezsem annem beni öldürür. Ama bu yapmam gereken bir şey."

"Benim yüzümden mi?"

"Biraz," diye itiraf ediyor.

Yüzüm buruşuyor, kalbimin parçaları mideme düşüyor.

Jax bir sonraki sözlerini aceleyle söyler. "Lütfen tatlım, ağlama. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Kendimi bulmaya, seni unutmaya. Bunu burada yapamam... Anlamana ihtiyacım var."

Burnumu çekiyorum, başımı sallıyorum. Anlıyorum. Ama bu acımı azaltmıyor. "İyi olacak mıyız?"

"Evet, iyi olacağız." Elimi bir kez daha sıkarak gülümsüyor. "Artık gözyaşı dökmek yok, tamam mı? Bu gece ateşli bir randevum var ve onun en iyi halinde olmasına ihtiyacım var."

Kıkırdıyorum, gözlerimi kuruluyorum.

Günün geri kalanını birlikte geçiriyoruz. Gitmek üzere olduğunu bildiğim için onunla geçirdiğim zaman daha hızlı ilerliyor. Ortamı neşeli tutuyor ama yine de Jax rekreasyon merkezinin otoparkına girerken içimi bir endişe kaplıyor. Babama ve Eli'a ulaşmaya çalıştım ama ikisi de cevap vermedi ve Chase ile aramız hâlâ gergin. Bana endişelenecek bir şey olmadığı konusunda güvence verdi ama geçmişimizin hayaletleri hâlâ kafamın içinde dolaşıyor.

"Bunun için hazır mısın?" Jax park ederken soruyor. "Bu benim buradaki son gecem tatlım, hadi bunu değerlendirelim." Mükemmel dişleri sokak lambalarının yapay ışığında parlıyor.

Kalbim sızlıyor. *Gidiyor ve ne zaman döneceğini bilmiyorum.*

İçeri girerken gözlerimi Chase için dört açıyorum ama onu bulamıyorum. Belki de kalabalığın içinde kaybolmuştur. Sanırım Sugarlake tarihindeki herkes burada.

"Kahretsin, parti vermeyi gerçekten biliyorlar, ha?" diye mırıldanıyor Jax, beni odanın içine doğru götürürken eli belimde.

Duvarlar boyunca dizilmiş uzun masalar var; mezeler her santimi kaplıyor. Odanın köşesinde bir bar var ve Jax beni oraya yönlendiriyor. O içkilerimizi sipariş ederken ben barın tepesine yaslanıp Chase'i bulmak için etrafa bakıyorum. *Chase nerede?*

Onu görmüyorum ama bakışlarım Anna'nın Logan'la konuşmasına takılıyor. *Harika.* Burada olacağını bilmeliydim. Logan beni fark ediyor ve Anna'ya bir şeyler söyleyip yanıma gelirken yüzünü bir gülümseme kaplıyor. Bir ilişkimiz yoktu, ama yine de onu öylece terk ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Chase'e çok bağlı olduğum için onu düşünmedim bile.

Anna onun bana doğru yürümesini izliyor ve onun bakışları karşısında içim daralıyor. *Süper, Alina'dan Nefret Tugayı için daha fazla cephane.*

Jax yanımda geriliyor, belimi sıkıyor. Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Ben gidip erkekler tuvaletini bulacağım. Geri geleceğim."

Gözlerimi Logan'dan ayırmadan başımı sallıyorum. Jax'in gerçekten de ondan kaçmak için gittiğinden eminim ama açıkçası rahatladım. Bu gece dramayla uğraşmak istemiyorum.

"Alina. Hey, burada olmanı umuyordum." Logan sarılmak için beni kendine çekti. Onun ilgisinden rahatsız olarak kıpırdandım.

"Öyle mi? İşte " Geri çekildim, Chase'i ararken şarabımdan içiyordum.

Gözleri karardı. "Her şey yolunda mı?"

İçimi bardağımı barın üstüne indiriyorum ve ellerimi sıkıyorum. "Logan, ben-"

Kahkahası sözümü kesti. "Sakın söyleme. Her şeyi bitiriyorsun."

Yüzümü buruşturuyorum. "Gerçekten bitecek bir şey var mıydı?"

"İsteseydin olabilirdi." "Sen harika bir adamsın,

ama ben-"

Logan elini kaldırır. "Hikâyeye ihtiyacım yok bebeğim. Sadece eğleniyorduk, değil mi? Bir noktada bitmesi kaçınılmazdı." Gözleri vücudumu inceliyor. "Ama lanet olsun, sürdüğü sürece eğlenceliydi."

". "

Odaya bakarken elleri ceplerindeydi. "Sanırım planlarımı yeniden düzenlemem gerekiyor. Bu gece eve götürecek başka birini bulmalıyım. Seni gördüğümde kesin bir şey bulduğumu sanmıştım."

Sözleri yüzüme bir sırtış getirdi. "Gecenizi mahvettiğim için üzgünüm. Eminim sıra bekleyen bir sürü kadın vardır."

"Evet, evet. Kalbimi kırdıktan sonra bana yağ çekmene gerek yok," diye şaka yapıyor.

Anna yürürken gözlerim onun yanından geçiyor. "Alina, merhaba." Gülümsüyor.

Logan yanağıma öpmek için eğildi. "Seni görmek güzeldi, Lee. Yabancılik çekme." Dönüyor ve başını Anna'ya doğru eğiyor. "Bayan Adams."

Anna onun gidişini izlerken, "Çok tatlı bir çocuk," diyor.

"Mmm." Şarabımdan bir yudum alıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. İlk etapta burada olmasına bile şaşırdım.

"Alina, seninle konuşmak istiyorum. Bu iyi bir zaman olmayabilir ama bir daha fırsatım olur mu bilmiyorum. Davranışlarımdan sonra Chase'in seni tekrar yanına isteyerek getireceğini sanmıyorum."

Şarap yanlış borudan akıyor ve öksürüğümü bastırıyorum. Özür mü diliyor? Ona el salladım. "Oh, hayır, Anna..."

"Hayır, hayır. Şunu söylememe izin ver." Elini koluma koydu. "Hak etmediğin halde suçu senin omuzlarına yüklüyordum. Chase geçen gece bunun için beni bir güzel azarladı ve o zamandan beri aklımdan çıkmıyor. Chase'in sana ne anlattığını bilmiyorum ama Sam ve ben

gebe kalmak için. Her gün çocuk sahibi olmak için dua ettim. Chase ve Lily'nin hayatımıza girmesi Tanrı'nın cevabı oldu." Çocuklarını düşünürken yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Sonra seninle tanıştılar ve sen ikisini de içten içe aydınlattın. Özellikle de Chase'i. Gerçekten, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. İkisini de kaybettiğimde, suçu üzerine atabileceğim en kolay kişi sendin."

Onun düşüncelerinin acısı hassas kalbimi ısıtıyor.

"Sana karşı davranışlarımdan gurur duymuyorum ama bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sana yalan da söylemeyeceğim. Yıllarca kafamda bu suçlamayı biriktirdim ve her ne kadar bunu bir düğmeye basarak kapatabileceğimi düşünmek istesem de, bu o kadar basit değil."

Şimdi anlıyorum. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

"Ama çok uğraşacağımı bilmeni istiyorum. Chase'i tekrar kaybetmek istemiyorum, artık onu geri kazandım. Ve senin onu ne kadar mutlu ettiğini görebiliyorum. Onu *her zaman* ne kadar mutlu ettiğini." Yüzüne düşen bir tutam saç siliyor. "Sam bana sineye çekmemi ve yolumdan çekilmemi, aşkı akışına bırakmamı söylüyor."

Sözleri yeni filizlenen bir arkadaşlığı çağrıştırmıyor ama bana umut veriyor. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Ve dürüst olduğun için." Bana gelmesine saygı duyuyorum. Duyguları kapatamamaktan anlayan biri varsa o da benim. İhtiyacı olan şey buysa ona zaman tanıyabilirim.

Anna kolumu okşadı. "Bakın kim geldi." Girişi işaret ediyor. Babam içeri giriyor, ardından Eli ve Sarah geliyor. Sinirlerim yabani otlar gibi filizleniyor, göğsümü sarıyor ve sıkıyor. *En azından babam hâlâ düz bir çizgide yürüyor.*

"Ailene yetişmen için seni yalnız bırakayım, Alina. Bana biraz zaman ayırdığın için teşekkür ederim. O çocuğun eve gelmeye devam ettiğinden emin ol, duydun mu beni?" Bana sadece bir annenin verebileceği bir bakış atıyor ve ben de kendimi ona gülümserken buluyorum. Sanırım iyi olacağız.

Yoldan çekilsem iyi olur diye düşünerek Eli ve babama doğru ilerliyorum. "Hepinize merhaba."

Eli beni görünce sırtıyor ve Sarah elini zarif bir şekilde sallıyor. Babam homurdanıyor ve beni iterek bara doğru yürüyor. *Tamam o zaman. Görüyorum ki hâlâ Alina'yı görmezden gelme aşamasındayız.*

"Anladığım kadarıyla her zamanki formunda."

Eli çatık kaşlarıyla babasının geri çekilişini izliyor. "Evet. Onu gelmemesi için ikna etmeye çalıştım. Evde büyük bir olaya neden oldu." Koşuyor

Parmaklarını sarı saçlarında gezdiriyor, saç tellerini dağıtıyor. Yorgun görünüyor, sanki evde olmak ruhundaki neşeyi emmiş gibi.

"Merhaba, Sarah." Ona doğru döndüm. "Düğün nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda gidiyor." Gülümsüyor. Üçümüzün arasındaki enerji yapmacık ve garip. Eli'a annemin mezarını ziyaret etmeyi sormak için can atıyorum. Ama burası doğru yer değil ve halletmemiz gereken bir dizi başka sorun var. Ağabeyime bakıyorum, onu içime çekiyorum. Yıllar ona iyi davranmış ama hem duruşundaki hem de alnındaki birkaç ince çizgideki stresi görebiliyorum. Gözleri taş gibi, hiçbir şey ele vermiyor. Büyürken gözleri ruhuna açılan bir pencereydi ve insanların içeriye bakmasına her zaman izin verirdi. Acaba ne oldu da panjur takma ihtiyacı hissetti?

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, gözbebeklerinde harap olmuş bir ifade beliriyor, keder nefesimi kesiyor. Sadece bir saniye. Bir anlık. Ama orada. Onu izlerken kaşlarımın arasındaki boşluk kırışıyor.

"Bilin bakalım kedi kimi uyuşturdu?" Jax'in sesi arkamdan geliyor ve dönüp ona bakıyorum. Kolunu Becca'nın omzuna atmış, yüzünde tembel bir sırıtış var. Becca doğruca Eli'a bakıyor. Aralarında bir ileri bir geri bakıyorum. Eli'nin çenesi gergin ve Sarah'nın beline uzanıp onu kendi tarafına çekiyor, ona yaslanıyor. Sanki bir koltuk değneği gibi.

Becca başını bana doğru çeviriyor ve gülümsemeye çalışıyor. "N'aber kızım? İyi içkiyi bulabildin mi? Şaperonum burada" -başını Jax'e doğru eğiyor- "önce gelip seni bulmamı istedi."

Nefesim kesildi. "Bu ne cüret."

"Biliyorum, değil mi?" Eli kalçasının üzerine düşer. "Ona çok senin anlayacağını söyledim. Özellikle de böyle durumlarda." Gözleri tekrar Eli'a kayıyor ve Sarah ile Eli'ın bağlandığı yere kilitleniyor.

"Becca! Merhaba. Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diye şaka yapıyor Sarah, havadaki gerginlikten habersiz.

"Hey, Sarah. Bugün öğleden sonra olduğun kadar güzel görünüyorsun." Becca sırıtıyor. "Gerçek bir güzellik. Eli şanslı bir adam."

Eli boğazını temizliyor, gözleri Becca'ya daralıyor.

Jax, Sarah'ya bakmadan önce, "Savurgan oğul eve dönüyor," diye homurdanıyor. "Merhaba, ben Jax. Sen şanslı kadın olmalısın?"

Sarah şaşkınlıkla ona göz kırptıyor. Sırıtışımı elimin arkasında bastırıyorum. Jax'in insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Onunla ilk karşılaşmamı ve beni de nasıl sersemletip susturduğunu hatırlıyorum.

Elini uzatıyor, diğer kolu hâlâ Becca'nın omuzlarına sarılı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Sarah elini onun elinin içine koymadan önce başını hafifçe sallar. "Zevk tamamen bana ait ve evet. . Şanslı bayan . Sen Becca'nın erkek arkadaşı mısın?" Aralarında bir bakış atıyor.

Eli sertleşiyor, gözleri Jax'e dikiliyor. Yapbozun bir parçası beynimde yerine oturuyor.

"Ha! Diliyor," diye homurdanıyor Becca. "İzninizle, dışarı çıkıp biraz hava almam gerekiyor."

Jax'in kucağından ayrılıyor ve kapıya doğru koşuyor. Jax ve ben bakıştık. O kesinlikle iyi değil. *Ve sanırım nedenini biliyorum.*

"Onunla dışarı çıkacağım." Eli'a doğru dönüyorum. "Babama göz kulak olur musun?"

Başını sallıyor, çenesi sıkılı, duruşu sert; bakışları Becca'nın bıraktığı boşluktan hiç ayrılmıyor.

Becca'yı kaldırımın kenarında park yerine bakarken buluyorum. Yanına oturduğumda hiçbir şey söylemiyorum. Sadece omzumla dürtüyorum ve ona sessizce destek veriyorum. Birkaç dakika geçiyor, arabaların otoparka girip çıkmasını izlerken Chase'in oyun kitabından bir cümle kullanmaya karar veriyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Konuşacak bir şey olmadığını sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Yapma Becca. Bu sen değilsin. İki gözü olan herkes bir şeyler yanlış."

Sessiz kalır.

Dudağımı çiğniyorum. "Eli mi?" Alay ediyor. "Hayır."

Ona bakarken dudağımı çiğniyorum. "Sana inanmadığımı biliyorsun, değil mi?"

İç geçiriyor, elini saçlarında gezdiriyor. "Kardeşinin benimle hiçbir ilgisi yok, Lee. Sana söz verebilirim. Hey, bu senin adamın değil mi?" Parmağıyla otoparkı işaret ederek canlanıyor.

Gözlerim onun hareketlerini takip ediyor ve Chase'i seçiyorum. *Bunca zamandır burada mıydı?* Siyah kamyonetine yaslanmış, telefonuna bakıyor. Onu görünce kalbim hızlanıyor.

"Evet, işte benim adamım. Gidip merhaba diyeceğim." Oraya gitmek için ayağa kalkıyordum ki kafası bir anda yukarı fırladı ve bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. *Beni mi arıyor?*

Görüş alanıma giren bir kadın adımlarımın duraksamasına neden oluyor. Muhteşem bir kadın, uzun simsiyah saçları salınarak Chase'e doğru ilerliyor. O, benim olmadığım her şeyin ders kitabındaki tanımını. İçim daralıyor ve mide bulantım artıyor, geçmişimizin anıları yeniden gözlerimin önünde canlanıyor. Derin bir nefes alıp çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. O geçmişte kaldı ve o büyüdü. Artık *farklı* biri.

Kadın ona yaklaşıyor. Adam kadının omzunu tutuyor ve kadın gülümseyerek bir aşinalık olduğunu hissettiriyor.

"Bu da kim?" Becca yanıma geldi.

Başımı sallıyorum, gözlerim önümdeki sahneye takılı kalıyor. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama belli ki Chase biliyor.

Olduğum yerde donup kaldım, kalbimi bir arada tutan dikişler her atışta gevşiyor. Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. *Hayır*. Ağzını onunkine yapıştırıp parmakları saçlarına dalarken bile başka tarafa bakamıyorum.

Boğazımda safra yükseliyor ve midem yere düşerek başımı döndürüyor. Becca'nın eli dışarı fırlıyor ve kolumu kavlıyor.

"Pislik herif!" Becca bağırıyor.

Sesi taşıyor. Chase irkilerek başını bize doğru çevirdi. Gözleri benimkilere kilitlendi, dehşet içinde genişledi. Kadın kolundan çekiştiriyor ama Chase onu iterek bana doğru koşuyor.

Ayaklarım geri kalkıyor, başım titriyor. *Yapamam. Yapmayacağım.*

Dönüyorum. Ve koşuyorum.

OceanofPDF.com

CHASE

T Bilinmeyen bir numaradan gelen "Lezzetli görünüyorum" mesajı kafamı kaldırıp etrafı taramama neden oldu.

Dışarıda özel dedektifin gelmesini bekliyorum ve onun yerine kim geliyor? İlişkimizi bitirmenin ne kadar doğru bir karar olduğunu her geçen dakika kanıtlayan psikopat eski kız arkadaşım. Birlikte olduğumuz onca yıl boyunca bu deli nerede saklanıyordu?

"Chase."

Lanet olası Marissa. Onu görmeden önce sesini duyuyorum, ama geçmeden tam önümde duruyor.

"Marissa, burada ne halt ediyorsun? Bunun olmayacağını sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Sesimi alçak tutmaya çalışarak ona tısılıyorum.

Bana doğru adım atarak sırtıyor. Onu geri itmek için omuzlarını kavıyorum. Tek kelime edemeden parlak, yapışkan dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor. Yanlış hissediyorum. Geri çekiliyorum ama parmakları saçlarıma kilitleniyor ve bana daha sert bastırıyor. Tekrar deniyorum, bileklerini kavıyorum ve tam birinin bağırıldığını duyarken başımı çeviriyorum. Kurtuluyorum, Marissa'ya bakıyorum, iğrenerek. Gürültüye doğru dönüyorum.

Goldi ile gözlerimi kilitlediğimde kalbim vücudumdan serbest düşüşe geçiyor ve ayaklarımın dibine düşüyor. *Hay sikeyim*. Berbat görünüyor.

Hayır.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Marissa beni geri çekmeye çalışıyor ama ona bir saniye bile bakmıyorum. Tek umursadığım Goldi'ye ulaşmak. Kararlılık kan dolaşımımı istila ediyor, beni daha hızlı itiyor.

"Goldi, bekle!" Bağıryorum. "Goldi!"

Koşmaya başladı, tökezleyerek dinlenme salonunun kapısından içeri girdi ve ben de onu kovaladım. Olay çıkarmak istemiyorum ama kalırsam çıkarırım. Eğer kaçmasına izin verirsem, onu geri getirebileceğimden emin değilim. Düşüncesi bile korkudan tüylerimi diken diken ediyor, ama onu uzaklaştırıyorum.

Goldi kalabalığın arasından ilerliyor. İnsan denizi onu yavaşlatıyor ve tam odanın diğer tarafındaki kapılara ulaştığında yetişmeme izin veriyor.

Bileğini tuttum. "Goldi, lanet olsun. Dur bakalım. Görüldüğü gibi *değildi*. Eğer sadece dinlersen-"

Başını sallıyor ve kapıları itiyor. Onu takip ediyorum. Her zaman onu takip edeceğim.

Karanlık. Sadece boş odalarla kaplı ıssız bir koridor. Goldi kapılardan birine koşup çekiyor ama ben arkasından gelip kapıyı tekrar kapatıyorum.

"Goldi, bebeğim. *Lütfen*. Sadece konuş benimle. Ne söylemen gerekiyorsa söyle ve sonra bana da aynı nezaketi göster. Sana söylüyorum, görüldüğü gibi *değildi*." Ses tonum yalvarırcasına, anlaması için çaresizce. Onunla birlikte olmak için *her şeyi* yaparım. Lanet hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi planlıyorum, ama ikimiz de bu işin içinde olmalıyız - iyisiyle kötüsüyle. Olmazsak başaramayız.

Arkasını dönüyor, gözyaşları yanaklarını parlatıyor. "Konuş o zaman."

Ağzımı açıyorum ama tereddüt ediyorum, nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum.

"Hadi o zaman, Chase. Konuş!" diye bağıryor, kolları karnının etrafında kıvrılıyor.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "O Marissa'ydı. Eski sevgilim. Seninle bir şansım olduğunu bile bilmeden önce her şeyi sonsuza dek bitirdim."

Ofluyor.

"Bu doğru. İlişkimizi bitirdim çünkü ona her baktığımda keşke sen olsaydın dedim."

"O zaman burada ne işi var? Geçen geceki o muydu? Telefonundaki?" Burnunu çekiyor.

"Evet."

Başını çevirip vücudunu döndürüyor ama ben daha da yaklaşıp onu kapıya doğru bastırarak yolunu kesiyorum. "Açıklamama izin ver."

Gözleri gözlerimi arıyor ve onlarda gerçeği görüyor olmalı ya da lanet olsun, bilmiyorum, belki de savaşımdan yoruldu. Her iki durumda da, titrek bir nefes veriyor ve rahatlıyor.

"Marissa ayrılığı pek iyi karşılamadı. Bana mesajlar göndermeye başladı ve yemin ederim Goldi, her seferinde onları kapattım. Numarasını engelledim. Burada olacağını bilmiyordum. Hala birlikteyken Anna onu davet etmişti ama bir milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi..." Başımı eğip saçlarımı tutuyorum.

"Ama onu öptün," diye ısırtıyor Goldi.

Parmak uçlarımla çenesini kaldırıyorum. "*Beni*

öptü." Goldi başını sallar. "Hayır-"

"Evet. Ne gördüğünü düşün. Gerçekten düşün bebeğim. Onu öptüğümü gördün mü? Onu herhangi bir şekilde cesaretlendirdiğimi gördün mü? Dışarıda Mason denen adamı bekliyordum. Onun burada olduğunu bile bilmiyordum. Sana söz veriyorum Goldi."

O güzel alt dudağını çiğnerken gözleri bana kilitlenmiş. Başparmağım uzanıp onu dişlerinin arasından çekiyor. "Bana güvenmek zorundasın. O olmadan bu iş yürümez."

"Yani şimdi çalışmamızı istemiyor musun?" diye suçluyor, yine başını çevirip elimden kurtulmaya çalışıyor.

Yüzünü geri getiriyorum. "Çalışmamızı hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Sam'in şirketinden daha fazla. Annemin sevgisinden daha çok. Lily'yi bulmaktan daha çok."

Nefesi kesiliyor.

"Seni seviyorum Goldi. Bunu bilmiyor musun? Seni seviyorum. Sana aşığım. On üç yaşından beri öyleyim. Ve hayatımın geri kalanında her günümü sana ne kadar aşık olduğumu göstererek geçirmek istiyorum. Kaybettiğimiz tüm günleri telafi etmek istiyorum. Ama bana güvenmezsen... geçmişimizi geride bırakamazsan, ikimiz de mutsuz oluruz. Bunu senin için istemiyorum. Ya da kendim için."

Hava, kulaklarımda atan kalbimin sesinin ardında sessizleşiyor. Bir şey söylemesini bekliyorum. *Herhangi bir şey.*

Gözlerimi arıyor, dudağını tekrar dişlerinin arasına alıyor ve nefes veriyor. "Ben de seni seviyorum."

Rahatlama vücudumdaki her hücreye yayılıyor. *Tanrıya şükür.*

Eğilip onu öpüyorum ve sözlerini geri almasına fırsat vermiyorum.

"Tekrar ," diye mırıldanıyorum ağzına, ellerim yanaklarını kavriyorum.

"Seni seviyorum." Dudaklarıma karşı gülümsüyor. Bir kapı çarparak açıldı ve ben inledim.

"Oh, . Benim hatam. Öyle demek istemedim... Lee? Sen misin?"

İkimiz de sese doğru dönüyoruz ve daha önceki adamı gördüğümde vücudum kaskatı kesiliyor. Adı neydi?

"Logan, merhaba." Goldi göğsümü itiyor ve elbisesini düzeltirken beni bir adım geri atmaya zorluyor.

Logan. Bu doğru. baktım. Goldi'yi de tanıyor mu?

"Demek bu o, ha? Chase Adams mı? Hiç tahmin etmezdim," diye kıkırdıyor ve başını hafifçe sallıyor.

Aralarına bakıyorum. Goldi'nin yanakları pembenin güzel bir tonuyla kızarmış ve bunun benden mi yoksa *Logan*'dan mı kaynaklandığını bilmiyorum - *ki Logan'a* birdenbire katlanamaz oldum.

"Evet. Aradığım kişi o." Elimi avuçlarının içinde tutarak bana bakıyor. Onun ilgisiyle göğsüm kabarıyor.

Logan ensesini ovuşturur. "Ah, kahretsin. Özür dilerim dostum. Bugün erken saatlerde senin kız hakkında konuştuğumu bilseydim, bu konuyu asla açmazdım."

Benim hakkımda konuşurken... Sözleri bana çarptığında kaşlarım kalktı. "*Goldi* senin 'parçan' mıydı?"

Ellerini önünde kaldırıyor, yüzü özür diler gibi. "Yine de her şeyi bitirdi, o yüzden endişelenme. O tamamen senin."

Gülüyorum. Bu orospu çocuğu ciddi mi? Tabii ki, o benim. Her zaman benim oldu. İleriye doğru bir adım atıyorum, hatasını anlamasını sağlayacağım tüm yolları hayal ederken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Goldi'nin eli beni geri çekti.

"Chase, bunu yapma. Az önce güvenden bahsediyordun. Senin olduğumu söylediğimde bana *güven*. Tıpkı benim sana güvendiğim gibi."

Burnumdan keskin bir nefes alıp alnımı onunkine yaslıyorum. "Söz mü?"

"Kalbimi kır ve ölmeyi umut et."

Logan'a doğru bakıyorum. "Dinle, dostum-" Bağırarak sözümü kesiyor, boğuk ama sesin taşınabileceği kadar kapıya yakın.

Sikeyim.

Bay Carson.

Başım Goldi'ye dönüyor. Partiye geri dönmek için kapılardan hızla geçerken elini bırakmıyorum. Kısa bir süre durup geniş gözlerle sahneyi izliyorum.

Bay Carson Sam'in gömleğini avucunun içinde buruşturmuştur ve Jax tarafından geri çekilmektedir. Yüzü kıpkırmızı ve ağzından tükürükler saçarak saldırıyor.

"Hayır! Umurumda bile değil. Biliyorum... ne dediğini biliyorum Sam, seni orospu çocuğu."

Goldi bir heykel gibi, en büyük korkusu gözlerinin önünde canlanıyor. *Eli hangi cehennemde?*

Koridoru geçip yanlarına vardığımda Bay Carson biraz kontrol altına alınmıştı. Jax'in saçları darmadağın, yarısı topuzundan dökülüyor ve Bay Carson'ın çaresizliğini kontrol altına almaya çalışırken gözleri şoktan yuvarlanıyor. Böyle bir şey olduğundan haberi olmadığı çok açık.

Oh, Goldi.

Başka bir durumda, Jax'in benim müdahalemi tartışmak isteyeceğinden eminim, ama şu anda durumu yatıştırmak için Bay Carson ve Sam'in arasına girdiğimde minnettarlıktan başka bir şey göstermiyor.

Bakışlarım Sam'e kayıyor. Yüzü kızarmış ve dudağı kanıyor, ama esas olarak üzgün görünüyor.

Dikkatimi Goldi'nin babasına veriyorum. "Bay Carson. Size söylediklerime odaklanabilir misiniz?"

"Evlat, sen... sen her zaman istenmediğin zaman ortaya çıkıyorsun. Bu erkeklerin işi." Jax'in kollarında sallanıyor. Jax'in kolları gerginleşiyor ve Jax onu daha sıkı kavıyor.

"Eminim öyledir efendim. Dışarı çıkarıp orada halletmeye ne dersiniz?"

Oda sessiz, yüzlerce göz Carson ailesinin sırrının açığa çıkmasını izliyor.

"Söyleyecek başka bir şeyim yok." Parmağıyla Sam'i işaret ediyor. "Biliyorsun... Gail... Yapamam. Onu nasıl gündeme getirebildin? Benim karım." Göğsünü tutarak hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Bir nefes çekiyorum ve Sam'e bakmak için arkamı dönüyorum. Kaşlarını çatarak eski arkadaşını izliyor, alnı endişeyle kırışmış.

"Bay Carson," diye tekrar deniyorum. "Ön tarafa gidelim, olur mu?" Onu yönlendirmek için omzundan tutuyorum ama ani bir hareketle sarsılıyor, Jax'i geri itiyor ve kurtulmasını sağlıyor. Arkasında dedikodu izleri bırakarak koridordan fırlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Kalabalığın içinde Goldi'yi arıyorum. Yüzünün rengi solmuş ve yumruklarını sıkıyor. Tekrar tekrar. Sanki onu bir arada tutan tek şey bu hareketmiş gibi. Çabucak Sam'e dönüyorum. "İyi misin?"

Başını sallayarak çenesini kaldırıyor ve ben de Bay Carson'ın peşinden gidiyorum. Nereye gittiğinden emin değilim ama oraya kendi başına gitmesine izin vermeyeceğim. Temiz havaya doğru koşuyorum, gecenin sakinliği durgunluğuyla beni aldatıyor. Bay Carson'ı ya da kamyonetini arıyorum ama ikisini de bulamıyorum.

Sikeyim.

Goldi benden hemen sonra kapıdan içeri daldı, efordan nefes nefese kalmıştı. "Gitti mi?" Kafasını çevirdi.

"Sanırım öyle. Gidip onu aramak ister misin?" Cebimden anahtarları çıkarıyorum, ama o başını sallıyor ve beni durdurmak için elini koluma koyuyor.

"Hayır. Onu asla bulamayacağız, bulsak bile..." Omuz silkiyor. "Babanın kendi yaptığı yatakta yatmayı öğrenmesi gerekiyor. Yapabileceğim çok şey var."

Onu kendime çekiyorum, sıkıca sarılıyorum ve başının üstünü öpüyorum. Bunu itiraf etmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama bunun onun omuzlarında olmadığını fark ettiği için onunla gurur duyuyorum. Başının üzerinden bakıyorum, Marissa'nın tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı gözümü dört açıyorum. Nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok. Goldi bir şeyler söylüyor ama bir motor sesi onu bastırıyor. Gürültüye doğru dönüyoruz, bir motosiklet gürleyerek otoparka giriyor ve ön kapıların hemen önüne park ediyor. Motosikletten bir adam iniyor, kahverengi saçlarını yüzünden itiyor ve siyah deri ceketini omuz silkerek çıkarıyor. Kolları mürekkep kollarıyla kaplı. *Kesinlikle Sugarlake'ten değil.*

"Kim o?" Goldi sorar.

Başımı sallıyorum çünkü hiçbir fikrim yok. Bir sigara yakıyor, yıpranmış siyah savaş botları bisikletine yaslanırken geçip gidiyor. Elinde bir cep telefonu var ve bir saniye sonra telefonum cebimde titriyor. Elime alıp ekrana bakıyorum.

İşte.

Kafam motorcuya geri döndü. Özel dedektif *bu* mu? "Ne oldu?" Goldi telefonuma bakarak soruyor.

"Sanırım bu o adam, dedektif. Gidip onunla konuşacağım. Gelmek ister misin?" Başını iki yana sallıyor. "Gidip Eli'yi bulmam ve ona Babacığım." Eğildi ve bana bir öpücük verdi. "Sonra beni bulur musun?" Başımı sallıyorum, o uzaklaşmadan önce onu öpüyorum.

Mason'ın dikkatini çektik ve o da hızla yaklaştı. Yaklaştıkça detayları daha da netleşiyor. Adam tam bir dev. Ben küçük bir adam değilim, ama o benim üzerimde yükseliyor.

"Chase sen misin?"

"Evet. Mason, sanırım?"

"Tek ve ." Sigarasından bir nefes çekerek sırtıyor. "Harika.

Yolculuk için teşekkürler."

Direkt konuya giriyor. "Fazla zamanım yok. Evdeki yatağında kışını bekleyen çıplak bir kızıl var, o yüzden çabuk olalım. Kimi arıyorsun?"

"Kız kardeşim. Pek bir şey bilmiyorum. Aslında Arizona'da olabileceğinden başka hiçbir şey."

Sigarasını yakıyor ve dişlerinin arasından havayı içine çekiyor. "Oh. Hayır. Batı kıyısına yakın bir yere gitmem. Arizona'ya bile. Bazı kayıtlara bakarak ve birkaç telefon görüşmesi yaparak ne bulabileceğime bakacağım, ama başka bir şey için şansın yok."

"Ne demek 'batı kıyısına yaklaşmam'? Bana herkesi bulabileceğinizi söylemişsiniz."

Daha dik duruyor, duruşu savunmacı bir hal alıyor. Altın rengi gözleri parlıyor. "Yapabilirim. Sadece *yapmayacağım*."

Burun deliklerim alevleniyor ve yumruklarımı sıkarak sakın kalmaya çalışıyorum. "Fiyat sorun değil. Ne kadar istersen öderim. Ben sadece... Onu bulmam gerek. Onun iyi olduğunu bilmem gerek." Onu işaret ediyorum. "Pisliğin tekisin ama en iyisi sensen, istediğim adam sensin."

Mason söylediklerimi değerlendirirken çenesini kaldırıyor. Gergin bir dakikanın ardından yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Evet, tamam. Ben yaparım. Sana e-posta adresimi vereceğim ve ihtiyacım olanı bana gönderebilirsin. Bunu benim zaman çizelgemde yapacağız, anladın mı?"

"Evet, seni anlıyorum," diyorum dişlerimin arasından.

"Harika." Yüzündeki gülümseme büyüyor. "İş yapmak zevkti. Sizinle irtibata geçeceğim."

"Bu kadar mı? Bunun için yüz yüze görüşmeniz mi gerekiyordu?" Kaşlarım saç çizgime değiyor. Bunu neden telefonda yapamadığımıza dair hiçbir fikrim yok.

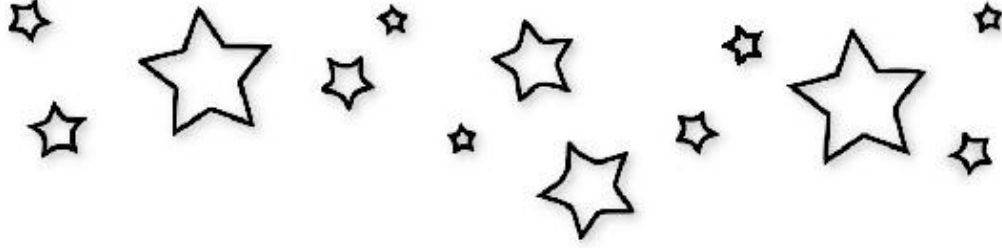
Çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ama dönüp geriye doğru yürümeye başladı. "Gözlerine bakmazsan bir adamın ruhunu anlayamazsın. Kiminle iş yaptığımı bilmek isterim."

Bu da ne demek oluyor?

Motosikletine oturuşunu, kollarını deri ceketinin içine sokuşunu, dudaklarından sarkan sigarasını izliyorum. Motosikletinin motoru mırıldanıyor ve otoparktan çıkmadan önce beni selamlıyor.

OceanofPDF.com

ALINA

I Tuvalet aynasındaki yansımama bakıyorum. Son bir saat içinde yaşadığım aşırı iniş ve çıkışlar yüzünden vücudum titriyor. *Dang, get Birlikte, Lee.*

Göründüğü gibi olmadığını söylediğinde Chase'e inanıyorum. Belki de bu beni saf yapar, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onun benim sonsuzluğum olduğu. Tanıştığımız andan itibaren ruhum onu tanıdı. Ve o haklı. Eğer ona güvenmiyorsam, ne anlamı var ki? Artık şokun etkisi geçtiğine göre, olaya tarafsız bir gözle bakabiliyorum. Zihnimin geçmişin anılarında nasıl kaybolduğunu ve görüşümü nasıl çarpıttığını görüyorum.

Babam ise tamamen farklı bir konu. Vücudumdaki her kemik bir arabaya atlayıp onu kovalamak istiyor ama bunun bana bir faydası olmayacağını biliyorum. Onun kum torbası olmaktan yoruldu ve Chase'le o toplantıya gittikten sonra anladım ki ben orada onun düşüşünü yumuşattığım sürece o acıyı hiç hissetmeyecek. Dibe vurmalı ve bunu tek başına yapmalı. Ama bu endişelenmediğim anlamına gelmiyor.

Eli'a söylemem gerek. Hangi cehennemde o?

Yanaklarımı serinletmek için yüzüme su çarpıyorum ve partiye geri dönüyorum. Herkes babamın en kötü halini görmüşken oraya gitmek isteyeceğim son şey ama başka seçeneğim yok. Kardeşimin peşine düşmeliyim.

Ben babamın seçimleri değilim.

Derin bir nefes alıyorum ve kapıları iterek açıyorum, kalabalığın arasından ilerliyorum. Hoparlörlerden müzik sesi geliyor ve odanın ortasında dans eden bir grup insan var. Vücudum içgüdüsel olarak kendini müziğe kaptırmak, olan biten her şeyi unutmak istiyor ama ben gözlerimi ödülünden ayırmıyorum.

Kardeşimi bulmak için etrafı tararken bir köşeye çekilip gölgelerde saklanıyorum. Sarah'yı Sam ve Anna ile sohbet ederken buluyorum ama Eli yanında değil. Aklımdan kısa bir süre için ona nerede olduğunu sorma düşüncesi geçiyor ama bir şey beni engelliyor. Benden daha fazla bilgi sahibi olduğundan emin değilim.

"Bana hiç söyleyecek miydin?"

Arkamı döndüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. "Jax."

Elleri ceplerinde, gözlerinin ormanında bir fırtına kopuyor. "Tatlım, ne zamandır bu kadar kötü?"

"Hayır. Bana öyle bakma, Jackson Rhoades." Parmağımla yüzünü işaret ediyorum. "İşte *tam da* bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Annem öldüğünden ve Eli gittiğinden beri kasabadaki herkesten sadece acıyan bakışlar görüyorum. Senin de bana öyle baktığını düşünmeye dayanamıyorum."

Jax topukları üzerinde geriye doğru sallanır. "Ama *benim*."

Nefesimle birlikte kısa bir kahkaha geliyor. "Bu daha da kötü."

O ırkılıyor ve ben kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

"Jax... Sana söylemedim çünkü beyaz atına binip günü kurtaracaktın. Bunu istemedim. Zaten ne zaman beni ayağa kaldırıyorsun ve biliyordum, sana yetemeyeceğimi *biliyordum*." Aşağıya bakıyorum, göğsümden gözlerime kadar içimi yakan bir sızı. "Baban için de yeterli olmadığını bilmeni istemedim."

"Alina. Hayır. Bu senin hatan değil. Bunların senin suçun değil."

Burnumu çektim. "Artık biliyorum, biliyorum. Bana karşı çok kaba, Jax. Annem için beni suçluyor, yüzüme bile bakamıyor. Bunu görmeni istemedim. Kimsenin bilmesini istemedim."

Jax'in kolları beni sardı. "Bütün bunları tek başına yaşaman beni öldürüyor, tatlım. Sen söyle, ben de taşınmamı erteleyeyim. İhtiyacın olduğu sürece burada kalacağım."

Başımı göğsüne doğru salladım. "Hayır. Gitmen gerek. Kalmanı ne kadar istesem de, bu yapabileceğim en bencilce şey olur, Jax."

Bana daha sıkı sarılıyor ve ben de en iyi arkadaşımın kucağının rahatlığında kayboluyorum. "Özür dilerim. Sana söylemeliydim."

Derin bir nefes veriyor. "Bana şimdi söylüyorsun."

"Seni hak etmiyorum."

Geri çekiliyor, eli yanağımlı kavırıyor. "Sen dünyayı hak ediyorsun, Alina May. Dışarı çıkıp onu alacağına söz ver."

Karnım yanıyor ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor. "Neden bu bir veda gibi hissettiriyor?"

"Belki de öyledir," diyor cam gibi gözlerle.

Başım tekrar onun göğsünü buluyor ve gözyaşlarım daha hızlı akarak gömleğini ıslatıyor.

"Belki bazen acı verse bile veda etmeniz gerekir.

Belki de merhabaları takdir etmenin tek yolu budur."

Ona sarılırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Seni seviyorum, Jackson Rhoades.

Seni her gün özleyeceğim."

Mırıldanıyor ve ben onun hissini hafızama kazıyorum. Olabildiğince uzun süre böyle kalmak istesem de, bırakıyorum.

"Eli'yi gördün mü?" Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Jax başını sallıyor. "İstersen bakmana yardım edebilirim."

"Ben arka koridoru kontrol edeceğim. Gözünü dört açar mısın? Onu görürsen baktığımı söyle."

Chase'le "Seni seviyorum" dediğimiz koridora doğru ilerliyorum. Kalbim anılarla çarpıyor. *O beni seviyordu.* Dürüst olmak gerekirse, sanırım zaten biliyordum.

Koridor karanlık ve sessiz. İlk birkaç odaya bakıyorum. Hiçbir şey yoktu. Tam çıkmak için dönüyordum ki bir çarpma sesi duydum. Gürültü beni sıçratıyor ve başımı eğerek geri dönüyorum.

Güm.

Koridorda yürüyorum, soldaki son odaya doğru.

Güm.

Sesi tekrar duyuyorum ve ne yaptığımı anlayamadan kapının kolunu çevirip açıyorum ve içeri giriyorum. Nefesim kesiliyor, gözlerim büyüyor ve ellerim ağzımı kapatmak için havalanıyor. Eli kafasını kaldırdı. Beni görüyor ve küfrediyor. Odadan koşarak çıkıp gözlerime çamaşır suyu dökmem gerekiyor ama hareket edemiyorum. En iyi arkadaşımın bir masaya yatırıldığı ve kardeşimin onun üzerinde gezindiği sahneye yapışmış durumdayım. İkisinin de üzerinde kıyafetler var ama zar zor. Kumaş parçaları itilip kakılıyor, sanki onları çıkarmaya başlamışlar da sonra vakitleri olmadığını fark etmişler gibi.

Gözlerimi kapattım. "Özür dilerim, dilerim, kahretsin. Özür dilerim." Üzgün olmam gereken en son şey olmasına rağmen kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Bu odayı terk etmeyeceğim, o yüzden hepiniz yapmanız gerekeni yapın ve çabucak terbiyeli olun. Gözlerimi açmam güvenli olduğunda bana haber verin. Aman *Tanrım.*"

Aralarında fısıldanan sözcükler, fermuar ve çıtçıt sesleri dışında birkaç dakika göreceli bir sessizlik içinde geçiyor. Yaşadığım şokun öfkeye dönüşmesi için yeterli bir süre.

Eli boğazını temizler. "Lee, her şey yolunda."

Kollarımı indiriyorum. "Bu cümleyi farklı şekillerde tanımlıyor olmalıyız Eli." Becca ellerini önünde kavuşturmuş bana doğru yürüyor. "Lee, bu gibi değil."

Yüzüm tavana doğru kalkıyor. "Bu gece bu cümleyi duyduğum her sefer için beş sentim olsaydı." Gülüyorum. "Hayır. Bence tam olarak görünüyor. Ve Eli'nin nişanlı olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, muhtemelen umurumda olmazdı." Bakışlarımla onu kısıtıyorum. "Ama sana *sordum* Becca."

"Biliyorum, ama-"

"Yapma. Bunu bahane etmeye çalışma. Duymak istemiyorum. Şu anda bunu anlamaya bile başlayamıyorum. Tek bildiğim, anlamayacağımı düşünmenin beni ne kadar incittiği." Gözlerim doluyor ve bu beni sinirlendiriyor çünkü ağlamaktan *bıktım*.

Gözyaşlarımı ısırarak geri çekiyorum. "Kardeşimle konuşmam gerek Becca. Tek başıma."

Kokluyor, başını sallıyor, çıkarken Eli'a bakmıyor bile. geldiğinde duraksıyor, omzu değişiyor. "Özür dilerim." Sesi kelimelerle boğuluyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve bakışlarımı ağabeyimin üzerinde tutuyorum. Kapının tık sesini duyana kadar konuşmuyorum. Eli az önce en iyi arkadaşımı hırpaladığı masanın üzerine oturuyor.

"Sen nişanlından başka biriyle eğlenmekle meşgulken, tahmin et neyi kaçırdın?"

Endişeli ve temkinli gözlerle beni izliyor. "Ne oldu Lee?"

"Sana söyleyeyim. Babam günün adamı Sam ile kavga etti. Tüm kasabanın önünde rezil oldu ve sonra da zil zurna sarhoş bir şekilde çekip gitti. *Olan bu*." Kolumu otoparka doğru uzattım. "Şimdi dışarıda, araba kullanıyor, pasaklı ve üzgün."

"Ne?" Eli ayağa fırladı. "Nereye gitti?"

"Nereden bileyim Eli? Umarım evdedir."

Adım atmaya başlar. "Pekala, gidelim. Onu bulmalıyız."

Başımı sallıyorum, güçlü duruyorum. "Ben gitmiyorum. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Eli oflayıp pufluyor, gözleri büyüyor ve kolları iki yana açılıyor. "Ne demek gitmiyorum?"

"Bak, eğer zamanını babanın ve omzundaki şeytanın peşinden koşarak geçirmek istiyorsan, buyur. O seni toz içinde bırakacak ve geriye sadece sen kendi kuyruğunu kovalayacaksın."

Gözleri yumuşar. "Onunla baş etmen için seni yalnız bırakmamalıydım. Geri gelmeliydim. Daha fazlasını yapmalıydım." Her ifadesinde sesi yükseliyor ve volta atmaya devam ediyor.

Duygudan boğazım düğümleniyor çünkü evet, yapmalıydı. Elimi kaldırıp laf kalabalığını durdurdum. "Şimdi zamanı değil Eli. Burada olduğun diğer günler de işe yarardı. Ama bu gece? Bunu duymak istemiyorum."

Adımları titrer ve çenesi tikler.

Gitmek için döndüm, Chase'i bulup ona gideceğimi söylemekten başka bir şey istemiyordum. Gitmemem gerekse bile. Sam'i henüz tebrik etmek için bile görmedim - babamın dökülmesine neden olduğu kanı dudağından yaladığı zaman hariç.

"Lee," diyor Eli, sesi alçak ve gergin. "Becca konusunu anlamıyorsun. Bu... biz... sadece onun üzerine fazla gitme, tamam mı? Sen onun hayatındaki en iyi şeysin ve seni kaybederse harap olur."

Gülerek kaşlarımı çenemle birlikte kaldırıyorum. "En iyi arkadaşım Eli hakkında çok şey biliyor gibisin."

Yanakları şişiyor ve başını öne eğiyor. "Hayır. Onu tanımıyorum."

Bunu söylerken sesi çatlıyor, üzüntü kelimelerini sarıyor ve onları ikiye bölüyor. Ama Becca ve Eli'nin içinde bulunduğu karmaşa için endişelenecek vaktim yok. Şu anda olmaz. Bu gece olanlardan sonra olmaz. Bu yüzden başımı sertçe sallayıp kapıdan çıkıyorum.

Partiye döndüğümüzde Chase'i Jax'le konuşurken görüyorum bu şaşırtıcı. Tam onlara doğru yürürken telefonum çaldı.

"Alo?"

"Hey, Lee. Ben Buddy, karakoldan. Baban az önce getirildi. Sana haber vereyim dedim. Şu anda rezervasyon yapıyorlar."

Başımı gökyüzüne kaldırıyorum. *Bu gece başka ne olabilir ki?*

"O ne için orada Bud?"

"Ana caddede ters yönden giden başka bir araca çarptı."

Nefesimi içime çekiyorum, Chase'e ulaştığımda ayaklarım tökezliyor. Sabit kalmak için kolunu tutuyorum. Annemle ilgili bir telefon aldığıma dair hayaller gözümün önünden geçiyor. "Herkes iyi mi?"

"Yaralanmışlar ama hayati tehlikeleri yok. Arabada iki yaşında bir çocuk ve hamile bir kadın vardı. O şanslı, çok daha kötüsü olabilirdi. Ama, kayıt dışı mı? Babanın kendine bir avukat tutması gerekecek. Birkaç saat içinde gelip onu alabilirsin. Biraz ayılsın ve kefalet duruşmasını atlatsın."

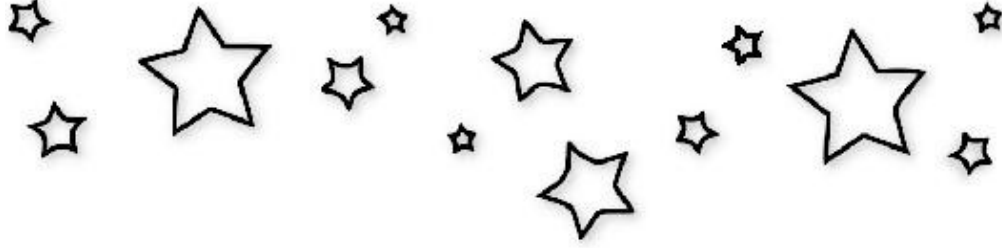
Babamın yanına koşma dürtüsü çok güçlü. Ama omurgamı dikleştiriyorum ve az önce Eli'a söylediklerimi hatırlıyorum. "Hayır, Bud. Aradığın için teşekkürler. Bence hapiste bir gece geçirmek ona iyi gelecektir."

Telefonumu kapattım ve kapattım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ALINA

CHase ve ben onun evine dönüyorduk. Kalması için yalvardım ama . Sam'in partisini ektiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. ama oradan çıkmam gerekiyordu.

Ailesi son derece anlayışlıydı. Babam için özür dilediğimde Sam bana sarıldı ve Chase'in omzuna vurarak "kızına iyi bak" dedi. Birbirlerini bu şekilde destekleyen bir aile görmek kalbimi ısıtıyor - benimkinin uzun zamandır görmediği şekilde.

Chase'in kanepesine uzandığımda zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm. Onunla olan kavga sanki üç saat önce değil de ışık yılları önce olmuş gibi geliyor. *Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey olabilir?*

Babamın bir hapisane hücresinde içkiden uyuduğunu düşündüğümde içimde suçluluk duygusu kabarıyor ama başka ne yapabilirim ki? Zaten onu alsam da minnettar olmazdı.

Becca ve Eli, yüzeyini bile çizmeye başlayamayacağım bir şey. İşin kötüsü, bir şeyler olduğu gerçeğine kızmıyorum bile. İkisi de mutlu olduğu sürece kiminle oldukları umurumda bile değil. Ama Becca bana yalan söyledi ve bu herhangi bir sırrın verebileceğinden daha fazla acı veriyor. Yine de, ne kadar kızgın olsam da, Eli'nin düğününü başka biriyle planladığını düşünmek kalbimi acıtıyor. O kişi Chase olsaydı nasıl olurdu diye hayal ediyorum ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Keşke bana güvenmeyi seçseydi. Ağır sırların ağırlığı altında ezilmenin nasıl bir his olduğunu bilirim.

"İyi misin, bebeğim? Ne lanet bir geceydi, değil mi? Tanrım." Chase omuzlarımı ovuyor.

İnliyorum, gerginliğim onun becerikli parmakları altında eriyip gidiyor. "Evet, yalan söylemiyorsun. Ama bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman ne yapmak istiyorsun?"

"Bana unutturmanı istiyorum. Sadece bu gece için. Bunu yapabilir misin?"

Omuzlarımı ovmayı bırakıyor ve oturmak için geliyor. "Oturabilirim.

Bu konuda konuşmak istemediğine emin misin?"

"Eminim. Bu gece bir kutlama olmalıydı. Sam emekli oluyor. Sen CEO oluyorsun."

"Bana beni sevdiğini söyledin," diye ekliyor.

"Ve bunu." Gülümsüyorum, dudaklarını öpüyorum.

"Hâlâ , biliyorsun." "Neyi yapabiliriz?"

"Kutla." Eli bacağımın üzerinde geziniyor.

"Bu fikri çok sevdim."

Eğiliyor, diliyle dudaklarımı ayırıyor ve beni kanepeye geri itiyor. Vücudu benimkine bastırıyor, gıcırdatıyor, kalçaları kıyafetlerimizin arasından bile tam doğru noktaya çarpıyor.

Daha sert itmesini istiyorum. Daha derine bastırmasını.

Boynum boyunca yalayıp emiyor, gömleğimi aşağı çekiyor ve köprücük kemiğime bir sıra öpücük bırakıyor. Her dokunuşu bedenimi titretiyor. Bu gece olan onca şeyden sonra tek istediğim bu. Onun dokunuşuna gömülmek ve etrafımızdaki dünyayı unutmak istiyorum.

Saçlarından tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Beni yatağa götür, Chase.

Beni ne kadar sevdiğini göster."

Gözleri kararıyor, şehvet dalgalar halinde yayılıyor ve tenime çarparak beni arzusunda boğuyor. Geri çekiliyor, elimi tutuyor ve bizi koridorda ilerletiyor.

Odasına girdiğimizde beni döndürüyor, kollarıyla belimi sarıyor. Çıplak kalana kadar birbirimizin kıyafetlerini çıkarıyoruz. Eli göğsümün ortasına dokunuyor, avucu hızlanan kalbime dayanıyor. Hafifçe itiyor, ben yatağa düşene kadar dizlerimin arkası karyola çerçevesine çarpıyor. Vücudu benimkini takip ediyor, yontulmuş vücudunun her santimi bana bastırıyor.

Muhtaç
hissediyoru
m. Çaresiz.

Dokunuşu kolumdan aşağı kayıyor ve elimi alıp ağzına götürüyor. Her bir parmağımın ucunu öpüyor. Yavaşça, sevgiyle.

Ağız tekrar benimkiyle buluşuyor, dili dalıyor, tadıyor, yalıyor. Kollarımı başımın üzerine kaldırırken parmaklarım onunkilere dolanıyor. Boyu merkezime doğru bastırılıyor ve üstümde titreşerek bacaklarımın arasındaki ağrıyı dayanılmaz hale getiriyor. Tek bir hamlede içimin derinliklerine kayıyor. Gözleri benimkilere öyle derin bakıyor ki, yemin ederim ruhlarımız birbirine değebilir.

O geri çekilirken parmaklarım onunkilerin etrafında sıkışıyor, sonra derinlere iniyor. Tekrar ve tekrar. Vücutlarımız arasındaki sürtünme, çatırdayan ve patlayan bir enerji vızıltısı yaratıyor, etrafımızı örüyor ve her gözeneğe birbirimizi sevme şeklimizi aşıyor.

Sonsuza kadar böyle kalabilirim.

Kalçalarım onunla buluşmak için yükseliyor, her geçişte klitorisimi kasık kemiğine sürüyor. Zevkten çılgına dönmüş durumdayım, her sinir ucum damarlarıma yayılan karıncalanmalarla ateşleniyor. Ellerimden birini bırakıyor, kıkımın kıvrımına oturtana kadar vücudumdan aşağı kayıyor, beni daha da içine çekiyor, bacağıma beline sarıyor.

Bu şekilde daha derine vuruyor. İçeri dalıyor, kalçaları .

Eğer bunu yapmaya devam ederse.

Orgazmım orman yangını gibi vücudumda hızla ilerliyor, her yerime dokunuyor. Onun etrafında kenetleniyorum, vücudum kasılıyor.

"Siktir, Goldi."

Daha hızlı hareket ediyor, keskin itişlerle içime çarpıyor, kendi yüksekliğini kovalıyor. Ona hayranlıkla bakarken kulaklarım çınlıyor ve vücudum bulanıklaşıyor. Parmaklarımı yüzünün çizgilerinde, yüksek elmacık kemiklerinin ve keskin çenesinin her kıvrımında gezdiriyorum. Gözlerinin arasındaki kıvrımda. Kaşındaki yara izinin üzerinde, tanıştığımız andan beri izlemek istediğim yara izinin üzerinde.

Vücudu titriyor. "Beni sevdiğini söyle Goldi."

Eğilebildiğim kadar eğilip tenine doğru fısıldıyorum. "Seni seviyorum."

Vücudu sarsılıyor, ritmi bozuluyor. Tekrar söylüyorum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Siktir." İtiş gücü düzensizleşiyor, ihtiyacı becerisini gölgede bırakıyor ve ben onu kenara çekmeye çalışarak etrafını sıkıyorum.

Ağız aralanıyor, gözleri geri dönüyor ve en seksi iniltiyi çıkarıyor, kasları bana karşı esniyor. Patlarken içimin derinliklerinde nabız gibi atıyor. Bu duyguyla inliyorum.

Yere yığılıyor ve kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyorum.

Boynumun kıvrımlarına yumuşak öpücükler konduruyor. "Nasıl hissediyorsun, Goldi?"

Bugün olan her şeye rağmen, şu anda hissettiğim tek bir duygu var.
Gülümsü
yorum.
"Mutluyu
m."

Eli'dan gelen bir mesajla uyandım.

Bu sabah babamı aldım. Gelip konuşabilir misin? Hepimiz oturup konuşmalıyız ve bu bugün olmalı.

Talebine gözlerimi deviriyorum ama haksız olmadığını da biliyorum. Her ne kadar Chase'in yatağında kalıp dünyanın geri kalanını sonsuza dek unutmak istesem de, bazı şeylerle yüzleşmem gerekiyor.

Bana evinin anahtarını verdi ve bu gece Nashville'den döndüğünde beni yatağında beklemek istediğini söyledi. Yolculuğa çıkmamayı teklif etti ama terapi seansını ve grubunu kaçırmasına ben sebep olmak istemiyorum. Ayrıca, mesajı aldığından emin olmak için eski sevgiliyle ne yapması gerekiyorsa onu yapmasını söyledim. *Güven.*

Kapısının önünde bana veda öpücüğü veriyor ve sıkıca sarılıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum. Git başının çaresine bak Goldi ve seni aşağı çekmelerine izin verme. Başkalarının şeytanlarının gölgesinde solup gitmemelisin. Sen parlamak için yaratılmışsın."

Karanlık vicdanıma sızmaya ve babama giderken ışığımı çalmaya çalışıyor ama buna izin vermiyorum. Onun yerine Chase'in bana hissettirdiklerine odaklanıyorum. Kendim hakkında hissetmeye başladığım şeye.

Arabayı park ediyorum ve Chase'in sözlerinin etrafımı sarmasına izin veriyorum, böylece sendelesen bile sesi düşüşümü hafifletecek.

Derin bir nefes alarak ön kapıdan içeri girdim.

Demlenen kahvenin kokusu beni nostaljik yapıyor. Çıngırak seslerini ve boğuk sesleri takip ediyorum ve Eli ile babamı mutfakta otururken buluyorum. Eli bugün için giyinmiş, düğmeli bir bluz ve koyu mavi kot pantolonuyla şık görünüyor. Babam hâlâ bir gece önceki kıyafetlerini giymiş, yağlı ve yıpranmış görünüyor, dirseklerini masaya dayamış, başını ellerinin arasına almış. Sarah hiçbir yerde bulunamıyor.

"Hepinize merhaba," diye selamlıyorum onları otururken.

Babam başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Bebek mavisi gözleri kan çanağına dönmüş ama annem öldüğünden beri ilk kez berrak ve uyanık. Bir nefes çekiyorum, acısını uyuşturmaya başlamadığına şaşıyorum.

"Alina," diye mırıldanıyor.

"Selam baba. Nasıl hissediyorsun?" Dudaklarım hüznü bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu ayıkken idare etmeye alışık değilim, bunca yıldan sonra konuşma girişimim paslanmış.

"Geldiğin için teşekkürler, tatlım." Sevgi sözcüğünü duyunca midem zıplıyor. Gözlerim Eli'ye kayıyor, bizi izlerken çene kasları geriliyor. Babamın sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Söylemem gereken bazı şeyler var ve sanırım bunları kabul edebilir ya da bırakabilirsiniz. Ben... Ben senin zamanını hak etmiyorum." Elini kaldırıp ağzını sildi. "Berbat durumdayım."

Gözlerim açılıyor, masanın altında kalçalarımı sıkarken avuçlarım nemleniyor. *Neler oluyor?*

"Annen..." sesi kırılır. "Annen benim en iyi yanımdı. Kötülükleri bastırdı ve iyi olan her şeyi ortaya çıkardı. Onsuz yaşamayı öğrenmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Sanırım hepimiz zaten hiç öğrenemediğimi biliyoruz. O gideli neredeyse on yıl oldu ve benim geldiğim halden utanırdı." Gözyaşları alt göz kapaklarını kaplıyor ve bir tanesi taşarak sakallı yüzünden aşağı damlıyor.

"Baba," diye nefes alıyorum. Şaşırdım.

Elini kaldırdı. "Hayır, hayır. Bitirmeme izin ver. Bunu bir kereden fazla söyleyebileceğimi sanmıyorum." Kahvesini yudumluyor, konuşmaya devam ederken siyah sıvının içine bakıyor. "Bu sabah kafamda bir yumruk, kalbimde bir hastalıkla uyandım ve şerif yardımcısı Bud bana neredeyse bir aileyi öldürdüğümü söyledi."

Dudaklarımı büzüyorum, o konuşurken kendimi tutmaya çalışıyorum.

"İlk en yakın şişeyi kapmak ve uyuşukluk içinde batana kadar kendimi boğmaktı. Hâlâ her şeyden çok istediğim şey bu. Ama..." Gözleri bana doğru kayıyor. "İkinci düşüncem suçluluk duygusuydu. Dün gece o insanlara zarar vermekten ben sorumluydum. Ve sonra o hücrede yatarken, birinin gelip beni kurtarmasını beklerken... tek düşünebildiğim, bunca yıldır sana da aynı şeyleri hissettirmiş olduğumdu."

Kekeleyerek nefes alıyorum ve baraj patlıyor, yıllarca söylediği kelimeleri duymayı beklemek yüzümden düşen gözyaşlarını oluşturuyor. Sözünü kesmemek için yanağımı ısııyorum.

"Ben... lanet olsun, ne yaptığımı bilmiyorum. Ve sana bakmak acı veriyor, Alina. Ona çok benziyorsun. Sana uzun süre bakarsam hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

"Babalık," diye başlar Eli.

Uzanıp elimi koluna koyuyorum ve sorun olmadığını söylüyorum. Babam sadece dürüst davranıyor. Zaten bilmediğim bir şey söylemiyor.

Babam başını sallıyor, kupasını daha sıkı kavıyor. "Her neyse, Bud diğer şeylerin yanı sıra o ailenin hastane masraflarını da ödemem gerekeceğini ve avukat tutmam gerektiğini söylüyor."

Eli tekrar söze giriyor. "Bu sabah konuştuk ve doksan günlük bir rehabilitasyon programına katılmasının Pop'un yararına olacağına karar verdik. Son birkaç gündür bir tanesiyle temas halindeyim. Onun için bir yerleri var."

Midem öyle bir bulanıyor ki nefesim kesiliyor. Umut tehlikeli bir duygudur. *Eli rehabilitasyon merkezleriyle mi konuşuyordu?* Öfkemden bir parça kopup gidiyor.

"Ne zaman?" Nefes nefese kaldım.

Eli'nin yüzü ciddidir. "Bugün. Bu öğleden sonra. Babama bir çanta hazırlattım ve yola çıkıyoruz..." Kol saatine bir göz atıyor. "Otuz dakika."

Nefes nefese kaldım, bunalmıştım. Sabahımın böyle olacağını asla tahmin edemezdim. Babama bakıyorum, başı hâlâ kahve fincanının üzerinde, utanç ve mahcubiyet etrafındaki havada dönüp duruyor. Sonra bakışlarımı Eli'ye çeviriyorum. her ne kadar kötü olsa da, içimi dolduran minnettarlığa engel olamıyorum. Çünkü o artık burada. Yardım ediyor. O *burada*. Ve günün sonunda, o hala benim ağabeyim.

"Bu gerçekten çok iyi, baba." Elini tutmaya çalışıyorum ama sarsılarak elini uzanamayacağı bir yere . Kalbim sıkışıyor. Böyle şeyler zaman alıyor sanırım.

Babam başka bir şey söylemiyor. "Özür dilerim" kelimesi dudaklarından hiç çıkmıyor. Duymak için can atsam da şaşırmıyorum. Biz iyi değiliz. İyileşmeye yakın bile değiliz. Onun telafi etmesi gereken çok şey var ve benim de affetmem gereken çok şey var.

Ama bugünlük bu kadar yeter.

Otuz dakika sonra, babamın savaşa gittiğini bilerek onların gidişini izliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Tanrı'ya dua ediyorum. Ve sonra bir tane de anneme gönderiyorum. Yıllardır bir mucize bekliyordum. Bugün bir tane almak için mükemmel bir gün gibi geliyor.

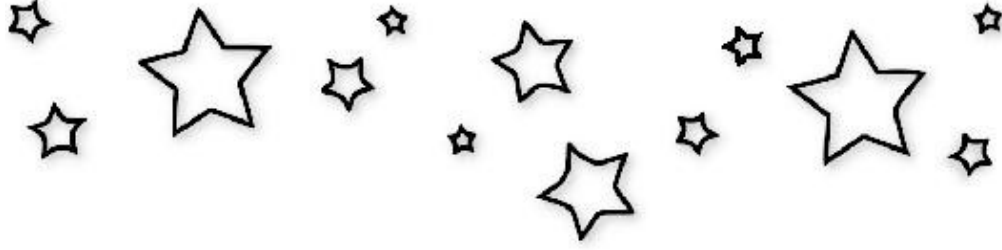
Esinti yüzüme çarpıyor ve gülümsüyorum.

Derin bir nefes alarak dönüp Chase'e doğru yürüyorum. Aşkına.
Geleceğime.

Sonsuza dek sürecek mutluluğumun başlangıcına.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

J Gazetemiz Giriş #423

Pekala, Doktor. İşte bu kadar. Okuyacağınız son günlük .

Size postalamak için sayfayı yırtsam yine de katılım sayılır mı? Fark etmez, sanırım. Harika bir yolculuk oldu, değil mi? Belki de tüm müşterileriniz için böyle düşünüyorsunuzdur. Sana bir şey söyleyeyim, banka hesabım artık seninle görüşmeyeceğim için çok mutlu. Goldi de Nashville'e dönmek için bir nedenim olmadığı için mutlu. Bu şekilde Marissa'yla karşılaşma ihtimalim azalıyor. Onu uzaklaştırma emriyle tehdit ettiğinden beri sorun çıkarmıyor zaten.

Her neyse, daha yakın birini önerdiğin için teşekkürler. Chattanooga'da yeni bir Nar-Anon bölümü açmanın dışında, eski hayatımı geride bırakmak ve Sugarlake'i yeniden evim gibi hissetmek için son adım buydu. Evim. Buna inanabiliyor musunuz? Ben inanamıyorum. Bir yıl önce tüm bunlar bana ulaşılamayacak bir hayal gibi geliyordu ama şimdi kendi ellerimle inşa edeceğim bir evin temelini atıyoruz. Goldi'nin aşağı tasarladığı bir ev. O hala mükemmel. Sonunda bizi bir araya getiren stüdyoda dans öğretmenliği yapıyorum. Umarım bir gün kendi stüdyosunu kurmasına yardım ederim. Bana bunu istediğini söylemedi ama gözlerinde bunu görüyorum ve bunu ona vermek istiyorum. Bunu ona vereceğim.

Bu gece evlenme teklif edeceğim. Çok gerginim. Yüzük seçmek için bir milyon yıl harcadım. Bir yüz yıl da teklif etmenin mükemmel yolunu planlamaya çalıştım. Büyük bir kutlama planlamıştım, sevdiğimiz ve hatta sevmediğimiz herkesi davet ettim. Ama iptal ettim. Onun yerine, onu göle götüreceğim. Ona giden yolu her zaman aydınlatan yıldızlar

*Hayatının geri kalanını benimle geçireceğini söylerken yüzünü aydınlatıyor.
Sadece umut edebilirim.*

*Tanrı bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabul etmek için sükûnet,
değiştirebileceğim şeyleri değiştirmek için cesaret ve aradaki farkı bilmek
için bilgelik bahşetsin. Lanet olsun, bu sözler beni birden fazla kez kurtardı.*

*Ayrıca... seni bir daha göremeyeceğime göre, sana söyleyebilirim. Lily'yi
araması için bir yıl önce tuttuğum özel dedektif var ya? Bugün aradı.
Onu buldu.*

OceanofPDF.com

SİZİNLE BİRLİKTE ÇALIŞMAK İSTİYORUM!

Eğer beğendiyseniz, lütfen bir saniyenizi ayırıp yorum bırakın! Tek bir kelime bile büyük fark yaratabilir :)

[Amazon'a yorum bırakmak için buraya tıklayın](#)

DAHA FAZLA SUGARLAKE İSTER MİSİN?

Standların Altında

Becca ve Eli'nin hikayesi 1 Aralık 2020'de başlıyor!

[Beneath the Stands'i Buradan Ön Sipariş Edin!](#)

[OceanofPDF.com](#)

ALSOBYEMILYMCINTIRE

SUGARLAKE SERİSİ

Beneath the Stands (Becca & Eli) - 1 Aralık 2020 Başlık TBA

- İlkbahar 2021'de yayınlanıyor

Başlık TBA - 2021 Yazında Yayınlanacak

Emily McIntire
PAINFUL. MESSY. BEAUTIFUL ROMANCE.

Bağlanalım!

Facebook Grubuma katılın! - İlk bakışlar, özel tanıtımlar, çekilişler, canlı yayınlar ve daha fazlası!

Bültenime kaydolun ve yeni çıkacak kitaplarımdan haberdar olun, ayrıca bir kitap kazanma şansı

yakalayın.
Her ay 5\$ hediye çeki!

Instagram

Facebook

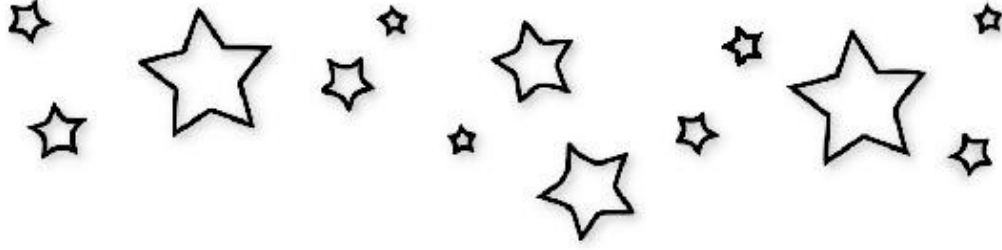
Goodreads

Bookbub

Web Sitesi

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabın sonundaki basit bir satırdan daha fazlasını hak eden o kadar çok insan var ki.

TRIBE'ime teşekkür etmek istiyorum: Korkunç bir imposter sendromu yaşadığımda beni sakinleştiren, değişmesi gerektiğini ***bildiğim*** şeyleri değiştirmek istemediğim için içimi dökmeme izin veren ve hem en kötü hem de en iyi günlerimde beni ayağa kaldıran kızlarım. Hepinizi çok seviyorum ve bu kitap siz olmasaydınız var olamazdı. Emily McIntire'in yazar versiyonu siz olmasaydınız var olamazdı!

Sav R. Miller, Marissa Gramoll, Lee'Rain Jacquot, Greer Rivers.

Beta okuyucularıma: Tanrı merhamet etsin, hepiniz birer meleksiniz. Çalışmamı okuduğunuz (bazen bölüm bölüm) yıktığınız ve onu en iyi versiyonuna dönüştürmeme yardımcı için teşekkür ederim. Chase ve Alina hikayelerinin en güzel şekilde anlatılmasını hak ediyorlar ve bu sadece sizin sayenizde oldu.

Anne Lucy-Shanley, Ashley Adams, Etta Easton, A.V. Asher, Lee'Rain Jacquot, Greer Rivers, Alison Butler, Clara Elroy, Marissa Gramoll, Sav R. Miller, Ariel Mareroa, Melissa Whitman, Clari Fernandez Mezzadra, Ellouise Liston

Kardeşimin Editörü'ndeki harika editörüm ve düzeltmenime: Sözlerimi güzelleştirdiğiniz ve bitmek bilmeyen aşırı iletişim ihtiyacım ile ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Sizler en iyisisiniz ve sizi sonsuza dek kullanacağım.

Kapak tasarımcım Clarise'e: Yaptığın işte harikasın ve Chase ile Alina'nın hissiyatını yakalayan güzel bir kapak yarattığın için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar mutluyum. Teşekkür ederim.

Grafik tasarımcım ve küçük ışıltım Annie'ye: Sandığından çok daha yeteneklisin. Bu hikayeyi daha ne olduğunu bile bilmeden sevdiğin ve kimsenin yapamayacağı bir şekilde görsel olarak hayata geçirdiğin için teşekkür ederim.

Blog yazarlarına ve bookstagramcılara: Vay anasını! Hepiniz azılı, inanılmaz destekçilersiniz. Zamanınızın her saniyesine ve desteğinizin her zerresine minnettarım. Kitapları ve onları yazan yazarları sevdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Annem Cynthia ve üvey annem Mary Ann'e: Bunu taslak halindeyken okuyup geri bildirimde bulunduğunuz ve desteklediğiniz için teşekkür ederim!

Geniş aileme: Her zaman destekleyici olduğunuz için teşekkür ederim. Seks sahneleri için üzgün değilim.

Kocam Mike'a. Gerçek hayattaki kitap sevgilime. "Sonsuza dek mutlu olacağım" dediğim kişiye. En destekleyici koca olduğun ve beni her zaman hayallerime inanmaya ittiğin için teşekkür ederim. Yazabilmem için bebeklik görevini üstlendiğin ve Chase ve Alina kafamın içinde çılgılık atarken lavabodaki kirli bulaşıklar ya da yıkamadığım çamaşırlar hakkında bir kez bile şikayet etmediğin için teşekkür ederim. (Bunun çamaşır yıkamanı istediğim anlamına gelmediğini bildiğin için de teşekkür ederim. BİR SİSTEM VAR VE SEN ONU MAHVEDECEKSİN!) Sana ulaşmak için hayatımda pek çok fiyasko yaşadım. Seni seviyorum.

Kızım Melody'ye. Sen uyurken annem yazabilsin diye bu kadar iyi uyuduğun için teşekkür ederim. Yorgun geceleri atlatıp bu kitabı yaratabilmem için beni sıfır saat uykuyla hayatta kalma konusunda eğittiğin için teşekkür ederim. Umarım bir gün kitaplarımın üzerinde adımı görürsün ve *her şeyi* yapabileceğini ve olabileceğini bilirsın. Sınır yıldızlardır, bebeğim.

Ve son olarak (ama kesinlikle en az değil) size. Okurlara. Yepyeni bir yazara şans verdiğiniz ve teşekkür bölümünün sonuna kadar okuduğunuz için teşekkür ederim. Bunların hepsi sizin sayenizde oldu. Her bir saniye ve kaleme alınan her bir kelime. Chase ve Alina'nın hikayesini anlatmama izin verdiğiniz ve okumak istediğiniz için teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

Emily McIntire, Yeni Yetişkin, Çağdaş Romantizm'in yükselen bir yazarıdır. Uzun süredir şarkı sözü yazarı ve hevesli bir okuyucu olan Emily, her zaman yazılı kelimelere ve acı verici, dağınık, güzel romantizme karşı bir tutkuya sahip olmuştur. Ne de olsa, bir doz endişe olmadan Sonsuza Dek Mutlu bir hayat nasıl olur ki?

Yazmadığı zamanlarda, onu çılgın yürümeye başlayan çocuğunu kovalarken veya iyi bir kitapla havuzunun uzanırken bulabilirsiniz. Kocas, kızı ve köpekleri Braylon ile birlikte Florida'da yaşıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.